

KRIG I VERDEN

Tom André Tveit
ROMAN

KRIG I VERDEN

Tom André Tveit

KRIG I VERDEN

1. utgave

Bind 3

Gudleik Aurelius Forlag

Originaltittel: Krig i verden
Forfatter: Tom André Tveit
Gudlek Aurelius Forlag

ISBN 978-82-94114-02-3
© Tom André Rusnavn-Tveit, Strandvik, 2024.

1. utgave

Teksten i denne boken fremstår nøyaktig slik som den ble sendt som et manus inn til de største forlagene i Norge, året 2022. Dersom boken inneholder skrivefeil eller andre språklige feil, er formålet at dette skal rettes til fremtidige utgaver eller utgivelser.

Denne boken er beskyttet av åndsverksloven og eventuelt andre lover, og det må ikke kopieres fra denne boken i strid med lov, da dette kan medføre straff.

KAPITTEL

DEL 1 / DEL 1 – BYEN	1
DEL 2 / DEL 2 – PÅKLEDNING	22
DEL 3 / DEL 3 – SINNSRO	321

KARAKTERER OG BØKER

Nils Nobili Mangfold
Tor Nysølv Allting
P. Blodend Treenigheten
Sigurd Sann Seier
Gudleik Aurelius Alle bøker, Lederen/Loven

G. A. 'Knut' Iluu-Veit Alle bøker, Forelskelse, Unne
Cecilie Iluu-Veit

Frode Synd mot Mangfold, mot Allting
Thomas Miningfaithsin mot Treenigheten, mot Seier
U. Tid-Bagatell mot alle bøker
Johannes Blomhat mot Forelskelse, mot Unne

DEL 1 / DEL 1 - BYEN

GODT OG ONDT

- Skal du straffe alle de salvede i verden? spurte en mann.

- Det blir et altfor omstendelig spørsmål, sa Sigurd Sann, og humret litt og fikk et lurt, lett og nærmest usynlig smil om munnen. - La oss ta en tur sammen.

Det var Sigurd Sann og en mann han ikke hadde snakket med før. De gikk innover i en lund. Det var en rett og tynn gangvei fremover slik som det ofte er i parker. Trærne stod høye på begge sider, men det var en følelse av åpenhet og rom imellom hvor de gikk. Den fremmede så på Sigurd og fikk en følelse av at det var Sigurd sitt rom.

Det er slik når menn er usikker på hverandre at de kan komme til å spørre hverandre spørsmål. I det gode vil en stort sett alltid ha et ønske om å besvare og komme med en besvarelse til den som spør. Spørsmål er fint. Spørsmål er et gode. Om en lurte på noe, undrer seg over noe eller har ett eller annet som en vil lære eller forstå, så kan en spørre et spørsmål. En god lærer vil svare. Et godt medmenneske vil svare. En god mann vil svare. Og en som har svaret vil oftest svare. Det er klart at det fins dårlige spørsmål og det fins gode spørsmål. Det fins gode svar og det fins dårlige svar. Det er slik at om en skal gjøre det beste så vil en leve i et miljø som har gode spørsmål og gode svar. Slik er livet, og slik er det gode. Det gode er der en gjør det som er godt og det som er best. Så et svar kan komme til å komme om en har i alle fall et godt spørsmål.

Sigurd Sann og mannen gikk innover i lunden og kom til å møte en bro. De gikk over broen begge to, og gikk videre innover på veien der i denne store herlige parken. Sigurd Sann tenkte på spørsmålet. De gikk sammen i fred og harmoni uten å si noe. De var stille. Mannen så at Sigurd Sann ville svare og finne et svar til ham. Og Sigurd Sann visste at mannen forstod at Sann tenkte og laget til en besvarelse til mannen.

Når Sann endelig var fornøyd med det han hadde tenkt så talte han til mannen:

- Det er slik, at jeg og mine kolleger har veldig mye å gjøre

fremover. Det er slik at vi skal jobbe med kunnskap, religion, politikk og kjærlighet. De fire emnene. Og det er klart at der kommer en del utvikling og kanskje også en del strid. Men det som er sikkert er at vi kommer til å være gode som vi er og være blant de gode både lokalt i byen og i verden. Det er det gode som skal utvides og utvikles, og mange gamle og eldre problemer skal nå løses med nye og gode løsninger.

Mannen begynte å tenke. De gikk så fortsatt fremover og innover i parken sammen. De var stille en stund til der de gikk innover og var stille sammen, side om side og var som om de hadde kjent hverandre veldig lenge med tanke på tillit. De hadde nemlig en slik tillit til hverandre at de kunne gå lenge uten å si noe til hverandre. De gjorde de nå. Det kunne se ut for Sann som at mannen tenkte litt over hva Sigurd Sann hadde svart på spørsmålet.

Det er slik med det gode og det onde at det onde skal vekk. Det er det generelle. En skal være med det gode og mot det onde. Det er det generelle. Om en er det så vil en være nettopp der som de beste er i denne verden. Våre ledere er med det gode og mot det onde. De beste innenfor kultur vet om forskjellen i det gode som er mest av alt tosidigheten med det gode og mot det onde, og om en ser til religion så er der der også slik at en finner den tosidigheten. Om en også til og med skulle se til politikk så finner en der også tosidigheten som er med det gode og mot det onde. Det er slik blant alle de som er best i denne verden, slik er det. Slik har det vært lenge. Dette er noe som også Sigurd Sann visste. Det var noe som sannsynligvis mannen som spurte han spørsmålet visste.

Sigurd Sann og mannen gikk så en stund til videre innover i parken uten å si noe, og var i fred og harmoni der i parken, men det var som om noe var der, som om et snev av at noe var usikkert. Som om en ørliten tvil var der. Som om noe skulle gjøres. Som om noe skulle læres. Som om noe skulle gjøres. Men de fortsatte å gå innover i parken en stund til og var uansett hvordan det var med dette som kunne være en liten tvil i fred med hverandre og i harmoni med hverandre og med parken og med livet og med alt som var der i øyeblikket.

BY ELLER BYGD

Når det gjelder forskjellen mellom en by og en bygd, så er det klart at det viktigste er at en by ofte kan ha en slik konstituert politikk at den er råder over én eller flere bygder i tillegg til byen for seg selv. En bygd vil sjelden kunne ha en slik form for styring over andre, og råder mest over sine egne affærer. Det er også ofte slik at en by har langt flere institusjoner enn det en bygd har. Klassiske byer har alt det livet kan by på. Teater, kino, administrasjon, restauranter, skoler, butikker for alle slags varer og lignende, er slikt en kan forvente seg av enhver by, men i en bygd forventer en gjerne en mangel av ulike slike enheter. En bygd har derfor ofte en slik befolkning at de av og til reiser til en by for ulike varer og tjenester. En kjent filosof skrev en bok ved tittel 'Bygd og utfordring', der essensen var at filosofen mente det var en grunnleggende utfordring å vokse opp i en bygd og mente at absolutt alle mennesker i et land skulle egentlig inneha retten til det å vokse opp i en by, med alt det en by kan by på, som han omtalte det som. Han fikk problemer med sinnet i tidlig alder, og har derfor ikke noen særlig påvirkning på samfunnet, og slike holdninger vil nok være en stor utfordring å forsøke implementere i loven også. De fleste vil nok forsøke utvide sin valgmulighet til å selv velge om de vil bo i en by eller i en bygd, alt ettersom hvordan de ser for seg livet de skal utfolde seg i.

Nils Nobili var i bykjernen, og hadde ingen andre planer den dagen enn å gjennomføre de ordinære leksjonene ved skolen der han hadde sin stilling. Etter at han var ferdig med det og var på vei hjem fikk han øye på Frode Synd, og valgte å gå utenom hans nærmeste omgivelse, i forsøk på å unngå noen form for kontakt. Men skjebnen ville det annerledes. Det ble en kort ordveksling dem imellom:

- Du, Nobili, kan være sikker på at denne byen er en by, og ingen kan noensinne skulle kunne en gang drømme om at den skulle bli omtalt som en bygd eksempelvis! brølte Synd i retning av Nobili.

Nobili sa ingenting, men fikk med seg det meste av det som ble sagt. Han gikk litt fortere i en unnvikende retning, men Synd forsøkte å trenge seg på.

- Du kan være sikker på Nobili, at ingen kan skrive om denne byen noe som kan oppfattes som å foregå i en bygd! brølte Synd igjen, litt nærmere Nobili denne gang.

Nobili innså at han måtte ta et valg for å unngå at Synd skulle på noen måte skulle bli aggressiv, og kanskje til og med voldelig av seg. Han bestemte seg for å holde en kortere samtale med ham:

- Hva er det du har for deg i dag? spurte Nobili delvis nedlatende, da han visste at Synd ikke hadde noen form for egenskap å bedømme forskjellen mellom det ærverdige og det stigmatiserende.

- Jeg har romaner på agendaen i dag, og skal klart fortelle deg om dette som angår byer og bygder! sa Synd med høy røst.

- Hva er dette som skal angå bygder og byer da? spurte Nobili.

- Helt nøyaktig handler det om aldri å skulle sammenligne en by med en bygd, sa Synd.

- Jeg kan ikke helt forstå hva det kan ha med meg å gjøre denne vakre vårdagen, sa Nobili. - Men det jeg kan legge til er at det er fullstendig mulig å se for seg at en god forfatter skriver om en by, og har som mening at byen ikke skal være fra virkeligheten, men være en by som er ideell, og videre en by som kan stå som eksempel både for reelle byer og reelle bygder. Slik forstått at alt det som skjer i byen i romanen er tenkt fra forfatteren sin side at skal kunne fungere som en rollemodell for både by og bygd, alt ettersom hva leseren skulle ønske å se for seg at romanen skulle påvirke med.

Synd roet seg betraktelig ned, og så ut til å begynne å rote litt med hva han var så steil med for kort stund siden. Nobili så muligheten til å avslutte ordvekslingen, sa adjø og gikk.

- Ja, du har et poeng der! sa Synd høyt i retning av Nobili. - Men uansett vil byen fortsatt være en by og ikke en bygd, selv om meningen til en slik merkelig forfatter skulle være å påvirke både byer og bygder!

En mann kom til stedet etter å ha sett den lett aggressive tilstanden til Synd, for å se til at han ikke skulle være til fare for andre i nærheten.

RUSENS POLITIKK

I det politiske liv er det sjelden å finne at en benytter rus i forbindelse med tanke på den side av politikken som er utøvende. Men om en skiller mellom livlige og kjedelige politikere, det levende og det døde, beruselse og edruelighet, så vil en kanskje finne noen spor av rasjonalitet ved å nettopp ta med seg rus inn i politikken. Det å ruse seg på livet og det livet byr på, er noe som også kan være en del av politikk. En trenger ikke komme inn på emner som massesuggesjon selv om en skulle finne på å arrangere store begivenheter for å samle folket. Glede, fryd, positiv utfoldelse, begjær, ekstase er lignende begrep en gjerne kan knytte til politiske virkemidler i alle fall periodevis i en politikers karriere. Det å være ruset som av naturlig beruselse er noe som kan skape medvind, noe som kan skape interesse og et godt liv. Politikk kan bli for kjedelig. For traust. For opptatt av dogmene og logikken. For opptatt av regler og lov.

Gudleik Aurelius var på vei til kontoret ved møterommet hans. Selve møterommet var litt i utkanten av det mest sentrale av byen, litt mot industriområdet fra hovedgaten. Han møtte Nobili som var på vei hjem, og de hadde en kort samtale:

- Jeg møtte dessverre Frode Synd, sa Nobili. - Han hadde for seg noe om at en forfatter ikke kunne skrive om en by som at den også kunne like godt være en rollemodell for en bygd eller noe lignende.

- De som kanskje bør bli fengslet i vår by skal vi nå finne en ordning med, sa Aurelius.

- Ja, det er måten en kan komme til å ta dem på, som er det vesentlige, sa Nobili.

- Jeg jobbet for en stund siden, Nobili, med loven for fangenskap av de som oppfører seg ulydig uten nødvendigvis å ha de mest ekstreme former for akutt lidelse, sa Aurelius. - Her kommer en inn på en veldig interessant side ved samfunnet, når det gjelder mennesker som eksempelvis er veldig beruset på lykke som en kan stille til forskjell fra de som faktisk er veldig farlig i sin nøkternhet. Fordi om en skal eksempelvis kun fengsle de som oppfører seg utagerende, så kan det komme til å medføre at politikere skulle finne på å være redd for å utfolde sine suksesser på en opphisset, eksaltert, frivol, impulsiv, intens, geil, humørfylt, lidenskapelig måte. Jeg kunne snakket lenger om dette emnet,

men du har kanskje dårlig tid Nobili.

- Nei, faktisk så har jeg ganske god tid nå Aurelius, sa Nobili.

- Det var enormt interessant emne du her tar frem faktisk. Jeg har ikke tenkt på denne variabelen før. Det er jo helt klart at en i stilling i samfunnet, enten det er et yrke eller det innenfor politikk og ledelse, burde ha mulighet til å kunne leve ut beruselse når en har for eksempel en triumf. Skulle en være forsiktig med følelsene og holde igjen eksempelvis, så kan jo selve suksessen, triumfen komme til å nærmest bli glemt også, og mer og mer fraværende og alt annet som kunne være resultatet.

- Ja, det er gode poeng Nobili, sa Aurelius.

Etter samtalen sa de farvel, og Aurelius fortsatte mot kontoret.

EKSISTENSIELL EVOLUSJON

Kontoret hadde Aurelius nylig investert i. Der var et møterom ved kontoret som han hadde planer om å bruke til å samle sine venner eller da kollegaer som en også kunne kalle de som de av og til spøkte med. Vennene fra gammelt av som han lenge hadde samarbeidet med om mange ting hadde ikke nødvendigvis noen direkte økonomiske forbindelser. Det viktige var det ideelle. Kulturen. Resultatene de hadde på kulturen. Det var store mål de satte seg der en gang i ungdommen, som de nå levde ut for fullt alle sammen.

Aurelius så bygningen med kontoret like fremfor seg. Og han la merke til at det hadde flyttet noen nye inn i rommet ved siden av. Eller det måtte jo være det tenkte han da det var lys i rommene ved siden av kontoret. Det er best med folk i nærheten tenkte han. Han likte nemlig det å ha folk rundt seg, for han hadde tilbrakt nok tid for seg selv i sitt liv. For lenge siden satt han i årevis alene og skrev og utviklet det som skulle bli boken Lederen. Nå var det for forholdsvis kort stund siden at han kunne nyte det å endelig være mer sammen med andre. Det sosiale. Nettverk. Taler. Lytting. Samtale.

På kontoret satte han seg ned i stolen. Tok frem noen dokumenter han hadde tatt med hjemmefra. Han skulle forberede en tale og jobbe litt med noen idéer i forhold til en av de nyeste bøkene han holdt på med. Han laget seg kaffe på kaffemaskinen

han hadde kjøpt nylig.

Ro og fred tenkte han for seg selv da han omsider gikk igang med talen. Det var et kontor han kunne virkelig jobbe i fred ved tenkte han videre før han tok seg litt sammen og humret faktisk litt stille for seg selv av at det var eneste ham selv som her med sine tanker før han skulle gå igang med talen forstyrret arbeidet. Talen var ment til et arrangement. Et politisk arrangement, og det i byen. Men det var slik at han hadde god tid så han hadde absolutt ikke noe annet behov enn å ta det med ro, og nyte det å skrive litt til det som kom av idéer og de tanker han bearbeidet talen med uten hastverk. Han hadde for tiden så mye tid til rådighet at han nærmest av og til påstod at han hadde begynt å bli altfor rolig. Blitt uflittig. Men det var slik at tiden var en tid for utvikling. Både møterommet skulle brukes til å komme overens med, og diskutere med andre, og kontoret var et sted for å egentlig veksle litt mellom hjemmekontoret og et annet kontor litt for å få litt nye impulser og nyte tosidighet. Flittig hadde han ikke behov for å være, men Gudleik Aurelius var alltid på sporet. Alltid fokusert. Alltid med mål. Det er Gudleik Aurelius.

Eksistens er noe som på en måte bare er å være. Noe som er å ikke gruble kanskje. Ikke være stresset med en endring. Men det å ta det som det kommer mest kanskje. Som om at en er et objekt i et rom, eller et landskap, og ikke ha behov for å gjøre noe annet enn det rommet eller landskapet kan ønske lett velkommen. Et begjær eksempelvis er nok mer et voldsomt sprang i tankelivet som krever en oppfølging, men eksistens er å være og det å ha en harmoni med omgivelsene som medfører at en ikke reagerer på noe unormalt. Det er det normale, og det er alltid der i bakgrunnen. Eksistensen er der. Den er grunnleggende. Et begjær, eller et krav, eller et kommende arbeid er av andre orden. Som et lag som skal flyttes på eller bearbeides. Det er der og må gjøres noe med, som om det eksistensielle skal glemmes en stund og noe jobbes med, og så kan en da når en er ferdig gå tilbake til eksistensen med gjerne noe suksessfullt og gjenoppta det eksistensielle. Det å være.

STORSINN OG SAU

Det er helt fullstendig merkelig dødt når jeg skal til å skrive tenkte Aurelis for seg selv. Av og til når en skal skrive kommer motivasjonen helt umåtelig og en sitter og skriver som om en lilla lokfører og lett som bare det får ordene ned på papiret. Andre ganger er det slik at en har absolutt alt klart egentlig, men så er det det å komme seg i gang med selve skrivingen. Ikke det mentale. Ikke det åndelige. Ikke selve ordene, men det er kroppen, vesenet som på en måte ikke vil.

Aurelius lurte på hva han skulle skrive og bare nøt tiden på kontoret. Det banket på døren, og han gikk for å åpne. Det var en fra kontoret ved siden av de nyinnflyttede som banket på. Klokken var litt over ettermiddag og det var et stykke til nærmeste butikk, så naboen lurte altså på om han kunne få låne litt kaffe.

- Klart det, sa Aurelius, og hentet noe kaffe samtidig som at mannen stod utenfor døren og ventet.

- Her har du litt kaffe som helt sikkert skal være nok, sa Aurelius litt komisk.

Mannen sa ingenting og så litt ung ut i væremåten.

- Bare legg den boksen her utenfor døren når du er ferdig med kaffen, sa Aurelis.

- Takk for lånet, sa mannen og gikk tilbake til kontoret sitt.

Sent mot kveld hadde Aurelius gjort ferdig talen, og jobbet litt med idéer til det siste han holdt på med når det gjaldt bøker. Det var en fin kveld hadde han tenkt flere ganger for seg selv, og hadde virkelig fine stunder på kontoret de gangene han var der. Det å ha kontor er nesten som om en nødvendighet for mennesket. En må ha orden på tingene sine, og en må passe på at alt av papir er klart og det økonomiske må være slik av tilstand at en har kontroll. Foruten vil det være mange problemer som reiser seg og en vil kunne møte på konflikter dersom en ikke har gjort alt som kreves i samfunnet.

En filosof sa en gang at det som kreves av et menneske er det som ikke kreves av et dyr. En annen filosof hadde stilt seg imot uttrykket da han mente at universitetet var for det variable, ikke det snevre og heller ikke det innskrenkende. De hadde stått i en dispuTT, og kranglet i over to timer over utsagnet til den første filosofen og ikke blitt enige. På den måten oppstod det to ulike miljø ved først ett universitet og videre deretter alle. Det snevre

er kanskje viktig om en skal forsøke fokusere på én vitenskap, men om en skal lære noe nytt kan det å fokusere være viktig. Nysølv er nok den som vil få orden på vitenskapen, da han med boken Allting utfordrer boken til Nobili ved at Allting, når det gjelder det fokuserte bryter ned mangfoldet representert i Mangfold. Titlene er godt valgt da Nysølv dekker alle ting i verden, samtidig som at Mangfold på en måte også gjør det, men på en mangfoldig måte.

Aurelius hadde planer om å skulle innta politikken i byen. Styre. Råde. Det som er utfordringen da er nettopp det utilregnelige. Det tilfeldige. Det umiddelbare. Flaks. Fordi av og til kan flaks og tilfeldighet være det som medfører at en gjør suksess politisk, når der andre ganger er slik at hardt arbeid er det som gjør suksess. Han satset selvfølgelig litt på begge, men så for seg selv at det som kanskje vil gjøre suksess nå er nettopp flaks, det tilfeldige, en bølge av idéer og glede for politikken hans som kom til å åpenbare seg i byen. Men han var ikke helt sikker, så han var glad for alt det grunnleggende arbeidet han hadde gjort slik at om det ikke nettopp skulle kunne komme en slik bølge så kunne han like godt fortsette arbeidet og få suksess over tid uansett. Men han følte det. Han følte at bølgen kunne komme til å komme i byen. Han på en måte visste det.

Hjemme igjen satte Aurelius seg ned i godstolen og planlagte et nytt møte. Han ville snakke med Nobili om Mangfold. Nysølv om Allting, Blodend om Treenighet og Sann om Seier, eller da boken som også kalles for Sinnsro. En telefonsamtale med hver av de tenkte han skulle være nok, så han tok frem telefonen og ringte dem alle, og satte opp en liste med klokkeslett for møtet og alle de som kunne komme, og det var alle.

MAKT OG IKKE MAKT

Det er blitt så mye atmosfære at det blir vanskelig å skrive så en gang en forfatter som satt ved en kafé og skrev på sin nyeste roman. Han hadde problemer med å skrive da en av hans venner kom bort til ham for å hilse. Det er ikke alltid at det passer å skrive om hva som helst. Av og til må en kanskje skrive om emner som slett ikke vil passe inn i miljøet der en er, eller eksempelvis ikke

vil være egnet til å en gang snakke om med andre. Det handler om å i slike tilfeller la hodet og intelligensen ta kontroll og bestemme seg for å la forskjellen være gyldig.

Aurelius hadde allerede ordnet i møterommet og ventet de andre deltakerne som det var avtalt skulle komme. Han hadde forberedt kaffe, og minst én gang vurdert det å få seg en sekretær til slike oppgaver. På bordet i møterommet hadde han også klargjort ark fremfor de stolene han tenkte kunne være passende.

Tor Nysølv kom inn døren til lokalet:

- God dag Aurelius, sa han.

- God dag Nysølv, sa Aurelius. - Det er du som kommer først. Jeg venter de øvrige å komme innen kort tid.

Nysølv gikk inn på møterommet og fant seg en plass og satte seg ned. Like etterpå kom Nobili og Sann. De hilste på Aurelius og gikk inn på møterommet og satte seg ned.

Aurelius kom omsider inn og satte seg ned ved den ene enden av bordet og var veldig sammensatt. Alle som satt rundt bordet var alvorlig, og var fokusert på møtet. Det forunderlige var at det ikke var satt noe vesentlig emne som møtet skulle ha, men de alle var helt fortrolig om at det var hovedvirksomheten de hadde som skulle omtales.

P. Blodend kom noen få minutter etter at de andre hadde satt seg ned:

- God dag, sa Blodend.

Han satte seg ned på den plassen som var den eneste ledige.

- Jeg vil begynne møtet ved å si at dere fire som her sitter foran meg alle har en oppgave og gjerning i samfunnet som jeg respekterer, sa Aurelius. - Det er store ting som skal skje i samfunnet, eller det er i alle fall planen og den har jeg en tro på at vil bli oppfylt, og dere alle har en viktig delaktighet. Jeg har nylig kommet på den idé at jeg tror det hele vil utspille seg slik at det vil i nær fremtid oppstå en vesentlig bølge av oppslutning til politikken jeg representerer, og her har jeg det håp at dere vil få en slik rolle at alt som dere har jobbet for med tanke på Mangfold, Allting, Treenighet og Seier, tilsvarende det vesentlige innholdet i boken Lederen, vil oppfylles.

Det var slik at Nils Nobili hadde skrevet boken Mangfold, Tor Nysølv boken Allting, Blodend boken Treenighet, Sann boken

Seier og Aurelius boken Lederen. Bøkene var ment på en eller annen måte å påvirke samfunnet. Hadde sin rolle. Sitt område. Mangfold handlet om mangfoldet i skoleverket, og Allting handlet om en videreutvikling av skoleverket fra mangfoldet Mangfold representerte. Treenighet var et verk som rådet over to ulike grupper som befolkningen allerede var mer eller mindre delt inn i, som videre Seier, også kalt Sinnsro, hadde som formål å oppdatere og samle. Lederen var boken som inneholdt rammen, eller da de mest grunnleggende reglene, var ment som grunnlag for det å definere lederen i samfunnet, der lovene ble utviklet.

- Det er visse utfordringer i byen, sa Aurelius. - Men det er slik at alt som er lagt til grunn fra vår side, vil være dyktig det å løse dem. Det er fullført. Så nå er det bare å fortsette.

- Det er en glede å høre en slik sikkerhet, Aurelius, sa Blodend. - Jeg er nok den med mest erfaring innenfor politikk av oss fire andre her, og jeg har sterk tro på Lederen. Jeg kan oppdatere dere på at sist i går var der en del uro knyttet til emnene til Treenigheten. Det var to mindre grupperinger som helt tilfeldig, uten foranledning begynte å diskutere i hovedgaten utrolig nok. Så det er en merkelig tid med en unik interesse for utvikling.

- Hvordan oppstod denne diskusjonen blant de to grupperingene? spurte Sann.

- Jeg fikk informasjon om at det begynte som en helt ordinær samtale, sa Blodend. - Flere og flere samlet seg og ble inndelt grovt sett i to grupper.

Når møtet var over ble alt som de hadde holdt en samtale om ikke på noen måte ført logg over. De hadde ikke noen form for registrering eller protokoll over slike ting på dette stadiet av møtevirksomheten. De hadde heller ingen umiddelbar plan om å skulle utvikle slike ting. De gikk hjem hver til sitt etter møtet, og fortsatte med sitt, hver for seg.

Sann et stykke på veien tilbake til hjemmet la merke til Tid-Bagatell. Han stod inntil en vegg med magen mot selve veggen og hodet på en helt merkverdig måte bøyd utover slik at ryggstølen var krum. Sann valgte å ikke si noe, til tross for at han lurte på om han hadde noen form for lidelse. Synd gikk i retning av Tid-Bagatell og så ut til å skulle snakke med ham.

En forfatter skrev en gang at det viktigste i samfunnet det er å

merke seg det som er til forskjell mellom de som faktisk kan råde og de som ikke kan råde. Han skrev en bok ved navn Rådslag. Det ble en av de mest solgte innenfor sjangeren for politikk, og opp til flere anmeldere kom til å skulle gi den en positiv kritikk. Forfatteren hadde en slik form for inspirasjon at han påstod selv at han ikke brydde seg om det gjeve og det nøyaktige, men lot vannet surre som han kalte det i ett av intervjuene han ble kjent for. La vannet surre. En kan som forfatter være nøyaktig og en kan være unøyaktig. En kan komme til å skrive om det raske og det trege. En kan planlegge en ferd i tekst, og en kan komme til å bare kose seg med å skrive i det umiddelbare. Det viktige sa forfatteren med det å la vannet surre, er at jeg gjennom en hel tekst fra side én til den siste kan velge å ikke bry meg om de som enn skulle finne på å være altfor nøyaktig og ryddig. De kjedelige er de som skal være utenfor, og de hyggelige og omgjengelige er de som skal være innenfor, la han også til i det ene intervjuet. Noen kan en stole på skal være omgjengelig i sin fremgangsmåte for skriving, og andre kan en forvente være litt for kritisk til å gjennomføre engang en hel tekst. En må kunne være dyktig til gjennomføring for å kunne skrive en bok i det hele tatt, og det er en god egenskap.

UNGE OG ELDRE

Sigurd Sann gikk inn døren til sitt hjem. Han satte seg ned i stuen og tenkte litt over møtet han hadde deltatt på. Det er lengre frem for meg enn de andre tenkte han. Seier er en bok med et slikt innhold at den krever nok en del mer forarbeid for å endelig markedsføres. I tillegg er det nok slik at det spesielt kan komme til å bli tøft å skulle overbevise Blodend om å skulle slå sammen hans bok Treenighet med Seier.

Sann bestemte seg for å invitere Nobili, Nysølv, Blodend og Aurelius til en uformell middag ved restauranten de vanligvis møttes ved dagen etter. Alle kunne, og var positivt innstilt som alltid. Han var spesielt interessert i å få høre litt mer om bøkene til de andre, med tanke på hovedbøkene de hadde for sin virksomhet.

Dagen etter gikk med arbeid for dem alle fem, og etterpå

møttes de ved restauranten. De var lettet og i godt humør for å kunne møtes til en slik anledning:

- Det har vært en lang dag med en rekke timer med undervisning, sa Nobili.

- Jeg lurer på hvordan det går med elevene dine, spurte Nysølv.

- Vi har en god oppførsel blant elevene og jeg er stolt av alle de gode resultatene elevene har, sa Nobili. - En av de tingene jeg er opptatt av er å få elevene til å bli trygg på det å selv engasjere seg spesielt i fag om de har noen drømmer eller mål karrieremessig, og ellers om de ikke har det i alle fall være til stede og forsøke glede seg over undervisningen selv om en ikke skulle være lidenskapelig opptatt av fagene. Til de aller fleste yrker så er det slik at en ikke må ha de beste karakterene og på den måten har elevene i de fleste tilfeller på et senere tidspunkt mulighet til å fordype seg i fag om en slik inspirasjon skulle komme. På denne måten har vi fått en kultur ved skolen som er behagelig og avslappet.

- Dere skal nå få høre en nyhet, sa Blodend. - Jeg fikk i dag en forespørsel om å skulle ta kontakt med en person i byen som det er påstått har begynt å vike med tanke på sin plass blant den gruppen han er forventet å være en del av. Det var videre slik at jeg møtte personen ved en tilfeldighet litt senere på dagen, og etter en kortere samtale så kom jeg til å informere ham på en slik måte at han lærte mer sin egen gruppe å kjenne og kom til å vise en stor takknemlighet for det. Jeg har enda ikke hørt noe fra den som tok kontakt for øvrig. Det er en stor gave å kunne få slike opplevelser blant folket.

Sann tok ordet:

- Jeg kunne tenke meg å skulle få litt mer innsikt i hva hovedbøkene deres går ut på mine venner, sa Sigurd Sann. - Kunne vi tatt en runde med å hver for oss gi en kort presentasjon?

- Ja, la oss gjøre det, sa Aurelius. - Jeg kan gjerne begynne. Det er slik at boken Lederen som jeg også kaller Loven i all hovedsak har som formål å etablere seg i samfunnet som en grunnleggende politikk. Det er en rekke punkter boken dreier seg om som jeg mener vil medføre en forbedring av samfunnet. I dag har vi en rekke ulike politiske retninger tilstedeværende der en vil finne at Lederen viser en samlende faktor. Når det gjelder moral,

kunnskap og organisering spesielt, så er der en del momenter ved boken som vil kunne få en enhetlig virkning på de mangfoldige løsningene vi idag har.

- Interessant, sa Sigurd Sann. - En kort og opplysende presentasjon.

- Det som jeg har skrevet mest om og som hovedboken min gjelder er selvfølgelig grunnleggende kunnskap, sa Nobili. - Mangfold er tittelen og den kommer av at på det tidspunktet da jeg skrev boken så var det et stort mangfold av ulike muligheter som rådet i kunnskapen. Det er det for så vidt også nå i denne tid, men med tanke på Nysølv sin virksomhet så nevner jeg dette uttrykkelig som en forskjell til det som kan forventes om eller da når Nysølv først lykkes med sin virksomhet. En kan ikke alltid bruke en lang periode på en tekst og en bok. Av og til så må en ofre noen goder til fordel for det å skulle få noe å gå videre med, og dette er nok et av de viktigste poengene for hvordan Mangfold sitt innhold er satt sammen. Mangfoldigheten i kunnskapen er respektert. Da kan gjerne du Nysølv begynne din presentasjon.

- Ja det kan jeg, sa Nysølv. - Først vil jeg bare si at det var hyggelig at det skulle klaffe med denne middagen idag, da jeg ikke hadde noen andre planer. Når det gjelder boken Allting som er hovedboken for min virksomhet, så er det klart at jeg har tatt hensyn til alle de premisser jeg mener er best for et grunnlag for kunnskap. Vel, en vil kunne påstå at en kunne gå enda mer i dypet også, og eksempelvis skapt selve språket fra grunnen av som et tillegg. Men det var ikke en nødvendighet da jeg skrev den, og det er noe som eventuelt kan komme til å bli aktuelt på et senere tidspunkt. Så essensen er altså et fullstendig vitenskapsgrunnlag som videre all utvikling av kunnskap kan anvende. Videre er et av formålene mine å erstatte Nobili sin bok Mangfold med Allting, og det foreligger en del planer for å gjøre dette, og det er en ære å kunne få så mye tid til samarbeid med Nobili selv som forfatter av nettopp Mangfold.

- Når det gjelder Treenighet så er det klart at det viktigste er det å ha en kilde som folket kan søke til for alt det grunnleggende som angår livet, sa Blodend. - Jeg bruker også tittelen Treenigheten til boken. Livet vårt er rikt. Det er mange aspekter ved livet som vi ofte må bearbeide ved omtanke. En må ofte

repetere ulike kunnskaper om livet en kan komme til å glemme. En må ofte søke svar når det oppstår spørsmål. Treenighet inneholder nettopp dette. Svar på de spørsmål en kan få gjennom livet, og en helhet som gjør at en kan finne sin plass i samfunnet. Nettopp når det gjelder det sistnevnte så er det spesielt interessant å høre din presentasjon Sann, for til tross for min tvil, så er det slik at du nettopp kanskje påstår å ha laget deg en egen plass som et tillegg til de en finner i min bok Treenigheten.

- Ja, det har vi snakket mye om Blodend, sa Sann. - Boken Seier, som jeg også kaller for Sinnsro, kan nok først og fremst påstå å vise en vei i livet som ikke nødvendigvis er bedre enn de beste veiene en kan finne i Treenigheten, men en vei i livet som åpenbarer seg om en samtidig som en tar hensyn til helheten, respekterer nåtiden. Nåtiden er en kjerne i vårt liv, og for å kunne sikre et godt liv i nåtiden, så må en kunne møte de utfordringer som livet kan komme til å by på. Jeg kan også legge til at en del av innholdet er foreløpig hemmelig. Jeg holder dette litt for meg selv, men lar en del av innholdet være grunnlag for diskusjon og samtale på nåværende tidspunkt. Når det gjelder dette med hva som er best og ikke, så kan det legges til at i ethvert liv, så vil det beste en kan oppnå ikke alltid være det beste fra Treenigheten, men jeg i mitt liv, mener å påstå at jeg var så heldig å skulle få Seier til å inneholde det beste.

De satt alle fem en stund og pratet om andre ting, og lot tiden gå utover kvelden etter presentasjonen av sine hovedbøker og et måltid. Det ble blant annet et emne at Mangfold og Allting var noe som de unge i samfunnet kanskje mest kunne fokusere på om en skulle prioritere, og at de eldre kunne mer fokusere på Treenighet og Seier, men de så ikke noe behov for å skulle slå noe fast på dette punkt.

MOT TEKST

Det å skrive bøker og det å skrive tekst er for noen en utfordring, men for andre en lek. Eller da noe som går enkelt. Det kan handle om det å ikke være opptatt av annet når en skriver, men være fokusert på selve skrivingen, og være i nuet når en skriver. Et emne å skrive om som en mestrer er også noe som er viktig, fordi

om en sliter med selve emnet så vil nok teksten bli altfor usikker og pretensiøs. En forfatter av høy klasse hadde for seg en høstdag for mange hundre år siden at han skulle forbedre kulturen angående tekst i byen han bodde i. Artikkelen hadde en tittel som helt klart vakte oppsikt blant de lærde og dem som var mest interessert i tekst. Et av sitatene kom til å bli en gjenganger i byen der artikkelen ble gitt ut i omlag hundre år. Han sa at det som var nært hans hjerte når han skrev, var det at teksten var det ens dømmekraft skulle begjære å holde høyt. Det var mange som tok denne oppfordringen til seg, og i de hundre årene som fulgte ble det skrevet en så stor og kvalitetsmessig god litteratur at biblioteket i byen fikk en egen avdeling for den type litteratur som grodde ut fra forfatterens artikkel og sitat.

Gudleik Aurelius satt hjemme på kontoret. Den siste boken han skrev på og arbeidet med var så godt som ferdig. Han hadde et ganske stort kontor, der skrivebordet var plassert med avstand fra veggene.

Aurelius hadde alltid den absolutte ro når han satt å skrev, og jobbet ved kontoret. Det var som om at han var en av de sjeldne når det gjaldt det å fokusere, og holde seg der i en slik stemning inntil jobben var ferdig. Slik kunne han sitte i lange perioder, og ikke forlate skrivebordet før han selv syntes at han var ferdig, og klar for å bevege seg videre med annet. Skulle en komme med en sammenligning til andre når de sitter ved et skrivebord ville en funnet at han hadde en veldig godt utviklet vane for det å arbeide ved skrivebordet, og hadde utviklet mange rutiner og regler for det å være i en slik situasjon.

Det var like før han ble ferdig med boken. Han skrev på de siste setningene. Det viktigste var at teksten som helhet fikk frem de poengene han hadde som formål å skulle presentere, og med setningene nærmet slutten seg. Like før de siste setningene ble skrevet stanset han skriveingen en kort periode, og ble sittende å tenke over bokens innhold som helhet. Han sjekket at alt var i orden med det som den var planlagt å skulle bestå av. Midt i pausen for skriveingen innså han at han kunne forbedre avslutningen ved å best påpeke noe med det ene poenget boken først nevnte omlag på midten, men som ikke var nevnt så mye om mot slutten av boken. Avslutningen fikk dermed et ekstra

moment, og når han så dette tok han seg fornøydlig et avbrekk fra skrivingen ved å gå inn på kjøkkenet og spise litt mat og drikke.

Det er slik med en del at de blir veldig positiv når de utvikler kunnskap forstått som konstellasjoner av tanker og idéer som formes til noen anvendbare, brukbare resultat. Gudleik Aurelius var på mange måter ferdig med de viktigste periodene av livet med betenkning og utvikling av teori, men slik som boken han skrev på nå så var det ofte at han kom på viktige ting som han skrev ned for å dele med andre.

Tilbake på skrivebordet satte han seg ned og skrev de siste setningene og satte det siste punktet. Han lente seg tilbake i stolen, og begynte å tenke på alt han hadde skrevet. Fornøyd og betenksom. En behagelig stund satt han slik for å nyte det å endelig bli ferdig med en ny bok.

Han tok kontakt med Nysølv og de avtalte å gå en tur i byen sammen. En tur hvor de kunne diskutere og oppdatere seg på hva de holdt på med. Klokken var omlag ni på kvelden og skumringen var i ferd med å tilta.

De møttes i byen:

- God dag Nysølv, sa Aurelius.

- God dag Aurelius, sa Nysølv.

De gikk langs hovedgaten samtidig som at de snakket:

- Jeg ble ferdig med min siste bok idag, sa Aurelius.

- Hva er tittelen? spurte Nysølv.

- 'Nåtidens Medium', sa Aurelius. - Det er en kort bok som spesielt handler om hvordan det er viktig at nåtiden presenteres i medium. At det er nåtiden som også er det viktigste i et medium. Når en først arbeider med medium, så vil en raskt innse at det å presentere nyheter, resultater i kunnskap, politiske nyheter og så videre, så vil en alltid måtte forholde seg til tiden på en slik måte at en aldri nøyaktig i nåtiden vil kunne presentere alt når det skjer. En vil også møte utfordringer med at en del informasjon som allerede er historisk eller da som kan tenkes å være gitt ut for kort tid siden vil kunne medføre en relativisme i forhold til nåtiden. Det som skjer ett sted i nåtiden kan komme til å være forskjellig fra det som en får eksponert i et medium fra samme stedet som gjelder fortiden. Nåtiden er en utfordring på mange måter for medium, og boken angår det viktigste på dette punkt.

- Jeg har jobbet ganske mye med enhetene tid og medium hver for seg, sa Nysølv. - Men ikke sett så veldig mye på akkurat dette med forholdet mellom dem og da med et spesielt fokus på nåtiden.

Litt bortenfor det midterste punktet i gaten så kunne de legge merke til Synd. Han sa høylydt til noen av de som gikk nærmest ham at han skulle ødelegge for absolutt alt som en av de han kjente hadde meddelt i medium. Hvert eneste setning, hvert eneste ord, hver eneste bokstav skulle gjøres grønn sa han høylydt. Som om en trussel alle de omkring der han stod skulle komme til å huske, men det så ut til at de fleste som vanlig ikke ville vite noe av hva han snakket om. Det var nok en merkelig og syndig oppførsel som de fleste dessverre ikke var særlig overrasket over.

- Det handler om god behandling av informasjon, sa Nysølv.

- Ja, det er godt sagt, sa Aurelius. - Når en kommer til slike innsikter at når det gjelder det aller grundigste innenfor språket som våre medium benytter, så finner en moral. Her er det som du sier Nysølv helt klart at forskjellen mellom det gode og onde er viktig å ta med seg.

HEMMELIG HYBRID

Aurelius gikk inn ytterdøren til sitt hjem. Han var tilbake til hjemmet, og han hentet noe å drikke og så satte han seg ned i stuen. På vei hjem hadde han kommet på noe som han ville bruke litt tid på til å tenke over. Det var nemlig slik at byens grunnlegger hadde formet byen slik at byens grenser kunne samtidig som det å være vanlige grenser, også kunne være rammen og da omkretsen til en form lignende et menneske. Videre kunne da byen nærmest bli ansett som en drakt på et menneske om en hadde nok poetisk innbilning.

En historiker som også var poet hadde skrevet en diktsamling om byen, og da fra dens tidlige tilblivelse. Her hadde dette poenget om at byen minnet om en drakt til en menneskekropp kommet frem i flere av diktene, og det var også poesi i diktene knyttet til dette med at gatene i byen kunne blitt ansett som nærmest smykker eller tilbehør til ens kropp og bekleddning. Det var grunnleggeren av byen som var mesteren og som i all

hovedsak fikk disse egenskapene som gatene og handlingene i byen kunne poetisk og fantastisk sammenlignes med tilbehør på en drakt. En bok kalt for 'Hemmelig Hybrid' ble skrevet av den samme poeten og var en samling av hundre dikt, der poeten til og med hadde kommet med den lignelse at de to nullene i mengden av dikt som nettopp var hundre var symboler for byens grenser som grenser til en by og omkretsen til en drakt. Diktene handlet om alle slags vakre ting og vakre hendelser som var aller mest en ode til grunnleggeren av byen for å styrke ham.

Byen inneholdt mange gater med gatenavn som var inspirert av det å være knyttet til menneskekroppen slik at en kunne påminne seg kroppen og da byen som om en drakt på grunnleggeren av byen eksempelvis. Historisk sett hadde det vært mange festivaler som også var som om en hyllest til helse, godskap, harmoni og det å ha en behagelig, sunn og velstandsmessig kropp. Byen var på mange måter en hyllest til det vidunderlige ved vår kropp og vår helse.

Gudleik Aurelius hentet boken Lederen og satte seg bort ved stuebordet. Det var nå langt over midnatt, men han var så fokusert på dette emnet denne kvelden og natten at han tok seg tid til å se enda litt nærmere på det. For å si det slik så glemte han egentlig alt annet. Han åpnet boken og så for seg at de ulike samfunnsorganisasjonene, eller da slik samfunnet var organisert på i forhold til boken kunne være også slik som byen var organisert på, optimalisert etter slik byen lignet på en kropp på. Det var ingen sånn spesiell faglig tilnærming vitenskapelig, men skjønnessmessig, og noen form for logikk kunne en jo finne som eksempelvis om en knyttet alt om skolegang og universitet til hodet, så ville en kanskje ha en langt nærmere sammenligning av hva som utvikles når en lærer, fremfor om skoleverket hadde vært plassert der kneet på byens form var. Ingen sammenligner på en måte kneet, med vitenskap, men hodet sammenlignes ofte med vitenskap, da det er i hjernen en forstår at tenkning og læring skjer først og fremst. Eksempelvis organisasjoner knyttet til håndverk som muring, elektronikk, frisør og så videre kunne vært koblet til hendene ved at opplæring og arbeid ble utført i den delen av byen som var plassert på byens form som lignet hender. Salg av sko, kunne vært plassert der byens form lignet på føtter, og så videre

kunne en plassere samfunnets ulike organisasjoner der det passet best i forhold til menneskets kropp da tenkt i byen som der byen lignet på ulike deler på kroppen.

Han tenkte det var et perfekt system som åpenbarte seg til tross for at det var noe urealistisk, noe skjønt, og at grunnleggeren for byen, helt klart ikke skulle bli glemt i alt det livet som utfoldet seg i byen så lenge den eksisterte.

BITENDE ARR

Av og til er det slik at mennesker begynner med noe så merkelig at andre reagerer. En forfatter innenfor den romantiske sjangeren, skrev en gang en roman som handlet om det å straffe slike som begynner med så unormale ting blant menneskene at de faktisk må ut av samfunnet, og plasseres et sted hvor de ikke får noen påvirkning på andre. Det som ble problemet med romanen var at måtene han omtalte straffen for slike mennesker på, medførte at han fikk en storm av kritikk mot seg. Han ble omtalt kald, hjerteløs, kynisk og så videre, og måtte til og med skrive boken i en ny utgave for å få ned all den kritikken som var rettet mot ham. Det er ikke bare å gi en hvilken som helst straff for en hvilken som helst handling. Straffen må tilpasses slik at den passer så godt som perfekt til det som den kriminelle handlingen gjelder. Til eksempel et helt bemerkelsesverdig emne her er om en forsøker å drepe, så vil en sjelden i verden finne en annen straff gyldig enn den å faktisk forsøke å straffe med nettopp et mord i det gjensidige. I noen landområder vil en kunne finne at en straff i form av fengsel vil være nok, og da være tilfredsstillende for å kunne gi de som ble lastet med synden til gjerningspersonen en form for oppreisning. En synd om døden lastes med en straff om døden.

Tid-Bagatell var i en av gatene i byen og holdt på med noe som få forstod. Han satt i ett av hjørnene i gaten og hadde samlet sammen en del ulike gjenstander som ikke nødvendigvis hørte hjemme i kroken der han satt. Videre så utførte han en rekke bevegelser. Armene holdt han strak fremover inn mot hjørnet og knep hendene sammen om til knyttnever. Innimellom reiste han seg litt i forsøk på å finne en litt ny stilling, og så satte han seg til

igjen og plasserte upassende ting fremfor seg og fortsatte med å rette opp armene strak fremfor seg og knytte nevene. Han gjorde også andre merkelige bevegelser med armene som å løfte dem opp i en form som en bue litt oppover ut fra brystkassen, og så videre en føring av nevene nedover der hvor tingene fremfor han var. Tid-Bagatell ble sittende en stund slik. Gaten het Nakkegaten.

Thomas Miningfaithsin kom til stedet hvor Tid-Bagatell satt. De to var vanligvis på bølgelengde og forsvarte hverandre under normale forhold, men ved dette møtet der Miningfaithsin fant Tid-Bagatell i en slik situasjon, så måtte han komme med en kritikk og distansere seg fra det som Tid-Bagatell holdt på med:

- Hva holder du på med her egentlig Tid-Bagatell? spurte Miningfaithsin.

Tid-Bagatell sa ingenting, og fortsatte de merkelige bevegelsene.

- Nei, om du ikke engang vil snakke med meg så må jeg gå videre, sa Miningfaithsin.

Tid-Bagatell sa fremdeles ingenting, og Miningfaithsin gikk videre.

I en gate noen hundre meter fra der Tid-Bagatell satt, var Sann på en kafé. Sann hadde tatt seg en fridag fra skrivingen han holdt på med for tiden, og ville oppleve livet i byen. Avisen hadde han allerede lest og begynte å interessere seg for øyeblikket og alt som hendte der, og satt der ved bordet mot livet på gaten og tok inn over seg inntrykkene fra folket som der gikk forbi.

Miningfaithsin kom gående inn i gaten der Sann satt, og ble redd for ham da han så ham, fordi han hadde nylig innsett at Sann hadde et veldig skarpt blick for menneskers oppførsel, og var god til å tolke hva de hadde for seg. Thomas Miningfaithsin hadde derfor fått en del tvil knyttet til sin vanlige syndige oppførsel om å stille folk opp mot hverandre på slette vilkår, som var kanskje det han egentlig likte best, men som han nå altså var redd for å utøve fremfor Sann. Miningfaithsin gikk derfor tilbake til sitt hjem med en tvil om sin oppførsel, og ville ikke den dagen ha noe mer å gjøre med andre, og dette altså kun på bakgrunn av å ha sett blikket til Sigurd Sann. Sann skulle ikke få vite om dette forholdet dem to imellom, men følte nok alt dette av makt som et slikt forhold kan utløse uten at noen ord ble vekslet dem to imellom.

Sann gikk så videre, og skulle hjem. Det var da han fikk øye på Tid-Bagatell som fortsatt satt i en krok i Nakkegaten med noen merkelige bevegelser. Det hadde vært så få i Nakkegaten at ingen hadde reagert noe på oppførselen til Tid-Bagatell, men Sann innså straks her at noe måtte gjøres for han tenkte det at Tid-Bagatell ikke kunne sitte slik uten å bli vist bort fra området.

Sann la merke til to betjenter ikke så langt fra Tid-Bagatell og på den veien han var i retning av. Han sa til de to betjentene hva han syntes om at Tid-Bagatell satt slik, og de ble selvsagt enig når de fikk øye på ham. De to betjentene gikk straks bort til Tid-Bagatell for å vise han bort fra området og han ble ført ut av gaten av dem. Sann gikk videre til sitt hjem.

DEL 2 / DEL 2 – PÅKLEDNING

SOMATOLOGI OG SKREDDERI

Av og til er en så het som de kaller det at en ikke engang får til å begynne å skrive. Andre ganger så kan en være iskald og helt i full bevissthet om hva en skal skrive om og ikke engang undre seg før skriving om det å skrive i seg selv, men gå straks igang og notere ned på papir eller annet skriveutstyr det en vil skrive. Det er klart at skriving er ikke bare en lidenskap, da det å skrive er først og fremst et redskap for å kunne få ned på papir, i tekst, det man tenker på og det man vil formidle til andre og så kommer dette med formen en velger. Roman, dikt, skuespill, essay, novelle og artikkel er bare noen få former av mange flere. En roman skal skrives seriøst, men med god vin som de sier. Et godt liv formidles om pennen på papir til en fortelling eller historie eller et liv i teksten som en følger og forklarer om hva som skal skje videre og så litt omkring det livet en skriver om. Det er mange ulike forfattere, og en av de beste er kanskje den som flest leser på, men det er klart at det populære, må betraktes som det som er populært av en årsak og den er ikke alltid det som er best eller det som en lærer mest av. Det populære kan være noe som skaper undergang, forkastelse, fornedrelse og ødeleggelse av hele folk og stammer. En må tenke på det konservative og det som står seg som forfatter om enn hvor mye en skulle finne på å leke seg med ild og nye

idéer og det som kanskje er som en strid en leker seg med i nåtiden i et samfunn. Så litt fra både det konservative og litt av det lekende og kjempende i nåtiden kan være aktuelt å ta med inn i et forfatterskap.

Gudleik Aurelius hadde to viktige punkt på agendaen å fortelle til Nils Nobili, Tor Nysølv, P. Blodend og Sigurd Sann. Han sendte dem alle beskjed om å stille til møte, og samme kveld kom de alle sammen.

- God kveld, sa Gudleik Aurelius fokusert. - Jeg har to viktige ting å fortelle dere idag, så gjerne sett dere ned så kan jeg begynne.

De satte seg ned ved bordet i møterommet, og ventet på at Gudleik Aurelius skulle begynne.

- Jeg skal fortelle dere om to ting, sa Gudleik Aurelius. - Det ene er angående påkledning og det andre er angående hovedbøkene dere har skrevet.

- Det har oppstått mange gode grunner for å være nøyaktig med påkledningen vi bruker, sa Gudleik Aurelius. - Og da mener jeg først og fremst at jeg kommer til å tenke over min egen påkledning i forhold til alt som vi jobber med. Det har seg nemlig slik at påkledning er noe som alltid har vært viktig for ledere, politikere, hærførere og så videre. Det gjelder også meg og oss. Det er nemlig slik at når det har med påkledning å gjøre så kan en raskt møte problemer om en bruker klær som nettopp i seg selv skaper problemer, og ser en positivt på emnet så kan klærne vi bruker komme til å komme oss til gode som en styrke om en bruker dem riktig. La oss si jeg skal holde en tale og har på meg en av prisene jeg har mottatt, og da en pris angående mine litterære bragder, så vil publikum komme til å kjenne igjen prisen og kanskje drømme seg under talen inn i alt det som hadde og har med prisen og gjøre. Enkelte tilskuere kan kanskje komme til å anta at det er en tale angående litteratur når det eksempelvis ikke er det. Publikum vil være langt mer mottakelig for en tale om påkledningen er riktig. På dette punkt skal jeg fremover stramme inn på alt som har med min påkledning å gjøre og sikre at det alltid er til det beste for min virksomhet det som jeg har på meg.

- Jeg har tro på dette, sa Blodend.

- Påkledning har mange virkninger, sa Aurelius. - Men kanskje

det som nærliggende er det viktigste å trekke frem på nåværende tidspunkt er det mentale, det psykologiske, det åndelige ved en påkledning, for det er her en kanskje vil kunne dra mest nytte av en påkledning om en bruker den riktig. Det har seg nemlig slik at det viktigste poenget jeg vil få frem til dere er forskjellen mellom et bilde og en film. Et bilde vil kunne minne en om noe som videre begynner å leve i ens tankeliv. La meg trekke frem et eksempel. Dersom jeg skulle ha på meg en av mine priser innenfor idrett fra min ungdom der det er på selve medaljen et bilde i gull av utfoldelsen av idretten, så vil mange kunne begynne å forestille seg i film den utfoldelsen jeg gjorde før jeg mottok medaljen. Her er der et viktig poeng å trekke frem som nettopp er at vi kan styre det åndelige vi har sammen som en gruppe om vi alle forestiller det samme når vi ser på et slikt bilde, på samme måte som at vi skulle forestille oss det samme ut fra ord i en tale. Om vi er forent, så vil vi også kunne fungere bedre sammen så vi alltid er forberedt på det samme og ikke er forvirret inn i ulike tanker når vi snakker om ett og samme emne, eller da når det gjelder påkledning er forent om den samme tanke angående noe påkledningen representerer enten det er klærne, en medalje eller annet av tilbehør en påkledning består av.

- Jeg er helt enig, sa Nils Nobili. - Jeg er overbevist om at det er mye vi kan vinne på ved å planlegge dette med påkledning.

- Fint at dere som vanlig kommer med gode innspill når jeg snakker, sa Gudleik Aurelius. - Så var det det andre jeg ville fortelle dere. Det har seg nemlig slik at vi alle fem har vært venner nærmest så lenge vi kan huske. Det er et veldig spesielt og stort emne jeg skal fortelle dere om nå mine kjære venner, og det er slik at jeg vil forberede dere om at det kan være så levende annerledes for dere at dere kanskje vil komme til å ha behov for en tenkepause før dere kommer med noen reaksjoner hver og en av dere. Tiden vil nå vise hva som er sant eller ikke angående reaksjonene, men det er så stort at jeg som sagt vil forberede dere først før jeg går igang. Det har seg nemlig slik at jeg helt fra vi var barn har hatt en oppgave. Denne oppgaven har handlet om å forberede til det jeg har hatt tro på helt fra min barndom og ungdom. Det var min far som introduserte meg til de idéene som medførte at jeg følte at jeg fikk denne oppgaven jeg har utført

sammen med dere uten at dere har visst om den. Det har seg nemlig slik at alt dere kjenner og vet om meg og som dere har snakket med meg om, har i tillegg til alt det rent vennskapelige handlet om fra min side å forberede dere til å arbeide sammen med meg om det som har nettopp ikke bare blitt min far sin politikk og min politikk, men vår politikk. Vårt liv. Jeg mener hver og én av dere husker at jeg hadde en privat samtale med hver av dere før dere bestemte dere for innhold og tittel på hovedbøkene deres. Dere har vært sammen med meg underveis i skriving av hovedbøkene deres. Dere har hatt samtaler med foreldrene deres som min far har snakket sammen med om hovedbøkene deres, og ellers alt som har med hovedbøkene deres er noe som jeg, alene, har forsøkt å arbeide for at skulle ligne så mye som mulig fire originaler jeg allerede i ungdommen skrev som dere videre har skrevet hver deres kopi av kan en kalle det og omtale det som.

Nils Nobili, Tor Nysølv, P. Blodend og Sigurd Sann så på hverandre der noen hadde litt hevede øyenbryn og var overrasket og noen hadde litt nedsenkende øyenbryn og undret seg over og var litt usikker på hva de skulle tro av det Gudleik Aurelius snakket om. Gudleik tok frem fire bøker fra en koffert han hadde med seg som stod ved hans høyre side og sa følgende:

- Her mine kjære venner er de fire originalene som dere som om har kopiert. Her er fire av mine hovedbøker og den første heter Mangfold som har akkurat samme tittel som din bok Nils Nobili. Den andre har tittelen Allting og er originalen for den boken du har skrevet Tor Nysølv. Den tredje heter Treenigheten og er originalen for den boken du har skrevet Blodend, og den fjerde heter Seier som er originalen for den boken som du har skrevet Sigurd Sann.

Alle fire var nærmest sjokkert over denne sannhet som Gudleik Aurelius fortalte dem. De tok i det stille inn over seg det faktum at faktisk Gudleik hadde forsøkt å påvirke dem alle til å skrive om de samme emnene som Gudleik hadde gjort, og så hadde de nettopp gjort det og til og med tittelen på bøkene de hadde skrevet selv var de samme som Gudleik på forhånd hadde skapt selv. De var så stille sjokkert at de ikke sa noe, men hver og en av dem fikk de fire bøkene fremfor seg en runde der hvor

bøkene ble sendt rundt og hver av dem smilte litt lett mot Aurelius når de endelig hadde sett litt på de.

- Jeg forstår at dette er overraskende, sa Gudleik Aurelius. - Jeg kan ikke nøyaktig forklare dere årsakene til at jeg har gjort dette sammen med dere uten at dere visste det. Det er livet. Det er muligheten. Det er slik at jeg følte jeg ikke kunne forklare dere alt med det samme som jeg fikk vite fra min far, men jeg ønsket så inderlig at dere skulle få være en del av det jeg selv tenkte på og jobbet med allerede som barn, slik at jeg forsøkte å i det skjulte og i det hemmelige få dere med. Det har jeg også gjort. Og nå er vi her. Nå sitter vi her alle sammen, og dere er mine beste venner fremdeles idag, og nå har vi felles arbeid, og felles mål og politikk i våre liv, og nå håper jeg dere vil gå hjem og tenke litt over alt det som jeg her har fortalt og komme til meg imorgen etter avtalt tidspunkt her og fortelle meg om deres reaksjoner.

Alle de fire gikk etter å ha fått seg hver sin kopi av de fire bøkene hjem til seg på en høytidelig måte der de siste ordene til Aurelius var det siste som ble sagt den kvelden. Det var alvor, men det var høytidelighet og det var en visshet om at Gudleik Aurelius hadde gjort det han hadde gjort med et godt hjerte.

KVADRUPEL SOLO

Nils Nobili, Tor Nysølv, Blodend og Sigurd Sann satt alle hjemme hver for seg ut kvelden og tenkte på det enorme inntrykket de hadde fått etter møtet med Aurelius. Det å innse at hele ens liv, eller da deler av ens liv skulle ha en helt annerledes og alternativ forklaring, der noe en selv har gjort var preget av noen andre en ikke visste hadde noen som helst innvirkning, er noe som kan få et menneske til å tenke seg om. Det å innse at en annens tanke og engasjement skulle være inspirasjon på en da den gang det skjedde ubevisst måte, for noe som en selv har gjort, og så senere innse at det var en mester eller en eller annen form for leder eller medvirker bak det hele. En slik tanke medfører en rekke aktiviteter i ens sjel og tanke og derfor så vil en komme til å bruke lang tid på en slik begivenhet.

Sigurd Sann satt hjemme i stolen i stuen og tenkte på barndommen, tenkte på livet når en vokser opp og tenkte på dette

med det å bli kjent med Aurelius. Han kom på det at Aurelius hadde vært som om en ekstra god venn, eller da vært som om en del av hans nettverk og liv helt fra starten og alltid som om en vesentlig del. En naturlig del. En ikke bare venn, men som om en del av hans verden, som om at han skulle være der. Det var det som Sann kom på som gjorde at han begynte å smile litt over hvor glad han faktisk var i Gudleik når han først kom på det poenget. Han ble en del av mitt liv tenkte Sann og så var han det og det har han vært helt siden tenkte han.

Litt senere på kvelden så fant Sann ut at han skulle gjøre én ting med alt sammen som han hadde behandlet etter møtet med Aurelius og det var å kontakte Nobili, Nysølv og Blodend og bli enig med dem om å spesielt være takknemlig for at Aurelius hadde nettopp gitt dem muligheten til å være med på den reisen det hadde vært så langt og kom til å bli innover i fremtiden med å utvikle politikk, kunnskap og moral og mye annet til folket. Muligheten var det Aurelius som hadde gitt dem uten av de hadde tenkt noe særlig over det, og først den kvelden gikk det opp for dem. Sann bestemte seg også for at han ville dele noe annet med de tre, og det var at han hadde bestemt seg for å ikke på noen måte være negativ mot Aurelius for det han hadde gjort ved og for dem. Aurelius innrømte jo også selv hadde Sann tenkt at det var livet, det var ikke en nødvendigvis forutbestemt plan eller system, men Aurelius hadde selv som ung bestemt seg for å ta oss med på denne reisen på sin måte og Sann ble så glad for å forstå dette at han bestemte seg for å fortsatt bli med. Fortsatt jobbe sammen med Aurelius og forsøke dele dette med de andre tre og få de også sammen til å bli med på å ikke være negativ mot Aurelius, men respektere ham for det han hadde gjort som faktisk var overveldende og imponerende.

Klokken nærmet seg elleve på kvelden, men Sann ringte Nobili, Nysølv og Blodend til en samtale hjemme hos seg selv. De alle fortalte Sann at de også satt hjemme og tenkte på Aurelius og møtet og innholdet fra møtet, og ville gjerne komme til Sann for en samtale.

- God kveld, sa Sann. -Hyggelig at dere kunne komme alle sammen.

De tre gjestene hadde satt seg ned i stuen til Sann ved bordet,

og når Sann kom inn i stuen ville han sitte i den ene stolen av to stoler litt på andre siden av gulvet i stuen. Nysølv sa at han kunne også gjerne sitte i den andre stolen så han reiste seg og satte seg ned i den. Sann og Nysølv satt derfor i to stoler på den ene siden av gulvet i stuen, og Nobili og Blodend satt ved bordet på en slik måte at alle kunne se hverandre og ha stemmen i et slikt leie at alle kunne ha en god samtale med hverandre.

-Det er imponerende dette som Gudleik har fått til, sa Nobili. - Ikke bare har han påvirket oss, men det er det poenget at han har allerede skrevet fire bøker selv med titler som han har klart å få oss til å kopiere nøyaktig med samme titler og noenlunde det samme innhold.

- Jeg visste at Gudleik hadde egenskaper og en kunnskap og intelligens som er av høyeste klasse, sa Nysølv. - Men dette er noe som også gir et inntrykk med tanke på sosial kompetanse. Det krever en del av et menneske for å kunne organisere en slik utfoldelse. Det er ikke bare én av oss som har skrevet en kopi av hans bøker, men vi er fire. Og vi alle har nærmest fått dette som en lidenskap og interesse utover en vanlig jobb. Vi elsker det vi holder på med. Det gjør i alle fall jeg, og det er jeg sikker på jeg har erfart fra dere også.

- Jeg er glad for det at dere har bestemt dere for å prise Aurelius for engasjementet sitt, sa Blodend. - Jeg vil fortsette å arbeide for at vi skal kunne være sammen om alt vi jobber med. Aurelius har engasjert oss inn i en virksomhet og et lag og nettverk som skjer akkurat nå i denne verden. Det er nå det skjer. Det har aldri skjedd før. Det er noe som er verdt å bruke litt ekstra tid på å fundere på både sammen, samt hver for oss. Det vi jobber med er endringer og oppdateringer på samfunnet som kommer til å innover i all fremtid for denne menneskeheten vår merke seg ut som om et merke i tiden som kommer til å bli husket på gang etter gang. Generasjon for generasjon kommer til å bli kjent med oss. Det er Gudleik Aurelius som har tatt oss med på, og det skal jeg og forhåpentligvis dere også minne dere på resten av livet.

IKKE ET PLAGIAT

Aurelius samlet sammen til møte igjen dagen etter at Nobili,

Nysølv, Blodend og Sann hadde forstått og snakket sammen om dette med at Aurelius hadde påvirket dem slik at de hadde skrevet hovedbøkene sine på en slik måte at de egentlig fungerte som en kopi til Aurelius sine originaler. De var fremme ved møterommet klokken syv om kvelden.

Sann gikk inn på kjøkkenet og laget til kaffe slik at de skulle ha noe å drikke til møtet.

- Fint at du lager kaffe Sann, sa Nysølv.

- Det er helt i orden Nysølv, sa Sann.

Inne på møterommet hadde Aurelius, Nobili og Blodend en kortere uformell samtale sammen før møtet:

- Idag har jeg ikke fått noen som helst negative tilbakemeldinger på skolen i undervisningen, sa Nobili.

- Nei, det kan vel kanskje merkes det for deg som jobber sammen med barn og ungdom, sa Aurelius.

- Ja, klart det så er det av og til en del ulike ting både på godt og ondt som skjer, sa Nobili.

- Det er veldig viktig, og det er bra dere har tatt tak i, at en lærer barna moral fra tidlig alder slik at de ikke bare er interessert i kunnskaper, men også moral, sa Blodend.

Sann hadde laget klar kaffen og kom inn på møterommet og satte den midt på bordet. De andre hadde hentet seg kopp allerede. Aurelius begynte møtet etter at alle hadde satt seg ned:

- Velkommen til et nytt møte, sa Aurelius. - Igår oppdaterte jeg dere på noe som ikke bare er innenfor det profesjonelle, men også det private liv. Det er ingen fare å skulle tale om både det private og det profesjonelle på et slikt møte som aller mest handler om politikk, men det er sjelden. Nå passet det til dette emnet, og jeg tror at dere alle, da dere også ser positive ut, har vært fornøyd med at jeg fortalte dere sannheten. Sannheten om hva jeg engang bestemte meg for.

De andre på møtet nikket og så ut til å samtykke i det Aurelius sa.

- Dere kan hver av dere få ordet om dere vil angående denne saken med litteratur og om hvordan jeg gjorde det når jeg fikk dere til å skrive hver deres kopi av en av mine litterære originaler, sa Aurelius.

- Jeg har tenkt veldig mye over dette nå Aurelius, sa Sann. -

Jeg både er beæret over at du ville ta med meg inn i din litterære verden, og stolt over å selv faktisk anse meg selv som å ha blitt en av de vesentlige profilene innenfor det emnet jeg jobber med.

- Det er et godt poeng, sa Aurelius. - Det er viktig for meg at det kommer en slik positivitet fra deg Sann. Det gir for meg et viktig tegn på at jeg har gjort noe som er riktig.

Nobili tok ordet:

- Jeg har også den samme oppfatningen som Sann, sa Nobili. - Jeg har både blitt styrket, og fått meg en plass i samfunnet som setter meg i en spesiell posisjon i forhold til andre. Jeg kommer til å fortsatt ville jobbe med Mangfold, og den politikken som du har samlet oss til Aurelius.

- Jeg har også tenkt mye på dette det siste døgnet som du har fortalt oss Aurelius, sa Nysølv. - Jeg er overrasket over i hvilken grad du kunne få til å påvirke meg, men det er sant som du sier at det er livet, og det var livet mitt også, og alt har gått slik det har gått. Skjebnen har liksom fått til dette, og jeg må si jeg er imponert over hvordan du mestret det å få meg interessert i Allting, og det å skrive den på en slik måte som jeg har gjort. Du er en mester Aurelius, og jeg kommer til å fortsette å være din elev, og er veldig stolt over å ha fått tilbringe så mye tid sammen med deg som jeg har gjort, og jeg vil at både du og vi som er samlet her til dette møtet idag skal lykkes med politikken.

- Når det gjelder det vi har fått høre Aurelius, så er det egentlig bare én ting å si, og da vil jeg sitere en legende fra landet vårt, sa Blodend. - Det har seg nemlig slik at det er en sannhet det som er mektig, og det er en løgn det som er skrøpelig. Jeg har ikke mitt hele liv hørt en sannhet så mektig som den du har fortalt oss Aurelius, og det vil være en sak for æren det å fortsette å samarbeide innover i fremtiden. Treenigheten som jeg har jobbet med i en lengre periode av mitt liv, kommer som en overraskelse at stammer fra din idé, men jeg ser nå alt sammen, og det er som om den siste bølgen innover en strand en strålende sommerdag dette før barna kan endelig gå ut i vannet og ta seg en dukkert. Jeg kan også innrømme at jeg får lyst til å ta meg en tur ut i sjøen jeg også.

De humret lett alle sammen rundt bordet.

- Det er en glede å få høre alle de gode tilbakemeldingene fra

dere, sa Aurelius. - Takk for at dere fortsatt vil være med på politikken. Jeg vil kort introdusere dere for et emne nå på slutten av møtet som vi kan bruke litt tid på å tenke på alle sammen for seg selv, og oppdatere hverandre om vi finner noe spesielt interessant å dele. Det har seg nemlig slik at prising av litteratur er noe helt annet enn å plagiere. Dere har priset både min litteratur, samt priset deres egen, og sammen har vi mange av de samme målene i livet, og om noen skulle få et ønske om å plagiere oss, som eksempelvis plagiere Lederen, Mangfold, Allting, Treenigheten eller Seier, så ville de fått et større problem enn vanlig med tanke på den historien og den realisme vi kan dele.

Alle lo litt lett av den sannhet om at fire av bøkene til Aurelius også hadde blitt skrevet av Nobili, Nysølv, Blodend og Sann.

- Ellers så når det gjelder dette emnet med påkledning som jeg nylig har introdusert så får dere gjerne komme med spørsmål om dere har det, og det er et emne vi skal jobbe mer med fremover, sa Aurelius.

Møtet tok slutt og alle gikk hjem til sitt.

EN SKIKKELIG TRAPP

Det er slik at en organisasjon har sine enhetlige nivå. En kan ikke styrte til en organisasjon og tro at en skal nå toppen med en gang. En må jobbe for å bygge seg opp i en organisasjon fra bunnen og så eventuelt til topps da med tiden. Det er klart ulike tilfeldige og forventede unntak, som når en mektig person eller leder eller lignende skulle komme til å få posisjonen helt i toppen med det samme den trer inn i en organisasjon, men det er kun unntak. Det er vesentlig å bygge seg oppover i systemet. Når det gjelder de ulike nivå så kan de også være ulik fordelt med tanke på hvordan en bygger seg opp. Og når det gjelder personen som skal innta en organisasjon har ulike måter å nå toppene på, eller da når de ulike nivåene på. En kan jobbe seg gradvis oppover i organisasjonen, men en kan også komme til å være en slik person som er falsk eller som ellers fokuserer på andre ting enn selve organisasjonen og kun når det gjelder ta de prøvelser som enn skulle oppstå. En kan kalle forskjellen gradvis økning og sporadisk økning i en organisasjon. Kanskje en også kan kalle selve økningen i de ulike

nivå som er gradvis for stabil økning. Når det gjelder den gradvise økningen er det slik at en får tillit på en helt annen måte til de som øker. Vanligvis vil en nok si at de som sporadisk øker i en organisasjon og ikke er så stabil, men fokuserer på andre ting vil være en som ikke kan gis samme tillit, men om en ser til hva den ellers holder på med og har noe for seg andre steder er det jo klart at en vil kunne finne grunn for å si at de som sporadisk øker i en organisasjon også kan gis tillit til det å være stabil. Det er klart ulike forskjeller her når det gjelder personlighet og karakter som en kan merke seg, men alle er ikke lik og det er klart at en vil kunne være en som blir sterk i organisasjonen til tross for at en ikke har vært med på alt underveis, men sporadisk inntar organisasjonen når det absolutt gjelder. Det kan jo også kalles for teft. At en vet hva en holder på med. Traust kan en kanskje også kalle de som støtt er i den samme organisasjonen og har sin tillit og øker gradvis som planlagt og jevnt, men ikke gjør så veldig mye når det ikke står på noe som gjelder virkelig nødvendig. Men absolutt vanligst, vil en nok se at de som øker gradvis og stabilt får mest tillit, fordi de er der. De er tilstede. De er der når det gjelder om det er noe akutt. De er der når det er noe som ikke er det vanlige, det ordinære, og så er de der også når det er det ordinære som står på.

Gudleik Aurelius og Blodend var en tur i byen. De gikk langs hovedgaten, og hadde en samtale om påkledning. Om de skulle gå til innkjøp av og planlegge en slags uniform allerede på dette stadiet av politikken var ikke helt bestemt, men det var klart at det var et viktig emne å diskutere fordi som Aurelius hadde sagt det kunne de vinne veldig mye på å begynne med en uniform.

- Kan du fortelle meg Aurelius hva det viktigste poenget er for at du eventuelt vil begynne med en uniform? spurte Blodend.

- Det er et godt spørsmål, sa Aurelius. - Men svaret er ganske enkelt og det er at det å knytte minnene sine til sin påkledning fremfor et annet sted kan være veldig gunstig. Det er nok i tillegg til slike vanlige, ordinære emner som at en ser bedre ut, mange ulike typer minner en kan gjøre det med for å ikke si alle. En slik uniform kan også se ut til å være tilpasset formålet en har eller hvilken virksomhet en har. La oss si at jeg under en seremoni her i hovedgaten som vi nå beveger oss i skulle holde en tale og motta

en medalje som pris for en prestasjon, så ville medaljen representert både begivenheten i seg selv, talen og prestasjonen. På en slik måte å ha en uniform med medaljen på, så ville en koble alle minnene sine angående prestasjonen, begivenheten og talen til selve medaljen. Om en videre har medaljen på seg, så ville en koblet da alle minnene sine angående begivenheten som helhet til selve medaljen. Dersom en beveget seg i selve gaten, så ville kanskje ikke minnene om begivenheten komme til ens bevissthet, men om en tok på seg medaljen og deretter hadde en eller annen form for bevegelse i gaten deretter, så ville en kanskje minnet seg om den konkrete prestasjonen og begivenheten medaljen angår når en først var der.

- Det forstår jeg, sa Blodend. - Det handler ikke altså bare om uniformen i seg selv, men det handler om det psykologiske, det åndelige også når det gjelder uniformen.

- Ja, det har du rett i, sa Aurelius. - Det er videre slik at med en slik form for kontroll på ens minner vil en også kunne bruke sin uniform aktivt til å styre hva en tenker på og hvilket fokus en har om uniformen. Videre kan en tenke mer generelt angående selve stedene hvor en er og styrer. Eksempelvis vil en kunne tenke mer generelt på denne hovedgaten, og styre hvilket fokus en har med medaljene eller annet tilbehør en skulle bruke til uniformen eller da hvilken uniform en har. Dette med uniform skal vi snakke mer om.

Etter en lengre tur sammen hvor de snakket om alle slags emner og da spesielt dette angående uniform gikk de hjem hver til sitt.

VIN OG GRAV

U. Tid-Bagatell satt like ved en gravlund og så mot gravene. Han satt på en benk og myste mot folk litt surt, og spesielt når han så mot gravene så hadde han enda mer elendige ansiktsuttrykk. Han påstod nemlig for seg selv at han skulle være Gudleik Aurelius fra denne dagen og være så vrangstilt mot seg selv at han skulle påstå han var Gudleik Aurelius og hans arbeid. Tid-Bagatell så for seg at han skulle ta hans rolle og arbeid og til og med samle folk til møtevirksomhet ved lokalene til Aurelius og være Aurelius. Alt

dette samtidig som at han hatet og ville Aurelius drept og død. Han følte at han hadde vært hans trell, hans underdanige trell, og nå skulle han endre på alt.

Det satte seg en mann ved siden av Tid-Bagatell og spurte om alt var bra. Han fortalte litt om graven til hans far som var helt i den østre delen av gravlunden. Tid-Bagatell begynte da på tanken om å ikke lyge om at han var Aurelius og eide Aurelius sitt enkeltmannsforetak, men han kunne jo starte et nytt selv og på en måte forsøke jobbe med det samme som Aurelius jobbet med og så videre. Men han så jo det raskt at Aurelius var Aurelius, og det å skape et slikt enkeltmannsforetak ville da ikke eksempelvis inneholde noen av bøkene til Aurelius, så da å skrive slike selv ville jo kun plagiat kunne gjøre, så derfor fant han ut at han ville heller bare lyge om at Aurelius sitt enkeltmannsforetak var hans eget.

Mannen Tid-Bagatell satt med så det at Tid-Bagatell tenkte på mange ulike ting og var veldig nervøs og bekymret på en eller annen måte. Derfor begynte mannen å spørre ham ut litt:

- Hva er det du tenker på? spurte mannen.

- Jeg vet ikke, sa Tid-Bagatell.

Tid-Bagatell skjønnte raskt at han hadde sagt noe veldig dumt og ristet litt på hodet sitt og la til:

- Nei, jeg vet hva jeg tenker på, men jeg vil ikke helt røpe det til deg, sa Tid-Bagatell.

- Vil du ikke røpe hva du tenker på? spurte mannen.

- Nei, det er slik at det jeg tenker på, eller da det jeg skal gjøre og jobbe med er så viktig at jeg ikke bare uten grunn og et møte kan fortelle det til deg, sa Tid-Bagatell.

Mannen følte at han ikke var helt frisk.

- Har du en jobb? spurte mannen.

- Nei, faktisk ikke, svarte Tid-Bagatell etter å ha tenkt seg litt om.

- Du sa jo at du hadde en jobb og skulle ha et møte eller hva du sa for noe, sa mannen.

Tid-Bagatell gikk inn på gravlunden og latet som om han så på en grav, og han så noen engler og ble plutselig sint da han forstod at han hadde løyet til mannen og hadde problemer med å forklare situasjonen. Han ble sint på engler i mange dager etter

denne hendelsen, men uansett hvordan det var med det så gikk han tilbake til benken til mannen og sa:

- Jeg må gå hjem, sa Tid-Bagatell.

- Ja, du må vel det, sa mannen på en kjekk måte da han visste at Tid-Bagatell ikke var noen person å stole på etter denne samtalen han hadde hatt med ham.

Mannen hadde aldri før snakket med Tid-Bagatell, men kunne se at det var så mange elendige påfunn han hadde at han egentlig ikke ville ha noe mer med han på gjøre.

På veien hjem møtte Tid-Bagatell en poet. Poeten sa at han skulle lage et dikt til Tid-Bagatell om han bare hadde noen få ord:

- Hei, min kjære mann, sa poeten.

Tid-Bagatell var sur, men poeten så det og forsøkte å gå helt motsatt Tid-Bagatell i forsøk på å få han blidere. Tid-Bagatell merket seg dette og sa:

- Jeg merker at du går mot meg, men uansett hvordan det er med det så vil jeg drepe både deg og en ved navn Aurelius, og ordene du kan skrive ned er hans arbeid skal bli mitt og hans liv skal bli en død.

Poeten fikk litt overraskelse av situasjonen og ordene til Tid-Bagatell, men han skrev et dikt til Tid-Bagatell uten å få betaling. Tid-Bagatell bare så på lappen og kastet det fra seg på bakken og gikk frekt videre.

Når Tid-Bagatell nærmet seg hjemmet, så begynte han igjen å komme inn på disse tankene som han hadde hatt for seg litt tidligere om at han ville forsøke late som om at han var Aurelius og at han skulle liksom late som om at hans arbeid var hans eget, men med det samme han ankom hjemmet så kom der en pen kvinne og sa høylydt til ham da hun mislikte ham som alle andre som visste hvem han var i byen gjorde:

- Kom deg inn døren, så vi slipper å se på denne tullingen som bare later som om at han er andre enn seg selv, sa kvinnen.

Tid-Bagatell ble så sint at han tok tak i søppelkorgen og sa at han skulle finne et barn og lempe barnet opp i søppelkorgen om hun ikke holdt kjeften sin igjen som han sa det. Kvinnen gikk videre, og lo.

FREMSIDE OG BAKSIDE

Det var en mann som var på besøk i området der Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat bodde. Han hadde først bodd der for lenge siden. For omlag fem år siden så bodde han i området og hadde en leilighet i området, men så var det noe som skjedde, som om at han tapte sin tro på at han skulle få et godt liv og på samfunnet og flyttet for å se om det kunne bli bedre. Mannen satte seg ned på en benk, og alle de fire, som var Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat la merke til ham og gikk bort til benken.

- Nei, er det taperen som stakk, sa Blomhat til mannen.

- Miningfaithsin har en beskjed til deg, sa Synd og så lurt med et frekt glis på Tid-Bagatell og Miningfaithsin.

- Ja, det har jeg, sa Miningfaithsin. - Vi hadde rett.

- Hva mener du med at dere hadde rett? spurte mannen.

Det så ikke ut til at noen av de fire var i en forfatning som var istand til å besvare spørsmålet da de var så oppkokt på en måte. Men de hadde fokus på noe annet og det var tilfeldigvis Nysølv sine bøker som de av en eller annen grunn hadde kommet til å skulle ville kommentere noen konsekvenser av, og så fortelle det til denne mannen som satt på en benk alene. De hadde ikke fått vite nyheten som Aurelius hadde fortalt om bøkene sine i forhold til boken til Nysølv når det gjaldt at Aurelius hadde påvirket ham og på den måten var som en mester for ham.

- Det er en rekke viktige ting angående Allting! skrek lavt Blomhat fra den ene siden av hodet på mannen til Miningfaithsin på den andre siden av hans hode.

- Dette skulle vi aldri ha gjort, sa Synd høyt.

- Hva mener du? spurte mannen.

- Nei, vi har plaget deg og kunne jo spart oss, sa Synd. - Det er Nysølv som har noe med Allting å gjøre, og derfor trenger vi ikke å plage deg for det. Han er grunnleggeren, opphavet og skaperen av Allting.

- Ja, det er sant, sa mannen. - Jeg har også hørt at Nysølv er forfatter av flere bøker i tillegg og er en god mann som er kjent for å være veldig pålitelig.

- Pålitelig!? spurte Synd. - Jeg skal si deg en ting om kunnskap og skriving mann, og det er at det finnes få som skriver uten å ha

pedofile eller andre undertrykkende tanker i mente. Hvem skulle vel finne på å skrive om de ikke ble sterkere enn leseren av skrivningen?

- Nei, jeg vet ikke om jeg har tid til å gå inn på slike emner, sa mannen. - Jeg tror jeg må gå.

Mannen innså det at de fire ikke var særlig troverdige og verdig tillit, men ganske så farlige i intensjonene sine. Så han ville gå og forlate situasjonen. De fire ble sittende på benken litt puslete og fjonge etter alt som hadde vært sagt om all slags mulige ting de ikke helt hadde oversikt over. Det var litt dårlig plass på benken, så de satt veldig tett. Det kom en kvinne til stedet og sa til dem at de måtte dra seg tilbake til sitt hjem da det skulle være en seremoni i gaten som de ikke fikk lov til å være med på da de hadde så dårlig oppførsel. De gikk derfor alle fire tilbake til sitt hjem.

Et helt annet sted i byen var Nobili, Nysølv og Aurelius i en samtale ved en restaurant. De hadde samlet seg for å tilbringe en stund sammen med middag og samtale om tilfeldige emner slik som en vanligvis har når en er gode venner. Aurelius satt midt inne i en forklaring av hva han tenkte mest på når det gjaldt dette emnet med påkledning som nylig hadde dukket opp blant dem:

- Jeg har tenkt spesielt på dette med ulike måter å øke i makt i en organisasjon på, og da ha en orden for å ha tilsyn med hvilken makt de ulike i organisasjonen har. Påkledningen de har med alt av medaljer, tilbehør og lignende kan selvfølgelig brukes til å kunne åpenbare for hverandre hvilken makt en har på en enkel og oversiktlig måte. Og alt dette på selve påkledningen. Da trenger en såvidt andre måter å holde oversikt på, enn den å bare observere påkledningen til de involverte i organisasjonen.

- Har du tenkt til å etablere en orden for påkledning for oss? spurte Nobili.

- Jeg tenker på dette nå og det kan komme til å skje snarlig at jeg kommer med noen skisser over hvordan jeg kan se for meg at vi kler oss når vi på ulike måter utøver politikk sammen, sa Aurelius.

De satt mange timer utover kvelden og snakket om alle slags emner.

Det er klart at det er mange fortrinn med å være så åpenbar,

entydig og klar som en kan. Det vil være alltid en svakhet blant mennesker å være forvirrende, uklar og mangfoldig på den måten at det mangfoldige skaper usikkerhet og problematiske spørsmål. Når det grunnleggende er sikkerhet, enkelhet og trygghet, så vil en kunne i andre grad og andre orden la ulike fenomener knyttet til det livlige eksempelvis, ved usikre ting komme til dagen. Det er viktig å ha et godt grunnlag, og det er viktig å kunne også være litt mer ledig og kunne bevege seg i livet på den måten at en tar ting tilfeldig og ikke nødvendigvis så nøyaktig som at alt skal være i forhold til grunnlaget, men også kunne leve som det kalles, og ta ting på sparket og i det tilfeldige og kun reagere om det skjer noen alvorlige feil.

STYGGEDOM OG PLAGIAT

Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat var på en gammel kafé med så dårlig stand at den snart kom til å gå konkurs etter forventningene. De satt å snakket om alt mulig merkelig, men det var én ting som Synd tok frem spesielt som skulle romme nok interesse for å holde praten igang helt til midnatt den kvelden:

- Jeg hater de bøkene til Nysølv, sa Synd. - Og jeg har kommet på den idéen at jeg vil plagiere bøkene hans for så å skulle kunne utkonkurrere ham på markedet innenfor spesielt segmentet for litteratur om vitenskap.

- Du har et slikt fint talemål og ordforråd Synd at jeg ikke helt henger med, sa Tid-Bagatell.

- Jeg kan forklare litt enklere, sa Synd. - Jeg har lyst til å kopiere bøkene til Nysølv, spesielt da boken Allting, og så forsøke presse ham ut av markedet for salg av bøker, samt presse ham ut av hele miljøet for vitenskap generelt.

Blomhat tente fullstendig på idéen til Synd, og tok ordet:

- Dette er noe av det beste jeg har hørt. Jeg er helt med på dette, og jeg tror faktisk vi kunne gjort det slik at Synd plagierer Nobili sin bok Mangfold og Nysølv sin bok Allting, og Miningfaithsin plagierer Blodend sin bok Treenigheten og Sann sin bok Seier. Videre kan Tid-Bagatell plagiere boken Lederen til Aurelius og jeg kan plagiere bøkene Unne og Forelskelse til Aurelius. Det er klart at Forelskelse og Unne er private verk som

er mer innenfor kjærlighet og sånne slibrige emner, men jeg tror jeg fint kan klare å kopiere og sverte mye av innholdet på en kyndig måte.

Alle fire som satt der skålte med brus og Blomhat sølte til og med på bordet der de satt, men det kom ingen å tørket opp etter ham. De fikk seg et papir fra bartenderen i baren på kafeen og lånte en penn og skrev ned hele planen de fikk. Det ble klart for dem alle at det var et enormt prosjekt de hadde satt fremfor seg, og raskt fikk alle sammen hver for seg en del tvil om de skulle klare det, fordi det var ikke bare enkelt å få til det de skulle prøve seg på, men de gav ikke opp og sa ingenting om tvilen de hadde. De ble sittende og småsnakke litt om ulike idéer og umiddelbare tanker de fikk etterhvert om prosjektet:

- Er det noe vanskelig å skulle plagiere da? spurte Tid-Bagatell noe usikkert.

- Har du ikke peiling på tekst Tid-Bagatell!? spurte Blomhat litt sint.

- Tekst er et virkemiddel for å få ulike ting vi går og tenker på ned på papiret, og når en bok allerede er ferdig skrevet, så er det jo latterlig lett å skulle kopiere den og plagiere, sa Miningfaithsin.

- Latterlig lett!

De fire lo en litt ekkel, smålig latter ved bordet. En av de større mennene som satt på kafeen som var kjent for sin kapasitet til å kaste rølp ut til tross for at han var litt rølpete selv hørte den ekle latteren og gikk bort til bordet.

- Det er noe av det ekleste jeg har hørt, sa den store mannen. - Slutt umiddelbart med den latteren.

De fire sa faktisk ingenting og kniste litt til hverandre uten at den store mannen hørte det når han gikk tilbake til bordet sitt.

- Da har vi fått oss et prosjekt, sa Blomhat.

- Ja, det har vi, sa Synd.

- Hvordan vi skal plagiere er faktisk noe å gruble litt på, sa Miningfaithsin.

- Ja, det er det, men vi tar ikke det nå, sa Blomhat.

- Nei, sa Synd. - Eller, vi kan jo nevne om vi kommer på noe helt sånn som kanskje kunne vært lurt å dele da.

- Ja, det er ikke feil det, sa Blomhat. - Del det dere kommer på angående plagiat, om dere skulle komme på noe.

Etter midnatt gikk de hjem til hver sitt med nå en plan for prosjektering av plagiat etter at de ble spyttet på av en full mann utenfor kafeen.

FORSIKTIG FORMALITET

Når en skal igang med å bygge seg nettverk er det ikke bare det å øke mengden mennesker i eget nettverk, fordi det kommer også en annen faktor inn i bildet og det er at andre nettverk kan komme til å minke. Det er en rekke andre problemstillinger også tilknyttet det å øke et nettverk, men det er kanskje det som er viktigst når det gjelder ære og lignende emner ledere mellom seg. Det blir fort en sak om ære når det handler om å skulle bygge et nettverk, fordi ledere som kanskje har lang erfaring med nettverksbygging er noen som en kommer til å utfordre når en begynner å øke et eget nettverk.

Blodend og Sann var sammen en kveld på en restaurant. De hadde ikke bare diskutert og snakket ikke bare om dette med at Aurelius hadde vært inspirator for hovedbøkene deres, men de snakket også en del om nettverk, og den tro de hadde på Aurelius.

- Jeg tror vi faktisk kan klare å vinne oppmerksomhet i hele byen, sa Blodend. - Jeg tror at vi kommer til å ha en oppslutning på meningsmålingene som er opp imot helt fullstendig.

- Ja, med alt det vi har, så tror jeg faktisk også at det er mulig, sa Sann. - Aurelius har satt opp en politikk som er så levende, sterk og optimalisert at jeg ser for meg at alt kommer til å skje nærmest som om av seg selv.

- Hva mener du med av seg selv? spurte Blodend.

- Når en har et så godt system, som overgår alle andre sin politikk og holdning, så vil en kunne se for seg at alle innordner seg bare ved kjennskap til det gode systemet, sa Sann. - Det er å få informasjonen ut til folk, og så er det etterpå og se virkningene, og her er det ikke så mye tungt arbeid som gjenstår tror jeg. Det er et arbeid som derfor går av seg selv mer eller mindre tror jeg.

- Der er jeg helt enig, sa Blodend. - Det er en fornøyelse å oppleve politikken på en slik måte. Aurelius har gjort en så skarp jobb at jeg respekterer ham for alt han har gjort, og er i mitt liv fornøyd med, og ikke bare fornøyd med, men priser den

muligheten jeg har til å være ved Aurelius i politikken.

- Ja, jeg har samme holdning, sa Sann.

Nysølv kom inn på restauranten og satte seg ned ved Blodend og Sann. Han hadde vært hjemme på kontoret og skrevet en hel dag, og de tre kom på det å snakke litt om skriving. Forfatterskap. Den egenskapen å sitte å skrive. Det å skrive over lang tid. De fleste synes jo den egenskapen er en kjedelig, vanskelig og kanskje ond egenskap, det er få som har uttrykt at de elsker og ikke engang merker det arbeid det er å føre lengre stykker til tekst.

- Sann, sa Nysølv. - Blodend. Jeg kommer hjemmefra og har nok en dag skrevet fra tidlig morgen til sent på kveld. Det er merkelig med det. Skriving det er for meg noe som skjer best når det på en måte skjer av seg selv. Når det er kultivert og altfor planlagt, så forsvinner litt av det naturlige, automatiske drivet til å skrive og jobbe. Akkurat nå er jeg faktisk i en situasjon der jeg skriver en hel dag uten nærmest å merke meg at jeg skriver. Det er ikke skrivingen det er fokus på, men det er emnene, idéene, prosjektet jeg jobber med. Da går plutselig skriving langt bedre. Enklere. Raskere eller om ikke raskere så i alle fall bedre, som om av seg selv.

- Det er interessant Nysølv, sa Sann. - Der har du et godt poeng. Det er som om når en faktisk har tankene og idéene som en skriver om tilgjengelig og en er interessert i dem, så vil selve skrivingen gå som om automatisk. Men om en skulle være lei eller på avstand fra selve tankene, selve idéene som en skriver om så vil en kunne merke seg at skrivingen vil være langt tyngre og vanskeligere.

- Det er noe med det, sa Blodend.

De var i en tilstand eller et modus av å være privat og avslappet med hverandre og ikke i et profesjonelt modus eksempelvis denne kvelden. Det kunne en merke seg spesielt ved at de når de var på jobb eller hadde møte sammen profesjonelt, så var alle veldig seriøs. Det fantes liksom ikke tvil i gruppen som bestod av Nobili, Nysølv, Blodend, Sann og Aurelius, som fikk dem til å være ufokusert. De var fullstendig fokusert, og opptatt av arbeidet sitt alle sammen. Dette var en kunst Aurelius hadde fått til, fordi det var han som begynte med politikken, og de fire andre hadde blitt med på grunnlag av Aurelius sitt initiativ.

TYRANNISK SYKDOM

Det var en mann i byen som fortalte om en situasjon til Aurelius som var interessant for politikken. Det hadde seg nemlig slik at mannen hadde blitt ute for at en politiker i byen hadde støtt utfordret ham, men han selv kun vært engasjert politisk en kort periode og det på et slikt plan at det var helt i startfasen av politikken. Han hadde holdt på med et forfatterskap og jobbet med kunnskap, religion, teoretisk politikk og lyrikk noenlunde akkurat som Aurelius, men altså blitt forfulgt av en gal, hysterisk, politiker som påstod konkurransen gjaldt politikk.

- Det høres lite demokratisk ut dette, sa Aurelius.

- Jeg jobber med en deling på fire ulike enheter, som noenlunde er de samme som du allerede har nevnt, sa Aurelius.

- Ja, jeg har de fire enhetene fra dem! sa mannen ved å som om nesten avbryte Aurelius litt.

Aurelius merket seg at mannen var litt ung av seg, og derfor ikke hadde de beste manerene fremfor andre, men synes samtalen var interessant og fortsatte den:

- De fire enhetene jeg skiller mellom er kunnskap, religion, politikk og kjærlighet, men det er klart at de tre første er mer profesjonell, og den siste som er kjærlighet er mer privat, sa Aurelius. - Om en har en romanse sammen med en kvinne som mann og en får mye oppmerksomhet rundt romansen, så kan en forvente seg at politikere forholder seg til det faktum at romansen ikke nødvendigvis er politikk på en slik måte at de to, både mannen og kvinnen får fred fra politikken. Et annet eksempel er eksempelvis kunnskap som er en enhet som ikke nødvendigvis er den samme fra tid til annen. Kjenner du forresten til Nobili og Nysølv som er to meget gode forfattere som har skrevet henholdsvis Mangfold og Allting, så vil du forstå at det er et mulig paradigme som kommer i samfunnet vårt ved at kunnskapen i samfunnet skal gå til å være lik på den beskrevet i Allting, og ikke den som den har vært i mange tusen år som er beskrevet i Mangfold. Selve politikken er en enhet i seg selv, men her ser vi at kunnskapen kan være to ulike enheter som politikken forholder seg til på ulikt vis. Så det er helt klart viktig å skille mellom ulike

former for enheter som et samfunn har i seg.

- Jeg er glad for å få høre om dette fra deg Aurelius, sa mannen. - Det verste jeg har opplevd det er en form for trakassering der hvor jeg var grusomt forelsket og løp gatelangs og hodestups etter en kvinne. Hun så ut til å ha vært veldig interessert i meg også, men så kom der en politisk kampanje i hælene mine akkurat når forelskelsen var på sitt aller mest lidenskapelige. Jeg hadde til og med skrevet et dikt som hadde en tittel som tilnærmet handlet om at en skulle kunne være lidenskapelig uten å måtte bli presset inn i et rolig parforhold, men etterleve og forlenge forelskelsen om en så ville. Dette diktet skulle tilsynelatende en av politikerne i byen ha fått vite om, så han etablerte i forsøk på å vinne litt av min gunst hos folket med tanke på forelskelsen en kampanje angående det nøyaktig samme emnet. Kampanjen ble stilt ut i dagen, midt i hovedgaten først og så ført rundt i en sirkel nært utkantene omkring ut fra hovedgaten, slik at hele folket hadde fått en metning av dette emnet fra politikeren. Videre kunne en jo tro at ingen visste om hvem jeg var, men visste veldig om hvem politikeren var. Så jeg husker faktisk ikke helt hvordan det gikk med denne kvinnen som nå er litt rolig av seg etter det jeg har hørt, men den høyden vi kunne ha hatt sammen i vår romanse den gang, kan jo tenkes å ha blitt noe kvelt av kampanjen.

Aurelius forstod fortsatt ut fra ordforrådet og språket og innstillingen til mannen at han var ganske så ung, og fortsatte:

- Ja, de beste av oss klarer å skille de fire enhetene fra hverandre, og eventuelt om en skal konkurrere da sett ut fra de tre første enhetene, så kan en sette vilkår for konkurransen som medfører at en vinner innenfor den enhet en konkurrerer i og for, og videre vil det å bli mester på en helt annen måte kunne spores, avgrenses og prises. Nei, du får ha takk for samtalen.

Aurelius og mannen skilte lag, og de gikk til hver sitt. Aurelius skulle hjem for å fullføre en ny bok han holdt på med.

De beste av oss er veldig dyktige til å skille ulike enheter fra hverandre og påse at de kategorisk svarer for en viss enhet når en eksempelvis snakker om en slik. De dårligste av oss er nok veldig utydelig på dette med å skille mellom ulike kategorier fordi de mangler enten oversikten, helheten eller uansett innsikten i en

enhet for å kunne nok til å skille den fra andre.

HELHETLIG HETE

Tid-Bagatell, Miningfaithsin, Synd og Blomhat var en tur til en park og hadde satt seg der søppelet ble kastet ikke så langt fra ett av de ytterste hjørnene i parken der ingen vanligvis satte seg ned. De satt slik at når det kom noen å kastet søppel i søppelkorgene og søppelspannene der så var der noen som faktisk kastet slik at søppelet passerte over hodene på dem før det traff ned i en åpen søppelkorg bak dem. De fire var kjent blant folk for å være lite omgjengelige og vanskeligstilte, og som ingen ville ha noe med å gjøre. De hadde heller ingen motivasjon for å rette opp i eget rykte eller andre sitt. Det er jo enkelte i den gode grupperingen i et folk som alltid vil andre sitt beste og til og med rydder opp i rykter som blir feilaktig spredt om andre.

Blomhat og Tid-Bagatell var ekstra aggressive, Miningfaithsin og Synd vanlig kritisk og ikke ved det beste humøret, men de alle holdt en samtale og emnet var byen som helhet. De bodde alle et sted langt utenfor byens nærmeste krets som en kunne kalle det, og var på en måte utstøtt der de bodde. Men til tross for alt det negative så diskuterte de litt om byen, men var som vanlig kritisk og litt sur.

- Vi skal drepe alle professorer i byen, sa Synd så alvorlig og seriøst at en kunne høre det var sagt som de sier som om fra leveren.

- Må du virkelig det da? spurte Miningfaithsin.

- Nei, en må ikke, svarte Synd etter å ha tenkt seg litt kort om.

- Men en ting er sikkert, og det er at vi skal plagiere alt som Nobili og Nysølv har skrevet om, og så en dag skape hat for alt av kunnskap og reagere positivt på egen utfoldelse av plagieringen!

- Jeg er faktisk litt forvirret nå, sa Tid-Bagatell. - La oss tenke litt helhetlig om byen og snakke litt oversiktlig.

- Hva mener du? spurte Blomhat.

- La oss oppsummere det viktigste om byen, sa Tid-Bagatell.

- Jeg kan begynne, sa Synd. - Det er slik at byen er styrt av et mangfold av kunnskap, men det er ikke nok irriterende mener jeg. Altså jeg mener en burde ha irritert folket mer med det

mangfoldige, slik at når de virkelig innså at det ikke ble noe enhetlig liv i sikte, men bare et mangfold av ulikt som en bare må innfinne seg med, så kunne det blitt gjort så irriterende at mange flere skulle føle at de sprakk i sinne eksempelvis. Også er det slik at det er på gang et prosjekt eller hva vi skal kalle det fra Nysølv om å oppdatere hele byens kunnskap og skoleverk, med en ny plattform for kunnskap. Her kunne en sikret at ingen elever skulle få annet enn en opplevelse av at det ikke var annet enn unødvendig å gå gjennom og lære seg, eller på en eller annen måte sikre at de synes det var en syndig og kjedelig opplevelse. Skal vi liksom ha kunnskapene i byen på en slik måte at alle trivdes?

- Nei, sa Miningfaithsin. - Det er klart at du er inne på noe når det gjelder generelt det å presse befolkningen i byen til noe dårligere enn hva de ellers kunne hatt om fullstendig gode krefter skulle vinne frem. Byen har to hovedsakelige grupper. Eller da tre. De to hovedsakelige har hver sin side, og så er den andre litt på midten av de to andre. Så enkelt. Og de tre gruppene er ganske lett å få til å gjøre som en vil om en er kløktig. Da kan en eksempelvis få én av de to gruppene på hver sin side til å presse den andre av dem, og så kanskje få de til å gjøre noe for en selv samtidig eller noe lignende. Ganske lettvint, og det er klart de blir sint om de får vite om dette, men hva er nå annet enn bare det å leve?

- Ja, du sier noe der, sa Tid-Bagatell.

- Ellers så kan det nevnes at Sann er en mann som utfordrer ser det ut til av disse tre gruppene. Så det kan være lurt å tenke på hvordan få ham til å miste den plassen, eller da presse ham til å kunne bli utnyttet slik som de andre.

- Byen har nå en politikk som baserer seg hovedsakelig på disse gruppene som Miningfaithsin er inne på, sa Tid-Bagatell. - Men det er litt skjult at det er slik. Uansett så handler det om det nøyaktig samme som Miningfaithsin er inne på når det gjelder det å utnytte de tre gruppene som politikken handler om. Om en klarer å få et så falskt forhold til de ulike grupperingene at en ikke bryr seg om at en bruker de om hverandre og mot hverandre og lignende, så vil en kunne nettopp ta kontroll og sikre at en ikke skulle bli utnyttet selv i det minste, men i det største utnytte alt det en politiker kan brukes til politisk til egen vinning

eksempelvis.

- Når det gjelder kjærlighet i byen er det helt klart en regel som råder, sa Blomhat. - Det er at forsvar til gedigne romanser skal vekk. Romanser skal knuses til slutt med hat om ikke annet kan fremskaffes av løsninger. Skal vi liksom følge med på romanse etter romanse og drukne i elendig flørt? Nei, takk sier jeg til en slik oppfatning. Så fra begynnelsen av når folk blir forelsket eller lignende så er det greit å sikre at de får en klar og ensporet vei inn i hat om det går for langt. Slik er byen nå og slik skal byen være mener jeg. Og så kan det legges til at Aurelius har skrevet noen diktsamlinger som heter Forelskelse og Unne, og de to er slik satt sammen at de skal liksom gjøre noe med dette emnet jeg har nevnt om kjærlighet og hat. Det er farlig, så jeg mener vi må kanskje gå til innsamling av alle utgivelsene rundt diktsamlingene og alt som er kjent om dem, og så brenne dem opp så vi kan sikre hatet.

Det begynte å regne når de hadde snakket en stund om dette emnet. De gikk da våt hjemover, der det kan nevnes at de fikk en hel gruppering mot seg som hadde fått vite om at de var ond. Lett løpende kom de seg omsider inn inngangsdørene sine etter å ha blitt jaget sammen, spredt og hver for seg løpt til sitt hjem.

Å REDDE VERDEN

Det er merkelig hvordan verden av og til kan komme inn i store problemer. Eller da at en planet skulle få problemer med den siviliserte utviklingen slik som jorden. Det er mange ulike måter å se for seg at en klode utvikler seg på når en tar i betraktning tusenvis av år på en gang og at sivilisasjonen utvikler seg på ulike måter fra planet til planet. Men det viktige er den generelle utviklingen. Hvordan en klode som jorden tenkt sett eller da teoretisk sett eller da planmessig generelt sett skal utvikles fra klodens spede begynnelse til den siste utvikling. Da vil en kunne finne mange ulike goder som er viktig i utviklingen.

Aurelius hadde invitert til et viktig møte. Nobili, Nysølv, Blodend og Sann var allerede på vei. Aurelius satt på kontoret ved siden av møterommet og forberedte seg. Han visste det var et viktig møte. Fordi det var en viktig tid, og hans arbeid og de

øvrige fire som skulle komme sitt arbeid, hans kollegaer sitt arbeid, var viktig. Det visste han, og det var litt av det han ville forsøke å få frem til de fire andre.

Aurelius kom på en av de verste lederne i byen som hadde vært kjent for å være i mange generasjoner verdig tillit til at byen kunne utvikles på en ordentlig måte ut fra de langvarige planene som eliten hadde for byen. Men han visste at det hadde oppstått i denne tiden og i forbindelse med Aurelius sitt arbeid og sin politikk en forglemmelse og korrupsjon. Den lederen eksempelvis kunne jo ikke engang se på en musiker uten å være forkastelig, og kunne ikke lenger ta til seg ordinær, menneskelig, kunnskap uten å havne innenfor ulike alternative disipliner.

Sann, Blodend, Nysølv og Nobili ankom lokalene til Aurelius og de alle satte seg ned ved bordet i møterommet. Aurelius var alvorlig, men også veldig lettet over å ha fått en egenskap og rolle som han hadde. De fire andre kunne derfor se en noe mesterlig og en makt ved Aurelius ved dette møtet allerede fra starten som de priset hver for seg på sin måte.

- Velkommen til møtet, sa Aurelius. - Jeg har på agendaen idag ett emne. Det gjelder det å oppdatere dere på hvordan det står til med situasjonen om at planene for byen som kommer av planene for jorden vår som kunne være omtalt som planene for verden litt poetisk, står litt i fare i vår tid. Det er viktig å si til dere at faren er like liten som vår suksess tror jeg, og den er like stor som våre utfordrere ville lykkes. Med dette vil jeg få frem at jeg skal seire med politikken, jeg vil ha med meg dere, og jeg tror jeg vil lykkes med det som allerede er planlagt og som vi alle fem har satt seg som mål å lykkes med. Det som er spesielt i byen er noe som jeg tror er i de aller fleste situasjoner i denne verden helt spesielt og unikt, er at vi har fulgt planer som varer over tusenvis av år. Bare se på dette med våre forsamlingshus, så har de utviklet seg over en periode på tusenvis av år. Det er omlag tusen år siden byen vår fikk slike forsamlingshus vi har idag, og det er ut fra langvarige planer som blir utført. Det er ikke tilfeldigheter. Det som dessverre har skjedd i vår tid, er at planene er glemt. I alle fall er mange av planene glemt. Eldre planer glemmes, og nye planer kommer til som ikke alle er rotfestet i vårt eget folk. Fremmede planer for undergang til og med kan høres på gateplan av og til og

det er skrekkelig. Mange av lederne i byen som også tilsynelatende husker de lengre planene, forneker at avansering etter planen skal skje i nåtiden, nå som jeg, Gudleik Aurelius, er i stand til og har de ressurser som skal til for å fullføre enkelte punkt i våre gamle, gode, planer for byen vår og kloden vår. Bare dere fire har jo hver sin ressurs som deres hovedbøker som viser kyndighet, forberedelse og grunnlag for avansering av menneskeheten på fire forskjellige punkt. Dere vet hva dere holder på med alle sammen Sann, Blodend, Nysølv og Sann, og om dere skulle lykkes slik som jeg vil arbeide tett sammen med dere om, så vil vi avansere menneskeheten sammen. Dette er noe som enkelte av lederne i byen vår ikke ser ut til å ha innsett til tross for at vi til og med har ressursene som bøker å presentere. Det er som en mørketid for utvikling. En mørketid der alt vi har jobbet for som menneskehet sammen i tusenvis av år er glemt. Det er ofte krig de tror er løsningen, men så er det hardt arbeid, disiplin og nøyaktighet som vi representerer som er løsningen. Vi skal få til det vi har begynt på, og slike ledere som har glemt alt og ikke bryr seg om det vi har jobbet for i mange, mange generasjoner skal få se at vi lykkes og at jeg som leder viser hvordan planene skal gjennomføres. Hvordan tradisjonsrike mål skal fullføres. Med stil. Med ære. Med storhet. Og her på dette punktet kan jeg nevne at vi har mange muligheter. Det viktigste arbeidet er utført, og det er at alt vi skal jobbe med i all hovedsak allerede er blitt litteratur. Det står seg. Videre hvordan samfunnet og byen vår utvikler seg politisk kan skje på mange ulike måter. Det faktum at de fleste som vi i tradisjoner har hatt som edsvorne i felles utvikling av kultur og fullføring av kulturelle planer, ser ut til å ha glemt alt vi har jobbet for, gir oss større frihet til hvordan vi skal gjennomføre politikken.

- Det siste poenget med frihet til å gjennomføre politikken vår på er et godt poeng Aurelius, sa Blodend.

De fem avsluttet etterhvert møtet.

LITT FORSKJELLIG

Utenfor en av de beste restaurantene i byen så møttes Nobili, Nysølv og Aurelius. De hadde planer om å ta en uformell, privat

og hyggelig prat og ha hele kvelden til rådighet. I en gate like ved inngangen som altså var omlag en fem meter lenger borte stod Tid-Bagatell sammen med Synd. Synd hadde på seg en drakt som lignet en kvinne. De to så ut til å ikke ha noe annet spesielt å gjøre enn å bare stå og være ekkel med folk som gikk forbi. Gaten het Saluttgaten der hvor de to stod og restauranten som Nobili, Nysølv og Aurelius skulle inn på het Salutten. Det kom en bil med betjenter i kjørende forbi like før de tre gikk inn på restauranten og av en eller annen grunn ble Synd og Tid-Bagatell så redd at de løp helt hjem i fortvilelse og usikkerhet.

Inne på restauranten satte de seg ned.

- Det var én ting jeg ville snakke om, sa Nobili. - Det er en fantastisk opplevelse vi skal få være vitne til når alle barn skal få Allting som kunnskapsgrunnlag på grunn av deg Nysølv og Aurelius. Jeg kommer også på nå at jeg er veldig imponert over hva du fikk til Aurelius med Nysølv. Det er ganske så esoterisk dette med Allting, eller for å si det slik så før min tid så var Mangfold esoterisk og Allting var ikke engang noe som folk visste om heller i det ukjente.

- Ja, det er et godt poeng, sa Nysølv. - Det skal bli kjekt å oppleve barna i de første skoletimene og se forskjellen og begynne sammenligningen mellom et skoleverk med Mangfold som kunnskapsgrunnlag og Allting.

- Ja, det å vite at de ikke har noe bevisst mangfoldig med lavere kvalitet fremfor seg, og bare være der og lære og nyte tiden er en veldig fin tanke å oppleve, sa Nobili.

- Én ting Aurelius, sa Nobili. - I møtet så snakket du en del om dette med planeter og planer for kultur. Jeg lurte på om du har en kommentar i forhold til dette om informasjon og kunnskapen du presenterte angående planetene og opphavet og kultur er reelle, sanne eller om hvor kildene er.

- Ja jeg kan si først og fremst at hele poenget med innledningen angående planeter var for å sette i perspektiv dette med utvikling av kultur og lange planer på en planet som vår. Det er selvfølgelig litt innenfor kunnskap, men om en ser til rent den politiske siden av det jeg snakket om så vil du forstå at viktigst er selve planen, utførelsen av planen, uavhengig av hvordan det er med utviklingen av en planet. Det er i kunnskapen vi finner ut av

evolusjon og slike ting, og der er der nok kilder på dette.

- Ja, det er det, sa Nobili. - Det var for øvrig en god tale, eller da god informasjon du delte på møtet, og jeg forstår utmerket det perspektivet du kom med angående planetene iforhold til utvikling av kultur og utførelsen av større planer, og kommer til å være med på dette som er blitt vår politikk.

Det er slik at når en har det som best så er det det umiddelbare som er tilstede like fremfor en. Da har man ikke behov for å gjøre noe særlig annet enn å bare se og være, og det å skulle engasjere seg i noe spesielt vil være uaktuelt uten noen spesiell lidenskap eller interesse. Harmoni. Balanse. Trivsel. Det å bare være og eksistere og ha et fint liv enkelt nok.

- Det er en fin stund vi har her sammen Nobili og Aurelius, sa Nysølv. - Det er spesielt dette med at vi faktisk har noe så stort fremfor oss i denne verden. Det er vi som skal ta verden inn i den nye og siste tid. Avansere menneskeheten. Likevel sitter vi her og hygger oss med en privat prat sammen som er ganske så uformell av karakter. Det er noe som er forunderlig, men det viser også at vi er dyktige, profesjonelle som klarer å skille privatlivet og det profesjonelle livet.

- Ja, det er slik at vi har blitt mektige, sa Nobili. - Jeg vet vi har makt, og vi bruker makten på en god måte.

- Det er sant, sa Aurelius. - Jeg har sett innovatører streve seg ihjel i fasen ved oppstart, og ikke mestre det å skille mellom arbeid og fritid. Arbeid og det private. En må kunne tilpasse sitt liv slik at en har komfort, og der må jeg si at vi her som vi sitter kan nyte en god middag sammen og avholde en hyggelig, uformell prat fordi vi er dyktige i det som vi gjør.

- Tilbake til dette med forskjellen mellom Mangfold og Allting og hvordan barn har det på skolen, sa Nobili. - Det er veldig fint å tenke på hvordan vi sammen skal skape et paradigme sammen med deg Nysølv, og ikke minst med tanke på ditt bakgrunnsarbeid Aurelius. Det blir stort. Jeg har allerede mange idéer og tanker om hvordan det skal gjøres, men det viktigste er kanskje det å få idéene ut i samfunnet, og da få kanskje spesielt et begrepsapparat som gjør at vi kan debattere. Også et begrepsapparat som gjør at vi kan engasjere vitenskapsfolk til å forstå forskjellen mellom Mangfold og Allting.

- Godt sagt, sa Aurelius. - Det er enormt spennende hvordan det blir med de første situasjonene når dette skal ut i media der hvor kanskje de mest vesentlige vitenskapfolk er og hvordan de skal ta dette emnet.

NETTVERKSBYGGING

Aurelius var kommet hjem igjen. Han satte seg ned på kontoret først og begynte å tenke på de år tilbake i tid han spesielt hadde minner angående dette med nettverksbygging. Det vanlige, det ordinære var at det hadde blitt en del venner i løpet av disse årene, men det var også markant en periode der hvor en del av vennene hans hadde blitt truet til og med på livet. Og etter det han antok så hadde til og med en del grupperinger ulike steder i byen mistet livet underveis i denne perioden på grunn av konkurrenter eller faktisk ikke reelle konkurrenter, men på grunn av det som kalles sinnsykdom. Med sinnsykdom mente han at om det hadde eksistert noen reelle konkurrenter av Aurelius som kunne utfordre ham angående hans kunnskap, hans religiøse oppfatning, hans politikk eller hans kjærlighet, så hadde det vært kanskje til og med konstruktivt å oppdage, men når de som truet både ham selv og hans venner og hans følgere ikke engang kunne konkurrere med ham, og derfor ikke hadde noen litteratur eller noen form for tekstgrunnlag, kun ondt å melde, så måtte dette gå inn i emnet sinnsykdom. Å drepe noen i en eller annen form for sinnssyk tilstand, i følelsen av å være sinnssyk, er noe som er alvorlig og svakt. Jeg, tenkte Aurelius, har til og med fått skryt om at jeg er en av verdens mest helserike mann, og jeg fikk jo faktisk et sitat til meg engang fra noen bekjente at jeg var verdens friskeste mann. Og jeg arbeider med å berike andre, på alle plan og spesielt angående kunnskap, religion, politikk og kjærlighet, så er min oppgave og mitt liv det å berike andre og en dag kunne få se en elev eller et menneske som elsker den tilværelse å ha den kunnskap, den politikk, den religion og den kjærlighet jeg ser for meg vil være en fantastisk opplevelse og noe jeg lengter etter å oppleve. Hele byen, vil kunne få disse fire enhetene å nyte innen kort tid, og det kommer jeg til å jobbe hardt for.

Aurelius ble litt melankolsk med tanke på disse grupperingene

i byen som hadde begynt å like ham, men som hadde blitt omtalt som å ha blitt drept. Han ringte derfor en venn av ham, nemlig Nobili, som han visste fulgte godt med på hva han jobbet med, og var ved godt mot og til og med ikke hadde opplevd noe negativt etter det Aurelius kjente til:

- God kveld Nobili, sa Aurelius. - Jeg har et emne jeg vil snakke med deg litt om. Jeg har begynt å tenke på nettverksbygging, og spesielt dette med de negative sidene ved det som til eksempel slike grupper som blir urettmessig truet til og med kanskje drapstruet og videre drept eller kanskje mentalt utmattet av situasjonen, erfarer.

- Jeg kjenner til hva du snakker om her Aurelius, sa Nobili. - Jeg fikk faktisk drapstrusler ved et tilfelle, men det roet seg ned.

- Hva skjeddde? spurte Aurelius litt sint og oppgitt over at hans kjære venn og kollega Nobili hadde blitt truet på livet.

- Det var for en stund tilbake, sa Nobili. - Det er faktisk ukjent hvem det var som stod bak, men jeg fikk en del trusler i posten, samt var det en del trusler jeg tilfeldig hørte i byen. Så jeg har for meg at det kan ha vært en gruppe som uten å helt vite hva de holdt på med bygget seg en forestilling om at forfatterskapet mitt med Mangfold var stort, og så stort at de ville på noen måte egle seg inn på prosjektet, og videre så medførte det at de ble hatefull eller syntes negativt om meg, og så videre derfra så ble det en slik situasjon der det ble trusler av det til slutt. Men så etter en kortere periode så sluttet truslene.

- Veldig fint å høre Nobili, sa Aurelius. - Det er forferdelig å oppleve å bli truet slik. Når en har et fullstendig hundre prosent ærlig og godt arbeid, så er det en skam at det oppstår slike situasjoner. Om en bedriver en falsk gjerning og virksomhet, så er det noe annet. Da kan en jo forvente å få trusler, slik som eksempelvis Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat. De kan jo når som helst forvente seg å bli stigmatisert, få trusler og lignende også ut fra kjernen i vår kultur.

- Ja, slik er det, sa Nobili.

- Det er fint å høre at du har det bra nå Nobili, sa Aurelius. - Jeg sitter hjemme i stuen, og tenker som sagt på dette med nettverksbygging, så du skal ha takk for samtalen og jeg kommer til å sitte en stund til utover mot midnatt og tenke på dette emnet.

Jeg føler på meg at det blir færre trusler fremover, da dess mer virksomheten vår er kjent, jo mer vil andre innse at det er et ærlig verk og en ærlig virksomhet, og ikke noe som går på tvers av loven og noe som derfor ikke skal trues på noen måte.

De avsluttet telefonsamtalen og det var en hyggelig samtale de hadde. Aurelius gikk inn på kjøkkenet for å lage seg noe mat som han kunne ta med seg ut i stuen ved stolen slik at han kunne sitte der en stund til.

I GRÅSONEN

Aurelius skulle egentlig jobbe dagen ut på hjemmekontoret, men fikk besøk av Sann, og de ble sittende i stuen og snakke sammen slik at det ble en lengre pause fra arbeidet enn ellers, men det gjorde ingenting for Aurelius. Det er viktig å prioritere samtaler med kollegaer når det er mulig å frigjøre tid til det.

- Det er klart at når en er der i gråsonen, eller sagt på en annen måte, der mellom det gode og det onde på en slik måte at en som en representant for det gode må støtt være mot det onde legger seg på ulike måter å være på som skiller seg fra et liv med det gode uten den egenskap å være mot det onde, så er det mange ting som er viktig å merke seg, sa Aurelius. - Jeg vil spesielt nevne en situasjon og egenskap som jeg kunne tenke meg å skape et nyord av, og det er når en over en veldig lang periode har sett en slik form for døv og dårlig ondskap at en er helt oppgitt over hvordan det er mulig å oppføre seg, og holder seg innenfor det gode ved å nærmest konstant separere seg fra, distansere seg fra, det onde. En kan komme til å få stiler og måter å være på som klart bærer preg av dette. Komikk er noe som ofte kan komme til å bli anvendt. Det å heve seg over det onde. Det å for sikkert distansere seg fra onde krefter på en slik måte at en for det første skiller seg fra de, men også setter seg selv i en god posisjon. Overlegenhet på en måte.

- Dette er noe vi har til felles å ha erfaring med, sa Sann. - Seier som er hovedboken min, som jeg kan nevne er ekstremt henrykt over å ha fått vite er du som har inspirert meg til å skrive, handler nettopp kanskje aller mest om dette møtet med det onde, og så overvinne det fullstendig. Det er klart at i en slik periode, så

vil en kunne få en del måter å være på som er litt annerledes enn det helt ordinære i et fungerende samfunn, men det er klart at en ikke må annet enn å akseptere, respektere, vite om at når det er nødvendig, så må vi ha muligheten i samfunnet til å ta slike roller. Det er veldig viktig. Og da må vi ha en plass i samfunnet som sagt til de som er best på dette, og jeg mener jeg er en av de aller beste på å være i dette området i samfunnet om jeg skal kalle det det, og det har jeg nå nylig fått vite fra deg Aurelius om at du er en mester i også selv om jeg ikke visste noe om det. Du er kanskje langt bedre enn meg, og jeg tror faktisk du er den beste Aurelius til å være i mellom det gode og onde og forsvare det gode mot det onde.

- Når det gjelder denne stilen eller væremåten som en ofte kan legge på seg, når en støtt beveger seg i grenselandet mellom det gode og det onde, så er det klart at ledere som ofte må forsvare seg er kanskje de som aller mest får denne stilarten, sa Aurelius.

- Og om en eksempelvis ser på forskjellen mellom det å være alene og det å være sammen med andre, så vil det helt klart være slik at om en er alene så vil en kunne se en vesentlig forskjell fra det å være sammen med andre. En kan komme til å ha en tilnærmet koselig og trivelig stil som kan virke litt ungdommelig, frisk, komisk om en er alene, men om en er sammen med andre, vil det mer være klart at det vil være mer alvor, for ellers så vil en raskt kunne bli overrumplet av andre som vil være mer voksen og rigid til å være den som forsvarer. Privat og alene, er der ikke så viktig, da kan en få forståelse for å altså gå inn i en litt mer ungdommelig og overfladisk bedømmende stil som er mer komisk, som får en til å få mange gode tegn selv på at en gjør det riktige. Eksempelvis latter alene vil kunne oppstå som en reaksjon til og med, og da vet en at en er på rett spor som de kaller det.

- Ja, det er sant, sa Sann. - Jeg har vært innom en rekke ulike slike erfaringer, og det du sier er veldig bra. Jeg også kunne tenkt med et slikt nyord, og det kunne kanskje kommet et helt nytt begrepsapparat for dette emnet som vi ikke har sett før faktisk.

Det er klart at når det gjelder litteratur generelt er det et gode å ha så mye kunnskap som mulig tilgjengelig. Spesielle emner kan være at en ofte ikke har behov for, slik som eksempelvis kunnskap om ting som en vanligvis ikke har noe med å gjøre.

Kunnskapen bør være lett tilgjengelig, den bør være enkel å lese og den bør være mulig å presentere på en så enkel som mulig måte fremfor andre. Om kildene til kunnskap er slik at de er et hinder for å lære seg noe fremfor det å gjøre det så enkelt som mulig å lære noe, så er det ikke nødvendig i det hele tatt med nettopp den kunnskapen. Da bør den utgå som kunnskap.

RELIGIØST INITIATIV

Aurelius, Blodend og Sann satt ved den flotteste restauranten i byen. Den var plassert ganske sentralt i byen, og det var alltid fine gjester der. Kvinnene spesielt så ut til å like restauranten på en slik måte at de ofte kom alene uten menn. Restaurantens navn var slik satt sammen at den passet for alle, og ikke bare eksempelvis par, single, men også de som kom som flere i en gruppe som flere menn eller flere kvinner. Det var én av årsakene til at flere kvinner kom alene uten mennene, og kunne sitte i flere timer og prate og spise, og se på livet utenfor restauranten langt der nede på gatenivå eller i andre etasjer i bygningene omkring der hvor restauranten var plassert.

Aurelius ville si noe til Blodend spesielt, men også Sann var aktuell for å få vite om dette som Aurelius ville fortelle om. De satt i ett av hjørnene av restauranten og derfra de satt kunne de se omlag alle bordene, men de var så opptatt under denne samtalen at de ikke tenkte over noen andre som eventuelt var der som de enten kjente eller ikke kjente.

- Det er helt klart slik Blodend som jeg har fortalt deg, sa Aurelius. - Virksomheten vi har skapt er populær, og den ser ut til å skulle være ganske så godt kjent i byen selv om markedsføringen ikke har vært så omstendelig. Vi har hatt plakater ute i byen i det tidligste stadiet av virksomheten, vi har gitt ut flygeblader, og vi har hatt omstendelig markedsføring på det elektroniske nettverket og for ikke lenge siden inntok vi fjernsynet med reklame. Det er klart at befolkningen begynner å bli forberedt på realiseringen av planen i politikken.

- Jeg har begynt på en passiv markedsføring av boken min Seier, sa Sann. - Jeg lurer faktisk litt på hva du selv har gjort her Aurelius, fordi nå som at det er kjent at du har skrevet en original

til verket med den helt samme tittel, så er det klart at det er interessant hvor langt du er kommet i markedsføringen av den. Jeg selv har jo ikke hørt om den slik som ingen andre jeg kjenner og derfor antar jeg at du ikke har gjort noe med markedsføringen på dette tidspunktet.

- Det stemmer Sann, sa Aurelius. - Jeg har ikke markedsført Seier som jeg også kaller Sinnsro i det hele tatt. Jeg har en langvarig strategi for boken, men jeg tror kanskje du skal få hele ansvaret for å realisere den for andre og markedsføre den.

- Det har jeg tenkt veldig mye på dette med hvem som skal jobbe med bøkene som nå både har original og en kopi, sa Sann.

- Her kan jeg meddele dette igjen om at jeg ønsker dere på laget Sann, sa Aurelius. - Og nå når dere har skrevet en egen kopi av fire av de viktigste bøkene som gjelder deg Sann, Nobili, Nysølv og Blodend, så har dere fått friheten av meg til å også kunne gjøre nettopp hva dere vil innenfor disse sjangrene, emnene og bøkene.

- Jeg er veldig takknemlig for å ha fått den muligheten Aurelius, sa Sann.

De satt og nøt tilværelsen og spiste et måltid sammen uten å si så mye. De tenkte der på markedsføring, nettverk, byens befolkning og lignende. Når måltidet var ferdig fortsatte praten:

- Så det er mye som er innarbeidet i idéverdenen til befolkningen, og som nærmest poetisk er som om en sky blant takene i byen blant menneskene, sa Sann. - Jeg ser på dere at det var, ja, veldig spesielt sagt, men det er poesi og det sier noe om hvordan byens miljø påvirker menneskene. Altså hvordan vi mennesker påvirker hverandre.

- Ja, det er helt greit at du bruker litt poesi av og til Sann, sa Aurelius. - Det er slik at det er mange måter menneskene i byen har begynt å forstå virksomhetene våre og det nye som vi skal innføre i byen, og det kan jeg ofte se resultater av.

- Det er nærmest blitt som om en religion det vi jobber med! sa Sann.

- Sann, der er du inne på noe som vi ikke nødvendigvis kan bruke i litteraturen vår enda, men du er inne på noe, sa Aurelius.

- Jeg vil også si noen ord om det Sann, sa Blodend. - Det er klart at skjønnsmessig er det som du sier noe som her mellom oss

privat er forståelig å si, men det er som du sier Aurelius noe som vi ikke kan ta med i litteraturen enda. Det ville blitt problemer raskt om vi hadde kommet med slike utsagn i artiklene i media eksempelvis, men det er godt sagt Sann.

- Takk for det, sa Sann. - Det er jo faktisk mulig at størsteparten av befolkningen allerede vet om det som vi jobber med, men enda ikke er mulig å spore på meningsmålingene.

De tre satt til litt før midnatt og snakket sammen om alle slags emner. De fikk litt senere på kvelden øye på flere bekjente i lokalet, og brukte litt mer tid på det sosiale utover kvelden. De bestilte blant annet drikke i baren og det ordinære der som regel i restauranten var å slå av en prat med de som en kjente best, og kanskje en kortere prat med de som en kjente. Den regelen var den som støtt skilte de gode gjestene fra de onde, fordi de onde forstod ikke regelen, og ingen ville snakke med dem og derfor ble de vanligvis bare allerede ved første besøk tidlig bedt om å forlate restauranten.

ALTFOR MEKTIG

Aurelius var i byen alene. Det hadde vært en lang arbeidsdag og han ville ha seg en tur til byen for å føle på livet. Sanser hverdagen, og opplevelsen av å være ferdig på jobb, og se på folket. Han møtte tilfeldigvis Tid-Bagatell, eller ikke møtte fordi han ville ikke ha noe med han å gjøre selvsagt, men så ham. Og Tid-Bagatell begynte å legge ut om et emne som hadde gnaget på hans bevissthet:

- Du er for mektig Aurelius! skrek Tid-Bagatell. - Du er altfor mektig.

Aurelius sa ingenting, og gikk videre, men så at en mann som ville beskytte Aurelius da han godt visste hvem han var og ville se hva Tid-Bagatell gjorde om han utfordret ham. Aurelius stoppet derfor opp, og en kort stund så lenge samtalen varte lyttet til den og satte seg ned på en stol ved en kafé og bestilte seg noe smått og spise og drikke.

- Hva mener du egentlig med dette at Aurelius er for mektig? spurte mannen Tid-Bagatell.

Tid-Bagatell laget noen grimaser.

- Kan du ikke tenke Tid-bagatell, slik å forstå at du har hørt om dette uttrykket angående Aurelius, men så vet du ikke hva som er det grunnleggende poenget bak uttrykket? spurte mannen.

- Når en har makt så har en makt og Aurelius skal ikke få ha den! skrek Tid-Bagatell.

- Altså du mener at Aurelius ikke skal få ha sin makt? spurte mannen.

- Ja, sa Tid-Bagatell nå noe nedfor av spørsmålene til mannen som hadde satt ham helt ut.

- Altså når en mann og en herre har makt, så er det fordi han nettopp har makt, og ikke fordi han er gitt en makt nødvendigvis, sa mannen. - Det er videre sånn at når en har makt så benytter en makten. Om det er én jeg kan tenke meg skal få bruke sin makt, så er det Aurelius. Han har ikke bare ervervet makt fra sine foreldre, og sine slekt og ved tradisjoner, men han har skapt enormt mye makt helt på egen hånd. Det er det noe som ikke bare jeg respekterer Tid-Bagatell. Han har skapt seg en slik verdslig makt, at flere av verdens aller beste ledere følger ham etter det jeg vet, og du som en slik slubb og slask her i byen har da ingenting med hva Aurelius, Gudleik Aurelius gjør med sin egen makt. Han har makt av en grunn, og den er god.

Tid-Bagatell ble helt stille. Mannen som hadde skjent på ham og stilt ham til veggs som det het ble populær i gaten. Det var mange som lyttet til denne talen fra denne mannen som ville beskytte Gudleik Aurelius. Det stod hele ti-femten menn, og en rekke kvinner å hørte på hva som ble sagt. Det var til og med flere som tok bilder av begivenheten og det ble som om en klassiker i byen som alle til slutt visste om, eller i alle fall da de kule. Mannen var nemlig en av dem som ble anerkjent som en av de kuleste i byen og var alltid grei og positiv, og selvfølgelig da kul og hadde en pen stil å se til. En omgjengelig mann rett og slett.

- Nei, vet du hva Tid-Bagatell? spurte mannen. - Du skal ta deg en tur hjem, og så skal du finne ut at du aldri skal si noe negativt til Gudleik Aurelius igjen, og du skal heller aldri egentlig si noe som helst angående kunnskap, religion, politikk og kjærlighet igjen. Det er det om noen Gudleik Aurelius som skal, fordi om det er én mann som har tenkt igjennom slike emner så er det Aurelius og både jeg og mange andre respekterer ham for

det. Han har ikke bare tenkt heller, nei, han har skrevet også, og han har planer om å forbedre samfunnet også, ja, hele byen skal han forbedre, og det skal ikke du har jeg hørt. Jeg blir forbannet av dette Tid-Bagatell. Du er en slask og du skal ikke si så mye som et ord, mer om dette emnet og dra deg hjem. Ja, det skal du.

Tid-Bagatell så ut som om ville blåse ut som om en knepen ballong et ord imot mannen, men så ut til å ikke tørre samtidig, så han stod i et helt spenn der han stod og var usikker på om han skulle bare på ondskap si et ord eller gå hjem. Det endte med at han gikk hjem uten å si et ord, og da ble mannen stolt. Han så mot Gudleik Aurelius, for å gi ham honnør, og så gikk han tilbake til sitt som alle andre i den situasjonen. Gudleik Aurelius satt og nøt måltidet han hadde bestilt seg for å lytte på det hele som utspant seg i gaten angående ham selv.

ELVEN OG DEN ANDRE

Blodend hadde invitert Nobili, Nysølv, Sann og Aurelius til sitt hjem og en privat samling der de etter planen skulle spise et måltid og så tilbringe tiden sammen utover kvelden og da til omlag klokken tolv.

De kom alle fire omlag klokken åtte:

- God kveld Aurelius, sa Blodend da han så ham i døren. - Kom inn.

Ikke så lenge etterpå kom de andre, og da hadde allerede Aurelius satt seg ned i stuen og de tre andre nemlig Nobili, Nysølv og Sann satte seg ned nærmest samtidig.

- Velkommen, alle sammen, sa Blodend. - Måltidet er allerede klart. Det er innkjøpt, slik at alt står varmt, og det er enkelt å sette det i stand. Vi kan først sitte her i stuen i en halvtime, så kan vi spise klokken halv ni ved bordet inne i spiserommet ved siden av her.

- Det jeg ville mest snakke om idag, og som jeg har trekt frem som et emne er dette med inspirasjon når en skriver, sa Blodend.

- Av og til så er det slik at en har god inspirasjon og andre ganger går det tregere, men det er klart at det at en har skrevet det selv eksempelvis er det som kan være viktigst for en forfatter.

- Ja, det er sant, sa Nobili. - Det er ofte det viktigste, og her vil

jeg trekke frem noe som er veldig unikt ved deg Aurelius og bøkene Mangfold, Allting, Treenigheten og Seier. Det er jo du som har vært inspirasjonen bak bøkene. Her er det et spesialtilfelle som er veldig merkelig.

Alle andre i rommet var enig og sa sitt samtykke til Nobili om at det var et spesialtilfelle og at det var merkelig.

- Det er slik at jeg kunne ikke ane om at en slik situasjon skulle oppstå, sa Nobili. - Det er veldig sjelden slik at en skulle finne at noen andre er ens inspirasjon, og i alle fall ikke en så nært som deg Aurelius. Men jeg må si at jeg er veldig glad for det at du hjalp meg til en slik inspirasjon.

Det sa de andre seg enig i også.

- Det er noe annet som er interessant med dette også Aurelius, om dette at du har vært vår inspirasjon, sa Sann. - Det er nemlig slik at ofte når noen skriver en god bok eller et godt verk så forsøker andre å lyge ved plagiat eller lignende som rykter og ryktespredning om at de har hatt noe med boken eller verket å gjøre og hevder ulike egenskaper. Dette er stadig forferdelig om det skjer. Her er jo det veldig spesielt at ved deg Aurelius, så er du en som jeg, og som vi hører andre av oss, elsker har vært inspirator. Det er jo slik at du er en av de beste menn jeg kjenner til, og derfor er det en glede at du har vært inspirasjonen min Aurelius.

Kvelden tok etterhvert slutt, og de bestemte seg for å utvide kvelden og ta seg en tur ut på restaurant. På veien møtte de dessverre Synd, og han var i et svært merkelig humør og de luftet kort hva de hadde som emne for kvelden og Synd sa:

- Jeg er sykkelig opptatt av Allting, sa Frode Synd så ynkelig at, ja, det ble vanskelig å forklare hvor dårlig Synd sin tilstand måtte være blant andre mennesker. - Jeg er blitt så vant til å være en slik taper som lyger om andre sine ting og blir tatt for det.

De ville faktisk ikke lytte mer til slikt vrøvl som kom fra en slik munn så de gikk inn på restauranten, og fikk se at Synd faktisk ble hentet av to menn og kjørt til sitt hjem da ingen ville at han så sent skulle ferdes et slikt sted.

De satte seg ned ved et bord. Noen kvinner satt ikke så langt unna.

- Nei, jeg kunne tenke meg å snakke om en ting vi nevnte

hjemme hos Blodend og det er dette med hvem som er inspiratoren, sa Nysølv. - Aurelius har jo vært en hemmelig inspirasjon for oss, og vi har ingenting imot det, vi liker det faktisk og er positiv og overveldet over at han hjalp oss på en slik måte. Ja, jeg ser på det faktisk slik som at han hjalp oss. Jeg kan legge til at dere kan snakke for dere selv angående dette med om dere faktisk er enig i det jeg sier om dere og oss, men jeg er i alle fall i den oppfatningen.

- Ja, det er klart at det er et viktig emne hvem som er inspirasjonen bak en bok eller et verk, sa Nobili. - Om det eksempelvis hadde vært Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell eller Blomhat, så er det klart at hele boken eller verket ville blitt kastet i søppelet hos de fleste og redaktørene aldri godkjent litteraturen. Men når Aurelius er inspirasjonen så er det klart at både nære og fremmede penner er trygg å lese fra. Det er i det hele tatt sjelden å få vite om slik inspirasjon, og det er viktig at det er noen gode mennesker som er inspirasjonen, eller da noen eller noe innenfor det gode.

Samtalen fortsatte utover natten.

DETTE ER PLANEN

Aurelius inviterte til nok et møte ved møterommet. Han hadde sendt ut invitasjoner dagen før og Nobili, Nysølv, Blodend og Sann skulle komme klokken ett på dagtid. Aurelius hadde opplyst om at det var et viktig møte, og et møte som en måtte huske slik at de måtte ta med seg nødvendige hjelpemiddel til å huske møtet.

Når de kom fikk de utlevert et notat med de viktigste punktene for innholdet i møtet. Punktene kunnskap, religion, politikk og kjærlighet var med på arket med notater.

- Velkommen til nok et møte, sa Aurelius. - Det er et veldig viktig møte. Jeg skal gå gjennom en fullstendig plan for hele det politiske liv jeg ser for meg for meg selv og dere de neste årene, eller da så lenge det skulle ta å gjennomføre politikken. Det kan jo selvfølgelig variere hvor lang varighet politikken tar å gjennomføre. Men planen er skrevet og jeg formidler den til dere idag.

De tok en kort pause, og Aurelius gav beskjed til de fire andre

på møtet at de kunne stille spørsmål om de hadde noen.

- Det viktigste å meddele er at planen går over de fire punktene kunnskap, religion, politikk og kjærlighet. Målet med alle de fire er å bli kjent med miljøene først og fremst som har med de fire enhetene å gjøre, og så er det å oppdatere og forbedre miljøet etterpå. Det er det viktigste og grunnleggende for planen. Når det gjelder kunnskap er det planlagt et paradigme, når det gjelder religion så er det planlagt en religiøs revolusjon, når det gjelder politikk så er det planlagt en politisk revolusjon og når det gjelder kjærlighet så er det planlagt en seremoni, men det kan også her på dette emnet komme en oppdatering eller endring på et senere tidspunkt.

- Veldig bra Aurelius, sa Sann. - Jeg er veldig i tro på at dette vil kunne føre oss på den veien som vi har diskutert og jobbet for nå i lengre tid. Det er en enkel, men gjennomførbar plan.

- Ja, det er en plan som er laget så enkel som mulig, sa Aurelius.

- Det er ikke så mye mer å snakke om eller spørre spørsmål om, sa Nysølv.

- Nei, det er sant, sa Aurelius. - Det er som sagt en plan som er laget så enkel som mulig, slik at det skal være både frihet nok til å komme med spesielle detaljer etterhvert og ellers være oversiktlig. Om vi hadde hatt en mer omstendelig plan så ville vi kanskje fått problemer med utførelsen. Nå har vi frihet til å kunne forme hverdagen i denne prosessen med politikk slik vi vil mer spesielt etterhvert og har som sagt stor frihet underveis. Jeg har en slik tillit til dere som er med på møtet at jeg er trygg på at dere vil utføre planen sammen med meg på en god måte. Dere er selvstendige, så selvstendige som dere kan innenfor deres enheter. Nobili og Nysølv på kunnskap, Blodend og Sann på religion, jeg på politikk og kjærlighet i tillegg da til kunnskap og religion. Dette kommer til å bli suksessfullt. Har dere forresten noen spørsmål nå?

De fem gikk fra møtet og bestemte seg for å feire begivenheten med å ha skapt og hatt møte om planen for politikken fremover. De reiste til en av de bedre restaurantene og spiste en middag der.

- Nei, det er fantastisk å ha gjennomført møtet, sa Aurelius. - Det er en viktig milepæl som er gjennomført, og det er jeg veldig

fornøyd med.

- Takk for et godt møte, sa Sann. - Jeg har tro på at den planlagte religiøse revolusjonen vil kunne lykkes slik vi håper den vil det og har planlagt den.

- Hva tror du er den største utfordringen? spurte Blodend.

- Jeg vet ikke om jeg vil gå inn på det nå under denne middagen, men jeg kan jo si så mye at det er klart det å få Seier, Sinnsro inn som akseptert litteratur for det religiøse liv, sa Sann.

- Ja, det er sant, sa Blodend. - Skulle revolusjonen lykkes må det være noe slikt som må skje, og det kan vi diskutere mer en annen gang. Jeg har fortsatt en tro på Treenighet som litterært grunnlag, men spesielt kan jeg nevne når Aurelius fortalte at han hadde vært inspirasjonen bak min egen skriving av en kopi av den originale boken, så er det klart at jeg har begynt å respektere også boken Seier mer Sann.

Etter middagen gikk de hjem til hver sitt, og la seg til å sove mer fornøyd over dagens begivenheter enn på lenge. Møtet hadde vært en fullstendig suksess.

KORRUPT PSYKIATRI

Aurelius var på kontoret ved møterommet og la plutselig merke til at Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat satt på noen stoler utenfor vinduet til møterommet. Han reagerte med ro, og tok kontakt med Nobili, Nysølv, Blodend og Sann for å se om de ville komme ned, og det kunne de.

- God dag Aurelius, sa Sann når han kom inn døren. - Hva skjer?

- Ja, det kan du spørre om, sa Aurelius. - Se her.

De gikk mot vinduet i møterommet og så ut. Der kunne Sann se Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat sitte utenfor et stykke unna. Det så ut som om de var opptatt med noe, og ganske så sliten og fortumlet. Sannsynligvis hadde de sittet der lenge, det så ut til at de var både rolig og fokusert, og urolig og sliten samtidig. Slik er det med slike ustabile vesen. De kan ikke stoles på og de går plutselig mot og med samtidig, slik at det så ut til at de ikke ville sitte der samtidig som at de ville av en eller annen grunn da en kunne se litt ulike merkelige bevegelser.

- Hva skal vi gjøre med dette da? spurte Sann.

- Vi får se, sa Aurelius. - Jeg vil uansett vente med å ta noen valg inntil de andre har fått sett på denne oppførselen også.

Ikke så lenge etter kom Nobili, Nysølv og Blodend. Det oppstod en spesiell grense mellom de to helt fullstendig ulike miljøene Nobili, Nysølv, Blodend, Sann og Aurelius, og Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat representerte. Nobili, Nysølv, Blodend, Sann og Aurelius stod i vinduene på møterommet, og så ut mot Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat som satt ute, stusselig på noen stoler de hadde tatt med seg hjemmefra. Det hadde gått rykter om at de fire som satt ute hadde forsøkt i perioder å stjele verkene til de gode som Aurelius, og i tillegg drepe dem etterpå, og Aurelius lurte på om kanskje det var det som her hadde skjedd. Nemlig om at de hadde gitt seg med dette med å forsøke stjele og drepe etter å ha hørt kanskje rykter om møtet fra igår og planen som de har planlagt å gjennomføre, og nå altså gått inn i en eller annen form for trass mot seg selv, sittende og late som om de var nettopp Nobili, Nysølv, Blodend, Sann eller Aurelius eller lignende.

- Nei, det er ikke helt godt å si hva de fire utenfor her har for agenda, sa Aurelius. - Men jeg antar jeg forstår hva de holder på med.

- Ja, det gjør jeg også, sa Nobili.

- Ja, jeg også, sa Nysølv.

- Ja, jeg tror også jeg vet hva som her foregår, sa Blodend.

- Ja, jeg har nok idéen av det jeg også Aurelius, sa Sann.

Aurelius gikk inn på kontoret og ringte vaktholdet i byen. De kunne komme og se på saken straks.

Aurelius og de andre satte seg ned og snakket sammen med en hyggelig, privat tone en stund mens de ventet på at vaktene skulle komme, og ikke lenge etterpå hørte de at noen begynte å snakke utenfor. De gikk bort igjen til vinduet for å se.

De kunne observere fem vakter gå ut fra en større bil, og begynne å spørre ut Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat selv om de ikke kunne fra innsiden av vinduet forstå hva som ble sagt.

Sann som den krigeren han hadde blitt kjent for å ha vært i enkelte perioder i livet gikk litt ut av situasjonen og så på seg selv

og de fire andre, nemlig Nobili, Nysølv, Blodend og Aurelius og syntes det var komisk å se på hva de holdt på med, og han fikk et slikt lett, tøft, flir om munnen som krigere av og til gjør når det skjer noe utenom det vanlige når det gjelder vold eller lignende.

Etter litt snakk ble Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat lempet inn i den store bilen vaktene hadde med seg, og vaktene samlet også sammen stolene også og satte de inn i bilen. Den ene vakten som satt foran ved siden av sjåføren ringte Aurelius like før de kjørte og oppdaterte Aurelius om at de hadde samlet alle i bilen de kom i og skulle kjøre de hjem.

- De skal kjøre de hjem, sa Aurelius.

- Bra, sa Sann.

De gikk hjem til hver sitt etterpå da de ikke hadde noe annet spesielt på planen å skulle holde et møte om. Aurelius satte seg ned i stolen i stuen for å tenke litt over situasjonen med de fire synderne.

LIV, VIN OG DRUER

Nobili og Aurelius var en tur til byen sammen. De hadde fått mange blikk i retning av seg i løpet av den korte turen de hadde hatt da det var mange nå på dette tidspunktet i politikken som hadde begynt å respektere dem. De gikk inn på en restaurant og hadde som plan og snakke litt om skriving, og det i en privat samtale.

Når de satte seg ned fikk de øye på Miningfaithsin og Blomhat utenfor. De gikk omlag tyve meter bortenfor vinduet og så ut til å skulle sitte seg ned på en benk eller noe, men ikke finne noen ledige. Nobili og Aurelius så på de en stund og fulgte med på hva de holdt på med. En kelner kom med drikke til dem som de bestilte i baren da de kom inn i restauranten. Miningfaithsin og Blomhat så ut av gestikuleringen til å ikke finne noen benker å sitte på og Blomhat brølte plutselig ut i hele gaten så Aurelius og Nobili hørte brølet helt inn i restauranten. Miningfaithsin tok armene opp i været og gikk uforståelig mot en av benkene som var helt full av mennesker og så ut til å ville si noe med den kroppsholdningen, men det skjedde ikke akkurat at de fikk seg ledig plass. En sterk mann hadde blitt irritert og gikk truende mot

Miningfaithsin og Blomhat, og på den måten forlot de hele stedet.

Nobili og Aurelius så litt på hverandre som med et kort blikk som fortalte at det var noe av det dummeste de har sett på lang tid, men snakket ikke noe videre om det.

- Når jeg skriver roman så går det for tiden veldig godt, sa Nobili. - Jeg har nemlig på fritiden begynt å skrive en roman.

- Bra, sa Aurelius.

- Livet mitt ellers er forunderlig, sa Nobili. - Jobben går bra, politikken sammen med deg Aurelius, Nysølv, Blodend og Sann er noe jeg har veldig tro på og jeg føler meg beæret av å kunne være med på. Det er en reise i politikk vi har planer om. Videre har jeg det bra på privaten og lever et liv der jeg alltid har noe å gjøre, og akkurat nå skriver jeg en bok. Idéene og tankene og historien i boken går veldig lett å forklare og fortelle, og det er som om venner opphøyes og fiender fornedres som fortellingen går fremover. Det er jo slik at en roman kan påvirke livet. Det kan være som en forsterkning av livet, og det kan være at livet direkte blir påvirket av en roman også selvfølgelig. Når en lærer av en roman, så er det klart at en kan komme til å si at romanen direkte er livet. Så en roman og skjønnlitteratur generelt sett er ikke noe å kimse av.

- Kan du fortelle litt om hva du skriver om, selve historien som hvem som er karakterene og slikt? spurte Aurelius.

- Ja, det kan jeg gjerne gjøre, sa Nobili. - Det er slik at fortellingen foregår i en by noenlunde lik på denne byen. Karakterene er én gruppe gode karakterer som bryter ned en annen gruppe av onde karakterer. Det er det hovedsakelige. De gode blir veldig oppmuntret og de onde blir etterhvert så full av løgner og kulde og ondskap at de står stille og mister livet som om de står i en kasse med is til slutt før de endelig blir tatt av de gode. En ganske så klassisk fortelling egentlig og historie i skjønnlitterær litteratur.

- Har du noen bruksområder for denne skjønnlitteraturen som du skriver nå? sa Aurelius.

- Ja, det er slik at akkurat inne på dette med forskjellen mellom det gode og det onde så har jeg en del tanker som jeg vil plassere inn i skjønnlitteratur akkurat nå, spesielt i forhold til dette med at Mangfold skal oppdateres med et paradigme til Allting om en

tenker seg de to bøkene som to ulike enheter som kan veksle som litterært grunnlag i skolevesenet. Her har jeg personlig selvfølgelig en del følelser, tanker nå og en del endringer fremover å forberede meg til da jeg jobber med dette politisk sammen med spesielt deg Aurelius og Nysølv. Det er klart at det kan være en del ting som er greit å plassere i teksten, og så er målet at om det blir interessant, så kan det bli kulturdebatt av det når boken er ferdig på den måten at ting fremover i tid kan debatteres ved hjelp av karakterene i romanen.

- Sånn ja, sa Aurelius. - Det kan være bra for samfunnet å ha muligheten til. Det er store endringer som samfunnet må forberede seg på, og det er det du jobber med ser jeg.

- Ja, det er det, sa Nobili. - Både er det egne ting å vinne på dette prosjektet, og det er ting å vinne for samfunnet på dette.

Aurelius og Nobili satt en lengre periode utover kvelden og snakket videre om dette emnet.

UTROLIG VIKTIG

Blodend og Sann samlet seg til en samtale om hovedbøkene sine. De vurderte om de skulle samle flere som jobbet med religiøse spørsmål i samfunnet i denne perioden så de ville snakke litt først sammen om hvordan de eventuelt skulle gå videre. De tok med seg hovedbøkene til samtalen.

- God dag, sa Blodend til Sann like ved gaten ved navn Allgaten ikke så langt fra en restaurant de hadde bestemt seg for å sitte ved.

- God dag, sa Sann. - Hvordan har du det?

- Jeg har det ganske bra Sann, sa Blodend. - Jeg har arbeidet i hele dag, og jeg har forberedt meg til denne samtalen, og ser frem til å gå igang.

- La oss gå inn, sa Sann.

- Ja, la oss gjøre det, sa Blodend.

Det er når en har med religion å gjøre mange viktige forhåndsregler en må ta seg. Det er klart at en må unngå blasfemi, som kanskje er det viktigste. Så er det slik at det er mange ulike religioner å ta hensyn til når en skal inn på dette emnet angående religion. Noen er i krig med hverandre nærmest, og andre er

fredelig med hverandre. Det finnes martyrer, det finnes eldre religiøse ikoner, det finnes religiøse tekster, og det er mange lover som gjelder for religioner slik at en ikke må gjøre noe ulovlig når en har med religion å gjøre. Det er slik at mange har en tendens til å ta lett på dette med religion. Mange unge spesielt kan man merke seg får ulike oppfatninger om at religion kan tas lett på og at en kan uttrykke seg enkelt i ulike media om religion. Det er loven som er grunnleggende for hvordan en blir bedømt i samfunnet, men det er klart at det er religionene i seg selv og hvordan de skiller mellom det som vil være det gode og det å leve ustraffet, og hva som er det onde og det å være straffet som kan være viktigst for hvordan et menneske som uttrykker seg om religion vil bli behandlet. Loven er viktig.

- Så hvordan er det med boken din Seier og de planene du har for den? spurte Blodend.

Akkurat når Blodend spurte så følte Blodend at hele restaurantens gruppe med gjester fulgte med på spørsmålet og de to, som om en tilstedeværelse med respekt fra folket. Blodend ble stolt av dette og stolt av sine foreldre, og stolt av Aurelius som var en av hans mestre.

- Det går bra med planene, sa Sann. - Det viktigste er jo tross alt at den utfordrer din bok Treenigheten. Det er det viktigste.

- Ja, det er faktisk det, sa Blodend. - Og med tanke på dette så går det faktisk opp for meg, at Treenigheten er noe som vanligvis aldri før har vært ansett som å kunne bli utfordret. Det skulle være et evig verk som skulle stå seg. Det er underlig dette også, med at Aurelius er inspirator for oss begge og både for Treenigheten og Seier, og at han er som om en samlende faktor. Gudleik er som om både mester for Treenigheten og Seier.

- Ja, det er han, sa Sann. - Og så har han invitert oss til å være mesterlige.

- Ja, det er en utrolig fin gave Aurelius har gitt oss, sa Blodend.

- Så dette poeng med at faktisk Seier eksisterer og kan være avslutningen for Treenigheten er faktisk noe jeg ser på nå som viktig. Det er en viktig bok Sann. Hva skal liksom skje foruten? Det er når en ser at noe vi har har en viktig og vesentlig verdi, og at vi ikke hadde hatt den verdien foruten som medfører at en vil unngå savnet. Vil prise det vi har. Slik priser jeg faktisk nå din

bok Seier Sann. Fordi Treenigheten er en viktig bok og et viktig litterært grunnlag, men om noe faktisk skjer feil, som til eksempel at noe i Treenigheten ikke blir fulgt eller der er en detalj som ikke er der i mylderet av alle detaljer og feil skjer i følgen av dette, så er det klart at det kan oppstå stemmer som sier at vi trenger en avslutning. Trenger noe bedre. Trenger Seier, Sinnsro Sann. Og der er det at du er med boken din Seier Sann.

- Det er spesielt å høre på at du faktisk anerkjenner dette poenget Blodend, sa Sann. - Jeg er vant til at du er hard, konservativ, konstant i dine holdninger.

- Ja, det er jeg, sa Blodend. - Og det er klart at jeg kommer til å fortsette å forsvare Treenigheten. Det er den boken og den litteraturen jeg har tro på Sann. Det er derfor jeg har skrevet den. Du har din holdning, og vi er begge nå etter at vi har fått vite det under Gudleik Aurelius med tanke på det å være mester har utført. Han er en sann mester Sann.

Samtalen fortsatte videre utover kvelden, og de satt helt til klokken ti på kvelden før de forlot stedet.

FORFATTERSKAPETS AVKOM

Aurelius var hjemme. Plutselig så ringte det på døren. Det var et bud som kom med en pakke fra trykkeriet der Aurelius vanligvis trykte opp bøker. Det gikk opp for Aurelius at det kunne være første utgave av samleutgaven av hans forfatterskap som helhet så langt i karrieren.

Han tok imot pakken som veide ganske mange kilo, og signerte på et dokument til budet.

Tilbake i stuen satte han seg ned ved spisebordet i stuen og åpnet pakken. Det var et brev der fra forlaget som skrev at bøkene var de aller første bøkene i det første opplaget av den første utgaven av forfatterskapet. Det var i alt syv bøker i boksamlingen. Mangfold, Allting, Treenigheten, Seier, Lederen, Forelskelse og Unne var titlene. Han fikk lyst til å vise dem og snakke om bøkene til noen og inviterte derfor til middag og samtale Nobili, Nysølv, Blodend og Sann. Alle kollegene hans altså. Han stilte alle de syv bøkene opp midt på bordet slik at gjestene kunne se på dem.

- Velkommen, sa Aurelius til Nobili, Nysølv, Blodend og Sann

når de ankom.

Alle satte seg ned rundt bordet og begynte å spørre ut om bøkene de hadde fremfor seg:

- Her er originalen til Mangfold! utropte Nobili i ekstase. - Det er første opplag og etter det du har fortalt Aurelius den aller første boken som ble trykket for opplaget. Hvordan føles det å se bøkene slik samlet Aurelius?

- Det er en veldig spesiell følelse Nobili, sa Aurelius. - Det er et langt arbeid som er ferdig, som om et eventyr kunne en sagt poetisk, og det er som sagt en spesiell følelse og det ser dere jeg får nå selv om jeg sjelden er i et slikt poetisk humør. Det er klart at jeg er stolt. Det har tatt fjorten år nesten fra den første boken til den siste, og nå er alle ferdig og trykket opp, og er fremfor oss her. Det er helt klart en god følelse, og noe som er verdt å samle til som en middag for.

- Når jeg ser Allting slik sammen med alt annet her, så får jeg lyst til å dele noen ord om mitt eget liv i forhold til ditt Aurelius, sa Nysølv. - Jeg hadde en helt unik opplevelse av å kunne skrive Allting selv, og det var kun Allting. Når jeg tenker på at du har både skrevet Mangfold og Allting, og ellers alle disse bøkene vi har fremfor oss, er det klart at du har hatt en arv og har en kompetanse som er enestående. Jeg er overveldet av å ha fått dele min tid sammen med deg og utviklet meg lik der når det gjelder alt Allting er og står for.

- Jeg holder nå Treenigheten i hendene Aurelius, sa Blodend. - Det er en bok som har stor innvirkning på samfunnet vi lever i, og er veldig viktig for både kulturen vår når det gjelder det moralske, og for kunnskapen vår og det åndelige. Det er for meg et spørsmål om hvordan du egentlig kom til å skrive denne boken. Har du lyst til å svare på det?

- Ja, det er klart at jeg har, sa Aurelius. - Det er fra min far en tradisjon jeg har arvet. Det er det første. Det er en arv om at en i vår linje skulle utføre et slikt forfatterskap som dere har fremfor dere, og når det gjelder Treenigheten så er det klart at det er en av de mest sentrale når det gjelder moral, men jeg er i sterk oppfatning av at Seier er den boken som kommer til å erstatte for en periode eller da avslutte behovet for Treenigheten. Jeg ser for meg at Treenigheten er en bok som er midlertidig.

- Var der noen ord fra din far også angående Seier? spurte Sann. - Det er en bok som for meg er noe ungdommelig. Jeg selv da jeg skrev Seier så var jeg noe ungdommelig. Det er som å være i livet, og mestre livet og heve seg over døden. Og det er en mesterlig aktivitet. Sa din far noe om dette noen gang til deg Aurelius?

- Ja, det gjorde han, sa Aurelius. - Og det var noen ord som jeg aldri kunne glemme.

Akkurat i det Aurelius skulle til å svare så ringte det på døren. Det var en av de unge i nabolaget som lurte på noe som hadde med parkering å gjøre. Aurelius kom inn igjen i stuen etter å ha snakket med den unge mannen, og da ble alt om spørsmålet fra Sann glemt angående dette om faren hadde sagt noe til Aurelius om det som kunne bli forventet angående emnene omkring boken Seier. Alle var i samtale rundt bordet og når Aurelius kom inn i stuen igjen fikk han et øyeblikk han skulle komme til å huske resten av sitt liv. På bordet stod de syv bøkene midt på bordet, og Nobili, Nysølv, Blodend og Sann som Gudleik Aurelius engang hadde samlet sammen som et utvalgt nettverk til å skrive med, leve med og jobbe med, var i en så levende samtale at de ikke hadde noen som helst annen tanke enn å sitte der ved bordet og snakke sammen. Være sammen. Aurelius ble stolt over det han så, og selvfølgelig stolt over samlingen av bøker som var alt av det viktigste han hadde skrevet så langt i forfatterskapet og skulle bli en egen, enestående samling av bøker.

ET VEIVALG

Nils, Nobili, Nysølv, Blodend, Sann og Aurelius var i byen ved Munngaten, dagen etter middagsselskapet hos Aurelius. De satt ved et bord og hadde fått servert mat for en kort stund siden. Det var en rolig og avbalansert stemning.

De fikk øye på Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat komme gående fra en gate litt sør for Kinngaten. De så ut til å være i et veldig ondt og olmt humør, og de fem som satt og spiste begynte å følge litt med på dem, i tilfelle de måtte gjøre noe om de skulle bli farlig.

- Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat er de ondeste

i hele byen, sa Blodend. - De er farlige, og bør egentlig gjøres noe med. Vi kan ikke ha slike i byen uten å gjøre noe med dem.

- Hva foreslår du? spurte Aurelius.

- Det er mangt som kan gjøres, sa Blodend. - Det er klart at vi kan ta dem når de gjør noen kriminelle handlinger. Det er nok det vanlige. Men når vi vet at de holder på med ondskap, og helt sikkert både planlegger onde handlinger, og er en fare i miljøet, og ellers er blitt ond, altså kan klassifiseres som ond og ikke god, så er det klart at en rekke tiltak kan gjøres.

- Ja, det er klart, sa Aurelius. - De trenger opplæring. De trenger moral. De har behov for å få seg kunnskap til å kunne jobbe med egne synder for å kunne komme seg tilbake til det gode.

- Ja, det er sant, sa Blodend. - Dette er politikk, og det er viktig politikk i denne tid.

Akkurat da Blodend tok til orde skrek en mann som tilfeldigvis stod omtrent midt mellom der Nobili, Nysølv, Blodend, Sann og Aurelius satt og der Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat stod at det onde var for sterkt. Han skrek høyt så mange i gaten der mannen skrek hørte det, og det var fordi han var redd for Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat. Det var som om det oppstod et spenn og en fryktelig energi i hele Munngaten.

- Jeg vil ta meg av dette, sa Sann.

Sann gikk bort til der han hørte skriket fra, og så at det var en mann han for lenge siden hadde snakket med. Sann fikk minner om at han hadde gått med ham i en lund med høye trær på hver side, og en smal vei som hadde retning fremover og innover i lunden.

- Hvordan har du det? spurte Sann mannen.

- Det onde er for sterkt, gjentok mannen nå med en roligere stemme og da ikke skrikende.

- Nei, det mener jeg da bestemt at det onde ikke er, sa Sann. - Jeg arbeider med god politikk selv, og vet at det er mye som gjøres i denne byen som stadig får byen inn på et bedre spor, skaper godt, gjør miljøene bedre.

Sann og mannen avsluttet samtalen ved å påminne seg samtalen de en gang hadde, og så avsluttet de samtalen og mannen

gikk videre. Det kom noen betjenter inn i gaten som hadde hørt om urolighetene, og de ble fortalt at Synd., Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat hadde skapt frykt og var på vei inn i Munngaten, og de tok da ansvar for situasjonen og gikk til dem for å se hvordan tilstanden var. De så at de var olm og farlig, og fikk dem derfor til å forlate området, og reise tilbake til sitt hjem.

- Nei, det er støtt mange ulike oppdrag en har når en bryr seg om miljøet og menneskene, sa Sann.

- Ja, det er slik når en begynner å bry seg om alt som foregår i en by at en vil alltid forbedre, sa Aurelius. - Når en ser noe en mener er feil, så går en kanskje inn i samtale med andre, og finner ut om det i det hele tatt er feil, og så kanskje oppdateres lover og så gjør en noe med det og forbedrer. Det er politikk, det er det å styre. Det er det å lede.

Politikk er en form for aktivitet som helt klart skiller seg fra det å være en borger som ikke jobber med loven og styring selv. Det å organisere seg i det politiske liv er noe som gir en makt, og kraft til å påvirke samfunnet. Som borger uten en slik makt så må en på en eller annen måte søke de med makt for å endre. Enten det er den lovgivende makt for å oppdatere noen lover, eller det er den dømmende makt for å sikre at noen blir bedømt som skal det, eller det er den utøvende makt som sikrer at alt er i orden i samfunnet når det gjelder utøving av loven. Det er klart at om en som borger ikke engang kan om maktene i samfunnet, så vil en kunne raskt gjøre ting som er ulovlig, og om det er noe som er av det aller mest ulovlige så er det å være ond. Bli ond. Det er så ulovlig at det er det som er i alle lover og kulturer det laveste, det minst mektige. Det mest ulovlige. Det å være ond er noe som menneskene i språket har sikret at ingen skal bli eller være.

MERKELIG OPPHAV

Det er slik med opphavsrettigheter og åndsverk at de som har skapt noe har en helt unik rettighet til sine verk. Opphavsmannen har i tiden et merke også for at den skapte noe en gang i tiden bakover i tid. Det er unikt og vesentlig. Det var en gang en vitenskapsmann som laget et nummer av dette og skrev en hel bok om det som kaltes for noe lignende som relativt opphav som et

merke for nettopp de fremover i tid som kom til å skrive verk selv og bli opphavsmenn. Det var eksempelvis vanlig i enkelte perioder av denne verdens historie å betrakte verk på en måte som ikke var å gi opphavsmannen respekt, men gi andre respekt for ulikt som andre hadde skrevet eller skapt. Det er klart at loven har sikret at vi har en norm som virker på området bedre i denne perioden. Opphavsmenn har rettigheter til å sikre at en kan forvalte sine verk på den måten en mener selv er best.

Aurelius og Nysølv vurderte om de skulle holde en tale sammen om opphavsrettigheter, og ville derfor samle seg først for å diskutere emnet. De bestemte seg for å samle seg ved møterommet ved siden av kontoret til Aurelius.

- God dag Aurelius, sa Nysølv da han kom inn i gangen der ved møterommet.

- God dag Nysølv, sa Aurelius. - La oss begynne, da jeg er veldig inspirert for å begynne med møtet eller da samtalen alt etter hva vi skal kalle det for.

- Ja, jeg har også tenkt en hel del på emnet, sa Nysølv.

De to satte seg ned ved møterommet, og Aurelius hentet kaffe til dem begge.

- Det som jeg vil nevne som jeg synes er merkeligst når det gjelder opphav og opphavsrett og det er at jeg skrev boken Allting som kanskje blir en av verdenshistoriens viktigste bøker, en bok som du har skrevet en original til før min kopi, sa Nysølv. - Det er noe som er ganske oppsiktsvekkende når det gjelder opphav. Jeg har aldri før hørt om en slik situasjon engang. Her i denne situasjonen er det jeg som er opphavsmann til mitt eget originale verk, men så har du skapt en nærmest helt tilsvarende bok fra før av, som betyr at det er fare for at jeg kan bli tatt for plagiat, og i tillegg så er det slik at din bok på en måte kan kalles for en original og min bok en kopi av den originalen, til tross for at begge bøker egentlig er originaler begge to.

- Ja det er som om to ulike graderinger av originalitet, sa Aurelius.

- Det som uansett er veldig fint, det er det at jeg fikk muligheten av deg til å skrive denne boken med et helt eget unikt merke i tiden som om at det var jeg som skrev Allting, sa Nysølv.

- Eller mer sant så var det jeg som skrev Allting og det er min

original, og jeg har fått et slikt merke i tiden som medfører to slike merker i tiden når det til et slikt verdenshistorisk prosjekt og verk skulle være forventet å ha kun ett slikt merke, så er der kommet to helt unike. Ett fra meg og ett fra deg Aurelius.

- Ja, det er helt unikt, Nysølv, sa Aurelius. - Jeg kan jo nevne at en av våre mest fremtredende vitenskapsmenn på området for relativitet har allerede en slik skikkelse ved seg at han skulle kunne være en karakter og bære et slikt navn at han på en måte som en kunstner tar den som skriver verket som vi har skrevet på kornet som en kaller det. Men han hadde nok ikke forventet at det skulle bli to av oss. Nå er det jeg og deg Nysølv som har skrevet Allting, der jeg skrev det først og så mante jeg det frem hos deg, og der ser du at vi har et poeng som er stilig i forhold til den vitenskapsmannen. Det er klart at det er jo ikke sånn at jeg eller jeg antar du også, skulle mislike vitenskapsmannens forsøk, men det er jo snedig og ha et slikt poeng realisert.

- Ja, det er det, sa Nysølv. - Det er klart at jeg har ingen slike negative ting når det gjelder min egen personlighet i forhold til den vitenskapsmannen. Jeg trives godt med de aller fleste tidligere vitenskapsfolk, og kulturer innenfor vitenskap.

EKKEL MUNN

Det var i en av parkene i byen at denne dagen skulle bli spesiell. Sann og Blodend gikk en tur sammen. Blodend hadde begynt å få følelsen av politikken og alt de jobbet med nå skulle til å nå en ny periode. At de var i ferd med å bryte gjennom på den måten at han trodde det kunne komme snart større seire, og større oppslutning for politikken til Aurelius snart. Blodend hadde derfor i den forbindelse invitert Sann på en tur der de kunne diskutere litt før det som forventet kunne bli enda mer oppmerksomhet. Blodend visste nå at det klart var slik at religion som de jobbet mest med, ikke var det mest vesentlige emnet å trekke frem på nåværende tidspunkt, men uansett var det verdt å få en samtale da Blodend så at det kunne egne seg.

Når de kom frem til sentrum av parken la de merke til Tid-Bagatell. Han satt fremfor en av dammene. Videre så i som om et kast med kroppen så laget han til noen fryktelige grimaser og så

på seg selv i dammen. Like etterpå lente han seg tilbake igjen og ble sittende på plenen og snakke høyt til andre i omgivelsene:

- Se hvor ekkel munn jeg har fått meg! sa Tid-Bagatell høyt med fortsatt en del ekle grimaser i ansiktet.

Han så ut til å like grimasene sine og lente seg en gang til ned mot overflaten på vannet i dammen og spilte seg selv. Det var flere i området som la merke til ham, men de kunne ikke gjøre så mye med det som skjedde. Han satt der og foruten tilsynelatende å skulle gå til angrep på noen, så var det forholdsvis fredelig det han holdt på med.

Plutselig så laget Tid-Bagatell en høy lyd og la seg ned på ryggen fremfor dammen, og grimasene økte på. Det var som om han hadde en rekke ulike grimaser han hadde øvet seg på, der han grimase for grimase utførte det han kunne.

Sann la merke til disse merkelige grimasene da han gikk forbi, og litt med avsky så bet han tennene sine lett sammen og holdt et bitt slik en kort stund for å på en måte få en ekstra avstand til en slik form for oppførsel som dessverre kanskje noen begynner å speile.

- Når det gjelder dette med forskjellen mellom Seier og Treenigheten så har jeg tenkt på dette om du skulle ha noen argumenter klar for hva Seier er bedre enn Treenigheten for, dersom du skulle ha en samtale, forelesning eller lignende om Seier, sa Blodend. - Har du det?

- Ja, jeg har ganske mange argumenter klar, sa Sann. - Men det er klart at før eventuelle formelle samtaler eller forelesninger så forbereder jeg meg spesielt, slik at jeg ikke eksempelvis kun bruker en rekke forberedte argumenter som jeg konstant jobber med til hver samtale og forelesning. Jeg trives med den modellen å tilpasse argumentasjonen til det spesielle emnet som en samtale eller en forelesning gjelder.

- Hvilke faste argumenter har du til forskjellen mellom Seier og Treenigheten da? spurte Blodend.

- Det er klart at selve boken og litteraturen er jo det grunnleggende argumentet om en skulle kalle det det, sa Sann. Litteraturen i seg selv er det som jeg mener du kunne avslutte, fullføre Treenigheten. Jeg har ellers en rekke argumenter som jeg kunne fortalt deg her, men det er så mange at jeg tror jeg nesten

må spørre deg om å trekke frem et spesielt emne eller kanskje en del av boken Treenigheten for å kunne komme med noen spesielle argumenter.

- Hva med eksempelvis denne situasjonen i byen med at Treenigheten har lagt det til slik at folket er delt inn i to deler, og at dersom en skulle forsøke å stille seg i midten så ville en straks møte på mange utfordringer? spurte Blodend.

- Det er nok klart her Blodend, at det mesterlige er det som ligger nærmest som argument, sa Sann. - Om en mestrer alle utfordringene, så vil en kunne stå i midten og være som en mester for de to gruppene og kanskje, slik som nettopp er formålet med Seier, å forene de to gruppene. Ellers finnes der jo en rekke ulike argumenter til utfordring for nettopp Treenigheten, som eksempelvis det problem at de to gruppene kan komme til å distansere seg veldig fra hverandre, og i perioder kunne være forventet å skulle motsette seg hverandre. I en slik situasjon i samfunnet, der en har to grupperinger som lever i en motsetning til hverandre, kan det oppstå mange konflikter, og her vil nettopp også Seier være en fordel å bevege seg til fordi med en forent befolkning, vil også fred oppstå foruten en slik motsetning.

Blodend og Sann avsluttet samtalen etter at de hadde nådd enden av parken der de gikk til hver sitt igjen. Tid-Bagatell hadde blitt kastet ut av parken og sendt hjem fikk de vite av noen bekjente de møtte like før de gikk ut av parken.

NY TEKNISK INDUSTRI

Gudleik Aurelius samlet til et nytt møte. Han ville diskutere dette med teknikk i alt det revolusjonære politikken Nobili, Nysølv, Blodend, Sann og Aurelius selv jobbet med.

Når det gjelder teknikk så vil mange si at det er bare avanserte bruk av ord. Altså systematisk språk. Andre vil da si at alt er systematisk språk, og si at til og med poesi og dikt og skjønnlitteratur er systematisk språk. Videre er det klart at alt av det er språk, og en kan om en vil ha så gode system for språket en bruker at alt er systematisk, men når det gjelder teknikk så er det klart der er forventningen om system en helt annet enn for skjønnlitteratur uansett hvordan en ser på dette med systematisk

bruk av språk som helhet. Datamaskiner, elektronisk utstyr, mobiltelefoner, spillutstyr og så videre er slikt som en vanligvis knytter til dette med teknikk. Og det er et systematisk språk som står bak alt av slikt teknisk utstyr, men det er klart at mange vil kunne reagere på at det kalles teknisk utstyr når alt egentlig har et systematisk språk. En kan jo eksempelvis i alle fall kalle det for elektronisk utstyr, men når vanen er der så er det klart at det er nærliggende å la begrepet teknisk utstyr være det som brukes.

- God dag, sa Aurelius da Nobili, Nysølv, Blodend og Sann ankom møterommet.

De hilste på Aurelius og gikk inn på møterommet og satte seg ned. De hadde alle forberedt noen punkter de ville gå gjennom med Aurelius i forhold til dette med teknikk i revolusjonene som var planlagt.

- Jeg vil komme med en innledning til møtet, sa Aurelius. - Videre kan dere etterpå si det som dere vil si. Det er slik med vår revolusjon, eller da den revolusjonen som vi har fremfor oss at det kommer mange store endringer i samfunnet. Mange oppdateringer. Én av dem gjelder det tekniske utstyret. Vi kan bare forestille oss her forskjellen mellom det å bygge teknisk utstyr som datamaskin på et språk som er ut fra Mangfold, og et språk som er ut fra Allting. Det er ganske store forskjeller på det.

Nobili og Nysølv gjorde seg klar til å kommentere dette som ble sagt innledningsvis av Aurelius.

- Videre så er det slik at det kommer mange nye tekniske enheter som har språket fra Allting, og det blir datamaskiner, det blir fjernsyn, det blir mobiltelefoner og så videre andre teknisk utstyr til hjemmet. Om dere har forberedt noe så kan dere snakke hver sin gang.

- Takk for en god innledning Aurelius, sa Nobili. - Jeg vil først kommentere angående dette med forskjellen mellom datamaskiner bygget på språk fra Mangfold og Allting, så er det slik at vi nå har datamaskiner som bygger på språket fra Mangfold, noe jeg er veldig stolt av og det virker. Men jeg vil her legge til at det er klart at det oppstår mange problemer, og ulike problemstillinger der en vil om en er nøyaktig finne slike. Jeg vil ellers si det at en overgang fra språk fra Mangfold til Allting, tror jeg vil gå veldig bra. Jeg ser faktisk ingen problemer med det, og

da vil jeg si tvert imot så ser jeg at det vil være bedre med datamaskiner bygget på Allting enn Mangfold.

- Da kan jeg bare komme til orde og si at jeg er fornøyd med det som Nobili her har sagt, sa Nysølv. - Jeg deler den samme oppfatningen om at datamaskinene vil bli langt bedre når språket kommer fra Allting som de er bygget opp av.

- Jeg ser på saken med det tekniske utstyret som at så lenge revolusjonen ikke har skjedd, så er det klart at Treenigheten står sterkere, sa Blodend. - Det er en rekke av grunner til det også ganske konservative grunner som at når brukere av datamaskin er mer opptatt, så vil oppmerksomheten på andre ting bli mindre, og her er det klart at en datamaskin bygget på Allting, vil være langt mer benyttet enn en datamaskin bygget på Mangfold vil jeg tro. Ellers så er det klart at religionen vår har fått sine utfordringer på grunn av alt det tekniske utstyret som er utviklet generelt. Det kan uttrykk fra ungdommen og tall fra statistikker mest sannsynlig kunne dokumentere direkte, og her gjelder det nøyaktig det samme tror jeg at etter revolusjonen kan det bli enda flere som går vekk fra det religiøse liv.

- Jeg er enig i den oppfatningen som Blodend har, om at den tekniske revolusjonen vil kunne få flere til å glemme det religiøse liv, sa Sann. - Men her vil jeg komme med et viktig poeng, og det er at når Seier avslutter Treenigheten slik jeg har tro på, så vil det være rom for i samfunnet for en helt ny debatt angående det religiøse liv, der kanskje hele religionen vil få en helt ny drakt tilpasset Lederen som Aurelius har skrevet. Så hvorvidt det gjelder en tid med datamaskiner bygget på Mangfold eller på Allting, så er det ikke så veldig viktig hvilke av dem, det viktigste er den religiøse revolusjonen i seg selv om den oppstår og inntreffer, men det er klart at med alt det tekniske utstyret bygget på Allting så vil den religiøse revolusjonen gå langt enklere tror jeg. Det er klart. Verktøy som en bruker uansett i hvilket fag og emne vil bidra til bedre utfall om verktøyet er bedre.

Når møtet var over stod de en kort stund utenfor bygningen der møterommet var. De hadde en kortere privat samtale alle fem. Akkurat i det de skulle til å gå så kom Tid-Bagatell løpende forbi og skrek til dem:

- Jeg skal, og da mener jeg skal, være med når Aurelius

snakker om teknikk! skrek Tid-Bagatell.

- Da er han litt sen, sa Sann og humret litt.

- Hvordan fikk han egentlig vite om dette? spurte Nobili. - Jeg vet ikke om jeg faktisk har fortalt det til noen selv. Vel, uansett så får dere ha en fin tur hjem.

KUN MARKEDSFØRING

Blodend og Aurelius bestemte seg for å før de gikk hjem etter møtet gå til en restaurant for å spise og ta det med ro med en hyggelig prat. Aurelius hadde blant annet lyst til å snakke om markedsføring og et poeng angående dette.

- Nei, det er slik Blodend at alt er ferdig, og det eneste som er igjen av arbeid er markedsføring, sa Aurelius. - Mangfold, Allting, Treenigheten, Seier og Lederen er ferdig, så det eneste er å markedsføre. Gjøre bøkene og litteraturen kjent for folket.

- Ja, det er en behagelig tanke dette, sa Blodend. - Det grunnleggende arbeidet er utført.

- Av alle som bor i denne byen, så er det en god del som allerede har blitt kjent med oss, sa Gudleik Aurelius. - Vi har ikke dårlig tid, med det resterende arbeidet med markedsføring, og vi har allerede gode planer for hvordan vi skal gå frem.

Markedsføring er en oppgave som handler først og fremst om å presentere informasjon til andre. Det er en rekke ulike måter markedsføring skjer på, og når en først har en informasjon en vil dele med noen andre så har en det grunnleggende en trenger. En kan bruke mange ulike former for media. Det er oftest de som er kjent som vet hvordan en skal bli kjent, men det er mange ulike måter å bli kjent på. Det er mange som er blitt kjent som kanskje ikke tenker over hvor mye som skal til for å bli kjent om en prøver kun på det å bli kjent. En kjendis er en som vanligvis kan noe som andre ikke kan og gjerne er best. Eksempelvis en som er best i fotball, er en som vil bli kjendis og mest kjent av alle innenfor fotball og statusen som kjendis vil kunne også gjelde andre ting når den som er best i fotball først blir kjent. En kjendis i ett felt kan raskt bli kjendis i et annet felt også. Eksempelvis en som er best å male og kjendis som maler, kan raskt også kunne ta til seg egenskapen å skulle ha med andre fagfelt å gjøre da maleren jo er

en kjendis og kan bruke statusen som kjendis til å snakke for andre ting også når maleren først er i et medium. Noen kan kanskje være uenig i dette, men som kjendis har en også å gjøre med det generelle og ikke bare det spesielle, og derfor når en er inne i det generelle kan en slik som er kjendis som maler raskt kunne snakke for andre ting også, og ikke bare faget innenfor maling.

- Markedsføring kan være vanskelig, men med litteraturen som vi har som grunnlag for politikken så har vi veldig mange muligheter, sa Aurelius. - Vi kan bruke litteraturen direkte til å ta del i de miljø der litteraturen egner seg, men vi kan også ta del i andre miljø og tenke annerledes på den måten at vi kan bygge oss opp i andre miljø, og deretter etter det bruke status en har bygget opp, og renommé, til andre ting.

- Hva tenker du her kunne vært en god strategi da innenfor markedsføring? spurte Blodend.

- Nei, jeg ser litt på ulike muligheter som vi har, sa Aurelius. - Det er jo klart at vi har behov for å mestre om vi skal inn i andre miljø enn de vi har litteraturen forankret i. Mangfold og Allting er forankret i miljøet for kunnskap. Treenigheten og Seier er forankret i miljøet for religion. Lederen er forankret i det politiske miljøet, og Forelskelse og Unne er forankret i miljøene der kjærlighet er et emne. Det er fire hovedsakelige miljø. Kunnskap, religion, politikk og kjærlighet. Skulle vi da forsøkt å bygge oss opp i andre typer miljø, så ville det være krav om at vi må mestre for å få en anseelse i miljøet som er god nok til å også kunne være blant de beste. Om en ikke er blant de beste i et miljø, så vil en oppleve at en har noen ved seg som er bedre. Dette er klart ikke vanligvis et problem, men skal en bli best i noe annet, eksempelvis kunne dra nytte av profilering i et spesielt miljø som ikke nødvendigvis har med politikk å gjøre, i det politiske miljø, og ha et vedheng på ens profil om at en ikke er den beste, så vil det kunne også gå ut over ens profilering i politikken.

- Ja, jeg ser de idéene og sammenligningene der Aurelius, sa Blodend. - Det er en god vurdering. Tror du at det er slik at en må mestre og være best i et slikt miljø, for at en skal oppleves som mesterlig i et annet miljø om det skulle fra det første miljøet henge igjen et vedheng på ens profil om at en ikke er mesterlig fra det

første miljøet?

- Det er klart at her er det mange ulike faktorer som spiller inn, sa Aurelius. - Det vil jo ikke være likt i alle situasjoner og tilfeller.

- Nei, det er klart det at om en tenker på dette emnet mer grundig så er det ikke alltid en får den samme skjebnen i hvert tilfelle av å gå fra ett miljø til et annet, sa Blodend.

De to brukte litt av tiden sin på å spise litt og tenkte på det at det ikke alltid kom frem nye ting når en satt å snakket slik sammen. De begge tenkte faktisk på det at når en sitter å snakker sammen privat, så kan en også komme til å si noe i en replikk som en i en senere replikk er uenig i eller ser mer helhetlig på og ser at den første replikken faktisk var litt mangelfull. Slik er en samtale og slik er det å snakke åpent sammen, men en kommer liksom alltid i mål til slutt om en tar en oppsummering.

- Så dette med markedsføring er uansett noe av det viktigste vi har fremfor oss, sa Aurelius. - Det er slik som jeg nevnte innledningsvis at vi har litteraturen som grunnlag og må bli mer kjent. Vi må markedsføre. Det er det hovedsakelige arbeidet vi har fremfor oss. Hvordan vi blir mer kjent. Hvordan litteraturen blir kjent. Hvordan politikken vår blir kjent for folket det er ikke det viktigste, men det er å bli kjent. Det er at folket blir kjent med oss og enten tidlig eller senere blir kjent med litteraturen og politikken.

- Ja, det er godt sagt, sa Blodend.

- Og så kan jeg gjenta det gode poenget ved at det som gjenstår er nettopp markedsføring, sa Aurelius. - Litteraturen er ferdig.

STRATEGI OG FULLFØRING

Blodend og Aurelius gikk over på et annet emne. De begynte med dette om markedsføring og at det kun egentlig var det som var arbeidet fremover. Så kom de over på dette med strategi.

Strategi handler om det å utføre noe på en måte som er planlagt. En kan nærmest si at det er det å utføre en plan. Men andre vil nok si mer nøyaktig at det handler om å styre og lede mange ulike ting som er spredt utover eller som et større territorium har med å gjøre. Som om en general som leder en hær i et territorium og må forholde seg til hæren og der strategi er den

rolle generalens aktivitet har over tid. Om generalen styrer godt så vil en kunne si at generalen er en god strateg, men om generalen gjør feiltrinn underveis og over tid så vil en kanskje påstå at generalen er en dårlig strateg. Så er det videre slik at strategi som ord blir brukt til andre formål også, og en forstår at det handler om et miljø eller territorium, og så da at noe skal skje der og så ledelsen som skal få noe til å skje. Det er nok det som de fleste forstår med begrepet strategi.

- Det er ikke så viktig hvordan strategien er, det viktigste er at politikken fullføres, sa Aurelius. - Det er nemlig slik at vi nå på dette tidspunktet i politikken har både planen, litteraturen og da fremtiden for oss. Fremtiden kan vi ikke styre fullstendig uten at det vil bli mye arbeid, mer arbeid, fordi det å ha nøyaktige planer og nøyaktig strategi er noe som krever mer arbeid. Om en åpner for at mulighetene for fremtiden er flere, så vil en kunne oppnå at arbeidet blir enklere. Mindre arbeid med detaljene og ulike hendelser underveis, og flere muligheter for hvordan nettopp ulike hendelser skal skje og hvilke av flere hendelser som i det hele tatt skjer.

- Interessant, sa Blodend.

- Det er nettopp slik i byen at det er ganske mange her, og vi har ganske mange ulike politiske partier, og vi har de todelte grupperingene ut fra Treenigheten, og vi har veldig mange mennesker som ikke nødvendigvis er politisk aktiv og har helt andre ting å tenke på enn politikk, men som vi vil forsøke å overbevise. Vi har mange konkurrenter, og det er mange nye ting som politikken vår dreier seg om. Vi har mange taler og forelesninger fremfor oss, og vi har mange arrangement vi skal være med på. Vi har mange møter fremfor oss. Enten har vi minst ett valg eller så har vi revolusjon fremfor oss. Og så har vi våre private liv, og vi har kulturen vi lever i sine seremonier, sin egenhet fremfor oss. Det som jeg synes er viktigst er den todelte situasjonen med at vi kan gjøre det så majestetisk som vi kan ut fra slik tiden og livet gir muligheter, men understreke at det viktigste er at det blir fullført det som vi har som politisk plan.

- Det er godt sagt Aurelius, sa Blodend.

- Mulighetene er jo mange, sa Aurelius. - Slik det ser ut nå så kan det jo åpne seg muligheter for at jeg realiserer en ny konge i

byen basert på historiske begivenheter, og en eller annen form for fascistisk rørelse blant folket. Det kan komme endringer i grensene, der folket enten blir forent med andre, eller at folket deler seg etter interesse om det er ønskelig. Det kan komme kulturelle nyheter, og eldre kultur komme tilbake og ny kultur komme til. Det kan bli store seremonier og jubileum, leker med store arrangement for idrett. Det kan bli konserter, og kulturell aktivitet i mindre eller større deler av byen. Det er slik at vi har enormt mange muligheter og dersom vi lar tilfeldighetene og livet bestemme innover i fremtiden som tiden går så vil vi kunne gjøre det majestetisk som tiden byr seg, men som sagt, er det viktigste å fullføre politikken og når det gjelder den så er det de fire tingene som er viktig å få fullført. Kunnskap, religion, politikk og kjærlighet er det vi vil ha ut til folket. Det er det vi vil presentere folket.

- Dette er veldig spennende, sa Blodend. - Det er sjelden en møter en så profesjonell politiker som deg Aurelius. Og når du sier det på den måten at det ikke er så viktig hvordan det skjer, men at det skjer, så er det noe jeg lytter til Aurelius. Jeg har aldri hørt om noen som har en slik form for holdning til politikk. De fleste er på en måte veldig planmessig og streng med å utføre en plan de har fremfor seg, der en følger eksempelvis en begrenset gren innenfor politikken. Men du har på en måte alle mulighetene åpne, og så ser du for deg å anvende mulighetene som livet byr på underveis til å fullføre politikken. Det er noe som jeg respekterer og vil være med på.

De to fortsatte samtalen inntil klokken elleve.

PRIS FOR INNSATS

Aurelius og Nysølv skulle på et arrangement for kunnskap. De beste innenfor vitenskap i byen var samlet. Aurelius skulle holde en kortere tale.

Når de ankom stedet hvor det arrangementet skulle være som var i Hodegaten, så var Frode Synd ikke så langt unna inngangsdøren og laget spetakkel for gjestene:

- Skal du liksom ha pris for Allting!?! skrek Frode Synd mot Sann.

- Hva han mener med pris, er jeg ikke helt sikker på, sa Sann til Aurelius like før de gikk inn.

Aurelius, Sann og de andre kollegene til de to snakket vanligvis ikke i det hele tatt med Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat. Det var ingen grunn for det, og slik gikk det ved denne anledningen også. Frode Synd ble etter det de fikk høre inne ved arrangementet kastet vekk fra stedet, og de fikk en beklagelse om at han ikke hadde blitt kastet vekk før slik at de dessverre måtte være vitne til galskapen hans.

Arrangementets første tale begynte, og det var en vitenskapsmann som holdt en tale om en del aktuelle emner fra det siste av forskning i byen. Aurelius og Nysølv satt i salen blant publikum og fulgte med, og kommenterte enkelte ting til hverandre etterhvert underveis i talen.

Så var det Gudleik Aurelius som skulle holde en tale om det en kunne forvente seg når Allting skulle erstatte Mangfold sin plass i dagens miljø for vitenskapen og i skoleverket som helhet. Etter en kort innledning kom han til den mellomste delen av talen:

- Det er slik at vi kan forvente en del endringer i samfunnet på grunn av den overgangen vi vil se når Allting erstatter Mangfold. Det er positive endringer. Vi kan forvente oss at de beste blir enda litt bedre, og så kan vi forvente at flere vil få bedre generelle kunnskaper i befolkningen, og vi vil kunne forvente at kunnskap vil bli en større del av menneskers hverdag i samfunnet. Det er idag en del innsikt i hva Mangfold går ut på blant eliten, og dette skaper fra toppen av en form for oppførsel og holdning i forhold til kunnskap som medfører at flere lenger nede i samfunnets lag også deler samme oppførsel og holdning. Vi kan se underholdere som komikere, se kjendiser, se lærere og mange andre ha et distansert forhold til kunnskap. Eksempelvis finnes der egentlig ikke noe rom for annet enn å ta kunnskap veldig seriøst og alvorlig. Det å tenke på et emne, lære seg et emne, er noe som er alvorlig og seriøst vanligvis. Vi mennesker tenker og lærer i det rolige, i det stille. Og så når vi er ferdig gjør vi noe annet. Slik lærer vi og slik er vi. Men altså kulturen, oppførselen, holdningen vi har fra eliten kan være når vi ser på Mangfold en form for komedie i forhold til kunnskapen. Kunnskapen får en bror kalt komedie, og dette påføres de deler av folket som forstår eliten.

Her vil vi se at tenkning og læring kan i enkelte situasjoner blir stigmatisert. Bli gjort om til en komedie som om en ikke liker eller vil se på noen som tenker og lærer og begynner å le og skape komikk av det. Dette er én av de faktorer en ser i samfunnet vårt idag som stammer fra dette med Mangfold. Men når Allting erstatter Mangfold vil vi se at vi går tilbake til det naturlige, til slik vi er mer. Det er forventningen min. Vi vil ta mer alvorlig det å tenke og det å lære, og vi vil ikke lenger se denne broren som kunnskap har fått som heter komedie. Den vil forsvinne, og underholdning vil miste fokuset på kunnskap den har idag, og vi vil se at kunnskap blir mer seriøst. Mennesket vil i det hele tatt begynne å like seg selv mer. Idag, om vi ser en slik komiker som nevnt begynner å tenke på et emne, så vil latteren kanskje ligge veldig nært. Men innen kort tid i fremtiden så vil kunnskap ikke lenger være en kilde til komikk på samme måte. Kunnskap og komikk vil skille lag. Kunnskapen, skoleverkene, miljøene for vitenskap, vil bli mer seriøse, bli mer ærlige, bli mer det som menneskene vil det skal være. Det kunnskap er for mennesket, vil også være det som skoleverkene og miljøet for vitenskapen vil bestå av.

Gudleik Aurelius fullførte talen og fikk stor applaus. Publikum reiste seg og klappet. Nysølv rakte ut hånden og gav Aurelius et håndtrykk da han kom for å sitte seg ned igjen i publikum.

Vitenskap er klart noe som er viktig for mennesket. De aller fleste ting i livet som en ser er noe som mennesket naturlig har lyst til å lære seg. Det å lære er nesten som om det å leve. Og derfor er det klart at som menneske må en ta alvorlig det som er å lære. Eksistens, det å være, er nesten det samme som det å lære i store deler av livet. Et menneske har når det blir født og blir noen år gammel en intelligens som kan være utrolig for mange når de tenker over hvordan et barn er, men det er klart at mange ting og detaljer i denne verden kommer barnet til å tenke på, lære underveis i livet, og noen vil lære alt og noen vil nøye seg med spesielle ting. Læring er viktig, og læring er ganske sentralt i livet, og derfor er det også viktig at dette med læring blir gjort på en skikkelig måte i samfunnet.

STRIDENS KJERNE

Etter arrangementet sammen med Nysølv, ville Aurelius ha en samtale med Sann om krig og konflikt. Det var slik at det var ikke nødvendigvis krig som i at det skulle bli fare for en formell krig i byen, men det var jo en del konflikter spesielt mellom godt og ondt, og i den forbindelse så ville Aurelius ha en samtale med Sann om dette emnet.

Aurelius og Sann møttes ved en av restaurantene i byen. Aurelius hadde vært en tur innom hjemmet for en hvil etter arrangementet før møtet med Sann. Sann hadde forberedt seg litt, men visste som Aurelius hadde gitt inntrykk av at det var en enkel samtale for å dele litt tanker om dette emnet som gjaldt krig og konflikt, og ikke nødvendigvis utvikling av strategier fremover inn i den politiske virksomheten.

- Det er klart at det mest vesentlige er å skille mellom det gode og onde, og få Frode Synd, Thomas Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat til enten å slutte med ondskapen de holder på med, eller det å isolere de vekk fra samfunnet, sa Aurelius. - Det er disse fire som ødelegger mest for alle andre. Vi er spesialisert til og med politisk til å holde oss til det gode, og ikke gå inn i gråsoner til det onde, men de fire nevnte er alltid i det onde, og skal vekk. De former for konflikter som kan oppstå ser vi ofte, og det er når onde personer er i møte med andre så oppstår det ulike uttrykk som er mot det gode, og som ødelegger for freden i samfunnet. Bare sist her idag så vi hvordan Frode Synd kom med uttrykk ved et arrangement for vitenskap. Han måtte fjernes fra stedet. Kunne ikke være der på grunn av negativiteten og uttrykk som forsøkte å ødelegge for andre. Den form for konflikt må vi fjerne.

- Det er godt sagt Aurelius, sa Sann. - Det er det hovedsakelige grunnlaget for konflikt som finnes. Så vil jeg trekke frem dette med Treenigheten og det todelte samfunnet i byen som jeg vil løse med Seier. Det er ikke nødvendigvis mellom de gode og de onde. Det er en annen form for konflikt eventuelt, fordi de skal ikke bevege seg i ond retning. Hele formålet med Treenigheten er at en ikke skal bli ond, men at en skal holde seg til sin gruppe av de to, og så eventuelt om der er noen problemer dem imellom

argumentere for sin gruppe. Her skal det være et klart skille mellom det gode og det onde slik at begge tenkt sett skal være innenfor det gode, men de aller fleste teoretikere anser situasjonen som at når en har to slike grupper så vil en havne litt i gråsonen mellom det gode og det onde, men uansett så skal en ikke være innenfor det onde, men omvendt. Det som preger derfor konflikter mellom de to grupperingene i Treenigheten er at de vanligvis er ganske ufarlige. De handler mer om smak og behag. De handler om ulike levemåter mellom flere ulike aksepterte levemåter. Ikke uakseptable levemåter, men innenfor det akseptable. Og det er en måte å leve på, ikke en måte å skape konflikt på til tross for at det av og til skjer, men å leve i en mild og kunstig form for todeling der forholdsvis ufarlige konflikter kan oppstå ved tilfeldigheter på grunn av uenighet i hovedsak.

- Det er klart at de formene for konflikt ikke har samme grad av alvor som mellom det gode og det onde, sa Aurelius. - Men det er altså to ulike spenninger vi må ta hensyn til når det gjelder konflikter i byen. Det er spenningen mellom det gode og det onde, og så mellom de to ulike grupperingene i Treenigheten. Forresten så kan det nevnes et nytt problem i byen som har eskalert seg. Tid-Bagatell har begynt med komplott mot befolkningen. Han forsøker å gjøre seg om til en tredjeperson mellom andre både enkeltmennesker og ulike grupper, for å skape konflikter. Dette er noe som er innenfor det onde, og en ser det at konflikter ofte oppstår når han er til stede.

- Hvordan går han frem da? spurte Sann.

- Han begynner med å ta for seg to ulike enheter enten to enkeltmennesker eller det er flere mennesker i samme enhet, og så begynner han å forsøke å late som han er noen av de ulike i forsøk på å utføre aggressivitet mellom enhetene. Eksempelvis så vi et eksempel på to menn i byen som begynte å slåss etter at Tid-Bagatell hadde latet som at han var den ene og forsøkt å såre den andre. Det oppstod en slåsskamp der de først etter at slåsskampen var ferdig ble en diskusjon mellom de to mennene der de innså at de var offer for et komplott. De to ble enige om at først og fremst skulle Tid-Bagatell straffes for synden, komplottet, og så skulle de komme til enighet etterpå om hva de skulle gjøre.

DET ONDESTA UTTRYKK

Når det gjelder ondskap så er det noe som er utelukket fra menneskeheten. Alt av feil, lovbrudd, galskap og lignende er slik som vi har satt begrepet ondskap på generelt sett. Alt som vi ikke vil ha i vårt samfunn og hverdag går inn under begrepet ondskap. Alt annet går inn under begrepet godskap. Da får en det gode og det onde atskilt. Videre så vil vi ha det onde vekk. Det er klart at det er forskjell på ulike typer av lovbrudd, og så videre, og forskjell på ulike feil. En skrivefeil kan være kostbar, men den kan også være helt ufarlig og noe som går inn i historien vår som en bagatell som ikke var farlig der en syntes at det var greit med en liten skrivefeil her og der. En skrivefeil kan jo tross alt være forskjellen på liv og død om en gjør den på en slik måte at den kanskje ødelegger livet til andre, men det er noe som vi egentlig ikke er så redd for da vi har gode apparat for å sikre at vi ikke får skrivefeil i en tekst på administrativt nivå. Dette med forskjellen mellom godskap og ondskap, der det er noe mennesket har laget seg slik at det kan stå for det gode, og stå mot det onde. Praktisk. Grunnlag for språk og samfunn. Grunnlag for et samvirke som et folk der en kan leve i harmoni og trygghet sammen.

Tid-Bagatell stod hjemme på badet. Han hadde store problemer med å skulle få utløp for ondskapen sin i ord. Han mente at det var ond han skulle være, og ville på en måte uttrykke det også. Han stilte seg opp på badet som kanskje en av verdens første, og så ville han si til seg selv at han var ond på en måte han var stolt og sikker på. Det verste en kan si til seg selv av alt i hele verden av ord. Det hadde han bestemt seg for å uttrykke, og han stod der på badet og så på seg selv. Så på øynene. Så på kinnene. Så på håret sitt som var litt pistrete. Så på kroppen. Og så løftet han haken litt, og så sa han til seg selv uttalt med vanlig stemme at han var ond. Så gikk han ut i stuen etter å ha fått en veldig spesiell følelse i sjelen og kroppen. Han følte noe var riktig og galt på samme tid, og med sitt onde sinn så tenkte han at det var riktig.

Tid-bagatell ble sittende utover ettermiddagen i sofaen hjemme og se litt ut i leiligheten sin og på fjernsyn. Men det var noe som fortsatt irriterte ham på en måte. Han bestemte seg for å

planlegge noe nytt i livet. Han bestemte seg etter en lengre periode med betenkning å begynne med et nytt uttrykk. Det å si til ting som er ondt, at det er ondt, og det på en måte som gjør en selv stolt, stilig eller liksom gir en følelsen av å gjøre det som er riktig eller se på det som er riktig, var det han lærte av uttrykket til seg selv på badet. Da vil han kanskje få et helt nytt liv sammen med det onde tenkte han.

Etter å ha bestemt seg for å begynne med uttrykket gikk han en tur ut. Han så tilfeldigvis i en av sidegatene til hovedgaten i byen en mann som holdt på å falle. Da gikk han i retning av ham og forsøkte si uttrykket til ham:

- Det var ondt! sa Tid-Bagatell.
- Det gikk faktisk bra, sa mannen.
- Ja, nei det var vel ikke helt fullstendig ondt! sa Tid-Bagatell.

En kunne se at mannen ble litt forfjamsset av uttrykket til Tid-Bagatell, der han fikk rynker i pannen som gav uttrykk for at mannen kort vurderte litt hva Tid-bagatell kunne mene, men så fortsatte han uten å si noe da han ikke så grunn for å skulle kommentere et slikt utsagn.

Videre inn mot hovedgaten så var det en konflikt mellom to mindre lett kriminelle grupper. De var høylydt og det var en slik spenning i luften at det så ut til at de kunne komme til å begynne å slåss, og alle rundt var litt skeptisk. Tid-Bagatell gikk bort mot de to gruppene:

- Det er så ondt! sa Tid-Bagatell på en slik måte at noen i nærheten skulle høre hva han sa og se på ham at han var på en måte stolt over situasjonen.

Ingen hørte Tid-Bagatell, og de to gruppene forlot etter en kort stund stedet.

I hovedgaten så var det slik at Tid-Bagatell ble rastløs og så ut til å ville ha noe ondt til å skje. En helt absurd og totalt avskyelig oppførsel. De aller fleste mennesker i samfunnet er klok og priser det gode. Priser kunnskap, priser religion, priser politikk og priser kjærlighet. Slike som Tid-Bagatell gjør det motsatte. De straffer kunnskap, straffer religion, straffer politikk og straffer kjærlighet. De blir tatt for slikt, fordi samfunnet skal leve, menneskene skal være trygg, menneskene skal ha det godt. Men til tross av dette var ikke denne dagen helt ferdig. Tid-Bagatell var fortsatt ute etter

å skulle få sitt nye uttrykk ut blant folk, selv om det så langt denne lyse kvelden ikke var noen som hadde hørt hva han hadde sagt.

Plutselig så oppstod det et trafikkuhell like nord for hovedgaten. En bil kræsjet i baken på en annen bil, og de gikk ut begge to av sjåførene og begynte å snakke sammen. Tid-Bagatell løp inspirert til:

- Det var ondt! sa Tid-Bagatell høyt til de to.

De to sjåførene sa ikke noe selv om de hørte det, men en kvinne ikke så langt ifra hørte hva han sa, og fikk en mann i nærheten der til å se til om han var frisk eller om han var syk da hun begynte å lure på dette på grunn av uttrykket.

- Hvordan har du det? spurte mannen Tid-Bagatell.

Tid-Bagatell sa ingenting, og tok noen merkelige skritt litt bort fra situasjonen og stilte seg opp litt lenger unna, og ble litt redd for hva han hadde gjort. Om det var uttrykket hans eller om det var noe annet som eksempelvis klærne hans som var noe galt med vurderte han litt kort for seg selv, og fant ut at han ville hjem for å revurdere uttrykket sitt. Han merket det at folk ikke aksepterte den formen for uttrykk på en måte, og han ble usikker.

Tilbake til hjemmet, så satt han helt fra elleve til tolv på kvelden og tenkte på hva han hadde gjort. I hele tre negative situasjoner så hadde han kommet med et uttrykk som om det var annet enn dårlig, negativt og så videre det alle andre så på som nettopp dårlig, negativt. Nesten et fall, nesten en slåsskamp og et trafikkuhell hadde han uttrykt seg om, og det ble ikke akkurat noen gode tilbakemeldinger på det han hadde sagt. Han valgte å slutte med uttrykket en stund.

DEN SYKESTE PASIENT

Sann og Aurelius var på en restaurant sammen. Det var i Hårgaten, og det var en forholdsvis ny restaurant som nylig hadde fått seg en restaurering, eller da ny fasade og nytt interiør. Det nye ved restauranten var en feiring av suksessen den hadde. Sann og Aurelius som hadde begge hatt en lengre arbeidsdag valgte å samle seg ved restauranten da Sann ville fortelle ham litt om en erfaring med en pasient innenfor psykiatrien han tilfeldigvis hadde fått erfaring med om en bekjent av ham som var psykiater.

- Nei, det var slik at en dag for omlag åtte år siden, så satt jeg ved skrivebordet, og fikk en telefon fra en bekjent av meg som hadde en pasient som fikk en eller annen form for anfall med vrangforestillinger, sa Sann. - Det skjedde nøyaktig da jeg satt å skrev. Den pasienten skulle komme til å bli virkelig syk, og få en slik form for personlighetsforstyrrelse der pasienten påstår han er en annen og absolutt ikke vil være seg selv. Det tar visstnok ganske mange år å få en slik form for sykdom. En slik pasient går jo gjennom en rekke ulike prøvelser på veien der den jeg kjenner påstår at pasienten i en slik situasjon begynner å angre seg på ting den selv gjør, eller får lyst til å lyge om at den kan eller er noe den ikke gjør, og når den eventuelt gjør det sistnevnte så begynner den å videre da angre seg på det den selv gjør naturligvis på da en måte som er av andre grad.

- Ja, slik er det nok, sa Aurelius.

- Så videre gikk det altså åtte år omlag, og da jeg tilfeldigvis snakket med den jeg kjenner hadde han for seg den samme pasienten fortsatt. Pasienten hadde på det tidspunktet og over den perioden på åtte år gått fra det å være ganske så seg selv, til å hate å være seg selv, og absolutt ikke ville annet enn å late som om den var noen andre. Min bekjente sa ikke noe om hvem det kunne være pasienten latet som om han var, men han fortalte selve kjernen i sykdommen til pasienten.

- Jeg har en del erfaring med dette emnet jeg også da jeg kjenner en del i miljøet for psykiatri, sa Aurelius. - Det er forferdelig at menneskene har et slikt anlegg for å bli syk, men igjen så kan det være et tegn på at en som menneske har en veldig frihet. En har stor frihet til å velge vei selv i livet. Velge hva en vil gjøre. Velge hva en vil stå for. Velge yrke, og velge idrett om en vil utfolde seg slik. Velge om en vil behage seg med musikk og det er så mange ulike ting et menneske kan velge å gjøre at det å kunne absolutt alt er en utfordring å bare tenke på.

- Det er et godt poeng Aurelius, sa Sann. - Når vi altså har muligheten til å bli syk så viser det at vi har stor frihet i det friske og helserike livet. Det har jeg ikke tenkt på før på samme måte. Det er klart det er noe i det. Vi mennesker blir jo født med et minne, med en kropp, med en sjel og med en intelligens som vi kan bruke til mange ulike ting, og såfremt vi ikke går i en ond,

sykkelig retning, så har vi enormt med frihet til å utfolde oss. Det er klart at det som du her sier er et tegn på vår frihet.

Når det gjelder psykiatri og psykologi er det ofte slik at en velger vekk emnene og tenker på helt andre hverdagslige ting. Det er klart at ofte vil det være et forstyrrende element å trekke inn eksempelvis hvordan vi tenker, når vi skal tenke. Det å tenke i seg selv, eller det å være det er nok for de fleste. Hvordan det foregår er bare noen som er interessert i å tenke over og bry seg om. Derfor er nok psykologi og psykiatri emner som ikke allmennheten vanligvis interesserer seg for.

De to gikk hjemover etter at de var ferdig med samtalen. På veien hjem la de merke til Tid-Bagatell i en sidegate fra den gaten hvor de gikk og de ville som vanlig ikke begynne å snakke med ham, men han så dem og begynte å gå mot dem. Når han var kommet på en avstand på omlag ti meter fra dem så forsøkte han å få kontakt:

- Jeg har en gang latet som om jeg var deg Sann, sa Tid-Bagatell. - Og da ikke som en venn som ville hjelpe deg eller noe sånt, men for å laste deg og faktisk drepe deg. Eller faktisk så var det slik at jeg forsøkte egentlig å være meg selv, men så når jeg forsøkte å angripe deg og slike ting i mitt sinn så ble jeg etterhvert mer og mer lik på deg. Det var sånn det var.

Sann og Aurelius hørte ikke på noe av det som Tid-Bagatell hadde sagt og gikk videre på vei hjemover. Tid-Bagatell ble stående en stund i gaten der og mumle for seg selv, men noen hadde hørt de voldsomme uttrykkene og tok kontakt med noen betjenter som sendte Tid-Bagatell tilbake til sitt hjem så raskt de var kommet til stedet og fikk ta hånd om ham.

LEDEREN I GRUNNLOVEN

Når det gjelder en leder i en grunnlov er det klart at det er gjennomtenkt hva som står om lederen. Det er mange ulike former for politikk en har rundt omkring i verden, mange ulike typer grunnlover. En har republikker, en har monarki, og andre. Og hver enkelt form for styring har sine unike regler. Noen vil kanskje påstå at en lov ikke er så enkel å forestille seg. Se for seg. Lære på en lettvinnt måte eller da ved illustrasjoner hvordan en lov

fungerer. En må kanskje se til selve de fysiske institusjonene. Se til organisasjonene, for å forstå hvordan de virker sammen. Det å lese lover og så forestille seg selv mentalt hvordan en stat fungerer kan være en utfordring. Det handler om selvfølgelig å ha en grunnlov som er tilpasset slik at styringen virker slik den er tenkt å virke, og så oppdatere med lover for å sikre at grunnloven blir fulgt. Det er mange ulike former for lederskap i de ulike grunnlovene som finnes, og det er en del kriterier for hva som er allment akseptert er en god leders kvaliteter.

Gudleik Aurelius skulle på et arrangement i byen angående politikk og ledelse. Han oppdaterte sine kollegaer om arrangementet og alle ville være med. Nobili, Nysølv, Blodend, Sann og Aurelius ankom derfor arrangementet sammen etter avtale. Arrangementet skulle bli holdt litt i utkanten av byen.

Aurelius og de andre satte seg ned på et bord bakerst i lokalet. Det hadde bestilt bord og det stod navn på de fem på bordet når de kom.

- Det er fem ledere som skal holde en kortere tale hver om ledelse, sa Aurelius.

- Interessant, sa Nobili. - Jeg har forresten lest en av dine artikler om ledelse Aurelius, og det er spennende å se hvordan du tenker om punktene som er viktig i en grunnlov som du ikke har kartlagt fullstendig enda.

- Ja jeg skrev en artikkel for noen måneder siden som kanskje er den du omtaler her Nobili, sa Aurelius.

- Ja, det må være den, sa Nobili. - Gjerne fortell litt om de punktene om du vil repetere til oss.

- Ja det kan jeg gjøre, sa Aurelius. - Det har seg nemlig slik at jeg ikke fullstendig har laget et fullstendig system for hvordan jeg mener en leder bør ha som stilling i en grunnlov. De viktigste poengene er at lederen må kunne tåle konkurranse. På den måten vil en kunne få et eventuelt bytte av lederen ved ulike spesialtilfeller som eksempelvis der det vokser frem en bedre leder blant folket. Videre er det viktig at en må kunne se for seg at det ikke lenger er behov for en leder. På den måten vil en kunne ha en grunnlov som lar det stå som en mulighet at lederen kan tre av, og videre folket mestre samfunnet uten en felles leder for alle. Så videre er det klart at luksus er noe som en leder bør få tilgang

til så snart den har blitt en leder for folket. Når det gjelder dette med kvalifikasjoner og kvaliteter, så er det slik at når hver enkelt i folket er rangert etter poeng slik at absolutt alle kvaliteter er samlet, så vil en kunne finne ut hvem som er best, samt finne ut av hvilke som har de grunnleggende kvalitetene som eventuelt er bestemt og vedtatt som et krav for alle i folket. Med en slik rangering vil en kunne se for seg at en leder minst må ha de grunnleggende kvalitetene, samt mest sannsynlig befinne seg i toppen av rangeringen. Om ikke lederen er helt i toppen vil nok ikke spille så mye rolle, men i alle fall kan forventningen være at lederen må være blant de øverste i rangeringen, men som sagt kan det være slik at også det grunnleggende er nok og en helt usedvanlig spennende og interessant stemning eller særegenhet ellers vil kunne medføre at en kan bli valgt til leder.

- Det er mange gode poeng Aurelius, sa Nobili. - Det er mange riker idag som allerede har bestemt seg for hvordan grunnloven skal være formet. Her har du en rekke interessante poeng som skal være poeng som er aktuell å trekke frem om en skal vurdere det å skape en grunnlov og da ta for seg dette emnet som har lederen i en grunnlov å gjøre.

- Vi kommer her inn på et veldig spennende emne, sa Nysølv. - Eksempelvis når det gjelder dette med å kunne bytte leder ser det ut til å ha vært vurdert så mange ganger i historien at vi har noen monarki og noen republikker der monarkiene har skrevet konstante ledere, og republikker har skrevet variable ledere i den forstand at hvem som er leder kan variere. Vi er inne på dette med forskjellene i grunnlov fra rike til rike. Her skal vi også kanskje være dersom vi kommer så langt med vår politikk at grunnloven skal endres.

AVANSERING AV MENNESKEHETEN

Etter at arrangementet var ferdig reiste Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann til den fineste restauranten i byen for å nyte resten av kvelden med samtale og et måltid.

De satte seg ned på et bord de hadde bestilt.

- Hvordan var det egentlig under skrivingen av Mangfold Nobili? spurte Nysølv.

- Det kan jeg fortelle deg var mange spennende år med hardt og grundig arbeid. Det hele begynte jo med at jeg interesserte meg for kunnskap, og kom frem til litt av en tilfeldighet at jeg skulle begynne å skrive. Bli forfatter. Jeg jobbet veldig nøyaktig, grundig og detaljert. Det hadde ikke vært mulig å skrive den foruten at jeg hadde vært nøyaktig.

- Det er mange ulike veier til et forfatterskap, sa Blodend. - Jeg antar fremover vil det bare bli vanligere å skrive litt om ikke en får en lang liste av litteratur på resymeet. Skrivning er et viktig redskap i livet, og det blir mer og mer allment som tiden går å skrive. Om det blir færre forfattere som skriver et helt liv som profesjonell forfatter kan vi diskutere. Vi som nå er kollegaer sammen om politikk skriver alle sammen, og har allerede skrevet større verk hver for oss. Vi kan gjerne ta en runde på det å fortelle litt om hvordan skrivningen av hovedbøkene gikk for seg hver for oss.

- Ja, det kan vi gjøre, sa Aurelius.

- Jeg har nettopp gått gjennom det mest vesentlige i hva jeg holdt på med den gang jeg skrev Mangfold så dere kan fortsette, sa Nobili.

Nysølv, Blodend, Sann og Aurelius fortalte hver for seg hvordan opplevelsen og situasjonen hadde vært når de skrev hovedbøkene sine, eller da de tre første, for Aurelius hadde jo tross alt syv hovedbøker.

- Det er forunderlig hvordan du klarte å gjennomføre hovedbøkene dine i forfatterskapet ditt Aurelius, sa Blodend. - Det er som om du har lagt til rette for å avansere menneskeheten. Dersom vi lykkes med politikken forbedrer vi og setter en ny standard for det menneskeheten har fremfor seg i samfunnet på fire punkter. Kunnskap, religion, politikk og kjærlighet vil bli avansert.

- Ja, det var en stor oppgave, sa Aurelius. - Det er en stor oppgave. Det jeg er aller mest stolt av på nåværende tidspunkt, det er at jeg har fått med meg dere. Det var noe jeg jobbet med i lengre tid husker jeg, når jeg tenkte på og planlagte hvordan jeg skulle få dere med meg på laget. At dere fikk lyst til å selv skrive og engasjere dere i Mangfold, Allting, Treenigheten og Seier var en triumf for meg allerede på et tidlig stadie.

Det er mange mennesker som har satt merker i historien for oss andre. Ord, bilder, tanker, filmer, tekst og så videre bakover i historien som vi av og til minnes på, som andre har skapt. Enkeltmennesker som har innovert, og lagt til rette for at vi andre kunne lære noe og på en måte få et bedre liv. Et rikere liv. Kultur. Det å forbedre kulturen. Det er en av de vakre tingene ved historien vår. Det er å finne tilbake til mennesker i fortiden som har gjort større og mindre ting for oss, slik at våre liv på en eller annen måte ble bedre. En forbedring av livet. En avansering av menneskeheten. Små avanseringer og større avanseringer.

De fem ble sittende stille en stund. Det er slik blant mennesker som er trygge på seg selv. Stillheten er ikke uforbeholden eller plagsom. Det å sitte å være stille sammen, og nyte at tiden passerer er det som de beste av venner gjør, og de som kjenner hverandre godt. Ukjente sitter ofte stille sammen uten å si noe i mange ulike situasjoner i samfunnet, men de som kjenner hverandre vil kanskje ofte velge å bruke den tiden de tilbringer sammen ved å snakke eller gjøre noe sammen. De som kjenner hverandre best, blir kanskje sittende helt stille uten å si noe og bare føle på øyeblikket sammen, om de da føler i selve øyeblikket at det er riktig.

PARADIGMET BEGYNNER

Nobili, Nysølv og Aurelius samlet seg ved møterommet. De skulle på en debatt for vitenskap der alle i miljøet for vitenskap i hele byen skulle være til stede.

Aurelius skulle informere Nobili og Nysølv om en veldig viktig mulighet, og det var at det kunne bli aktuelt under debatten nå når det hadde blitt så mye oppmerksomhet rundt Mangfold og Allting i byen at forskjellen mellom de to bøkene kunne komme til å bli hovedemne for hele debatten. Det var viktig for Aurelius at Nobili og Nysølv kunne forberede seg slik at om det skulle oppstå spesiell interesse for Mangfold og Allting så måtte de være ivrige på å beskrive og forklare hva de bøkene gikk ut på og hva som var på en måte de grunnleggende prinsippene.

- Det er spennende å se om det oppstår en slik interesse som du antar det kan komme Aurelius, sa Nobili.

De gikk fra møterommet og ble kjørt til stedet hvor debatten skulle være. Det var stort ståhei utenfor, der en kunne legge merke til mange av de mektigste vitenskapsmennene i byen. Fotografer var tilstede og forsøkte å få seg intervjuobjekter til sine aviser.

Aurelius, Nysølv og Nobili, gikk inn hovedinngangen og stilte seg opp i rommet innenfor der det var lagt opp til å kunne hilse og holde en kortere uformell samtale med de en måtte ønske å møte på. En professor i vitenskapsgrunnlag gikk bort til de tre og innledet til en kortere samtale:

- God dag Aurelius, sa professoren. - Nobili, Nysølv.

Aurelius hilste og professoren fortsatte:

- Det er en debatt vi har ventet på lenge vi har fremfor oss idag. Jeg har tenkt litt på teoriene deres, spesielt på dette med Mangfold og Allting, og jeg ser frem til høre mer om dette under debatten, sa professoren.

- Hyggelig at disse to hovedbøkene blir nevnt, sa Aurelius. - Vi får se om den oppmerksomhet de har fått blant folket vil vise seg og åpenbare seg under debatten her ikveld.

De gikk inn i salen der debatten skulle være, og det var satt opp syv stoler på en scene helt innerst i salen. Aurelius, Nysølv og Nobili satte seg ned i hver sin stol. Professoren de hadde holdt en kortere samtale med satte seg ned i den ene og tre andre av de mest høytstående innenfor vitenskap i byen, blant annet en av politikerne som på tidspunktet hadde ansvaret for skoleverket i byen satte seg også ned.

En vert tok ordet og informerte publikum om hva debatten gikk ut på, og gav til slutt ordet til Aurelius.

- Det viktigste for byen er det at vi idag jobber med en forskjell mellom to ulike vitenskapelige grunnlag. Et er beskrevet i boken Mangfold og et er beskrevet i boken Allting. Det er idag slik at Mangfold er litteraturen vi benytter oss av i hele skoleverket som helhet, og det er antatt, eller for å si det slik, det er prosjektert at vi innen en periode skal gå over til det å ta i bruk boken Allting og det vitenskapelige grunnlaget der.

En av de andre debattantene tok ordet:

- Det er klart for meg at Mangfold er det eneste vi har behov for, sa debattanten. - Nobili har beskrevet for oss en så god vitenskap, med så mange av mulighetene kunnskap byr på, at det

ikke skal være grunn for å endre litteratur og vitenskapsgrunnlag.

Professoren som Aurelius, Nysølv og Nobili hadde holdt en samtale med tok ordet:

- Nei, her må du nok innrømme at du ikke har nok innsikt i prinsippene til Allting, boken til Nysølv. Det er jo helt klart for meg, at alle tilstedeværende i publikum vil få et langt bedre liv sammen med kunnskapen, vitenskapen, dersom en innfører Allting i skoleverket.

- Hvordan kan du påstå at Allting skulle være bedre enn Mangfold, når Mangfold tar med alle de ulike tenkbare mulighetene, der Allting er så sparsommelig at den påstår å kun ta med det enhetlige? spurte debattanten som var negativt innstilt til Allting.

- Det er helt klart et interessant spørsmål, men det er slik at alle muligheter er ikke nødvendigvis reelle muligheter. Det er nemlig slik i Allting at ord, tegn og det som det er i seg selv er knyttet sammen på en slik måte at en ikke kan akseptere de mulighetene som kun eksisterer i tekst eksempelvis. Når sannheten er den at vi eksempelvis ikke vet noe, så tar vi ikke frem multiple muligheter i tekst som ikke vi vet om er riktig, sa professoren.

- Det er et godt poeng, helt klart. Så tenker du da å for eksempel skjule de mulighetene som en ikke er sikker på da, og så la de løsningene som en kjenner til være tilgjengelige i litteraturen? spurte debattanten.

- Det er nettopp det som er at Allting har alle de løsningene som er nødvendig, og alle eventuelle mangfoldige muligheter som ikke er reelle er utgått, som en del av vitenskapshistorien, sa professoren.

Det kom ikke noe mer fra den debattanten den kvelden etter at professoren hadde sagt dette om løsninger som er nødvendige.

Aurelius ble spurt fra salen om det var på tide å innføre Allting i skoleverket og kom til orde:

- Ja, jeg tror det. Jeg har planlagt det slik at det som jeg nevnte tidlige kun er snakk om en kortere periode før det er mulig å innføre Allting i skoleverket, sa Aurelius.

- Jeg har faktisk under denne debatten også fått tro på Allting. Jeg har tidligere faktisk talt for det å holde Mangfold som

vitenskapsgrunnlag i skoleverket, og vært konservativ på denne retningslinjen, men nå har jeg begynt å bli overbevist om at Allting kan komme til å erstatte Mangfold, sa politikeren blant debattantene.

- Det er fullstendig klart og uten tvil fra min side at Allting skal en dag erstatte Mangfold i skoleverket, sa Aurelius. - Det handler om prinsipper. Det handler om historie. Det handler om strategier. Det handler viktigst av alt om kvalitet, og nå er tiden inne for å velge den beste kvaliteten. Mangfold har spor av å være av lavere kvalitet, og Allting har som målsetning å ha den høyeste kvaliteten på vitenskapen som mulig.

Det kom en del spørsmål fra salen, og etter en del aktivitet så ble det bestemt av politikeren at Allting skulle erstatte Mangfold i skoleverket:

- Jeg kommer til å tidligst mandag levere inn en oppfordring til mine politiske kollegaer om at Allting skal innføres i loven om skoleverket vårt, slik at det innen så kort tid som mulig skal bli lovlig å erstatte Allting med Mangfold.

Det ble stor applaus i salen, og Aurelius, Nobili og Nysølv så at endelig hadde de de hadde jobbet med så lenge i livene sine gjort fullstendig suksess. Med ikke bare en historie om at Mangfold var grunnlaget for vitenskapen i skoleverket, så opplevde de nå også at det var bestemt og vedtatt at Allting skulle bli grunnlaget for vitenskapen i skoleverket.

Politikeren avsluttet debatten ved å innføre begrepet paradigme:

- Det er slik at vi idag har sett at Allting nå er klar til å erstatte Mangfold. Det er et paradigme vi nå opplever og erfarer. Vi kan være ekstra oppmerksom på at dette har kun skjedd én gang i historien, og det er nå denne dagen at jeg har bestemt og vedtatt at vi skal gjennomføre et paradigme i skoleverket. Det er en ære å ha fått bidra til denne debatten, og jeg er stolt av å ha fått debattere med dere alle som har møtt opp. Samtidig vil jeg gi en ekstra oppmerksomhet til Aurelius og Nysølv som er forfattere av boken Allting som nå er verket som har gjort dette paradigmet mulig.

Aurelius og Nysølv ble intervjuet av en avis etter debatten, der journalisten spurte begge to om Allting.

EN MIDLERTIDIG TÅKE

Aurelius tok kontakt med Blodend og Sann og inviterte de med på en restaurant. De alle fem som var Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann reiste til en restaurant som lå midt i hovedgaten i byen.

- Gratulerer Aurelius, Nobili og Nysølv! sa Blodend når han møtte de andre utenfor restauranten.

- Takk for det! sa Aurelius. - Det er en stor dag for oss, og jeg vil påminne om at det er ikke bare en seier for meg, Nysølv og Nobili, det er også en seier for Blodend og Sann. Vi har jobbet hardt for dette alle sammen, og vi har endelig lykkes med å få paradigmet vi har planlagt så lenge igang.

- Det er utrolig hva vi nå har klart å få til, om vi tenker over det, sa Sann. - La oss gå inn og sette oss og fortsette der.

De gikk inn på restauranten. Like ved baren, på det bordet nærmest der satt der fem kvinner, og Sann hilste på den ene kvinnen ved bordet, og derfor satte de seg ned på det bordet som var nærmest der kvinnene satt. Sann ble stående en stund og snakke med kvinnene.

- Det er ikke så mange prosesser som skal utføres før vi er ferdig faktisk, sa Nysølv.

- Nei, det er faktisk ikke det, sa Nobili. - Saken skal inn på tinget, så skal det vedtas nye lover, og så skal etterhvert samfunnet oppdateres.

- Hva tenker du forresten Nobili, nå som at det er bestemt at paradigmet gjennomføres? spurte Nysølv.

- Det er klart at jeg har blandede følelser, men det er slik at det handler absolutt ikke om noe tragisk. Jeg er fullstendig klar over fordelene med Allting, og jeg vet at når tiden er inne, som den faktisk er nå, så skal Allting erstatte Mangfold. Der er vi kommet og jeg er stolt av alt det jeg har gjort tidligere i livet med Mangfold og ser frem til de forandringene som skal komme, og er klar for tiden med Allting.

- Jeg la merke til at den ene debattanten hadde problemer med å stokke ordene før han skulle snakke idag når han snakket om Mangfold og Allting, sa Aurelius.

De humret litt rundt bordet.

- Det er klart at når en jobber med to ulike grunnlag for vitenskapen, så kan det komme noen forvirrede tanker av og til eller bare det tilfellet at en skal si noe om det ene grunnlaget for vitenskapen og kommer til å tenke på det andre og så få en kortere tenkepause for å finne ut av hva en skal gjøre med tankene, sa Aurelius. - Det så vi den ene debattanten hadde idag og det var en tankevekker. Det kommer nok til å ikke bare være en tid med fest, paradigme, seremonier, suksess, men det er også en del som må belæres. Som må lære. Som må få introduksjoner og forelesninger, og de altså som skulle få en slik usikkerhet så handler det om å få klarhet i hva både Mangfold er og hva Allting er, eller da bare være streng å gi dem ordre om at det er Allting en skal fokusere på.

Psykologi og tenkning. Det er klart at vi mennesker tenker på én bestemt måte. Mennesker har sin måte å tenke på generelt sett. Når en blir usikker merker man det. Mange som blir usikre bruker en del tid før de blir sikker og går videre. Og når det er slik at en finner svaret eller det som gjør en sikker så vil en kunne se det på mennesket at det har funnet en løsning på noe det var usikker på. Vi har et godt kroppsspråk som er skjønt å bli kjent med om en ikke har lært så mye om det fra før, fordi når en ser at psykologien i oss skinner frem i vår kropp, så vil en også kunne lære seg å på en måte lese tanker ved å tyde utfoldelser av kroppen.

- Jeg tror vi skal bruke litt ekstra tid på dette poenget med å sikre at de som skulle bli usikker og tvilende under paradigmet skal få informasjon, sa Blodend.

- Ja, hva med å eksempelvis starte opp en kampanje så snart som mulig der det blir opplyst om paradigmet, og dette problemet som kan oppstå når all kunnskap på en måte er delt i to ved at både Mangfold og Allting kan komme til bevisstheten, og en videre bli usikker på hva en skal gå videre med enten det er i kun betenkning eller det er i en samtale eller det er i utdanning og læring, sa Sann.

- Ja, det kan vi ta med på neste møte, sa Aurelius.

- Altså poenget er at de som eventuelt skulle begynne å tvile i hverdagen angående hva de skal si om de begynner å tenke på både kunnskapen fra Mangfold og kunnskapen fra Allting på

samme tid skal få informasjon som vil løse problemene? spurte Nysølv.

- Ja, sa Aurelius.

SPEDALSK ISOLASJON

Noen dager etter debatten der paradigmet ble annonsert, så kom det en dag med noen opptøyer i byen. Selve opptøyene hadde ingenting med paradigmet å gjøre, men det var Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat som måtte ha fått ett eller annet illebefinnende av å bare føle på stemningen i byen om at noe stort var i ferd med å skje og ikke være oppdatert. De raket rundt i en sidegate fra hovedgaten og skapte dårlig stemning for folk.

- Vi skal drepe deg med dine egne ord! skrek Frode Synd til noen tilfeldig forbigående.

De tok kontakt med vaktholdet i området i forsøk på å gjøre noe med truslene som var ganske så alvorlige. Vaktene lovet å kunne ankomme stedet innen ti minutter, så de ble stående og observere Synd og de tre andre fra avstand i påvente om at vaktholdet skulle ankomme.

Miningfaithsin tok frem noe han hadde i lommen, og strødde det utover i gaten, og ropte noen uforståelige ord. Blomhat hadde sett noen planter på midten av gaten og rev med roten ut den ene blomsten i bedet og rev den i to ulike deler og lempet det fra seg etterpå.

- Hva skal vi gjøre på? spurte Blomhat videre de tre andre.

- Gjøre på? spurte Tid-Bagatell teit tilbake. - Vi gjør jo mange ting!

- Ja, men om vi skal gjøre noe annet også, mente jeg, svarte Blomhat.

- Åja, sånn ja, sa Miningfaithsin.

De fikk plutselig noe å tenke på da det kom en veldig sterk mann de lenge hadde vært litt redd gjennom gaten. De stilte seg litt ved veggene i gaten, og så på mannen som gikk innover mot hovedgaten. Når han ikke lenger var mulig å se, så fortsatte de med litt rølp og plaget en del av de som gikk forbi.

- Vi skal drepe ditt liv! skrek Tid-Bagatell til den ene

forbipasserende.

Mannen bare gikk videre da han visste hvem det var, men dessverre ikke hadde tid til å ta tak i problemet. Han tenkte at helt utrolig at det er mulig at disse fire galningene ikke er sperret inne.

- Er ikke vitenskap kjipt nå!? skrek Synd mot en annen mann i gaten.

- Hva er det du snakker om? spurte mannen som aldri før hadde sett Synd.

- Om du ikke er den du er, så har du vel ikke peiling på dette med kunnskap heller, sa Synd.

- Nei, jeg forstår ikke hva du snakker om, sa mannen og gikk videre.

De fire ble så tatt inn i en bil og kjørt hjem da vaktene hadde kontaktet noen betjenter som kunne ta hånd om de. De hadde fått mange klager på seg i gaten der, og endelig kom der noen som kunne ta ansvar. Det oppstod atter igjen en rolig, hyggelig harmoni i gaten der og det var en fin opplevelse for de som bodde der og de passerende.

Når det har å gjøre med ondskap så er det klart at menneskene har laget det til slik at språket er delt i to. Den ene delen er god, og den andre delen handler om å beskrive ondskap og straffe den. Det er slik at et menneske har et språk som gjør at den kan skille det gode fra det onde. Det er språket. Det er klart at vi kan også uten språk kunne bedømme forskjellen, men språket har i det hele tatt den egenskapen og den er viktig. Om en er god vil en ønske å straffe de onde, og er en ond så ser en det kanskje ikke før det er for sent og en blir straffet. Synd er noe som en opplever om en går i ond retning. Da synder en og så om en ikke klarer å gjøre noe med synden så vil en til slutt gå fortapt. Det er en lykke for mennesket å ha språk der en kan skille det gode fra det onde med.

TIDSPUNKT EN HUSKER

Aurelius satt hjemme og skrev. Han benyttet av og til tiden sin til skjønnlitteratur og skrev på et prosjekt med fantasi om sitt eget liv, eller da en falsk selvbiografi. Eller en kan også kalle det for en skjønnlitteratur der en skriver om sitt eget liv, men med et slør som medfører at en kan late som om det ikke er noe fra ens eget

liv med i historien, samt ut fra fri fantasi legge til ting underveis. Klokken var omlag ni på kvelden og han satt i stuen ved et lite skrivebord han hadde ved vinduene som var skreddersydd for det å sitte og skrive skjønnlitteratur. Denne formen for skriving var som en avslapning, som nærmest som en meditasjon. Som en stund med bearbeiding av alt det han ville av tanker og idéer og poeng. Det var ikke noe strev etter å bli ferdig med noe, eller lister og planer for hvordan skrivingen skulle foregå, det var bare skriving, avslapning. Det å gjøre noe som skaper et godt liv for seg selv både under og etter skriving, og noe som kun er etter skriving for andre.

Etter planen skulle Sann komme på besøk til Aurelius. Han kom litt over halv ti. De hadde ikke noe annet på agendaen enn en samtale. Nobili hadde også blitt invitert, men han var opptatt. De hadde tenkt å snakke om skjønnlitteratur da Sann også holdt på med skjønnlitteratur.

- Hvordan går det med skrivingen? spurte Sann.

- Det går ganske bra, sa Aurelius. - Det er ikke noe spesielt jeg skriver om annet enn en ganske enkel fortelling som skjønnlitteratur om der jeg trekker inn en del av min egen personlige historie, og går litt lenger. Skriver litt fantastisk inn i fremtiden om hvordan livet vil kunne se ut da.

- Har du kommet innover i fremtiden da, eller er du i fortiden eller nåtiden i boken? spurte Sann.

- Det var et godt spørsmål, sa Aurelius. - Jeg har nylig kommet litt inn i fremtiden. Jeg holder på med det å planlegge hvordan jeg skal skrive om religion og religiøs revolusjon, og derfor så er jeg kommet litt lenger enn arbeidet vårt nå. Ellers kan jeg nevne at jeg også samtidig skriver om en forfatter i denne boken som skriver om byen som helhet, og han er ikke kommet så langt i tiden. Hans nåtid er omlag før der jeg fikk meg kontor og møterom i byen.

- Ja vel, sa Sann. - Jeg holder på med skjønnlitteratur selv akkurat som vi snakket om forleden dag. Jeg skriver ikke så veldig mye, men skriver litt innimellom da jeg har tid. Skrivesakene ligger der klar, så det er bare å sitte seg ned om det er tid til rådighet. Litt som deg har jeg det faktisk i stuen min hjemme nå. Jeg har et lite sted ved siden av sofaen der hvor jeg

har skrivesaker til å skrive skjønnlitteratur.

Skjønnlitteratur skiller seg vesentlig fra kunnskap, religion, politikk og kjærlighet. Det er klart at skjønnlitteratur har sin egen gren innenfor skriving og tekst. Skjønnlitteratur er vin. Er liv. Som om det å la tankelivet oppslukes av en fortelling og historie om en vil ha underholdning. Det er skjønnlitteratur. Skjønn tekst, og ikke nødvendigvis inneholder skjønnlitteratur noe som helst om kunnskap, religion, politikk eller kjærlighet. Det er med tanke på hva som er den mest populære form for litteratur i verden å nevne at kunnskap er noe alle vil ha. Det er et grunnlag som alle ønsker å få så tidlig som mulig i livet. Religion er også noe som er viktig for veldig mange, og sentralt og viktigere enn kunnskap for mange. Når det gjelder politikk blir det langt færre som bryr seg om politiske tekster i løpet av livet. Kjærlighet er det kanskje enda færre som bryr seg om. De fleste er fornøyd med å ha sin sjef og sin leder og få sin samboer eller konge og ha sin jobb, og så lære det som en trenger av kunnskap for å kunne ivareta jobben med enten bøker eller kurs, og så bare kanskje absolutt i det minste lese litt på religiøse tekster når en er i et forsamlingshus eller lignende. Andre har en helt annen vane. Andre vil ha alt av tekst. Samme hva. Kunnskap, religion, politikk, kjærlighet. Alt av medium og alt av tekst og alt mulig som en kan oppdrive av informasjon.

- Har du forresten tatt med noe i skjønnlitteraturen som handler om kunnskap, religion, politikk eller kjærlighet? spurte Aurelius.

- Ja jeg har med litt, men ikke noe spesielt fokus på dette, sa Sann. - Jeg tenker at du har med en del om dette da du faktisk skriver om deg selv på en skjønn, skjult, måte.

- Ja, jeg skriver mest om de tingene faktisk, sa Aurelius. - Det er skjønnlitteratur om kunnskap, religion, politikk og kjærlighet.

SOPPSUPPE OG TEKST

Det var formiddag, og Aurelius var i byen og han hadde tatt seg fri fra alt som hadde med jobb å gjøre, og skulle bare skrive litt skjønnlitteratur og ellers hvile tankene den dagen. Han satte seg ned ved en restaurant i byen, og der kom han i samtale med en

mann tilfeldigvis. Han satt på et bord og på den ene siden så var der en forholdsvis høy sofakrok, men en kunne se at der var en mann som satt på andre siden. Mannen snudde seg tilfeldigvis mot Aurelius da han skulle sitte seg ned etter å ha vært på toalettet eller noe sånt, og så hilste de på hverandre og vekslet noen flere ord. Så ble det en kortere samtale av det:

- Jeg skriver skjønnlitteratur for tiden, og har ellers tatt meg fri idag fra annet arbeid, sa Aurelius.

- Ja vel, jeg har faktisk skrevet skjønnlitteratur tidligere i livet, sa mannen samtidig som han lente seg i retning av Aurelius. - Jeg skrev en hel roman, men den kom ikke ut på forlag.

- Sendte du kanskje inn manus da? spurte Aurelius.

- Ja, jeg sendte inn til noen forlag, men det kom negativt svar fra alle, sa mannen.

- Nei, det er ofte å bare prøve igjen helt inntil en klarer det, sa Aurelius.

- Ja, jeg har faktisk tenkt en del på tekst og teori angående tekst, og vurderer å skrive mer, eller da satse en gang til på om jeg får en roman ut på forlag, sa mannen. - En teori jeg har merket meg så jeg her i en bok forleden dag, og den kan jeg fortelle deg. Det er nemlig slik at romaner og skjønnlitteratur kan en sammenligne med soppssuppe, kjærlighet kan en sammenligne med både soppssuppe og livet, og livet generelt er ikke som soppssuppe, men som om livet. En kan på en måte skille da i tre ulike segment.

- Ja, det kan være det er noe i denne teorien, sa Aurelius.

- Ja, jeg har faktisk tenkt så langt at dette var kanskje grunnen til at jeg ikke lyktes med det første manuset jeg skrev for mange år siden, fordi jeg hadde kanskje litt for lite fokus på selve soppsuppen. Om en skriver for mye om livet og for lite om soppssuppe, så vil en kunne få en for kjedelig og upassende tekst med tanke på det skjønne en roman faktisk må inneholde.

- Ja, det kan være noe i det, sa Aurelius og smilte. - Nei, det er så mangt med skjønnlitteratur. Det er jo ingen fast form nødvendigvis med tanke på anvendelse av fantasi og realitet. For det vi som lesere av en roman vet, så kan jo en roman inneholde kun realisme, men der vi antar det er fantasi. Ellers kan vi jo av og til anta det motsatte også.

- Ja, visst er det slik, sa mannen. - Nei, jeg får spise litt. Takk for praten forresten.

- Takk for praten, sa Aurelius og fortsatte å lese på en avis han hadde fremfor seg.

Aurelius gikk ut i hovedgaten fra restauranten etterhvert.

Av og til er det slik at en må ta seg en pause fra jobb. En må sikre at en ikke har for mye fritid, men en må av og til ta seg fri når det passer som best for å få om planlagt eller ikke, en rolig stund, der en kan la tankene vandre og en ta inn over seg livet. Det er mange som er uenig i en slik form for oppførsel. De fleste vil nok bestemme seg for å være heller planmessig og rutinert på alt som har med arbeid å gjøre slik at en jobber fra morgen til kveld, men det finnes mange som finner det at det å ta seg fri innimellom og bare ta dagen som det kommer uten en plan er en viktig verdi i livet. En pause kan være godt for helsen også innimellom.

Aurelius gikk fordi en av butikkene for skriveutstyr. Det var en hobbyforretning mer eller mindre, men som også var spesialisert på skriveutstyr. Han hadde ikke vært inne på den butikken før, så han fikk lyst til å gå inn og det gjorde han. Inne i butikken kom han til hyllen for skrivesaker og det som fenget han mest umiddelbart var en helt ny patent på skriveutstyr der en ved en eller annen form for automatisk teknikk kunne skrive på papir, ved hjelp av et ganske avansert, men fullstendig lettvint å bruke lite apparat. Han ble stående å se litt på dette apparatet. Videre så han en liten avdeling på den ene veggen med ulike fjærer, blekk og spesialpapir som følger med det å skrive med fjær. Han tok den dyreste fjæren, det dyreste blekket og det dyreste papiret med til kassen og kjøpte det.

På vei hjem så tenkte han litt på hva han skulle skrive utover kvelden angående skjønnlitteratur.

PROGRAMMATISKE PROBLEM

Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat gikk en tur i en av parkene helt sør i byen. Det var kveld. Hjemme satt Aurelius og skrev og hadde selvfølgelig ingen anelse om hva disse fire rakkerne holdt på med. Betingelsesløs ikke-vold var på agendaen

til de fire denne kvelden. De hadde som plan å late som om de skulle utøve vold, men så ikke gjøre det til tross for at de skremte litt ulike offer.

Miningfaithsin tok løpefart og spurtet ved siden av en tilfeldig mann på hans venstre side så frisyren til den uskyldige mannen viftet litt i pusten av løpet. Synd skrek til ham fra helt den andre siden av gaten:

- Er du ikke sånn opptatt av tro og slike ting da! Det passer ikke deg å løpe sånn!

Miningfaithsin løp tilbake og gav Synd et lite klaps på kinnet og så i nakken.

- Er du ikke klok!? spurte Synd frekt.

- Klok og klok, sa Miningfaithsin. - Klart jeg er kløktig!

- Kløkt kommer an på mer enn slag, sa Synd.

De samlet seg så sammen tre stykker som var Synd, Miningfaithsin og Tid-Bagatell og så løp de bort til en kvinne som gikk fremfor dem i parken. Det var begynt å skumre og bli mørkt, og så gispet de opp bak ryggen på henne. Hun forstod ingenting, og så kvapp til og gikk litt fortere. Hun tok opp telefonen sin og ringte en sterk mann hun kjente og han skulle komme straks sa han.

De gispet så ti ganger i kor en fire til fem meter bak henne, mens de hadde en del rare skritt.

De stilte seg opp på alle fire igjen midt i gaten og lurte på hva de så skulle gjøre.

- Dra til helvete! skrek en mann som visste hva de holdt på med.

De reagerte og begynte å snakke høyt med mannen da han stod en fem meter unna:

- Hva er det med deg da!? spurte Miningfaithsin.

- Dere er noen motbydelige typer som aldri skulle vært her, sa mannen. - Kan dere ikke holde dere hjemme?

Blomhat laget noen veldig lyse skrikelyder repeterende og gikk rolig mot ham. Det ble i alt femten slike lyse, høye toner av skrik, før han kom bort ham endelig.

- Kom deg vekk selv, sa Blomhat da til mannen.

Akkurat da Blomhat kom bort til mannen så kom den mannen som kvinnen de hadde plaget tidligere inne i parken hadde noe

med å gjøre og kom til å se de fire. Han begynte å løpe og brøle mot de fire som om han skulle til å drepe de.

- Kom dere vekk! skrek Tid-Bagatell. - Se han løper mot oss!

De løp så hjemover og så seg tilbake og mannen nektet å stoppe løpet, og fortsatte mot de. Videre så stoppet mannen å løpe etter de når han nærmet seg utgangen til parken. Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat gikk videre mot hjemmene sine.

Når de fire omsider kom hjem så stod en gjeng som de hadde vært stygg mot og syndet mot og ventet på dem. De slo hver og en av dem samtidig som de holdt dem fast i nakken med en hammer ganske lett, og sa at om de kom til å gjøre noe galt mot dem igjen så skulle de slå hardere.

De ble ganske så redd, men de var i et slikt ondt og galt lynne, at de hadde nærmest på en måte mistet dømmekraften slik at de ikke var så redd som andre mennesker. De hadde på en måte mistet sansen for å se farer og føle farer.

Frykt er en viktig egenskap å ha for å være trygg i livet. Det er veldig klart. Det er videre slik at når en kommer til å skulle være tøff i enkelte situasjoner så må en holde frykten skjult. Hemmelig frykt. Det er viktig å ikke vise frykten sin til andre om en skal vise styrke i en farlig situasjon eksempelvis. Da er det best å som om ta på seg en maske og skjule sin frykt. Men i andre situasjoner igjen sa en kjent professor, så kan en gjerne vise ekstra frykt som til eksempel når en skal lære barn at frykt ikke i seg selv er farlig, og ikke nødvendigvis farlig å vise heller når en eksempelvis utfolder en bevegelse som gestikulering av frykt overfor seg selv og andre om en blir overrasket på grunn av at noe gikk feil eller lignende.

FORNUFT OG FASCISME

Aurelius inviterte til et møte. Nobili, Nysølv, Blodend og Sann kunne som vanlig komme, og de avtalte at tidspunktet for møtet skulle være klokken to. Vanligvis var det slik at møtene ble holdt på kveldstid slik at alle de fem sin hovedvirksomhet ikke skulle bli preget av møtene, slik at de kunne holde på med den i den tiden en vanlig arbeidsdag er, men denne gangen ville Aurelius at

alle skulle komme på dagtid. Det var nemlig slik at det var et viktig møte, og virksomheten med politikk de hadde sammen, hadde nå blitt så alvorlig, seriøs og profesjonell at arbeidet begynte å gå inn på annet arbeid.

- God dag alle sammen, sa Aurelius når alle fem endelig hadde satt seg ned ved møterommet. - Fint at dere alle kunne komme. Jeg vil idag oppdatere dere på en viktig side ved dette som har med planen for vår politikk som helhet å gjøre. Vi har frigjort en del plass i planen til det å benytte muligheter som kommer etterhvert såfremt hovedmålene blir ferdiggjort. Når en tenker på de mulighetene vi benytter oss av underveis, så er det klart at planen kan komme til å bli fullført ved minimalt med ressurser brukt, eller fullført med maksimalt av ressurser brukt. Altså det vil kunne variere hvor mange ressurser vi bruker, hvor flott utførelsen blir, hvor storartet eventuelle seremonier blir og eventuelle arrangement blir. Det som er viktig å få frem angående dette punktet er at det viktigste er at vi utfører planen. Gjerne bruk litt tid og betrakt dette punktet selv og gjerne kom med en tilbakemelding om dere skulle komme med noen gode idéer.

De tok seg noen minutter pause der de tenkte litt gjennom dette punktet slik som Aurelius hadde sagt.

- Da fortsetter jeg, sa Aurelius. - Har dere noen innspill? Det er slik at som sagt så er det viktigste punktet for oss å fullføre planen. Det å faktisk få kunnskapen, religionen, politikken og kjærligheten som vi kan presentere folket, og jeg legger til det er bare vi som kan og derfor er det ekstra viktig, til å nettopp bli tilgjengelig for folket er viktig. Det er så viktig å få gjort dette så fort som mulig at det kan gjøres så enkelt som mulig. Det er ikke så viktig om det ikke er gjort så pent, så vakkert, så flott, så stort, så majestetisk. Det er viktig å få det gjort så fort som mulig og derfor forbereder vi oss på å få gjort det så enkelt som mulig, eller så flott som mulig som vi kan ut fra det som er fornuftig å gjøre ved utførelsen av planen. Skulle det eksempelvis bli mange ressurser tilgjengelig så kan vi bruke flere ressurser, og om det blir få ressurser til et spesielt punkt i planen så blir det utført enklere. Så i tillegg så gjør vi det slik at om alt blir gjort litt for enkelt, eller ikke for enkelt, men så enkelt at en får lyst til å gjøre noe i tillegg som er flott som en seremoni i tillegg eller et

arrangement, så kan vi det og planlegge i tillegg noe som er flott i tillegg på planen før eller etter at planen er ferdig utført.

- Da forstår jeg det slik at vi skal utføre planen så fort som mulig og da så flott etter det mulighetene som byr seg gjør det til, sa Sann. - Videre i tillegg til planen legge til et arrangement, seremoni eller lignende om selve planen ikke blir utført så flott som den kunne for å skape et tillegg for feiring, suksess, det flotte, det skjønne, det majestetiske.

- Ja du forstår helt rett Sann, sa Aurelius.

De avsluttet møtet etter en del mindre samtaler etter at Aurelius hadde gjort seg ferdig.

Det er klart at når det gjelder plan og utførelse så kan en lage til ganske mange system for hvordan det skal gjøres. Det er slik at når det gjelder plan så handler det om å først skrive hva en skal utføre i fremtiden, utføre det og så oppdatere planen for å holde kontroll med hva som er utført. Det er en ganske enkel prosess. Planen som Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend, Sann og Aurelius hadde fremfor seg var ganske enkel av seg, men var enormt viktig for menneskeheten samtidig. En plan må ikke være omfattende i struktur, utforming og system. Det som er viktig er at den lages og utføres.

Aurelius kom hjem etter møtet og satte seg ned på kontoret. Han hadde i en lang periode holdt på med skjønnlitteratur i stuen på kveldstid, og det ville han faktisk akkurat nå, og hadde tid til det, men han valgte å bruke tiden sin på det å forberede en tale til et arrangement som innen kort tid skulle foregå i byen. Det er slik med mennesker som jobber med tekst, at de både liker tekst, og må holde på med tekst. De aller fleste skriver litt når de har virkelig lyst, men andre må holde på med tekst også når de faktisk må.

MARKEDSFØRING PÅ PALLE

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend, Sann og Aurelius var på vei til et forsamlingshus der det var planlagt lett underholdning, der de kunne ta en kveld uten større formalitet, bare snakke på en uformell måte. De var nesten kommet bort til hovedinngangen da de la merke til Blomhat som stod og snakket med Tid-Bagatell på

et hjørne omlag fem meter fra inngangen. Hva de snakket om hørte de ikke, men de la merke til at de gjorde noen merkelige bevegelser. En vakt ved inngangen oppdaterte Aurelius om at han skulle se på saken, så de fem gikk inn i huset.

Det var omlag tyve bord i en stor spisesal inne. Et opphøyd område til artistene som skulle komme var satt opp. Det er klart at artister må få seg gode steder å underholde fra.

De fem satte seg ned på et bord, og fikk hver sin meny fra en kelner.

- Takk, sa Gudleik Aurelius.

Kelneren sa ingenting.

- Når det gjelder dette med planen for utførelse, og det jeg snakket om på møtet idag, så kan jeg nevne en litt komisk, men fullt ut realiserbar plan om det skulle bli en form for nødløsning eller da en siste mulighet om ressursene ikke blir andre enn det minimale, sa Aurelius.

- Hva er det da? spurte Nobili.

- Det er å plassere et opplag av hver av hovedbøkene på en pall og sette den midt i hovedgaten i byen, og bare la folket få ta eksemplarer og lære seg litteraturen på egenhånd og så se hva de bruker den til, sa Aurelius. - Det kan jo hende at folket selv vil komme til å utføre deler av planen av seg selv, slik at vi faktisk får mindre å gjøre i forhold til den politiske virksomheten. Videre så kan dette bli repetert flere steder i byen helt inntil hele folket er oppdatert, og så mange som nødvendig har fått bøkene. Dette kan faktisk være en veldig god strategi som får stor påvirkning raskt, og krever lite arbeid, og lite markedsføring.

- Ja, jeg synes det var en ganske god idé, sa Nysølv. - Det er jo klart at det ikke vil være så vakkert, eller majestetisk akkurat, men der kommer jo det som vi snakket om på møtet idag inn i bildet, fordi det er kanskje som du sier en av de enkleste utførelsene av planen, men da kan vi heller legge til planen et tillegg som et arrangement eller en seremoni for å gjøre det majestetisk.

- Det er slik jeg ser det jeg også, sa Aurelius.

- Jeg tror vi i alle fall kunne forsøkt den strategien minst ett sted for å se hvordan folk reagerte, sa Nobili. - Det er interessant å se om det oppstår noen som virkelig setter seg inn i litteraturen,

og som vil lykkes med å utføre noen deler av planen på egen hånd og så videre. Og så på den måten gi andre i folket den samme muligheten som vi fikk til å skrive litteratur fra deg Aurelius. Slik at folket kan få ulike helter nærmest som utfører deler av planen vår selv.

- Ja, der sa du noe Nobili, sa Aurelius. - Det er faktisk veldig spennende. Det er noe som jeg kan komme til å tenke på.

- Jeg kan gjerne bidra til det praktiske om det er noe som du trenger hjelp til om det blir bestemt å utføre planen, sa Nobili.

- Da vet jeg det, sa Aurelius.

Det er slik med strategier for å utføre ulike planer at de kan utføres på mange ulike måter, men det er kun én måte som vil kunne faktisk være den som utføres.

- Ja, det blir spennende å se hvordan dette vil gå, sa Aurelius.

- Det er bare én historie, og nå skjer utførelsen av planen, og den kan kun utføres på én måte.

- Ja, det er spennende å se hvordan alt vil gå til slutt, sa Blodend.

- Det er nå det skjer, sa Sann. - Når en tenker litt på dette, så er jo vi de viktigste i hele byen, med tanke på hvor viktig arbeid vi faktisk har. Det er det ikke alle som forstår nå, men de som forstår har kommet med mange gode tilbakemeldinger, og det viser at de har satt seg godt inn i litteraturen og planene.

- Det viktigste er for oss at planen faktisk utføres, sa Aurelius.

- Da vil vi ha gjort jobben vi har satt fremfor oss.

De satt utover kvelden og hørte på artister og holdt samtale og spiste god mat. Lyset ble senket litt senere på kvelden, og det ble en beroligende stemning for alle fem. De hadde alle sammen mye å gjøre dagen etterpå, så de fikk en god avslapning denne kvelden sammen.

KULTIVERT ELEGANSE

Aurelius skulle sammen med Nobili, Nysølv, Blodend og Sann diskutere et viktig emne. Det var ikke nødvendigvis innenfor det grunnleggende innenfor enhetene kunnskap, religion, politikk og kjærleik, men det gjaldt psykiatri og psykologi i hovedsak. Aurelius hadde merket seg at det hadde oppstått en del problemer

i byen knyttet til psykiatri den siste tiden. Eksempelvis hadde Frode Synd, Thomas Miningfaithsin, U. Tid-Bagatell og Johannes Blomhat forverret seg den siste tiden. De hadde begynt med utagerende oppførsel og til og med kommet med noen få spektakulære og merkelige religiøse uttalelser til folk i byen. Aurelius ville få ro i denne situasjonen og skape en bølge av fred i byen for folket.

De fem ville la møtet være litt profesjonelt til tross for at det egentlig ikke hadde noe direkte med politikken å gjøre i denne omgang, så de møttes ved møterommet.

- God dag, sa Aurelius. - Velkommen til samtale. Vi skal idag innom et lite prosjekt som er litt spesielt, men viktig akkurat i disse dager og derfor prioriterer vi et møte for å ta hånd om situasjonen. Frode Synd, Thomas Miningfaithsin, U. Tid-Bagatell og Johannes Blomhat eksempelvis har fått noen veldig merkelige oppførsler den siste tiden og det kan være en pekepinne på at livet i byen må forsvares spesielt. Miningfaithsin blant annet skriker av og til spektakulære, merkelige, religiøse uttrykk i byen som folk har blitt redd for.

- Tror du det kan ha noe med at de befinner seg i grenseland mellom de to grupperingene i samfunnet fra Treenigheten? spurte Blodend.

- Ja og nei, sa Aurelius. -Det er mulig det stammer fra en tosidighet de har fått mentalt som får dem litt ubalansert, men det har nok mest å gjøre med at de er mot noe. Er opponenter til de gode utviklingstrekkene vi finner i byen idag. Eksempelvis så etter at det ble kjent at det skulle komme et paradigme for kunnskapen, så ble Frode Synd veldig ukontrollert og skapte problemer i hovedgaten i byen med en del farlige uttrykk. Så det er nok litt generell ondskap mot den gode utviklingen i byen vi finner.

- Veldig bra informert, sa Sann. - Jeg vil absolutt være med på å finne en løsning på dette.

- Fint, sa Aurelius. - Det er planen å få det til slik at eksempelvis Tid-Bagatell og de tre andre som Frode Synd, Thomas Miningfaithsin og Johannes Blomhat, blir beroliget, blir stanset, blir isolert, blir fjernet fra folket når de har sine problematiske uttrykk.

- Jeg skriver faktisk akkurat nå en artikkel om paradigmet, sa Nysølv. - Jeg kan ta med litt om dette med de onde om du synes det passer Aurelius. Når det gjelder Allting, så er det en veldig sterk litteratur og kjernen for paradigmet, og derfor er det slik at jeg også kan nevne de sidene og effektene dette sterke paradigmet kan ha negativt for befolkning som nettopp faren ved at slike som Frode Synd skal få ulike farlige utagerende og problematiske utfoldelser, og det vil vi fjerne.

- Veldig bra Sann, sa Aurelius. - Da kan du allerede oppdatere befolkningen på disse sidene ved paradigmet. Når det gjelder forskjellen mellom det gode og det onde så er det viktig å nevne nettopp dette om at såfremt en holder moralen, og ikke går inn i ondskap, så vil en være spart for det meste av problemene tilknyttet denne situasjonen. Det som er det mest vesentlige med situasjonen er at de onde i byen sliter veldig med ondskapen sin, og har lyst til å være med på de gode begivenhetene og den gode utviklingen som skjer, men får veldig problemer mentalt når de er ond og skal forsøke være med på noe godt. Det oppstår da en tosidighet som skaper uro mentalt, psykologisk, psykiatrisk.

- Ja, dette er egentlig et spesialfelt for oss, Aurelius. - Men jeg vil påpeke en gang til hvor bra det er å få tatt tak i denne problemstillingen så snart det skjer, og nå skjer det.

- Ja, jeg kan også nevne at jeg skriver en skjønnlitterær bok om emnet akkurat nå, sa Aurelius. - I den boken er det tror jeg første gang i historien at en slik situasjon blir dekket i en roman.

- Hvordan det? spurte Nobili.

- Nei, det er veldig mange ulike historier vi har i menneskenes historie om lignende situasjoner, men jeg ser ikke noe sted at slike onde personer begynner å leve seg inn i karakterer i en roman der den samme problemstillingen er tatt frem i romanen som i livet generelt, sa Aurelius. Altså jeg skriver om både gode og onde karakterer som ligner litt på oss fem, samt de fire ondeste i byen som er Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat. Jeg har laget romantiske, skjønnlitterære navn på karakterene og karakterene har fokus på litteratur som ligner den litteraturen vi har skrevet og den som de onde hater og strider mot. Forventningen min er at om Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell eller Blomhat skulle finne på å lese romanen eller da andre som

kjenner de eller har samme lidelse som disse, så vil de begynne å se likheter med seg selv og oss i karakterene tror jeg. Videre vil de da begynne som denne lidelsen sin beveger seg fremover ligne litt og litt i romanen. Eksempelvis når det er slik at når de begynner å late som om de er de gode enten de stjeler noe av litteraturen til karakterene, eller de later som om de er en av de gode karakterene når de er svak, så vil de bevege seg i retning av det å late som om de er av de gode, men når de har problemer med seg selv eller er aggressive mot de gode, så vil de begynne å hate og mislike litteraturen til de gode karakterene eller da begynne å ligne på de onde karakterene. De vil til og med kanskje begynne med alias og kalle seg de ulike karakterene ved navn også, og så bytte om på navnene til karakterene når de skifter slik i lidelsen sin.

- Jeg er imponert Aurelius, sa Blodend. - Det spørms om du får Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell eller Blomhat til å lese dette selv og eventuelt komme med en oppdatering til deg om hvordan det går eller lignende, men dette er bra.

- Takk for møtet alle sammen, sa Aurelius. - Da kan vi gå hjemover. Vel, jeg kan bare nevne at dette er altså en form for andre grad av denne lidelsen de har, og da i form av en roman.

SATANISTISKE TENDENSER

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann samlet seg på en restaurant etter møtet for å ta en stund med litt andre rolige emner, og bare nyte ettermiddagen. De hadde alle jobbet hardt den dagen og var klar for en stund sammen og ta livet som det kommer som det heter, og bare snakke om litt det som faller en inn naturlig og i øyeblikket.

De satte seg ved et av bordene og fikk menyene. De satt uten å si noe spesielt og fant matretter å bestille. Plutselig kom Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat inn på restauranten så rølpete i stilen at mange av de besøkende vurderte umiddelbart å forlate restauranten. Kokken kom ut, og var en av de sterkeste mennene i byen tilfeldigvis og alle så at han mente alvor, så de ble ikke redd lenger av ansiktsuttrykket hans og ble sittende. Når de fire som drev med rølp la merke til Aurelius og de fire andre

gikk de bort til bordene der. Kokken stod og fulgte med på situasjonen. Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat gikk bort og stilte seg opp rundt bordet der Aurelius og de fire andre satt slik at de stod nærmest på hver sin side av bordet slik at de hadde likt mellomrom mellom seg stående. Hver og en av Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann så da alle fire alle sammen hver for seg fra ulike vinkler stående. De var som om noen satanistiske djevler i stilen med ekle blikk og så ut til å skulle bevege seg frem og tilbake og med ulike bevegelser for å irritere de fem sitt blikk og syn.

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann så litt på hverandre, og lurte litt på hva de skulle gjøre. Det var ingen av dem som var noen pyser så de var ikke redd, og ville forsvare seg fysisk om det skulle skje noe. Men, det var en ekkel situasjon, og kokken stod og fulgte med og vurderte å ringe vaktholdet.

I situasjoner der det kan oppstå fare, så er det sikkert at en må tenke sikkerhet. Kloke mennesker tenker på hva en skal gjøre for å få sikkerhet, og ukloke vil kanskje tenke på noe utrygt, farefullt og altfor risikabelt.

Glassene, knivene, gaflene, duken og alt ellers stod og lå og glinset på bordet. De fem gode tenkte hver for seg litt om de fire onde skulle ta tak i noe av bestikken eller noen av glassene og gjøre noe farlig.

I spente situasjoner så vil kanskje morbide som ikke helt forstår risiko og fare spørre andre som tar alt seriøst om hvorfor de er så seriøs eller lignende spørsmål av dumskap. Andre velger kanskje å være stille og ikke si noe og bare late som ingenting til tross for at sjelen og kroppen er redd og i ubalanse. I nervepirrende situasjoner er det ofte heltene, de klokeste, de mentalt sterkeste som tar de beste valgene. Ikke nødvendigvis de kvikke, men de som har god erfaring med lignende og kunnskaper til å ta riktige valg. De kvikke har selvfølgelig mange gode impulser om de kommer fra gode familier, gode kår, gode vilkår, en god skole, men de kan kanskje også ofte ta valg som blir for rask, og som ikke er gode nok til langvarige formål.

Plutselig så reagerte Tid-Bagatell:

- Bryr dere dere ikke om god følelse!? skrek Tid-Bagatell, og tok tak i en serviett og førte bort mot ansiktet til Sann og viftet litt

med servietten.

Sann så bort på Aurelius. Kokken fikk med seg bevegelsen og ringte vaktholdet, og stilte seg opp slik at han fikk med seg alt som skjedde på bordet og tok frem notatbok og penn i tilfelle det skulle skje noe skummelt og farlig.

Tid-Bagatell snøvlet og ristet på hodet for å bare lire av seg noe ubehagelig for de fem gode som satt der.

Blomhat begynte å studere på Blodend sin sittestilling og forsøkte å kritisere på en veldig negativ måte hvordan Blodend satt og hvordan kroppstillingen hans var, men vaktene kom før Blodend eventuelt ville gjøre noe med det, og grep inn i situasjonen. Kokken kom bort til bordet og stilte seg opp og sa at vaktene skulle komme straks.

Når vaktene kom hadde de fire trekt seg litt tilbake fra bordet på oppfordring fra de fem gode. Vaktene tok tak i dem i nakken, tok på dem håndjern og dro dem ut av lokalet. Kokken gav dem et tegn på at han var fornøyd.

De fem ble sittende litt måpende over hva de hadde sett. Det var nærmest som om et satanistisk opprør hadde funnet sted, men de hadde det bra og var ikke berørt noe mer enn at de fortsatte måltidet og ikke dvelte ved hendelsen.

FAREN TIL LEDEREN

Aurelius og Blodend var ute og gikk morgenen etter. De skulle møte Sann, Nobili og Nysølv også etterhvert på turen de gikk på.

- Det handler om alle veier i livet, og så handler det om rangering, sa Aurelius. - Og den som er aller best sammenlagt, det er den som er aller best. Finner man den slik Lederen nettopp gjør så får en et tall på hvem som er best, og det er den godeste av oss alle.

- Så det blir som om et tall som kan kalles den godeste sitt tall? sa Blodend litt med humør.

- Ja, det kan en, sa Aurelius og så humret de litt begge to.

Det er slik med rangering av mennesker at en har mange ulike måter å gjøre det på, og hvilken måte som er best er den vi vil se. Det er klart at vi vil ha en rangering av mennesker til ulike emner, kategorier, yrker og så videre. Vi vil se om ikke alltid de som er

best, se de som kan det de holder på med, og da må vi rangere og teste kunnskaper, teste ferdigheter. Videre så er det slik at en vanligvis har vitnemål, sertifikat og lignende for å vise hva vi kan og er god for. Når det gjelder den aller beste, den godeste av de gode, liksom den gode som den kan kalles, så er det også interessant å kunne rangere og få et mål og tall på.

- Det er slik med Lederen at politikken er delt inn i to ulike sider, sa Aurelius. - Vi har dette med det gode og mot det vonde. Og så har vi ulike grener innenfor de to ulike. I siden med det gode så har vi eksempelvis maling, skriving, tømring og så videre. Eller da idrett og alle slags grener innenfor det gode. Innenfor mot det onde har vi militæraktivitet eksempelvis. Jegere, piloter, jagerflypiloter og så videre. Alle slags yrker og grener innenfor dette mot det onde også. Med slike eksempel så er det slik om en får poeng i de grener en er med i etter rangering med alle andre i verden slik at det fremkommer en som er best sammenlagt. Når det gjelder arbeid, fritid, privat, hva som helst av aktivitet, og alle grener mulig er med, og alle poeng blir samlet, så fremkommer altså det en generell og universell liste over alle som er med, etter poeng og rangering generelt. Den som er best er den som er de godeste av de gode. Vi kan skille i hvem som er best med det gode, mot det vonde, og på begge sidene samtidig.

- Det er et veldig godt system, sa Blodend. - Jeg kunne jo forsøkt å sammenligne med Treenigheten og de to ulike sidene der, men de er atskilt, og det er klart at der er det ikke noe grunnlag for å rangere de ulike sidene med tall og poeng på en slik måte. De har litt mer tilfeldighetene fremfor seg når det gjelder rangering om hvem som er best. Det er slik videre at når det gjelder rangering så er faktisk ikke Treenigheten så god til det. Det er mer opp til tilfeldighetene hvem som blir leder. Det kunne vært mer matematisk. Det samme er for Sann og jeg er tilbøyelig til å skryte av og til selv om jeg forsøker å argumentere på best mulig måte for Treenigheten mot Seier. Det er klart at Sigurd Sann gjorde en helt makeløs prestasjon når han skrev boken Seier i forhold til Treenigheten der det ikke engang er mulig å rangere. Han skrev en seier i det tilfeldige, i det litterære, i det historiske, i det fortellende, i Treenigheten og gjorde suksess. Fikk seier. Ble best som han skriver i Seier, og det på en måte som er akseptert i

Treenigheten. Det er mesterlig. Det er klart, men det er klart at en kan ikke bare stole på Seier uten grunn i det fremtidige, i nåtiden, i fortiden for så vidt annet enn akkurat den tiden han skrev den i. Men det er klart at det argumentet kan også brukes mot Treenigheten så det er ikke det beste argumentet.

- Nei, det ser jeg, sa Aurelius.

- Det jeg kan nevne er jo at du også har skrevet Seier, og da den originale, sa Blodend.

- Ja, det stemmer, sa Aurelius. - Det er klart at det å mestre i noe der ikke nødvendigvis poeng rangerer, så må en finne ut hvordan vinne og seire og mestre på annen måte.

- Du og Sann er sannelig noen mestre, sa Blodend. - Jeg har mer tro på Treenigheten, og det å finne en balanse og være der og forstå de to ulike sidene og la de leve i samfunnet som de gjør.

- Jeg har som sagt mest tro på Lederen, og de to sidene og den rangeringen som kan finnes der, slik at den godeste av oss kan åpenbare seg i et tall, i poeng, sa Aurelius. - Som det beste tallet blant andre. Som det beste tallet blant alle andre.

Nobili, Nysølv og Sann kom inn fra siden på en sti inn i parken der hvor Blodend og Aurelius var. De samlet seg og fortsatte sammen innover i parken.

KULT OG FERDIG

De gikk så videre til en restaurant. De ville ta kvelden fri fra arbeid. De gikk til en restaurant der hvor de også hadde musikk. Live musikk fra artister.

På veien til restauranten så gikk de innom en av de gatene hvor de hadde en del mindre butikker av ulikt alternativt slag. Det er slik at der har en ikke det som vanligvis går innenfor klassen kult. En har ofte mote som vanligvis er det som de aller fleste ser til som det som er kulest. Da er en liksom inne i det kule om en har litt generelle pene klær eller det som er den nyeste moten. Det alternative er slik at det ofte er innenfor en klasse som får andre stempel. Stempel som at det er merkelige klær eller slik. Det er mange måter å se det på og det er klart ulike miljø.

Aurelius, Sann, Blodend, Nysølv og Nobili hadde på seg ganske så vanlige, generelle, pene klær. Litt lette klær da de gikk

en kortere tur sammen, men det som kan kalles for generelt pene klær. De hadde ikke begynt å spesialisere noen uniform eller spesielle klær enda da det ikke var nødvendig på nåværende tidspunkt. Aurelius så for seg eksempelvis at om det skulle oppstå noen store endringer i politikken som ville medføre behov for å organisere administrasjon direkte enten det var i eksisterende eller eventuelt organisasjoner han måtte skape selv om revolusjon eller lignende, så kunne han da videre vurdere en uniform deretter eventuelt.

De ankom restauranten og satte seg ned.

- Hvordan var det egentlig med denne samlingen av litteratur som du har avsluttet som et eget forfatterskap nå Aurelius? spurte Sann. - Jeg mente eksempelvis i forhold til det som er interessant å se på som litteratur på grunn av det kule. Nå som vi har sett på dette med hva som er kult og snakket om det en stund så er det jo klart at det er viktig også for oss å vurdere selv om det er klart at ofte settes det sammen med det ungdommelige. Det kule er liksom det kalde, det rolige, det tøffe, det som gjør at noen innser at en overlagt har gjort en bragd eller lignende. Overlagt har fått et poeng for noe fordi en visste hva en holdt på med og utførte det etter planen eller slik som en ville det skulle gå.

- Ja, det er godt spurt, sa Aurelius. - Det første forfatterskapet som bestod av Mangfold, Allting, Treenigheten, Seier, Lederen, Forelskelse og Unne er veldig overlagt. Det er klart at jeg har tatt mange tøffe valg underveis, men hatt veldig tro på at jeg skulle lykkes og derfor ikke tvilt noe særlig. Ikke brukt lang tid på vurdering av hvordan utfallet skulle lykkes, men mest tatt vurderinger på selve verkenes innhold. Jeg har liksom vært fryktløs, kald og mestret hver utfordring og fullført verkene underveis steg for steg. Eksempelvis så kan jeg nevne noen høydepunkter. Når jeg skulle skrive Seier, så var det jo klart at jeg måtte tenke på hvordan det ville være aktuelt å skulle mestre Treenigheten. Men jeg hadde så stor tro på meg selv etter lang studie og skriving av Treenigheten at Seier kom egentlig ganske lett. Jeg tok mange valg i løpet av det å skrive Treenigheten som gjorde at det å skrive Seier var med en innstilling fra begynnelsen av.

- Det er kult må jeg si, sa Blodend. - Det er et tøft valg som

gjør suksess. Det er litt rart for oss som er i den alderen vi er å bruke begrepet kult, men det er noe med at det er noe som kan være viktig for oss i forhold til unge voksne og ungdommen.

- Jeg er vel den som kanskje fortsatt er i grenselandet av alder der det fortsatt er naturligvis aktuelt å bruke ordet kult, sa Sann.

- Ja, det er nok riktig, humret Nobili.

- Når det ellers gjelder andre valg, så kan jeg nevne eksempelvis at jeg bestemte meg for å studere dette med religion nøyaktig før jeg skrev Treenigheten, og da tok jeg en enormt grundig forskning der jeg på en måte fikk med meg helheten. Når det gjelder kunnskap så er det slik at når jeg skrev Mangfold så begynte det noenlunde naivt, men etterhvert så ble det ganske så lidenskapelig og seriøst, en periode i alle fall, og jeg skrev Mangfold for å fullføre slik det er forventet mer eller mindre av de fleste studenter å fullføre sine studier uansett om en er litt lei eller en er lidenskapelig eller hva en er. Når det gjelder Allting, så bestemte jeg meg tidlig for å gå veldig nøyaktig og grundig til verks i kunnskapen og var uenig i spesielt de som var negativ til kunnskap. Jeg er også en som samtidig er på den veien at jeg ikke mener at studenter må være helt forelsket i kunnskap, men i alle fall så er jeg mot de som tror eller mener at kunnskap er noe negativt og noe som skal gjøres enda mer vanskelig for folket enn hva det er. Det medførte en veldig grundig forskning som gav utfallet Allting. Et verk som på nåværende tidspunkt er det beste av vitenskapsgrunnlag i sin klasse i verden. Ellers kan det nevnes at Lederen ble skrevet litt mer av en tilfeldighet. Ikke noen nødvendigvis spesielle valg faktisk. Det kom liksom av seg selv på en måte. Litt etter litt falt brikkene på plass politisk, slik at de to sidene eksempelvis i Lederen ble komplementert som tiden gikk. Det er ganske så behagelig tanke med tanke på hvor kritisk og hard og vanskelig en del politiske tekster er, så er Lederen ganske så behagelig politisk litteratur. Jeg kan videre legge til at alt i forfatterskapet er på ulike måter realisert i media på en mer eller mindre omstendelig og omfattende måte, men i alle fall på en kul måte. Mangfold, Allting, Treenigheten, Seier, Lederen, Forelskelse og Unne er alle sammen på en eller annen måte tilstedeværende i samfunnet og det på en kul måte.

SKREMMENDE LITTERATUR

Johannes Blomhat og Frode Synd var tilfeldigvis utenfor der Nobili, Nysølv, Blodend, Sann og Aurelius var samlet. De satte seg ned på noen pappkartonger tilfeldigvis like under et av vinduene til restauranten. De fem inne la ikke merke til at de satte seg ned.

De begynte å holde en samtale:

- Jeg vil drepe for å lyge om Allting! sa Frode Synd.

- Drepe? spurte Johannes Blomhat.

- Ja, sa Synd.

- Jeg vet ikke helt, men jeg sier at litteratur er noe å tenke på, sa Blomhat.

- Tenke ja, sa Synd.

De satt så en stund og bare tenkte.

Det kom en mann med en hund forbi og hunden så ut til å ville hilse på en måte, og så sniffet hunden litt rundt der på kartongen litt, og så klappet Blomhat litt på hodet til hunden. Hunden og mannen gikk videre.

En bil kom kjørende i høy hastighet like forbi der de satt så frisyren på både Blomhat og Synd beveget på seg. Da ville Synd si noe:

- Det er jævlig med disse bilene når en sitter sånn på bakken, sa Synd.

- Ja og nei, sa Blomhat. - Det kommer litt an på.

- Ja, sa Synd. - Det er komplisert sagt.

- Hva mente du om å drepe for Allting? spurte Blomhat. - Jeg forstår deg ikke helt, men jeg vil skrive en ny bok, eller jeg ønsker å bli forfatter for å skrive noen bøker som ødelegger Forelskelse og Unne som Aurelius har skrevet.

- Gjør du det? spurte Synd. - Det er ganske utrolig, men jeg sier det sånn at jeg hater den der Nysølv og vil at Allting skal ned.

- Har ikke også Aurelius skrevet en slik bok som heter Allting da? spurte Blomhat.

- Nei, det vet jeg ingenting om, sa Synd.

- Jo han har det faktisk, sa Blomhat.

- Nei for hvordan det!?! spurte Synd.

- Vet du ikke det!?! spurte Blomhat.

De fikk litt dårlig stemning og ble sittende og tenke litt mer.

Det begynte å regne litt, og de tok opp glidelåsen på jakken de hadde. De hadde begge to en jakke som bare var delvis vanntett, men de fant ut begge to at de kunne nå sitte litt til da jakkene ikke ville bli helt klissvåt med en gang.

Inne på restauranten satt de fem som var Nobili, Nysølv, Blodend, Sann og Aurelius i en skikkelig varm og god stemning, og Aurelius la merke til at det hadde begynt å regne litt ute da han så ut av vinduet. De andre snudde seg litt for å se og de nøt tilværelsen av å sitte inne.

Utenfor satt Blomhat og Synd og spekulerte i disse bøkene sine eller da også andre sine bøker og negative ting om dette.

- Er du våt? spurte Blomhat.

- Nei, ikke helt kanskje, eller nei, det har ikke gått gjennom jakken enda, sa Synd. - Men jeg kommer til å tenke på at skal jeg drepe for Allting så skal jeg kanskje skrive litt om det og da skal jeg også skrive helt fullstendig nøyaktig om navn og så skal jeg trosse en del av reglene Aurelius har for Allting. Blant annet har han spesielle regler for ord og nyord, og da skal jeg gjøre noe motsatt.

- Motsatt? spurte Blomhat og smilte.

- Ja, helt motsatt! sa Synd høyt.

De ble sittende litt en stund og bare tenke på motsatte ting, og de tenkte også på kartongene om de hadde vært en sofa og ikke kartong.

STATUEN OG TO ROM

Aurelius var i hovedgaten i byen sammen med Nobili, Nysølv, Blodend. Det var et arrangement som skulle foregå midt i hovedgaten med noen appeller og taler og en del annet som kulturelle innslag og de fem hadde bestemt seg for å se litt på og høre på folket og talerne og så videre. De hadde satt seg ned i publikum på noen behagelige stoler.

Det som skulle bli ekstra interessant den dagen var ikke talerne og innholdet fra arrangementet, men det var en statue som stod like ved publikum. Det var nemlig slik at Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat kom bort til

arrangementet og begynte å utføre en del merkeligheter som publikum også generelt synes var morsomme. I enkelte tilfeller ved arrangementet så hadde hele publikum som så hva de fire onde gjorde ledd.

Det hadde seg nemlig slik at det så ut som at de fire onde var som om i et eget rom for seg selv og ikke observerte engang publikum og arrangementet. De så liksom ikke hvor de egentlig var, som om de var i en eller annen boble eller forstyrrelse av virkeligheten. Ikke en drøm fordi det ville være innenfor det gode, men som om i et mørkt rom der de så ulike merkelige ting og ikke i det rommet klarte å se virkeligheten.

Miningfaithsin hadde blant annet sparket og slått mot statuen, ved å sparke på bena til statuen og så stått og holdt hendene opp mot hodet til statuen og sagt ulike merkelige ord som ingen forstod seg noe på. Han hadde uttrykt at han hatet statuen, men så når en mann spurte han om han kjente statuen så likte han egentlig mennesket som statuen hedret, men sa at han generelt var sur og ville være stygg mot hodene til folk. Da forstod mannen etter å ha hørt det at han ikke var helt frisk. At han måtte ha ett eller annet illebefinnende.

Blomhat hadde vært enda verre. Han begynte å stå bak ryggen til statuen og påstod han skulle gå inn i statuen for å ta kontroll på statuen som han hadde sagt. Ingen forstod vrøvlet og han endte opp med å dunke hodet og kroppen sin mot statuen og ikke komme inn i den, og publikum lo.

I noen minutter så kunne en se at de onde ble veldig barnslige. De begynte å leke rundt statuen, og som om barn til tross for at de har en alder langt inn i voksen alder stod de og smilte som barn på en ond måte og var så barnslig for seg selv rundt statuen at folk lo av dem.

Folk la merke til at det var nyttig å ha en slik statue når en hadde med så dårlige folk å gjøre som var så ute av fokus, så ute av det tilstedeværende. De fulgte ikke med og som om gikk rundt statuen og gjorde ulike ting med statuen som om de ikke visste hvor de var. De hadde også farlige tendenser for barn som var våkne og så på verden med interesse og fulgte godt med. De så dem ikke og dultet bort i barn som gikk rundt statuen flere ganger. De var farlige la folk merke til så alle bestemte seg egentlig for å

få dem vekk.

Etter at de fire onde var fjernet så ble det langt fredeligere rundt arrangementet. Like når de ble ført bort av noen vakter, så skrek de blant annet mange innrømmelser om ting de hadde gjort feil i livene sine og en del andre ting som ikke var interessant for noen å høre på selvfølgelig.

Aurelius, Nysølv, Blodend, Sann og Nobili, var tilstede helt til arrangementet var ferdig, og de hadde et ganske lett, men fint kostyme der Aurelius blant annet hadde tatt på seg noen av prisene sine, og det hadde de andre også.

- Hva synes du egentlig vi skal gjøre med disse fire onde Aurelius? spurte Nobili.

- Vi har jo fengsel, galehus og en del andre former for anstalter for de som ikke klarer å oppføre seg blant allmennheten, sa Aurelius. - Så det skal ikke være så veldig vanskelig å finne løsninger, såfremt en finner noe som kan anvendes i loven.

- Ja, det er klart at loven må anvendes på riktig måte, sa Nobili.

De satt i publikum og hørte på lett musikk ved scenen og snakket.

- Det er en slik grense når en vet at noen ikke egner seg i samfunnet, at en må jo se at de faktisk gjør noe galt for å få bevis til å kunne fengsle de eller isolere de fra samfunnet for øvrig, sa Nobili. - Men det kan jo finnes ulike gråsoner her, der en har på en måte fått en anelse om at noen er farlig, så kan en komme med bekymringer i tekst eller lignende som sikrer at det ikke skal skje noe farlig.

- Ja, det er klart, sa Aurelius. - Det som er veldig viktig er å ikke komme med meldinger om bekymringer til de som faktisk ikke er farlige. Det har allerede vært noen eksempler på at de som er helt frisk og ikke farlig, men er veldig gode mennesker og borgere i samfunnet har blitt forsøkt lastet med fangenskap når de faktisk ikke er farlige i det hele tatt. Det er skjebnesvangert for et samfunn å skulle på en korrupt måte være et sted hvor slike ting skjer. Falske meldinger om bekymringer er derfor veldig farlige.

Etter arrangementet så gikk de hjemover alle sammen.

EN LITEN KONFLIKT

Aurelius var kommet hjem til seg selv og ringte Sann da han ville snakke om et emne. Han ringte ham med telefonen.

- Det er slik Sann, at det var en gang i tidlig voksen alder i en av de mindre konfliktene jeg har vært igjennom at mange stilte seg mot bøkene mine, sa Aurelius. - De ville forsøke å øke makten så mye i det onde at det skulle se ut som om jeg hadde blitt ond selv, eller at det skulle se ut som om at jeg var svak i det gode. Jeg har holdt moralen min veldig godt, og vil påstå jeg er en av de viktigste i det gode idag på grunn av alt det som jeg, også du Sann jobber med og skal realisere i samfunnet.

- Der er jeg enig Aurelius, sa Sann. - Du er en veldig viktig mann på grunn av alt det som du har skapt og kjempet for.

- Videre så var det altså slik at en del onde menn som også forkrøplet ungdommen og noen få barn hadde hørt om alt jeg jobbet med og tålte ikke storheten av det. De tålte ikke at jeg fremstår på grunn av mitt arbeid som unik, mesterlig og en av de godeste blant menn. Derfor ble de ond og prøvde å lage problemer som en kunne se i miljøet der jeg bodde, og ulike uttrykk de signaliserte med. De gjorde det betenkelige å til og med skrive en artikkel i et ulovlig magasin lokalt der jeg bodde der de skrev at det kunne ikke være sant det jeg holdt på med. Det var for godt til å være sant og lignende uttrykk. Men det er slik Sann, at jeg avanserer menneskeheten alene.

Sann tenkte litt på den siste setningen som gjorde veldig inntrykk, men som Sann var enig i. Han hadde hørt den setningen før, og det var en setning Sann hadde tro på. Sann tenkte at de onde skal ikke få ødelegge den sannheten.

- De onde skal ikke få ødelegge den sannheten Aurelius, sa Sann.

- Det er en veldig fin støtte du gir meg der, sa Aurelius. - Det er en del vi har sammen i politikken, og du har jo skrevet Seier så du er jo veldig engasjert inne i det samme som meg. Her står vi sammen, og vi kan forsvare hverandre om det er noen problemer. Den gang ble det uansett med en liten konflikt som ble fjernet etter en kortere bedømmelse og et kortere innslag fra en del av de som er vennlige til meg i det miljøet den dag idag fremdeles. Så det gikk fint den gangen og jeg tror ikke det skal oppstå slike situasjoner igjen av samme karakter. Det å se den onde makt øke

er noe som en ikke gjør ofte, og skjer det så blir den knust ned uansett. Det onde får ikke leve blant menneskene, og slik har det alltid vært.

De avsluttet telefonsamtalen.

Aurelius gikk bort til stedet hvor han skrev skjønnlitteratur. Han tok opp pennen og satte seg til og tenkte at han bare skulle meditere litt og skrive skjønt i noen timer.

Sann satte seg ned på kontoret og ville skrive en artikkel. Det var slik at det gikk veldig inn på ham dette som Aurelius hadde fortalt ham angående dette med at det onde forsøkte å øke i makt for å forsøke ødelegge og sabotere for Aurelius for å få ham til å se dårligere ut enn det han var. Han skrev en artikkel om det gode og det onde og forsøkte å skrive frem hvor fantastisk unik Aurelius var ved å alene avansere menneskeheten så sterk som han var individuelt. Det er klart en stor prestasjon, men han har klart det. Han har gjort det. Det er ferdig og det er utført. Så det viser bare hvor dårlig en er om en forsøker å ødelegge en slik sannhet. Da viser en i ens liv at en ikke duger til det samme. Det ble en del av motpolene i artikkelen. Nemlig Aurelius som en god nok til å avansere menneskeheten alene, og slike som Tid-Bagatell som ikke kunne se for seg en slik prestisje i det hele tatt. Tid-Bagatell ble beskrevet med et nyord også som Sann skapte og tok med i artikkelen slik som å være en som altså ikke kan se for seg å avansere menneskeheten. Det blir som noen underdanig andre stod det i artikkelen også. Nyordet ble dekkende for en hel gruppe som forsøkte å angripe Aurelius for sitt overordnede sinn og vesen. Det å avansere menneskeheten alene er stort. De mange som ligner Aurelius kan se det for seg, og kunne klart det selv, men de som Tid-Bagatell har ikke egenskapen. Har ikke hodet, har ikke hjernen, har ikke ånden, har ikke sjelen, har ikke det som skal til for å mestre og være en mester og bli mesterlig på en slik måte i forhold til hele menneskeheten.

DET GODE OG KJÆRLIGHET

Når det er spørsmål som gjelder det gode og det onde, kjærighet og hat, så er det klart at der er en del debatt, men det finnes også veldig rigide skrifter som angår emnet.

Blodend, Sann og Aurelius, skulle møte en mann som hadde erfaring og interesse for religion. De tre skulle i denne perioden øke sin tilstedeværelse innenfor religionen mer og mer, og hadde nå et av de første møtene på agendaen for denne perioden. Det var et møte der de skulle være litt mellom det formelle og det uformelle. Det var ikke noen veldig viktighet at det skulle være skriftlige utfall som referat og så videre fra møtet, og det var ikke planlagt noen utfall som var vesentlige som resultat som skulle presenteres til noen eller lignende. Det var kun et møte som var muntlig først og fremst.

De ankom forsamlingshuset i Innvollsgaten klokken elleve på formiddagen. De hadde satt av tid på dagen til møtet. Ved inngangen var der noen vakter som hilste spesielt til Aurelius da de kjente ham. Inne i huset satte de seg ned i foajeen ved et bord.

- Det er interessant dette å møte denne mannen for første gang, sa Aurelius.

- Ja, han har hatt en del innlegg i avisene og i magasinene den siste tiden, sa Blodend.

- Han har vært mye i media og jeg er spent på hva han sier på møtet, sa Sann.

Etter at de hadde sittet der i noen minutter kom mannen, og de reiste seg og hilste og så gikk de sammen inn på rommet der de skulle holde møtet.

- Så, sa Aurelius. - Det er emnet som angår det gode, det onde, kjærlighet og hat som vi skal diskutere litt idag. Jeg kan begynne å si det viktigste jeg mener om saken. Ofte når en snakker om dette emnet så er der en del usikkerhet og tvil knyttet til definisjonene. Jeg er streng i mitt språk, og har veldig presise definisjoner for språket jeg bruker, og her kan jeg referere til Allting. Derfor så er det slik det er enkelt å svare. Det gode er det gode, det onde er det onde, kjærlighet er kjærlighet og hat er hat. Det er ekvivalenter. Det er jo mange som sier eksempelvis at hat er som det onde, eller det onde er hat, eller lignende begreper og setninger og lignelser. Det onde er hat. Men, det er slik at det er ikke nødvendigvis sant på grunn av definisjonene. Det onde er det onde og hat er hat, det er det matematisk riktige.

- Her er jeg fullstendig enig, sa mannen. - Jeg tror nesten vi kan avslutte møtet!

De humret litt alle sammen til den kommentaren.

- Jeg vil si noen ord om dette med det gode og kjærlighet, sa Sann. - Eksempelvis i strid er det klart at kjærlighet er en styrke. Alt som en kan tenke på er veldig viktig for å bli sterkere, mer levende, mer rik. Alt beriker en, og om en er i strid så vil kjærlighet berike en, og er en den gode part spesielt vil kjærlighet kunne berike en. Slik er livet at alle gode ting en kan oppleve beriker en, også kjærlighet og derfor når både kjærlighet og det gode ansees som positive verdier, så beriker de hverandre og på en måte står sammen.

Mannen så veldig betenkt ut, og ville si en viktig ting:

- Nå når vi har sett litt på dette med det gode og kjærlighet, så er det én ting som er veldig viktig å få frem. Det er noe som har vært viktig for mitt liv. Om en ikke er heldig å møte kjærligheten, så vil en heller ikke ha mulighet til å være ved den. I et slikt tilfelle så kan en likevel være med det gode, være god, være blant godtfolk, berike verden med gode ting. En kan faktisk også etter min mening bli best i verden til tross for at en ikke har kjærligheten med seg. For en kan ikke legge opp til at kjærlighet skal være en standard. Ofte så er kjærlighet noe som en tilfeldigvis finner, og andre ganger finner en den planlagt, og det er ikke alltid en vil ha kjærlighet med det samme en vokser opp. Noen vil vente med kjærligheten, mens andre vil ha den med det samme. Det er derfor mulig og viktig å tilpasse samfunnet slik at en kan bli blant de beste og godeste til og med, foruten kjærligheten. Om ikke det skulle bli enkelt, så burde man jobbe med definisjonene og samfunnsmodellen.

Blodend, Sann og Aurelius satt og tenkte litt over det som mannen sa, og innså at det var faktisk ganske klokt sagt og viktig.

- Jeg respekterer den holdningen, sa Aurelius. - Det er veldig viktig å kunne være en deltaker i samfunnet uten kjærlighet, og til og med være blant de beste.

De avsluttet møtet eller litt hyggelig prat avslutningsvis.

VARIABEL ELLER KONSTANT

Aurelius og Blodend reiste så til en av de gjeveste restaurantene i byen. Det var ikke akkurat en skyskraper, men en av de høyeste

bygningene i byen. Der var restauranten på toppen, med god utsikt over hele byen. Aurelius og Blodend satte seg til slik at de kunne se den ene halvdel av byen.

De hadde planlagt å møte en de kjente som hadde grundige kunnskaper i Treenigheten og hadde tatt et valg som de ville høre litt mer om. Han kom noen minutter etter at de hadde satt seg ned:

- Det jeg har tenkt på er at jeg faktisk ikke helt har tro på dette som Sann har skrevet i Seier, sa mannen. - Eller ikke nødvendigvis har jeg ikke tro på Seier, men jeg tror på det som jeg vil kalle det konstante i denne situasjonen. En kan da ikke forvente at det skal komme store endringer og omveltninger når en kan ha et liv i det sanne og i tradisjonen.

- Vel, det er klart at jeg vet at Treenigheten og Seier er inne på det som jeg tror er det presise, sa Aurelius litt spent på hva egentlig mannen mente. - Men det er klart at det skal jo være i de bøkene en åpning for at skjebnen er annerledes på visse punkter. Det kan jeg enkelt erkjenne til dere.

- Jeg har skrevet Treenigheten av en årsak, og flere årsaker, sa Blodend. - Og den viktigste årsaken er den at vi må i en by, i et folk, i et land, ha en styring og en tilværelse som er mulig å leve med. Derfor så er det skrevet en slik tilstand i samfunnet at de to grupperingene som styrer med hver sitt på hver sin kant har et spenn seg imellom. Både det variable og det konstante kan en finne nettopp her i midten, mellom de to. Seier er et eksempel på det konstante imellom.

- Veldig godt sagt, sa mannen. - Når det gjelder det konstante og det variable så vil jeg inn på noen andre konstante og variable elementer. Det har seg nemlig slik at selv om Treenigheten skulle falle for Seier, så kan en andel, eller da helheten i samfunnet leve med den enhet i samfunnet som Treenigheten gjelder, men på Seier sine premisser. Da kan Treenigheten leve med sine vilkår innover i fremtiden i det konstante, i evigheten. Seier kan altså være et punkt i tiden der samfunnet fikk en oppdatering i struktur.

- Nå forstår jeg deg bedre, sa Aurelius til mannen. - Da forstår jeg at du vil konservere og gjøre konstant en enhet i Treenigheten, der deler av Treenigheten skal falle for Seier, og den konstante enheten fortsette innover i fremtiden i det uendelige.

- Ja, der forstår du meg utmerket, sa mannen.

De ble sittende og snakke om disse emnene utover kvelden. Sann var hjemme på kontoret og hadde for seg et manus til en bok han skulle skrive med formål å skape oppmerksomhet innenfor det religiøse i byen. Det hadde seg nemlig slik at flere hadde nå blitt interessert i teksten til Sann, og da handler det om det generelle i teksten og ikke bare én av hans utgivelser.

Sann tok seg en pause fra skrivingen, og gikk inn i stuen. Han hentet seg noe mat som var enkel å fordøye, og kunne tenke seg å ta en lenger pause fra skrivingen, men hadde også samtidig en lyst til å gjøre boken ferdig. Han satt og følte på denne usikkerheten som så ofte forfattere har. Om en skal skrive ferdig, eller om en skal fortsette å skrive, eller om en skal ta en pause er spørsmål som forfattere, enhver forfatter ofte må ta valg om. Det er kun enkelte forfattere som skriver i en slik rus at de glemmer tiden inntil boken er ferdig og en da våkner fra denne drømmen av en rus som forfatteren ble besatt av og da i den avslutningen har en bok fremfor seg som den kan presentere til andre. De fleste forfattere får seg både én og to og flere pauser med tvil og valg før en bok blir ferdig.

Når det gjelder dette med å skrive religiøse tekster så hadde Sann god erfaring, men det var religiøse tekster av en litt annen karakter han skulle skrive nå. Seier som religiøs tekst, gjaldt en helt spesiell, generell, situasjon. Det gjaldt å finne seg et mesterlig liv i Treenigheten på en måte. Det gjaldt å mestre livet med Treenigheten i nåtiden og det representert i livet. Seier var nettopp en slik bok. Nå var der en del spørsmål knyttet til Sann som gjaldt nåtiden på en helt annen måte, og da ikke nødvendigvis hans rolle i Seier, men hans rolle i nåtiden som religiøs. Som en av de religiøse, der han skulle til å bli mer en del av miljøet i det religiøse, så var det en noe ny opplevelse. Seier gikk tilbake til kontoret og fortsatte å skrive etter en kortere tenkepause og visste at han holdt på med det riktige.

ORD OG LIV

Nobili, Nysølv, Blodend, Sann og Aurelius skulle være med i en forsamling for språk. Det skulle handle om livet og språk i livet. Språk i forhold til livet. Det er nemlig slik at språk er viktig for

mennesker. Språk er viktig i forhold til livet. Språk er viktig i spesialisering for livet slik at ikke livet blir dårligere når en skriver eller bruker språket.

Aurelius skulle holde en tale under forsamlingen. Det var samlet to hundre mennesker fra ulike lag i samfunnet. Det var lærere der, politikere der, leger der, religiøse der, ja alle lag i samfunnet som interesserte seg spesielt for språk. Det kan nevnes at det var også invitert en rekke innenfor håndverk også.

Det var veldig interessant å se menneskene utenfor salen der forsamlingen skulle inn og være. Det var mye glad og lett samtale, og alle de som likte språk kunne her få utløp for all den entusiasme de hadde.

Utenfor bygningen var Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat samlet. De stod nå som alle hadde kommet inn, rundt inngangsdøren og så innover i gangen innenfor og rommet innenfor der alle stod, og laget grimaser og forsøkte å snakke høyt med enkeltord og lignende, men var ikke tøff nok til å gå inn med hatet sitt. Tid-Bagatell hadde hodet sitt inn fra høyre på dørkarmen, og Frode Synd hodet inn fra venstre. Miningfaithsin og Blomhat satt på huk helt nederst på bakken slik at de kunne vise hodet litt lavere enn de to andre som hadde hodet litt høyere opp. Fire hoder kunne en se innenfra med noen stygge grimaser.

- Hva holder dere på med!/? spurte en vakt.

De svarte ikke noe annet enn noe vrøvl og litt stygge ord.

- Dere må komme dere vekk, sa vakten.

De nektet å gå og røre på seg. Det var som om hatet for språk hadde satt seg slik i ryggmargen til disse fire at de hadde fryst til is i døren der.

En mann gikk forbi og begynte å le, og når vakten så det så gav de hverandre et lurt blick. Mannen og vakten. Et lurt blick. Så strammet vakten seg opp så mannen så det, og tok armene på skjorten opp til over albuen, og så tok han tak i de og fikk tilkalt flere vakter som kjørte de hjem.

Inne i rommet, så var der mange samtaler om språk som gikk hver lettere enn den andre. Blodend var kommet i en samtale med en mann som likte språk så godt at han hadde lært seg hvordan snakke femti ulike språk og det flytende. Han var kjent for at han var en av de få som mestret dette med å virkelig snakke flytende

så en hørtes ut som om en snakket et annet språk og hadde det som morsmål selv om det var et fremmed språk.

- Hvordan mestret du egentlig dette med å lære deg femti ulike språk? spurte Blodend.

- Jeg fikk lidenskap for å snakke allerede som treåring. Jeg husker det veldig godt. Det skjedde en dag jeg var ute med min mor i en park, og jeg begynte bare å snakke og har snakket siden. Og allerede som ved fire år begynte jeg på mitt første fremmede språk. Det lærte jeg på en blunk. Videre så fortsatte det bare og idag kan jeg femti språk flytende.

- Jeg kan en del språk flytende, men dette er en veldig unik egenskap du har, sa Blodend. - Jeg har ikke hørt om noen som ligner deg.

- Nei, jeg er faktisk en av de få i verden som kan dette med femti ulike språk flytende, sa mannen.

- Språk er viktig, og hvordan får du egentlig frem detaljene i språkene dine for å unngå at du sier noe feil eksempelvis? spurte Blodend.

- Det er et veldig godt spørsmål Blodend, sa mannen. - Dette har jeg jobbet veldig mye med. En må lære seg et språk skikkelig. En må være grundig. En må sette seg inn i alle spesialitetene et språk har. Det har jeg. Det er kun én gang jeg ikke lyktes med å få frem budskapet jeg skulle formidle når jeg har brukt fremmedspråk.

- Utrolig, sa Blodend. - Hvordan skjedde det da?

- Det er et språk som har et fjell de legger alle sine nye ord til, sa mannen. - Fjellet får også ukentlig noen spesielle av de gamle, vanlige, ordinære ord tilknyttet seg. De ordene som er tilknyttet fjellet kan en ikke bruke uten en spesiell endelse. Om en bruker ordene uten endelsen så misforstår hele folket hva du sier. Det jeg skulle si var at jeg skulle kjøpe meg en is. Men da ordet is var akkurat innenfor den uken jeg var i det fremmede landet der de snakker dette fremmede språket, så hadde det krav om den spesielle endelsen, og da jeg ikke visste om dette fjellets betydning for språket så betydde ordet jeg brukte svin, slik at de trodde at jeg sa at jeg skulle kjøpe meg et svin. Og det kan du bare tenke deg hvordan utfoldet seg i situasjonen.

Forsamlingen fortsatte og Aurelius holdt en suksessfull tale.

STYRKE OG SVAKHET

Etter forsamlingen reiste Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann til en restaurant for å spise og snakke litt privat eller uformelt for å slappe av.

Når de var kommet frem så fant de seg et bord og satte seg ned og bestilte mat.

- Jeg tror jeg skal ha med en biff, sa Sann.

- Jeg vil ha en entrecôte, sa Nobili.

- Vi kan komme inn på noen emner å snakke om, sa Aurelius.

- Jeg kunne tenke meg å lufte noen idéer angående dette med styrke og svakhet. Angående det å styrke seg og angående det å bli svekket og svekke seg selv.

- Det kan nevnes at det er en del ledere som bestemt hindrer befolkningen å styrke seg selv, sa Blodend. - Det er en del ledere som har en vilje for å styrke seg selv og ikke folket. Jeg mener moralsk sett at det er viktig å la folket styrke seg selv, og selv som leder styrke seg selv i tillegg til de styrker eventuelt som folket vil gi sin leder.

- Ja, jeg er enig Blodend, sa Aurelius. - Det er viktig å først og fremst tenke på seg selv, styrke seg selv, og så eventuelt styrke andre deretter. For er en sterk selv kan en styrke andre på en bedre måte. Det er klart at det er det generelle og så finnes det en del spesielle muligheter i tillegg.

- Det skulle egentlig aldri vært en annen strategi, sa Nysølv. - Men det er klart at det har eksistert en del ulike kulturer som har spesielle strategier som derfor kanskje spekulerer i andre måter å være på. En kan jo også se for seg spesielle særtilfeller der en vil forsøke å ikke la det absolutt beste leve, for å selv på et senere tidspunkt hevde seg i det miljøet der en ikke lot det beste leve. Slik at en eksempelvis lager et miljø for å gjøre noe som ikke er best, ikke er sterkest, er en svakhet eller lignende, og så selv går inn i miljøet og får en enklere oppgave å hevde seg deretter.

- Ja, det er klart, sa Aurelius. - Det generelle er det å styrke seg selv, berike seg selv, bli stadig bedre. Det spesielle ville være noe annet.

Det er klart at i livet så velger en ulike retninger og veier og

tar valg. Ikke alle er heldig. Noen blir uheldig og går en feil vei. Andre går riktige veier og tar gode valg, og stadig blir bedre og beriker seg selv og ikke får behov for styrke utenfra. En vil kunne anse det som et tap om en ender opp med å ville svekke seg selv. Da er det oftest en overmakt en er mot, som vil forsøke tvinge en til å gå mot seg selv. Det er det ordinære i særtilfeller hvor en får lyst eller et krav om å svekke seg selv. I en tid der alt er normalt og menneskene utvikler seg normalt, så vil en se at det å styrke seg selv er det generelle som alltid står seg.

- Vi kan gjerne gå over på et annet emne, sa Aurelius. - Vi kan snakke litt om påvirkningskraften politikken vår i byen har på verden generelt. Det er klart at alt vi kommer til å fullføre i byen vil få både en symbolsk, men også en realistisk påvirkning på byen. Det er klart. Når en by går godt, så vil andre følge etter.

- Ja, det er sant Aurelius, sa Nobili. - Det vil nok bli slik at byen vil kunne bli et eksempel for andre, og det vil kunne spre seg til hele verden.

- Ja, sa Blodend og fortsatte å spise som Sann tok over ordet.

- Når det gjelder dette med markedsføring og påvirkning, så er det klart at såfremt der er kommunikasjon mellom byen og andre steder i verden, så vil en god utvikling i byen vår, kunne påvirke andre. Sånn er matematikken. Og det er klart viktig at det kommer en påvirkning på andre som byen utvikler seg til å bli bedre.

- Når det gjelder påvirkning på den måte så er det klart at vi kan tenke tradisjonell markedsføring, eller da informering generelt sett, sa Sann. - Alle ulike måter å kommunisere på, vil kunne medføre en påvirkning. Mennesker som snakker med hverandre, tekst som formidles, bilder som overføres, filmer som presenteres, minner fra byen. Alt mulig som kan brukes som et media kan skape en form for påvirkning fra sted til sted, og det er klart at en god utvikling i byen vår vil ha potensiale til å påvirke også andre.

Når de var ferdig med måltidet og samtalen, så gikk de hjem til hver sitt.

ALT I ETT LIV

Aurelius inviterte Nobili, Nysølv, Blodend og Sann til møte. Det var to viktige emner han hadde til dem. Han ville først snakke litt om et prinsipp for politikken som var viktig å få frem som handlet om det å gjøre alt i ett liv. Prinsippet om å fullføre alle politiske mål i løpet av livet, og da tenkte Aurelius spesielt på sitt eget liv. I tillegg ville han kort trekke frem at han hadde bestilt nye lokaler i et av de finere bygg i byen hvor alt av møtevirksomhet kom til å foregå etter det gjeldende møtet.

- Fint at dere kunne komme, sa Aurelius etter at Nobili, Nysølv, Blodend og Sann hadde satt seg ned i møterommet. - Det er viktig å få frem til dere idag. Det har seg nemlig slik at for alt av politisk virksomhet som vi skal utføre, nemlig da å utføre planen hovedsakelig, så er det et prinsipp jeg vil introdusere til dere idag som er viktig å ha med seg underveis spesielt i markedsføringen og presentasjonen av politisk kampanje. Det er nemlig slik at jeg får utført veldig mange ulike politiske mål i løpet av mitt liv, og da gjelder prinsippet om alt i ett liv. Alt i ett liv. Derfor er det noe som kan brukes til sitering, til kampanje, til markedsføring av politisk virksomhet, og ulike slike deler av den politiske virksomheten. Det er klart at en må ha en eller annen form for gjenkjennelse og noe som andre husker og prinsippet jeg her har nevnt er et godt virkemiddel og noe som vil fenge og kanskje til og med fascinere litt. Det er klart at fascisme som begrep idag er stigmatisert. Det er slik at det begrepet har en del tilknytninger politisk som ikke egner seg i denne tiden, men vi trenger ikke bruke det aktivt, men det er noe med prinsippet at det er noe fascistisk, det kan bli populært.

- Ja, dette er et veldig godt prinsipp som til og med kan gi litt gåsehud, sa Blodend og humret litt.

- Ja, det kan du si, sa Aurelius. - Videre så har jeg den gode nyheten at jeg har bestilt et nytt lokale i ett av de fineste bygningene i byen slik at neste møte allerede blir avholdt der. Jeg skal sende dere adressen når den er klar innen kort tid. Det er noe jeg skal ta på kontoret etter møtet.

- Dette er gledelige nyheter, sa Nobili. - Jeg har noe jeg vil meddele jeg også. Det er slik at den politiske virksomheten begynner nå å bli ganske kjent. Det er slik at det kan komme til å bli en påkjenning på slekt og familie. Jeg har i den forbindelse

dannet en kontakt med vaktholdet i byen som gir ekstra beskyttelse til slektningene våre. Det er også mulig at den kan komme til å bli utvidet til også å gjelde nært bekjente, venner, og de i vår nære krets. Så dere kan gjerne presentere slektstreet deres til meg, samt også på et senere tidspunkt oppdatere med en liste over alle i deres nærmeste krets når det gjelder venner, klassekamerater og lignende for å sikre at eventuelt når jeg skal oppdatere avtalen og alliansen har klar listen over disse.

- Veldig bra Nobili, sa Aurelius. - Jeg er imponert.

- Her har dere et dokument hver som beviser og informerer om avtalen med vaktholdet så dere har hver sin kopi, sa Nobili og delte ut dokumentet.

- Det er ellers ikke noe mer å tilføye nå, så vi kan avslutte møtet og det kommer en avtale om nytt møte så snart som mulig, sa Aurelius.

De gikk fra møterommet alle utenom Aurelius som gikk inn på kontoret.

Det er slik når en driver med politikk så vil det være mulig å finne at sikkerheten kan bli utfordrende å jobbe med. En vil ha sikre tilstander. En vil vite hva en holder på med når det gjelder ens egen sikkerhet.

Aurelius tenkte på den nye sikkerhetsavtalen og fant ut at det var spesielt viktig med en slik avtale for å merke seg at Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat ikke skulle bli noen utfordring. De var kjent for å være vanskelige å provosere og skape problemer for andre også de fem som hadde en politisk agenda.

Når det gjelder sikkerheten så er det klart at avtaler vil gi trygghet. Om en har med seg vakthold, om en har et forhold til vaktene, om en vet hvem en kan ta kontakt med om det skjer noe farlig, så kan en være langt tryggere når en utfører politisk aktivitet. Så det kan bli skjebnesvangert å ha et godt vakthold.

BLOD OG SEIER

Blodend og Sann valgte å reise til en restaurant for å debattere litt Treenigheten og Seier. De hadde tenkt en del på bøkene og fått en del nye argumenter og ville dele dem. De var akkurat i den fasen

der de begynte med mer kontakt og utfoldelse i det religiøse miljøet, og det passet å ta en seriøs samtale.

- God dag Sann, sa Blodend.

- God dag Blodend, sa Sann.

De møttes i hovedgaten der begge ble tilkjørt til hovedinngangen til restauranten. De gikk inn på restauranten, og begge to var fokusert og engasjert i emnet for samtalen.

- Det er klart at det baner seg vei for en revolusjon, sa Blodend.

- Det blir vanskeligere for tiden å se for seg at en skal kunne fullstendig konservere alle de former vi har idag.

- Ja, det er sant, sa Sann. - Det er kommet en del idéer i miljøet nå som medfører at en kan komme til å finne en løsning som er felles. Det er ikke nødvendigvis slik at Seier skal totalt utkonkurrere og avslutte Treenigheten. Mange ser ut til å finne en løsning som er felles, der en del av formene fra Treenigheten består, og Seier få sin plass i samfunnet og i religionen.

- Ja, dette ser ut til å være en del av debatten, sa Blodend.

- En kan se for seg at Seier også skal kunne avslutte Treenigheten, sa Sann. - Det er det jeg hovedsakelig jobber med. Det er den planen jeg har som mening hovedsakelig å utføre, men det er ikke sikkert at det er best å kun fokusere på den. Det kan være en fornuftig løsning å i alle fall midlertidig inngå samtale med de parter i debatten som ser en kombinert og felles løsning.

- Jeg har som mening å være åpen for de ulike mulighetene, sa Blodend. - Det er klart at jeg ser at Seier har sin plass, og jeg må innrømme at jeg har begynt å få en forkjærlighet for Seier. Det er et verk som både du Sann og Aurelius har gjennomført, og jeg finner at det er en viktig prestasjon. Det er mesterlig, og det kommer jeg ikke til å glemme. Det er noe som er viktig for meg angående Seier, men så er det slik at vi lever i et samfunn blant mange involverte, og når det er slik at ikke alle er for Seier, men ser både et samfunn uten Seier, og ser et samfunn med en kombinasjon av Seier og Treenigheten, så er det klart at en må kunne også holde en samtale og se rasjonelt på debatten. Så det kommer en periode fremfor oss som inneholder en del debatt og da er det klart at debatten kan påvirke både mine, dine og andre sine holdninger.

- Det mest interessante nå er at det foregår en jevnlig debatt i

byen hvor en kan se for seg at det påvirker også allmennheten mer, sa Sann. - Det er klart for meg at det er slik at allmennheten ikke har vært involvert i slike debatter før, det er en ny tid, religionen er blitt mer allmenn. Her er det viktig å være tidlig ute og innse dette faktum slik at en også kan ta med seg folket inn i debatten og ta hensyn til allmennheten sine holdninger, og forsøke etter beste evne å argumentere for egne holdninger i denne perioden. Jeg har eksempelvis sett for meg at det å øke markedsføringen av Seier, gjøre den mer allmenn ved å presentere den i en mer populær form kommer til å bli aktuelt. Det er allerede levert til trykkeriet en ny utgave av Seier som er tilpasset denne planen.

- Interessant, sa Blodend. - Hvordan er da omslaget og formen til denne utgaven?

- Her skal jeg vise deg et eksemplar, sa Sann og tok frem et eksemplar han hadde forberedt å vise til Blodend.

- Fantastisk kan jeg nesten si, humret Blodend entusiastisk.

Blodend tok seg litt tid til å se på boken, og åpnet den og leste litt enkelt og så gjennom boken.

- Jeg tar meg en tur bort i baren og kjøper noe drikke, sa Sann.

- Skal du ha noe også?

- Ja, gjerne, sa Blodend.

Sann kom tilbake med drikke til dem begge to, og Blodend hadde da sett gjennom boken.

- En fantastisk utgave av Seier, sa Blodend.

- Takk for det, sa Sann.

- Dette tror jeg vil slå an hos folket Sann, sa Blodend.

-J a, jeg er i den oppfatningen jeg også, sa Sann.

- Jeg trykker den opp slik at den faktisk kan nå i alle fall en fjerdedel av befolkningen, sa Sann.

- Det er jeg spent på resultatet av, sa Blodend.

- Kanskje jeg også skulle ha laget en slik utgave av Treenigheten, sa Blodend. - Det kunne være en idé som jeg kunne jobbet med litt fremover.

De to satt en stund utover ettermiddagen og diskuterte emnet angående den planlagte religiøse revolusjonen.

FARLIG LAV KVALITET

Nils Nobili, Tor Nysølv og Aurelius var på vei til et møte med en mann som ville dele en bekymring for skoleverket. Mannen var veldig overbevist over at Nysølv hadde løsningen med boken Allting, og at han skulle få av mannen makt til å lage et eksempel i skolen. Mannen som var leder for det politiske miljøet i en av bydelene i byen ville at Nysølv skulle være tidlig ute for å unngå mer korrupsjon som han kalte det.

- Det har nemlig skjedd at det har oppstått en del korrupsjon, sa mannen. - Det er slik at mange av elevene i bydelen har begynt å tro på Allting, og fått seg en veldig god kompetanse som er bedre enn den i Mangfold. På denne måten utfordrer de lærerne ved skolene, og det er hastverk om å gjøre noe. Jeg tror Nysølv skulle fått muligheten til å innføre Allting som hastesak på midlertidig basis inntil lovene er oppdatert for å vise andre skoler i byen et eksempel som medfører at det oppstår fred og at korrupsjonen forsvinner. Det er dessverre slik at en del lærere har begynt å straffe elever ulovlig. Det er eksempler der lærere har fanget elever til og med i forsøk på å få de til å unngå å nevne noe om Allting til andre elever, i timene og til lærere. Dette er uholdbart fordi Allting er allerede kjent for folket og vi må ha så raskt som mulig en løsning på plass.

- Jeg kan ta på med oppdraget, sa Nysølv. - Jeg er allerede klar til å ta kontroll på skoler og innføre Allting som kunnskapsgrunnlag og så gå videre med å belære lærere raskt, og så deretter sikre at elever får den kunnskap de trenger for at situasjonen skal roe seg ned.

- Veldig bra, sa mannen.

- Jeg kan ta med av det administrative, sa Aurelius. - Det skal være rom i loven slik den er til å gjøre dette på enkelte skoler. Det kan hver skole for seg bestemme. Så lenge rektor av skolen aksepterer innføringen så er det i orden. Skoleloven er tilpasset denne muligheten.

- Veldig fint, sa mannen. - Da er jeg villig til å la ansvaret for prosjektet å gå over til deg Aurelius.

- Ja, sa Aurelius. - Jeg har et spørsmål som er om hvilke skoler det gjelder.

Mannen gav Aurelius en liste med skoler.

- Her er skolene, sa mannen og viste dokumentet med listen over skolene.

Det er nemlig slik at når det gjelder læring og mestring, så er det slik at når noen er bedre enn andre i et emne, så blir de med det samme mesterlig. Og når elever blir mesterlig over lærere, så oppstår det store problemer med skolen. Da blir det et skifte ved skolene slik at lærere blir elever og elever blir lærere. I en slik situasjon er der en stor fare for korrupsjon. Mange lærere vil i en slik situasjon innse at det er en stor fare for dem selv og sin stilling, og kanskje begynne med å bryte loven. Kanskje vold inntreffer. Kanskje forsøk på fangenskap. Kanskje forsøk på straff som ikke er legitim, og andre ting. Det må da mest sannsynlig inntreffe et paradigme. I byen har det allerede kommet en anmodning om å oppdatere loven for nettopp et paradigme. Men om det er slik at det tar lang tid, kan en risikere dessverre at det oppstår korrupsjon og fare for elevene.

Nobili, Nysølv og Aurelius tok etter møtet med mannen vei til sine kontorer for å planlegge i all hast. Etter noen timer hadde de allerede laget de forbindelser som var nødvendige, så hadde Aurelius laget en plan for innføring av Allting i skolene det gjaldt, og oppdatert de mest sentrale lærerne.

Allerede dagen etter var skolene klar til å belære Allting til elevene. Det ble en stor suksess. Elevene feiret etter skoletid kunne en se på skolegårdene, og lærerne var veldig glad. De var så glad at de planlagte en fest for Nobili, Nysølv og Aurelius. Festen skulle avholdes innen noen dager, og både lærere og elever skulle være med. Det var planlagt fest på hver av skolene og da med en slik tidsplan at de tre kunne være med på alle festene.

Politikerne i byen ble oppdatert av Aurelius på situasjonen og de var begeistret og mente at såfremt det var lovlig, så var det fullstendig opp til skolene selv, og politikerne uttrykte at de var imponert over det Gudleik Aurelius hadde fått til. Det ble vedtatt på grunn av denne situasjonen at Aurelius skulle få sin sentrale plass i paradigmet. Det kommende paradigmet i skoleloven. Han skulle få en utmerkelse og i media få sin hovedrolle i paradigmet. Det ble bekreftet og dokumentert av politikerne.

ET HISTORISK PROSJEKT

Gudleik Aurelius inviterte Nobili, Nysølv, Blodend og Sann til et møte i det nye møterommet. En kvinne var også invitert som skulle oppdatere dem alle på en viktig sak. Alle var kommet til møterommet like over klokken fem.

- God dag alle sammen, sa Gudleik Aurelius. - Idag skal vi få informasjon om en sak. Så du kan gjerne begynne.

- Takk for det Aurelius, sa kvinnen. - Det er slik at nå som dere begynner å bli kjent som politikere og begynner å få makt, så vil jeg informere dere om en sak som er viktig å få opplysninger om for dere. Det er nemlig slik at i våre landområder er det slik at vi har i mange tusen år hatt et prosjekt, en historie som vi har fulgt for å sikre at det skal være aktuelt for oss å tenke på oss selv som det mest vesentlige av alle folk i verden som holder på med tekst, språk og skrift. Her har vi nå i tusenvis av år jobbet oss bakover i tid for å vise et eksempel på historiske hendelser, men da tilknyttet vår styring. Det er slik at vi i hele verden har mange ulike kulturer, språk, og tekster som er oss presentert fra ulike forfattere og personer som har begynt med språk og tekst. Vi har i våre landområder speilet hele verdens kulturer, og nå er vi kommet til et skjebnesvangert tidspunkt i denne historien vi har skrevet.

- Interessant, sa Gudleik Aurelius.

Kvinnen delte ut noen kart over verden til Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann.

- Som dere ser på kartet så har jeg tegnet inn de originale landområdene og så har jeg tegnet inn de landområdene våre som også speiler de fjerne eller fremmede landområdene. Eksempelvis kan dere se helt nord i våre landområder, og der vil vi ikke bare se vår historie som vår egen, men også se det historiske speilet til det helt sørligste punktet i de fremmede landområdene. Historisk har vi i mange tusen år skapt ulike merker da i tiden som bakover i tid, og da i omvendt tid bakover speiler fremmede historiske handlinger. Målet er selvsagt at vi ikke bare utvikler oss innover i fremtiden, men vi tar kontroll på fjern historie også, og tar slik kontroll på verdens historie, og setter merker for oss selv slik at vi preger både alt av fortid, nåtid og fremtid selv. Tar kontroll på tiden, historien, kultur, tekst, språk og så videre i hele verden med

et eksempel som nettopp speilet i seg selv.

- Imponerende, sa Gudleik Aurelius. - Jeg har faktisk ikke tenkt på dette før tror jeg. Da må jeg analysere meg selv litt bakover i tid for å se om jeg ikke har funnet noen slike paralleller tidligere. Jeg kan ikke huske noen tegn på dette med et slikt speil før jeg hørte det av det nå. Veldig fint at du introduserer dette til oss.

Nobili tok ordet:

- Jeg visste faktisk om dette speilet. Jeg har jobbet med å kartlegge dette selv privat faktisk, men aldri delt det med noen da jeg fikk inntrykk av at dette var esoterisk materiale.

- Bra, sa Aurelius.

- Jeg har faktisk visste om dette jeg også, sa Blodend.

- Da er vi to stykk her som allerede visste om dette, sa Aurelius. Gjerne fortell videre.

Kvinnen tok ordet igjen:

- Så nå som dere er informert og har fått dere et kart, så vil jeg at dere tenker litt over alt hva dere holder på med og tenker litt gjennom dette med speilet. Det er klart at deres politikk er så god, at dere må ikke absolutt ta hensyn til dette historiske speilet. Jeg har fått tro på dere og jeg vil faktisk stemme på dere, men uansett er det interessant å se hva dere vil si om det historiske speilet. Jeg kan også informere om en nyhet som er sentral. Det er nemlig slik at folket vårt for en kort stund tilbake glemte alt som hadde med det historiske speilet å gjøre. Det ble glemt. Det kom en stor krig og alt ble glemt og ingen tok hensyn til det lenger. Og slik har det vært i en lang periode.

- Vi kan overta ansvaret, sa Gudleik Aurelius lynraskt og krystallklart. - Om ingen andre har tatt ansvar, kan vi ta dette. Vi jobber med lignende emner i verden idag tilknyttet historien, men ikke bare som et slik speil, men ulike markeringer for å sikre oss at vi tar del i verden. Når det gjelder dette historiske speilet du har vist oss så er det også godt, og interessant, og vi kan ta dette videre og til og med som sagt ta ansvar for det hele. Vi skal se på saken.

- Fantastisk, sa kvinnen. - Da kan dere ta kontakt om det er noe mer dere lurer på. Og om dere har mulighet ville det vært veldig interessant for meg å få en illustrasjon over det dere holder på med med historien bakover i tid som du har nevnt Aurelius, og

så vise meg hvordan dere kan se for dere å utføre det parallelt, med dette historiske speilet jeg har fortalt dere om.

- Ja, det skal jeg lage til, sa Aurelius.

Møtet tok slutt, og alle reiste fra møterommet. Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann avtalte å møtes innen en time på en av de beste restaurantene i byen.

LOV OG KUNNSKAP

Fremme ved restauranten en time senere begynte de fem med en diskusjon om lov og kunnskap:

- Det er slik med lov, at den rommer egentlig alt som har med kunnskap å gjøre rent grunnleggende, sa Nobili. - Men det er klart at loven ikke har fokus på kunnskap, men fokus på lov, forbrytelse og straff. Det er slik at kunnskap har fokus på selve kunnskapen, informasjon om alt i verden.

- Ja, det kan være noe med det, sa Aurelius.

- Det jeg har tro på angående lov og kunnskap, det er at vi skal se at kunnskap og lov smelter sammen, sa Nysølv. - Jeg tror at når en har kunnskap som er den beste, så vil nettopp selve bruddene på det som er vedtatt som kunnskap være det som straffes. La oss ta et eksempel der vi ser på eksempelvis lov om veier. En veilov. Der har vi at alt som en vet om veiene er vedtatt i loven og veiene ser slik ut som veiloven beskriver. Om en gjør noe feil som en ikke skal gjøre å veiene, så vil en bli straffet. Når det gjelder kunnskap, så ser vi at innbyrdes loven så er der nettopp kunnskap. Men kunnskapen er bygget for seg selv ved siden av loven slik at den beskriver veiene, men ikke med et fokus på loven. Enkelte lærebøker er kanskje til og med ikke oppdatert i forhold til loven slik at ved enkelte skoler så foregår der nærmest en indirekte kriminalitet der gamle lærebøker lærer elever noe som i en oppdatert lov kan være kriminelt. Med Allting, så er tanken at lov og kunnskap smelter sammen, slik at det som står i Allting er det som også er lov. Det som lærebøkene forklarer skal følges, ellers blir det straff. Og da eksempelvis med slike lover som grunnlov til jo læren om politikk eksempelvis, og da eventuelt religion og slike sentrale og grunnleggende emner i samfunnet bli loven for grunnlov alt ettersom hva som er best i læren om politikk.

- Veldig bra sagt, sa Aurelius. - Slik er det.

Når det gjelder lovbøker og bøker om kunnskap er de idag slik lagt til rette at lovbøkene skriver det som må følges for å unngå straff, og straffen er inkludert. Lærebøker er ikke alltid oppdatert med hva som er straff. Der står det ofte kun det som er, det som gjelder, det som verden er. Eksempelvis en lærebok om skolene består av kunnskapen og kanskje et mangfold av historiske kunnskaper om hvordan skolene har vært, hvordan de er, og hvordan de skal bli. Men ikke paragrafer med tilpasset straff for brudd på kunnskapene om hvordan skolene skal være. En bok om lover, vil også beskrive i nåtiden hvordan skolene skal være, samt har med hvordan en kan bli straffet om en ikke følger lovene. I en lovbok vil lovene ikke ha samme form nødvendigvis som en lærebok, men enklere, kortere og mer presis tekst som beskriver lovene, og en lærebok kanskje ha lengre, og litt mer upresis tekst med ulike sonderinger og tanker fra forfatteren sin side om hvordan skolene er.

- Jeg var en tur til en fjern del av slekten min igår, sa Blodend.

- Hvordan gikk det? spurte Nobili. - Det gikk veldig bra. Jeg reiste til dem og det var et fint selskap jeg kom til med mat, og samtaler og en del mimring om fortiden som felles fortid.

- Jeg har laget et kart over hele slekten og fører stadig nye slektinger inn i kartet, sa Gudleik Aurelius. - Det er rart med det hvordan alle sammen lager sitt lille nettverk over slekten, men ikke alle. En tante eksempelvis kan ha informasjon om den delen av slekten som hun kan, mens en annen slekting som en far kan ha informasjon om en annen del av slekten igjen. Om en lager et kart over alle relatert til en selv, så kan en ha oversikt over dem alle, og det er veldig praktisk.

- Det har jeg også gjort, sa Nobili. - Jeg laget det for tolv år siden, en dag jeg snakket med min onkel. Vi snakket om slekt og begynte å innse dette med oversikt, og så laget jeg et slektstre.

- Når det gjelder slekt er det veldig viktig å forsøke etter beste evne å holde et bånd som er annerledes, sterkere, mer vennlig på en måte enn til andre, sa Sann. - Det er ofte forsøk på å splitte slekter, og det å holde sammen er bra. Men det er klart at en ikke kan forvente at en skal få så mye kontakt utover det rent formelle som dåp, ekteskap, konfirmasjon og så videre. Det er ikke alle

som har det, men det å ha litt ekstra i tillegg som fødselsdager, kanskje noen felles ferier, og litt samtale er noe som vil kunne være veldig fornuftig for en slekt å ha.

PISS OG DRIT

Tid-Bagatell og Frode Synd var et annet sted i byen. De satt utenfor en gammel kafé og var opptatt med en diskusjon. De hadde for seg at de skulle holde en samtale om Allting og Mangfold til Nysølv og Nobili, selv om de ikke egentlig hadde noe med det å gjøre, men de hatet som vanlig bøkene og var ond mot de og lurte jo tross alt på om de skulle til og med skrive noen onde kopier av bøkene også.

- Hva om vi bare sammenligner alt i Mangfold med piss og drit, avføring? spurte Synd.

- Hvorfor det da? spurte Tid-Bagatell.

- Nei, om Allting skal ta over for all kunnskap så kunne jo det kanskje være en ond strategi slik at alle ble så lei og sint på kunnskapen fra Mangfold at de ble presset inn i Allting.

- Ja visst, sa Tid-Bagatell og lyste opp.

- Piss og drit i tekst, og kvalme og ekkelhet, sa Synd. - Ingen som vil orke å lese på slik tekst vet du. Da vil en straks og med det samme jage inn i Allting.

- Ja, sa Tid-Bagatell, og kom på egne idéer. - Vi kunne jo også lage ulike filmer der vi kaster Mangfold ned i et toalett og så sitter og driter og pisser på boken.

- Det var en strålende idé, sa Frode Synd.

De gikk straks og stjal et eksemplar av Mangfold i en av de lokale mindre bokhandlerne i den delen av byen der de var. Og gikk igang med å lage en slik film.

- Se her, sa Frode Synd. - Jeg kaster boken ned i toalettet og så filmer du.

- Ja, sa Tid-Bagatell.

- Dette er en bok av drit og piss, sa Frode Synd så høyt han kunne. Det er bare møkk og drit og piss!

Tid-Bagatell slo av kameraet og sluttet å filme etter brølet til Frode Synd.

- Hvordan var det? spurte Frode Synd.

- Det ser ondt ut, sa Tid-Bagatell.

- Ondt, sa Frode Synd og gliste.

De inviterte Miningfaithsin og Blomhat til den gamle kafeen de hadde vært ved like før for å vise dem filmen.

- Se her, sa Synd like når alle var kommet og hadde satt seg ned på kafeen.

Han viste dem filmen slik at alle så på den lille skjermen samtidig der de satt sammen helt tett slik at alle kunne se. De lo litt lett samtidig som de så på filmen.

- Nei, dette er en film vi kanskje kan bruke, sa Synd.

- Bruke til hva? spurte Miningfaithsin. - Det er ikke vår bok.

- Nei, men vi skal jo snu om på dette og la det gå vår vei kan du være sikker på! Tror du Miningfaithsin, at Nobili, Nysølv, Blodend, Sann og Aurelius skal få ta over byen med sine bøker!? Det er vi som skal få oss et merke i tiden for disse bøkene. Jeg lurur på om vi skal drepe også.

- Drepe? spurte Blomhat. - Én ting er det å ta over bøkene og lage merker, men det å drepe vet jeg ikke. Jeg liker å hate blomstene fra kjærligheten, men det å liksom drepe vet jeg ikke.

Synd slo hardt i bordet så alle fikk seg en støkk.

- Ikke! skrek han. - Ikke terg meg med slikt vås!

- Vås!? spurte Blomhat litt irritert.

- Det er vås det du sier, sa Synd.

- Hva med en brus? spurte Miningfaithsin. - Jeg kan gå bort å stjele. Vi har ikke stjålet så mye her før, så det er sikkert ganske enkelt å ta noen brus fra skapet der borte når piken der i skranken er inne på kjøkkenet. Hun går ofte inn på kjøkkenet.

- Ja, gjør det, sa Synd. - Du er kul med oss Miningfaithsin.

- Ja, jeg gjør det, sa Miningfaithsin.

Akkurat da så gikk piken bak på kjøkkenet og Miningfaithsin listet seg bort til skapet og tok fire brus.

- Takk! sa Blomhat høyt.

- Det blå er det blå og det grønne er det grønne, sa Blomhat. - Vi må ikke respektere det som ikke blir respektert om vi ikke vil sa alltid min far til meg.

Blomhat tok seg en stor slurk fra flasken, og de andre tre også.

De gikk hjem til hver sitt en stund etterpå.

RETT OG GAL VEKSLING

Når barn vokser til kan man si at de naturlig er god. De har sine måter å være på, og det som man feilaktig kaller for trassalder, er jo bare en måte å forsvare seg på, som ikke er trass, men er det å være mot det som de ikke liker eksempelvis. Så de er både med det gode og mot det onde, ikke trassig. Så når de vokser til så kommer det en del utfordringer der noen dessverre kan gå litt i en retning av det å være litt ond. Om en gjør feil, om en bryter lov, om en sier noe feil, eller kanskje går inn etterhvert i ulike problemer som medfører lidelser mentalt og lignende, så vil man nok gå litt i ond retning. Noen går helt oppslukt inn i det onde dessverre. Det som er fint er at våre egenskaper viser at vi mennesker har en stor frihet, men som av og til dessverre går litt i ond retning. Når vi er voksen er derfor ofte menneskene i samfunnet litt delt i to, men vi blir nok stadig færre og færre onde, og flere og flere gode. Her har det kanskje vært en slik utvikling blant menneskene at vi var mer god før, og så har det blitt mye vanskelig blant oss. Vanskelige kunnskaper, vanskelige skoler, vanskelige kulturer og samfunn, og så har mange gått uforberedt inn i det onde, mens de som har vært heldigst har holdt seg god. Slik er mennesket, og det beste er at vi får et slikt samfunn at ingen utvikler seg til å bli ond.

Det var en utvikling blant Frode Synd, Thomas Miningfaithsin, U. Tid-Bagatell og Johannes Blomhat, å skulle forsøke late som om de var Nils Nobili, Tor Nysølv, P. Blodend, Sigurd Sann og Gudleik Aurelius. Gudleik Aurelius hadde merket seg dette og kalte de andre inn til en uformell prat på restaurant.

- Vi har det slik at de fire ondeste i byen, nemlig Frode Synd, Thomas Miningfaithsin, U. Tid-Bagatell og Johannes Blomhat forsøker å late som om de er oss gode, og forsøker å late som om vi er noe annet en god nettopp ond, sa Gudleik Aurelius. Denne utviklingen må vi stanse. Vi kan ikke ha en slik utvikling blant oss. Vi må ha en god utvikling i byen.

- Ja, sa Nobili.

- Så det jeg foreslår, det er å konfrontere de fire onde på en eller annen måte slik at de slutter med det, sa Aurelius. - Jeg foreslår at vi begynner en liten kampanje rundt der hvor de bor.

- Hva tenker du på da? spurte Blodend.

- Det jeg tenker er å informere befolkningen om hvem vi er, slik at ikke de fire onde får drevet med løgn i regionen, sa Aurelius.

- Det kan være en god idé, sa Nobili. - Vi kunne kanskje ha satt opp en støtte i den lille parken like utenfor utgangsdøren til de fire.

- Ja, det tror jeg vi får til ved å ta kontakt med bydelen, sa Sann.

De tok kontakt med en av kontaktene sine i bydelen og de ble begeistret. De tok så videre kontakt med en skulptør som i løpet av kort tid skulle ha klar en slik støtte. Skulptøren sa at han faktisk hadde en stilig og flott støtte stående klar som ikke hadde noe formål, og på den kunne han i løpet av kvelden sette navnene til Nils Nobili, Tor Nysølv, P. Blodend, Sigurd Sann og Gudleik Aurelius på, og så i tillegg på en rask måte lage noen kunstige profiler av ansiktene slik at navnene ble på en sofistisert måte knyttet til navnene.

- En fantastisk god idé, sa Nobili.

Det tok ikke mange timene så hadde skulptøren støtten klar, og det ble den samme kvelden en liten seremoni med den ene lokalavisen i bydelen som skulle informere om seremonien i avisen. Nils Nobili, Tor Nysølv, P. Blodend, Sigurd Sann og Gudleik Aurelius var til stede og det ble tatt bilder av dem og støtten, og de ble også intervjuet alle sammen slik at det ble en artikkel med bilde og intervju i avisen dagen etter.

De samlet seg så på en restaurant etter seremonien for en samtale og sen middag.

- Gratulerer, sa Gudleik Aurelius. - Vi har nå fått satt opp støtten, og den ble etter så kort tid et veldig godt resultat.

- Ja, det var en veldig god idé og utførelse, sa Blodend.

- Jeg lurer på om vi kunne allerede planlegge neste støtte, sa Nobili. - Vi kunne jo i tillegg til å ha en slik støtte for å sikre at identiteten vår er knyttet til det gode, også hatt en litt mer formell en som knytter oss til vår politikk.

- Ja, det kan vi begynne å planlegge, men det skal ikke være dårlig tid til det, sa Aurelius.

- Nei, det har vi god tid til, sa Nobili.

De nøt måltidet sammen, og snakket helt til midnatt.

EN TUR

Gudleik Aurelius satt hjemme og mimret. Han skrev litt skjønnlitteratur og så satte han seg inn på kontoret en stund for å se over papirene, og så gikk han inn på et siderom av stuen der han av og til skrev dikt. Han likte å skrive dikt til tross for at lyrikk ofte er svært stigmatiserende i enkelte kretser, fordi det brydde han seg ikke om. Dikt er sterkt tenkte han og når det er sterkt så hvorfor ikke dikte av og til og til og med gi ut bøker med dikt som diktsamlinger. Det er noe det også.

I det ene diktet så skrev han et nytt dikt om en tur som han hadde reist på en gang tidligere i livet. Det var en reise til et fantastisk folk, som om nærmest en fantasi. En drøm. Som var virkelig. En virkelig drøm. Det var en reise over tre dager. Først en mandag, så en tirsdag og så en onsdag. Når han var kommet frem til det første stedet så begynte han en bildeserie, et album, og så når han var kommet til den siste byen i det siste landet han var i så avsluttet han bildeserien.

Diktet ble et dikt om litt kunnskap, en del religion, nærmest ikke noe som helst om politikk, samt da mye kjærlighet. Diktet ble en helside med mye informasjon om disse tingene og la til rette for å kunne ta del i kulturen til folket i de landene han var i for en kortere periode. Han ville også oversette diktene til de språkene de hadde i de landene han besøkte. Det var tre land eller da fire med sitt eget.

Han fikk besøk av P. Blodend litt etter at han hadde skrevet diktet, og han laget kaffe til Blodend.

- God dag, sa Aurelius. - Hvordan har du hatt det idag?

- Jeg har hatt en fin dag, sa Blodend. - Hvordan har du hatt det?

- Jo da, det har vært en rolig dag hjemme så langt, sa Aurelius.

- Jeg har skrevet blant annet et dikt.

- Åja, et dikt, sa Blodend. - Det kan være greit med lyrikk og diktning av og til.

- Ja det er det, sa Aurelius. - Det er slik at dikt kan være noe stigmatisert. Eller da lyrikk. Det er liksom ikke så vanlig at en

skriver dikt, men det er noe med alt i mellom det gode og det mot det onde. Det i mellom, som en ikke nødvendigvis skiller i de to ulike delene. Diktet jeg skrev idag, er litt slik at det er imellom to andre diktsamlinger jeg har skrevet der den ene er med det gode, og den andre er mot det onde.

- Åja, sa Blodend. - Det er slik at om en klarer å skille de fra hverandre, så vil en oppleve at en får en veldig oversikt og et godt system for det en skriver om. Om en for eksempel går i den fellen å ikke systematisere, så vil en nok oppleve at andre slike som lesere kan bli forvirret.

- Ja, det kan nok skje, sa Aurelius. - En må vite hva en holder på med som forfatter. En kan av og til komme til å være usikker om en ikke skriver systematisk, men kun skriver på hva som helst uten noe system.

De to ble sittende en stund å snakke rundt et av bordene i stuen og drikke kaffe og spise noe til kaffen. Blodend hadde ikke noe særlig oppdrag, det var bare det å besøke Aurelius som var planen. De to var i denne perioden veldig opptatt av politikken de jobbet med sammen, og det var klart at de hadde mye å gjøre med den. Men de kunne ta seg tid til så mangt, deriblant det å skrive dikt eller annet når de hadde tid.

Utenfor hørte de noen hyl og brøl. De gikk begge to ut bort til vinduet for å se. Det var Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat som stod å brølte og hylte utenfor ikke så veldig langt unna. Det var omlag en hundre meter fra huset.

- Nei, disse må jeg ha vekk, sa Aurelius. - Jeg ringer vaktholdet i byen.

- Å, i helvete så syke folk! sa Blodend litt folkelig og høyt til Aurelius når han så de fire utenfor begynte å oppføre seg dårlig seg med ulike ting i gaten der de stod.

- Ja, det er virkelig noen gale folk dette, sa Aurelius.

Kort tid etter kom vakter og hentet de fire i en varebil der de fire ble plassert bak i bilen. Videre ble de kjørt hjem og Aurelius fikk en oppdatering fra vaktene.

- Nå er de kjørt hjem, sa Aurelius etter å ha snakket i telefonen.

- Bra du tok ansvar og fikk de vekk, sa Blodend.

De satte seg ned igjen ved bordet og snakket litt mer om dette med annet enn politikk.

SIGARETTER OG BÅL

Sann og Nobili var på en reise rundt i byen sammen. De kjørte bil og besøkte en del steder der de kombinerte det private og politikken. De ville sonde byen, og finne en del steder som kunne være aktuelle for en politisk kampanje, og så spiste de en del steder på veien der de hadde uformell samtale.

De hadde en samtale om sigaretter, røyk og bål og lignende ved en av kafeene de besøkte:

- Ja det er klart at det kan være slik at vi har i oss en utvikling sammen med røyk faktisk, sa Nobili. - Mange av oss liker å røyke, og det kan ligge i genene våre. I kroppene våre. I mange, mange år har vi som mennesker brukt bål til mat, varme og lignende, og på den måten hatt et forhold til bål, røyk. Her kan det nemlig være at vi har utviklet oss til å tilpasse oss røyk som mennesker.

- Ja, det er mulig, sa Sann. - Det kan være at de som liker å røyke sigaretter nettopp har den egenskapen at de liker røyk om genene.

De så en gruppe mennesker som satt utenfor kafeen og røykte.

- Der ser vi det, sa Sann. - De elsker røyk og det kan altså være kommet fra dette med genene og bål.

De kjørte videre og fortsatte med det å sonde byen. De tenkte at de skulle finne minst ti steder der det kunne være aktuelt å holde politiske samlinger i tiden som kom. Tale, underholdning, tid for spørsmål fra publikum og lignende. Også en del plakater og lignende materiell de kunne ha med seg.

Når de var ferdig hadde de med seg en liste og det ble et nytt møte i møterommet sammen med Aurelius, Nysølv og Blodend:

- God dag, og velkommen til et nytt møte, sa Aurelius. - Vi har idag fått en liste av Sann og Nobili over ulike steder i byen det kan egne seg å holde politiske kampanjer. Takk til dere for innsatsen. Når det gjelder planlegging av kampanjene så kan vi ta det i neste møte. For dette møtet er det planer om å diskutere en del generelle emner for politikken.

De fortsatte møtet, og fullførte like over klokken ni på kvelden. Det ble et møte som varte lenge. Når det var ferdig gikk de til en restaurant for å sammen spise et måltid og tilbringe

kvelden med uformelle samtaler:

- Det er klart at Seier er en god bok, sa Blodend. - Fortsatt er der en del oppslutning for det tradisjonelle, og det har kommet en kombinert løsning på bordet som må evalueres og som kanskje kommer til å vise seg sterkest. Jeg har hatt tro på Treenigheten som eneste løsning for politikken, byen, religionen, men det er klart at denne kombinerte løsningen spesielt er interessant. Når det gjelder det å fullstendig gå over til Seier som du har skrevet Sann så er det et annet alternativ.

- Jeg tror fortsatt på det, sa Sann. - Men denne kombinerte løsningen er også en god løsning må jeg si. Det er klart at en del tradisjonelle emner er mer eller mindre vedtatt av flere, og det skal ikke være umulig å se for seg at den kombinerte løsningen kommer til å bli gjeldende i byen.

- Når det gjelder Allting, så er det klart at det er den løsningen som er klar for å bli implementert i loven og samfunnet, helt foruten Mangfold, sa Nysølv. - Det blir nok ingenting av Mangfold annet enn som historie innen kort tid når implementeringen er ferdig.

- Ja, slik er det, sa Nobili. - Som forfatter av Mangfold som også Aurelius er, så er det klart at det ikke er vemodig å skulle gå over til Allting. Tvert imot så er jeg veldig glad for at Allting skal bli kunnskapen i samfunnet innen kort tid. Da jeg skrev Mangfold så måtte det en annen løsning til. Det var ikke mulig å få Allting inn i samfunnet. Både av den grunnen at det vitenskapelige ikke var på plass var én ting, men så var det kulturelle gevinster ved å vente med Allting i tillegg.

- Ja, det er jeg enig i, sa Aurelius. - Det var et klokt valg, og nå er det viktig at Allting kommer inn i skoleverket slik som planlagt. Loven blir snarlig oppdatert.

De gikk fra restauranten og Aurelius kom omsider hjem. Han satte seg i godstolen i stuen for å ta det med ro med litt enkel mat. Noe drikke og mat satte han på bordet ved siden av stolen. Han tok også frem avisen for dagen. Den som gjaldt hele byen. Den største avisen i byen. Han satt i en hel time med spising og lesing, og hadde endelig fått oppdatert seg på avisen ved midnatt. Da gikk han til sengs og la seg til å sove.

DIKT OG TREGHET

Nobili, Nysølv, Blodend, Sann og Aurelius var gjester på grunn av en spesiell invitasjon til et arrangement for kultur og poesi. De ankom og møtte mange bekjente utenfor bygningen der arrangementet skulle foregå. Spesielt en poet de visste hvem var ville hilse på Aurelius da han hadde fått med seg fremgangen når det gjaldt kunnskap ved at de hadde fått lagt til rette for at Allting skulle inn i loven fremfor Mangfold.

- Hvordan er det med kultur og poesi? spurte poeten.

- Ærlig talt er det slik at vi ikke har laget store planer nøyaktig for kultur og poesi enda, men integrert i eksempelvis politikken som Lederen beskriver så er det klart at kultur og poesi har sin plass, sa Aurelius.

- Da skal jeg kjøpe den boken umiddelbart når jeg kommer hjem etter dette arrangementet! sa poeten inspirert.

De skilte lag ved inngangen og de fem gikk inn og fant seg et bord. Det var omlag tre hundre gjester og det var planlagt en rekke taler, fremvisninger og opplesninger av dikt og lyrikk.

- Det ene poenget vi vil ha frem idag er et utrolig poeng fra en av bydelene i byen, sa en av talerne. - Det var nemlig slik at en av bøkene vi skal presentere idag, som inneholder tre hundre dikt, er slik satt sammensatt at hele formålet er å spre kjærlighet. Det er å informere om hva som bør gjøres i samfunnet der de ble skrevet, og forsøket var til og med underveis i skrivingen å vise diktene på nett, og da for å vise hva som burde skje i samfunnet der. Det som skjedde videre var at befolkningen begynte i stedet med det motsatte som de også holdt på med under skrivingen og mer og mer motsatte seg også diktene. Diktene var kjekk å skrive sier forfatteren, og det så kjekt at det ble altså skrevet tre hundre dikt i alt. Det utrolige var at befolkningen valgte altså å bli mer hatefulle, motsatt og ikke lytte til forfatteren. Tre hundre dikt. Valgte å ikke lytte, valgte elendighet, valgte hat, valgte korrupsjon, valgte å streve mot diktene dag etter dag. Det pågikk i alt i omlag ett år, og deler av befolkningen hadde det så elendig til slutt at de ikke klarte å jobbe nesten, men forfatteren hadde det godt. Han holdt seg til det gode, mot det vonde, var glad, hadde kjærlighet i hjertet og koste seg det hele året. Hvordan

befolkningen der han bodde kunne finne på å streve seg mot en slik forfatter og bli ond, bli hatefull, bli korrupt, bli elendig, bli trist er utrolig. Så det er en utrolig historie. Jeg skal nå lese opp ett av diktene.

Publikum ble stille av undring. De kunne ikke forstå hvordan en befolkning kunne være så stygg med en dikter, så stygg med seg selv, så håpløst idiotisk og gal.

- Jeg er faktisk spent på dette diktet, sa Aurelius til Nobili, Nysølv, Blodend og Sann.

- Ja, dette vil jeg høre, sa Sann, og de andre gav et uttrykk for at de var spent de også. Poeten begynte å lese opp diktet:

- I en tid som vår, der folk går å slår, så er det viktig å tenke på, at det er det gode som skal seire. Det er klart at det kan, være vanskelige med tann, når en først ikke er sann, og befolkningen begynner å leire. En må heller bare tenke, på seg selv og ikke vente, men være seg selv i mente, og så gå videre med glede. For en kan glede seg selv, til tross for at andre er i kvelv, når en ser at noen er ond, så er det bare å heve seg over det nede.

Poeten fikk applaus og noen i publikum begynte å gråte over hva de leste. Så at det var virkelig en vanskelig situasjon forfatteren, dikteren, poeten hadde hatt, mens befolkningen rundt ham hadde vært så stygg. Det var forfatteren som kom seirende ut av situasjonen. Det ble klart av applausen diktet hans fikk.

Det er slik med dikt og med lyrikk og med litteratur generelt, at informering er noe som slikt er veldig nyttig til. Det er klart at informasjonen når ofte ikke ut før lenge etterpå. Det kan ta lang tid før informasjonen en skriver kommer ut til andre. Når en sitter midt i det og skriver litteratur, så er en ofte alene. Og om en har det vanskelig når en skriver, så kan det ta lang tid før at andre ser det. Her er det klart viktig å få frem at forfattere må få fred på seg, slik at en får en kultur som er langt bedre der en kan få fred når en eksempelvis skriver. Det å ha kultur for å etter at noe er skrevet komme tilbake til forfatteren og tenke bakover i tid på hvordan forfatteren hadde det og så kan det ofte være for sent. Mange forfattere har tatt selvmord, og vi vil ha levende forfattere. Forfattere som trives under skriving. Lesere som trives med å tenke på litteratur som er skrevet av forfattere som trives. Som er glad, som har det bra. Ikke ha en kultur for at forfattere har en

dårlig tid når de skriver litteratur.

STAT ETTER STAT

Aurelius og de fire andre gikk etter at arrangementet for litteratur og poesi var over til en restaurant for å ha en hyggelig middag sammen.

- Det er utrolig hvor treg enkelte er, sa Aurelius. - Når en skriver tre hundre dikt, med samme emne, så burde det være mulig å kunne tilpasse seg litt, lære, se, og så bli med på at dikteren skal få fred til å skrive, og kanskje til og med være med som leser, slik at både skriving og lesning, blir kjekkere.

- Ja, det var en sterk historie, sa Sann. - Det er merkelig hvor treg enkelte er. Tre hundre dikt, og alle sammen gitt ut til befolkningen underveis slik at de kunne oppdatere seg på diktenes innhold allerede med det samme de ble skrevet.

- Over til et annet emne, sa Aurelius. - Jeg vil fortelle dere om en situasjon med en stat som ble kneblet, slik at en ny stat oppstod i det samme landet etterpå. Det hadde seg nemlig slik at en av mennene i landet ble mektig. Så mektig at lederen i landet valgte å tre av som leder. Om ikke reelt, så i alle fall gav lederen uttrykk for at han ikke ville mer. Videre så ble politikerne da oppmerksom på den mektige mannen og begynte å ha fokus på mannen når de oppdaterte lover, tok valg, laget nyheter. Ja, alt som en stat gjør begynte å gå i forhold til den mektige mannen merkelig nok. Det ble slik at de til slutt gikk på et slikt problem, at lederen ble enda mer negativ til mannen, og staten selv. Lederen ville plutselig til og med kneble staten selv, men det som skjedde var at en tidligere, historisk, åndelig leder åpenbarte seg, og viste at det var han som hadde skapt staten indirekte fra opprinnelsen av. Videre så fikk den mektige mannen et forhold til den åndelige lederen at han fikk kneble staten som var etablert, og så bygge opp en ny i det samme landområdet etterpå. Så det oppstod altså en helt ny stat i landområdet som den mektige mannen etablerte.

- Dette er litt innenfor slike emner der en stat får en ny leder, sa Blodend. - Det er klart for meg at staten skulle ha hatt en annen måte å skifte leder på, slik at ikke hele staten måtte knebles før den nye tok til forstått slik at en faktisk bare kunne ha endret leder.

- Ja, det hadde vært langt bedre politisk sett selvsagt, sa Nobili.
- Spørsmålet når det gjelder ledere, er et spørsmål som har vart i mange, mange, år. Noen styrer med ganske så konservative former som at det er i forhold til slekt hvem som leder, mens andre bytter ut der folket får en ny leder med jevne mellomrom, og så har vi jo dette med revolusjoner og lignende.

- Selv om jeg ikke er helt bestemt på dette området enda, så er det klart for meg at det bør være ulike kvalifikasjoner for et bytte av leder, og så om kvalifikasjonene innfris, så kan en leder komme til makten uavhengig av tidsperioder og tid, sa Aurelius.

- Det er selvsagt for politikken vår slik at det kunne være en styrke å ha alle disse detaljene på plass, sa Sann. - Men jeg er enig med Aurelius i at vi må vente med å sette slike detaljer inntil vi har tenkt på det teoretiske slik at det er best mulig.

- Ja, det er jeg enig i, sa Tor Nysølv.

- Det er i alle fall slik i vår politikk at vi vil ta kontroll på staten, bli lederen, få orden på det politiske og lover, og så vedta de beste lover mulig, sa Aurelius. - Det er slik med lover at de blir stadig bedre, og vi kan ikke alltid ha de beste med det samme om en først må teoretisere før en finner den beste løsningen. De kommer etter en viss tid. Slik er det bare med lover, og vi har kommet veldig langt i alle fall på det grunnleggende, men så er det en del detaljer som skal på plass etterhvert.

- Det er godt sagt Aurelius, sa Blodend.

- Ja, det er slik med lover at vi må utvikle dem over tid, sa Nobili. - Det er klart. De kommer ikke uten betenkning, og at en bruker en del tid.

- Det er slik at vi skal snart ha et nytt møte og da kan vi snakke litt mer om dette med lov og ledelse, sa Aurelius. - Alle kan gjerne tenke litt hver på dette med leder og bytte av leder. Her er det noen detaljer som fortsatt ikke er helt på plass, men vi ser i det minste det meste av hvordan det skal være. Jeg kan jo kort oppsummere så er det slik at når vi har en leder, så kan den stå seg over lang tid, men om der kommer noen som er bedre og utfordrer så kan vi ha ulike premisser som må oppfylles, og om de er oppfylt, så kan en bytte leder. Og da kan det være slik at det ikke spiller noen rolle hvor lang tid det tar før lederen kan byttes ut.

De fem fortsatte måltidet og ble sittende til klokken elleve.

ET FLAGG OG ET KVADRAT

En kunstner med litt spesiell bakgrunn som ikke alle stolte på hadde plassert kunst i hovedgaten av byen. Noen vakter hadde vært borte å sett på kunsten, og snakket med kunstneren, men ikke funnet noe ulovlig akkurat, så de trakk seg tilbake, og gikk til sitt kontor for å oppdatere seg på loven for å se om de kunne finne at alt var lovlig gjort som kunstneren holdt på med.

Kunstneren hadde med seg en del ulike maleri, og det var spesielt to av maleriene som publikum reagerte mest på. Det ene var et rektangulært flagg, der et liggende kors i lilla var omkranset av en kvit stripe, og der ellers de to resterende kvadratene og rektanglene hadde lilla farge. Videre så var der plassert et annet maleri ved siden av dette som var et lilla kvadrat. De to maleriene ville alle ta bilder av, og noen lurte på prisen. Da hadde kunstneren svart hver gang at flagget kunne ingen kjøpe. Det skulle aldri få noen pris sa kunstneren, men det lilla kvadratet kunne en kjøpe for en liten pris. Når de videre spurte hva den lille prisen var, så dvelte han alltid så lenge at de bare gikk før han hadde tenkt ut noen pris.

Thomas Miningfaithsin var i hovedgaten og hadde lagt seg ned litt fremfor der kunstverkene stod, og var sur. Han hadde kjent på ganske mange som hadde stått og sett på maleriene. Mange hadde spent til ham, og da sa han bare at han var ond og likte smerte slik at det ikke gjorde ham noe. Men han gråt til og med innimellom der han lå av smerte fordi det gjorde så ondt, men det ville han altså ikke vise til noen andre.

Kunstneren satte seg ned på en stol litt fremfor maleriene, og det ble avtalt en sum for bildet med kvadratet for en veldig interessert kjøper. Han sa det til kjøperen at han hadde fått en god pris. Kjøperen var veldig fornøyd. Kunstneren og kjøperen holdt en liten samtale like etter kjøpet:

- Jeg synes dette maleriet med det lilla kvadratet var fint jeg, sa kjøperen.

- Det skal jeg si deg, kjøper, at dette er et fint maleri som har mange symbolikker og tilknytninger i kulturen, sa kunstneren.

- Hvilke da? spurte kjøperen.

- Den ene er et program som er et fantastisk program om jeg får lov til å skryte, sa kunstneren.

- Skryt i vei, sa kjøperen.

- Programmet er et så fantastisk program at det sies at det er verdens viktigste program på minst én måte, sa kunstneren.

- Oi, sa kjøperen.

- Det er et program om mengder og tall, sa kunstneren.

- Spennende, sa kjøperen. - Vel, nå skal jeg hjem.

- Jeg vil bare si deg en ting, sa kunstneren litt i overmåte lett i stemningen.

- Tenk på at om en ikke er småtenkt, så kan en komme til å bli litt mer kjent i verden! sa kunstneren.

- Ja, det kan være sant, sa kjøperen, og gikk med en tanke om at kunstneren var nok veldig spontan av seg fordi han var jo tross alt kunstner og de kommer kanskje av og til med slike rare uttalelser.

Kjøperen var glad for kjøpet og tok det med seg hjem, og hengte det opp på veggen i stuen og satt en hel time og drakk på rødvin og hvitvin og så på maleriet.

Ute i hovedgaten, var kunstneren i mer aktivitet. Det var kommet i alt to hundre interesserte kjøpere til et maleri. De kunne skrive navnet sitt på en liste og så komme tilbake klokken fem til en auksjon. Klokken var like før klokken fem og de alle som hadde skrevet seg ned på listen var kommet tilbake.

- Velkommen, sa kunstneren.

- Jeg har aldri hørt om en kunstner som ordner auksjon i en gate ute før slik som dette, sa en av de som ville kjøpe.

- Nei, det er kanskje nytt, og her skjer det, sa kunstneren. - Vel, la oss gå igang.

Det ble en auksjon og vinneren fikk kjøpe maleriet.

Kunst og kultur er viktig i et samfunn. Det er viktig å ha friheten til å skape kunst, og så kunne leve av det. I alle fall mener mange det, men ikke alle. Det er klart at noen vil nok påstå at kunst er litt minimaliserende. Kunst kan være for barn, men andre mener at kunst er enormt viktig også i nåtiden og for enhver. Det handler om å være for mange kunstnere. Andre sier at kunst er noe som en kunne ha hatt et annet sted enn i samfunnet, men kun privat. Det er klart uenigheter, men det som kunst er fint med, det

er at kunst er noe som skaper glede, skaper interesse, er underholdende og kan være kjekt å la seg inspirere av med tanke på noe nytt i hverdagen og når det er fest.

STRATEGISKE TALL

På et annet sted i byen var Aurelius, Nysølv og Sann samlet til et måltid, og de hadde et emne de hadde lyst til å mimre over. Det var nemlig slik at når Nysølv skrev Allting så ble han angrepet som ofte forfattere gjør, men etter en lang og vellykket strategi fra folket til Aurelius og de andre ble striden en annen enn hva den var før.

- Det var vellykket for å si det mildt, sa Aurelius.

- Ja, det var det, sa Nysølv.

- Det er en veldig lang og god strategi vi har brukt, sa Aurelius.

- Tenke seg til at Frode Synd var den som liksom etter fag og emne skulle være den som forsøkte å ødelegge for ditt forfatterskap Nysølv, så ble det Thomas Miningfaithsin som direkte var den som forsøkte å ødelegge i stedet for.

- Ja, det var en utrolig god strategi, sa Nysølv. - Og så fikk jeg der hjelp av Sigurd Sann.

- Jeg tok meg av seieren ved å skive Seier og forsvare deg når du skrev Allting, sa Sann. - Synd var den som skulle ha angrepet deg med ulikt vås om tall direkte om en skulle se for seg hvordan en går til krig mot noen som nettopp skriver om tall, men så var det Miningfaithsin som mest gikk til krig mot deg når du skrev Allting. Og der kunne jeg komme inn og forsvare deg der jeg er den som har skrevet og jobbet mest med slike emner. Jeg skrev Seier og der står det om nettopp det forsvaret som ble utført, og det hadde jo tilnærmet ingenting med tall å gjøre, kun da de emner som gjelder Treenigheten til Blodend og Seier som jeg har skrevet.

- Det er suksessfullt, sa Aurelius. - Så suksessfullt at det skal vi vise til folket som har vært med oss i alle disse årene før vi faktisk utførte oppdraget med selve skrivingen og utvikling av bøker og teori.

- Ja, kanskje vi skulle lage en presentasjon som handlet om akkurat dette emnet, sa Sann.

- Ja, det skal vi gjøre, sa Aurelius. - Vi kan notere ned emnet og lage en presentasjon eller forelesning eller lignende der vi får frem essensen i disse emnene her.

- Ja, det gjør vi, sa Sann. - Det blir veldig fint for folket å se at vi i mange, mange, år har hatt en felles strategi som ikke alle har visst om, som vi har fullført og utført, og som alle kan være glad for i folket vårt.

- Det er et veldig godt poeng, sa Aurelius. - For det er ikke lite folket vårt har ofret og vært med på for at Allting skulle bli vår teori. Vår kunnskap. Våre bøker Sann og Nysølv. Det er en stor prestisje og bragd som alle i folket vårt kan ta glede av og være stolt av vårt folk for å ha fått til. Det kan også legges til at i disse dager er vi også noe angrepet fra fremmede folk, også i byen, men disse er jo nettopp av de folkeslag som tidligere har vært utfordringen i forhold til å utvikle slik teori, og til tross for at de har kommet nært, så har vi altså mestret det å skrive Allting. Gratulerer til dere og la oss forberede en presentasjon eller forelesning som viser hele folket hva for prestisje vi har gjennomført sammen som et helt folk enten de vet det eller ikke. Vi skal informere dem som ikke vet slik at alle får vite om det.

- Dette er så godt sagt Aurelius, at jeg får en enorm følelse av seier, sa Sann. - Gratulerer alle sammen. Ja.

De satt til litt over ni på kvelden på restauranten før de gikk til hvert sitt hjem. Aurelius satte seg inn på kontoret for å notere ned litt av hva de hadde planlagt å presentere til folket. Han skrev en skisse over situasjonen og systematiserte litt, og så gikk han til sin stue for å ta det litt med ro og la tankene sette seg litt med et lite måltid. Han avsluttet videre kvelden med litt skriving av skjønnlitteratur i stuen.

Sann satt hjemme på kontoret og samlet en del kilder for sitt arbeid med Seier, for å levere til Aurelius på neste møte med tanke på den planlagte presentasjonen. Det gjorde Nysølv også. Hjemme hos seg selv satt Nysølv på kontoret og samlet sammen en del kilder for arbeidet med Allting, slik at han skulle ta det med på neste møte.

Det er slik med teori, at det er flere punkt som kan bli kritiske når det gjelder det å være lærer. Det å være mester. Om en har skrevet en bok om et emne og skal belære om emnet, så er det

klart at om noen andre har skrevet en lignende teori først, så vil det å være lærer bli preget av hvem som var først ofte. For en kan da begynne å lure på dette med plagiat, og om noen har kopiert og egentlig ikke vet hva de snakker om angående en teori, så får de som var først en slags gunst. Også handler det om kvalitet. Om noen skriver en bok med god kvalitet så vil den kunne komme fremfor bøker med lavere kvalitet. Tidspunkt og kvalitet. Dårlig kvalitet og sist, vil være det dårligste. Dårlig kvalitet og først, vil være noe bedre. God kvalitet og sist, være enda bedre på en måte kanskje, eller da noe lignende som dårlig kvalitet, men først. Og så da det beste som er god kvalitet og først.

STRATEGISKE ØYNE

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann avtalte et nytt møte klokken fem. Det var ikke så veldig viktige saker de hadde denne dagen, så møtet kunne være på ettermiddagen.

- God dag, sa Aurelius. - Jeg vil meddele til dere idag litt om planene fremover spesielt i forhold til boken min Lederen i forhold til det politiske. Det er klart at byen som helhet har nå begynt å bli oppdatert på vår politikk, og flere og flere tilbakemeldinger er positive både direkte fra folket, men i media. Vi har gode uttalelser stadig vekk, støtt, og det er klart at vi øker i byen.

- Du har noen veldig gode strategiske øyne Aurelius, sa Sann.

- Ja, det er en fryd å se at du vet hva du holder på med som vår leder Aurelius, sa Nobili.

- Vi kan komme tilbake til dette med strategiske øyne litt senere i møtet eller da ved en restaurant etter møtet om dere vil, sa Aurelius.

Aurelius fortsatte møtet og oppdaterte alle om de punkter han hadde planlagt å oppdatere dem på. Videre så ble møtet ferdig og de samlet seg ved en restaurant i byen for litt med uformell prat.

- Det var et godt møte, sa Sann. - Det var ikke så mye av det viktigste vi jobber med, men mange gode poeng som vi kommer til å jobbe mer med fremover.

- Ja, sa Aurelius.

- Det var dette med strategiske øyne jeg vil si litt mer om, sa

Sann. - Det er klart at det er mange ulike mennesker i byen, og noen av de mest farlige, slike som Tid-Bagatell har av og til noen voldsomt strategiske øyne, men da ikke som noen positiv egenskap.

- Fortell gjerne mer om dette, sa Aurelius.

- Når jeg så på deg tidligere idag under møtet Aurelius, så hadde du noen veldige strategiske øyne, som vi alle på møtet kunne se var skarp og som om du visste helt hva du holdt på med, og du tenker da over hele byen og kommer med gode planer og strategier for oss alle i byen. Det er av og til slike og det negative, som lager ulike planer, og strategier slik som Tid-Bagatell som plutselig blir stående med et strategisk blikk som vi ikke stoler på.

- Ja, det kan nå være slik av og til, sa Aurelius. - Slike må vi få kontrollert til å ikke lage onde planer for befolkningen.

- Ja, det er sant, sa Sann. - Vi har jo psykiatrien, fengsel og forsamlingshus som sikrer at slike ting ikke skjer.

- Ja, det er et gode, sa Aurelius.

Plutselig så fikk Sann øye på Tid-Bagatell og Thomas Miningfaithsin utenfor vinduet. Tid-Bagatell stod å snakket med Miningfaithsin som om de holdt på å planlegge noe.

- Se der, sa Sann. - Tid-Bagatell og Miningfaithsin står utenfor.

- Ja, se der, sa Aurelius.

Noen vakter kom så til og geleidet Tid-Bagatell og Miningfaithsin vekk fra området, så de hadde sikkert gjort noe ulovlig eller bemerkelsesverdig like før så vaktene hadde blitt oppdatert.

- Nei, det er ikke noe håp for disse onde i befolkningen, sa Blodend. - Vi må holde oss til det gode, ellers blir det et dårlig miljø. Så vaktene gjorde her helt sikkert det riktige.

- Ja, det er ganske så sikkert, sa Sann.

Om det er noe vi beundrer store og flotte ledere for, så er det nok strategiske øyne som mange andre uttrykk slike har. De står ofte og har som om alt fremfor seg, og tar valg som andre må og vil følge. De bestemmer, gir ordrer, tar beslutninger, tenker og planlegger. Det er klart at det påvirker hvordan de ser ut. De blir preget av sin ånd, sin sjel, sin tanke. Andre igjen kan se annerledes ut, men det er når de som gjør gale ting, feile ting, onde ting som begynner å se litt lignende ut som om en leder at det kanskje er

på sitt galeste, sitt ondeste, sitt sykeste.

ÆRE OG VANÆRE

For enkelte folkeslag er det en ære å være enten tilknyttet fargen rød eller fargen blå. Så har vi dem som ikke klarer å holde seg til enten eller en av fargene, men som veksler farge mellom rødt og blått i forsøk på å kanskje være ustabil for andre, slik at en ved å være utilregnelig selv, forsøker å skape indirekte ustabilitet for andre. Da utnytter en fargene i forsøk på å plage andre, noe som for de som sier at fargene rød og blå er en æressak vil være fullstendig vanære.

- En skal veksle mellom rødt og blått! skrek Tid-Bagatell.

Det var morgen i byen og folk hadde nettopp stått opp, og bare noen få gikk til jobben i hovedgaten i byen. Tid-Bagatell holdt på med noe helt merkelig midt i hovedgaten.

- En skal veksle mellom rødt og blått! skrek Tid-Bagatell igjen.

Ingen hørte på ham.

P. Blodend var på vei til et møte med en han skulle snakke om Treenigheten med. Og han la merke til Tid-Bagatell så han benyttet sjansen til å kort bare høre på hva han holdt på med.

- Hvordan har du det denne vakre morgenen? spurte Blodend.

Tid-Bagatell sa ingenting, men hoppet opp, snudde seg rundt, og sa:

- Nå har jeg snudd meg så jeg er ikke den samme som før du spurte spørsmålet, så nå trenger jeg ikke svare! sa Tid-bagatell høyt.

- Han er bare et ekkelt useriøst kryp, som bare slubb og slasker snakker med! sa en forbipasserende mann høyt som ikke visste hvem Blodend var.

- Ja, jeg vet hvem det er, men benytter anledningen til å høre på hva han har å si før jeg eventuelt tar kontakt med vaktene for å få ham vekk herfra, sa Blodend.

- Det var skikkelig, sa mannen og gikk.

Tid-Bagatell bare stod uten å si noe som samtalen holdt på med den forbipasserende mannen. Han la seg også ned på bakken og svingte hoftene frem og tilbake og skrek fargene rødt og blått

vekselvis som han vrikket på seg.

- Nei, nå tror jeg du må hentes, sa Blodend og ringte vaktene.

De kom etter kort tid og hentet Tid-Bagatell og kjørte ham til sitt hjem.

Blodend fortsatte til det planlagte møtet, og møtte mannen han skulle snakke med utenfor en av forsamlingshusene i byen der en kunne holde formelle møter.

- God dag, sa Blodend.

- God dag, sa mannen.

De hadde planer om å holde en samtale om Treenigheten, folket i byen og da en oppdatering på hvordan det gikk med de to gruppene som levde mer eller mindre atskilt fra hverandre i byen.

- Det er klart for meg at mengden de to gruppene har har minket seg litt, sa Blodend. - Det ser ut til at politikken vår, altså den politikken Aurelius representerer og som jeg også er med på vinner mer og mer frem og at de to grupperingene blir færre og færre.

- Ja, det ser ut til å være en tendens som jeg bekrefter, sa mannen. - Det er klart for meg at mengden av de to gruppene er blitt færre. Jeg har utført noen målinger som spørreundersøkelser, og det er klart en kurve som går ned når det gjelder mengde.

- Jeg er glad for å høre dette, sa Blodend. - Det er på samme tid, noe som er litt ambivalent for meg. Det er klart at Treenigheten sammenlignet med Lederen er to ulike enheter. De to gruppene kommer av Treenighetens liv og eksistens, men utviklingen går i favør av Lederen. Men det er klart at når vi har en så god leder som Gudleik Aurelius, så er det klart at Treenigheten kan forventes å bli mindre populær enn Lederen, og det er noe som jeg uansett ikke vil gi unødvendig resistans, da Lederen viser en god politikk.

- Det har jeg respekt for, sa mannen. - Jeg vil nevne noe annet som har med de to grupperingene å gjøre. Det er klart for meg i de spørreundersøkelsene jeg har gjort, at det ikke finnes én eneste som veksler mellom de to grupperingene. Det er klart at den ene liker best fargen blå og den andre liker best fargen rød, men det er altså ikke noen som helst som har vekslet mellom de to gruppene. De påstår til og med at det er en æressak å enten være i den ene gruppen eller i den andre. De kaller det for vanære å

veksle dem imellom, og derfor har det aldri skjedd at noen i de to ulike grupperingene har byttet gruppe.

- Interessant, sa Blodend. - Det er klart i Treenigheten at det stemmer. Det er slik at det ikke er forventningen at noen skifter mellom gruppene på en slik måte.

- Det er slik at Thomas Miningfaithsin er en av de kjente i byen som later som om han har noe med gruppene å gjøre, og skifter mellom fargene rødt og blått til tross for at han ikke er med i noen av gruppene, men later som om han er det og veksler, sa mannen. - Slik oppførsel må vekk.

- Ja, det må den, sa Blodend. - Jeg møtte tilfeldigvis på Tid-Bagatell idag, og han gjorde noe av det samme, så de onde påvirker hverandre. Jeg fikk ham tilkjørt hjem av en vakt.

- Bra, sa mannen.

De avsluttet møtet.

FORTAPELSENS GRENSE

Det er klart at når det gjelder moral så er det viktig å sikre at en ikke begynner å synde. Det er det første. Om noe feil har skjedd og en ser på seg selv som å ha utført en synd, så er det best å bearbeide synden og forsøke gjøre opp for det som en har gjort feil slik at en kan komme seg videre i likevekt med den eller det en syndet mot. Det er klart at en kan si unnskyld, kan gi en gave, kan trøste, eller lignende om noe har skjedd feil for å unngå å synde. Om en støtt synder og aldri gjør opp for det en har gjort feil, så vil en legge seg på vaner som er vonde og som drar en ned i fortapelse som en kanskje aldri kommer seg ut av. Dette er noe et menneske må være forsiktig med slik at en får et godt liv alene eller sammen med andre, og ikke da et liv som går til døden i synd og fortapelse.

Blodend, Sann og Aurelius møttes på en restaurant for en uformell prat, og klokken var omlag ni. De hadde hatt en lang dag alle sammen, med mye arbeid, møter og lignende aktivitet.

- Det er klart at det er viktig å unngå å synde, sa Blodend. - En kan komme til å møte veggen som de kaller det, gå inn i en slik fortapelse at en ikke kan oppleve å komme tilbake til et godt liv.

- Det kunne være mulig å se for seg en grense her, sa Aurelius.

- Fortapelse er noe som inntreffer når en grense er passert. Denne grensen mellom det gode og det vonde og en tenkt fortapelse om en går over grensen er vanskelig å finne nøyaktig. En kunne se for seg å ha ulike oppsett med spørsmål og svar for å finne ut om hva en har gjort av synd og lignende i sitt liv i forsøk på å finne ut om et menneske er på en slik grense eller ikke, og om de har passert en slik grense eller ikke. Det er klart at en må være forsiktig med seg selv, og ta ansvar for egne handlinger og om en nærmer seg noe syndig så forsøke trekke seg tilbake og unngå å gjennomføre, og ellers om en har syndet, så gjøre opp for seg på en eller annen måte.

- En slik grense er nok kun for det ideelle, sa Blodend. - Det er klart at om en tenker seg den gode politikken og fordeling av poeng for alt godt en gjør, og så eventuelt utdeling av poeng i minus, som negative poeng om en gjør noe galt som om med det onde eller mot det gode, så vil en kunne i alle fall ha noen poeng å gå ut fra, og med analyser og nøyaktig debatt og diskusjon så vil en nok kunne finne noen grenser for hvor et menneske ikke lenger kan komme tilbake til en god tilstand. En evig fortapelse.

- Ja, det er godt tenkt, sa Aurelius.

- Jeg har et eksempel med Seier som jeg kan nevne, sa Sann. - Dette verket gir veldig mange poeng i min favør. Viser en seier i tekst, i en bok, i et verk. De som først har gått i negativ retning har veldig mange negative poeng mot seg, og jeg har tilsvarende mange gode poeng, positive poeng med meg. Det er det som gjør den boken til et moralsk, religiøst, verk.

- Så kan du på noen måte påstå at en slik grense er nådd i fortapelse for de som har vært mot deg i den boken? spurte Blodend.

- Ja, det tror jeg, sa Sann. - Det er slik at det ikke nødvendigvis er slik at en grense er nådd, og om det i det hele tatt finnes en slik grense vi snakker om, men det er klart at det handler jo om mengde og det handler om alvor av synden som er begått, og når en har en slik enorm samling som kan finnes i Seier, så er det klart at det skal mye til for å gjøre opp for seg som den som er en synder.

- Det er klart at det er spennende med en slik grense, men du har et poeng her Sann, sa Blodend. - Det er klart at mengde er et

poeng her og grad av alvor for selve synden. Om en har en slik bok som du har Sann med Seier der hvor det er merket en rekke positive poeng til deg, og en rekke negative poeng til de som eventuelt er vond og dine fiender, så er det mulig å se for seg at synderne i boken i alle fall muligvis er på en slik grense. I et slikt grenseland. Kanskje eller kanskje ikke er i en fortapelse som ikke er mulig å komme seg ut av. Ikke mulig å i sine liv bearbeide for å komme seg ut av synden, ut av forfallet, ut av fortapelsen. Tilsvarende har du fått mange gode poeng Sann med Seier som gir deg en status som er seirende, som god, som en som vet hvordan oppføre seg for å holde seg god gjennom til og med tøffe og vanskelige tider.

- Uansett hvordan det er med dette med en slik grense, så er det klart at det handler om å gjøre godt, og da forsøke å gjøre så mye godt en kan om en vil hevde seg blant de beste, og omvendt, vil de som gjør mye vondt risikere å havne i fortapelse, og bli blant de verste, sa Gudleik Aurelius.

POPULARITET OG SKRIVING

Det var en skjønnlitterær forfatter som en gang sa at det viktigste når det gjelder skrivning det er å tilpasse seg selv skrivningen. Det er en egen livsstil det å skrive, og det er ulike former for skrivning. Det er skrivning av private brev, av kunnskap, av vitenskap, av skjønnlitteratur som dikt, romaner og så videre. Det er ulike måter for de ulike formene for skrivning. Det var en annen forfatter som sa at når en skriver noe kjedelig så er det klart at ikke så mange er interessert, men når en skriver noe som er interessant, så vil langt flere være interessert, og dette videre på godt og ondt, slik å forstå at om en skriver noe som er veldig interessant og mange følger med på så vil kanskje flere onde også forsøke å utnytte.

Etter at Aurelius, Sann og Blodend hadde vært på restauranten, så skulle Aurelius møte en av de skjønnlitterære forfatterne i byen for en samtale. De skulle møtes ved en pub der de hadde bestilt et bord. Det var litt i utkanten av byen og litt sært, men Aurelius var veldig ivrig for å møte forfatteren da han var interessert i et møte selv da forfatteren var veldig i vinden for tiden med en av de mest populære romanene ute på markedet. Det

kunne jo være slik at det videre ble inspirasjon under samtalen til emner å skrive om for forfatteren og Aurelius likte det å få muligheten til å prege kulturen. Kultur og kunst og miljøene rundt musikk og lignende er slikt som ledere alltid har vært engasjert i for å få være en del av, og omvendt. Det er en form for symbiose mellom ledere og kultur, der lederen får underholdning og kulturen levebrød.

Forfatteren og Aurelius møttes i en gate ikke langt fra puben der de skulle være:

- God dag, sa Aurelius.

- God dag, sa forfatteren.

- Jeg leste en anmeldelse av din siste bok idag, og jeg er veldig imponert over anmeldelsen.

- Takk for det, sa forfatteren. - Hyggelig at du tok deg tid til å lese anmeldelsen.

- Jeg lurer på hvordan du egentlig tenker når det blir påstått at du har med politikk som enhet å gjøre kun i overført betydning og hvordan dette påvirker ditt syn på politikk i byen, sa Aurelius.

- Jo, det har slik at når det gjelder politikk så å ta det for mye med i en roman skaper for mye realisme, sa forfatteren. - Derfor om det gjelder overordnede eller mindre politiske beslutninger, så er det klart at jeg bruker en del imaginasjon, eller da overførte betydninger og symbolske handlinger i teksten og romanen i stedet for å skrive like ned hvordan de politiske prosessene er det stedet romanen angår.

- Ja vel, så da forstår jeg riktig at om eksempelvis det skulle gjelde et paradigme, så kan det være at du skrev om en større endring innenfor kunnskapen i form av at eksempelvis alle studentene hadde hatt en større fest, der alle bøkene i alle bokhyllene tilfeldigvis hadde blitt byttet ut med private, eller bøker studentene hadde skrevet selv, og så hadde det eksempelvis vært symbolsk for et paradigme? spurte Aurelius.

- Ja, der har du et godt poeng som jeg faktisk kunne anvendt selv nå i disse tider når paradigmet du og Nysølv og de andre kollegene dine er i ferd med å inntreffe, sa forfatteren. - Jeg kunne eksempelvis har skrevet en ny roman, med handlingen som en fest for studentene i byen, der de nettopp gjør et slikt påfunn, men der det symboliserer et paradigme, og da det paradigme som du idag

har jobbet med og jobber med.

- Ja, det kunne være interessant å se utfallet av, sa Aurelius.

De gikk inn på baren og satte deg ned. Det var et lite, mindre bord på en ganske mørk, men en pen og klassisk pub med en elegant bar inne i lokalet. De kjøpte seg noe å drikke. Aurelius hadde fått en god mulighet til å ta del i en større bølge i miljøet for kultur, ved å avtale denne samtalen.

De snakket sammen utover kvelden.

OPTIMAL OMGANGSKRETS

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann stilte til møte på morgenen dagen etter at Aurelius hadde vært i samtale med den skjønnlitterære forfatteren. De skulle diskutere flere ting og deriblant skulle de diskutere dette med omgangskrets, for å se om de skulle ta stilling til noen bestemmelser som endringer i hvem de møtte og lignende.

- Velkommen, sa Aurelius. - Jeg var i samtale igår med den forfatteren som har den mest populære skjønnlitteraturen i nåtiden. Ut fra dette så er det slik at jeg vil diskutere med dere hvilken omgangskrets vi har. Det er slik at når en er en leder som jeg er, så er det klart at det vil kunne skape en del oppmerksomhet om jeg er i kontakt med noen media ikke forventer at jeg er i kontakt med. Det klart nærmeste og mest forventede er at jeg er i miljø og kontakt med andre ledere.

- Ja, det ville være det mest forventede, sa Blodend.

- Videre så er det klart at jeg på nåværende tidspunkt ikke er ferdig med mine politiske ambisjoner, men har som formål å utvikle politikken videre og er på et nivå, der det kan egne seg å være bredt ute i miljøene i byen. Være der det skjer, oppleve de hendelsene som skjer når det spesielt gjelder større begivenheter. Få med meg det populære, det som fenger folket. Men det er klart at vi nå begynner å få en slik utvikling politisk, angående kunnskapen og religiøst at det kan være på tide med å revurdere nettverket vårt.

- Ja, det kan være klokt å ta en revurdering av hvem vi er i nettverk med, sa Nobili.

- Jeg var for øvrig igår i en samtale med forfatteren som nevnt

og kan bruke det som eksempel, sa Aurelius. - Vi var på en pub litt i utkanten av byen da jeg tenkte det kunne egne seg for forfatteren, og vi hadde der en hyggelig samtale om skjønnlitteratur og om spesielt hvordan han lyktes med å fenge så bredt blant folket og bli så populær som han er blitt. Jeg som politisk leder, og han som skjønnlitterær forfatter. Det er ikke umulig på en slik uformell måte, da vi kjenner hverandre fra før av og har en felles historie sammen, men det kunne kanskje vært litt annerledes om vi ikke kjente hverandre fra før av og hadde møttes til en slik uformell samtale.

- Ja, det er klart at om det kun er som om et profesjonelt møte, men samtidig uformelt og der ingen av partene har noen fortid og felles historie sammen, kan det i mange situasjoner bli betenkelig, sa Blodend.

- Det er klart at vi må tenke litt gjennom nettverket vårt, sa Aurelius. - Vi begynner å bli veldig kjent nå, og svært profesjonell i politikken, og når det gjelder kunnskap, og utvikling av oss selv angående det religiøse som Blodend og Sann mest jobber med så er vi suksessfull. For å unngå at det skulle oppstå noen betenkelige situasjoner, så kan det være greit med noen bestemmelser. Vi kan ta en pause, og så kan vi etter pausen se om vi skal konkludere med noen nye bestemmelser for nettverket vårt for å se om noe skal oppdateres.

De tok seg en pause og fortsatte møtet etterpå. Møtet varte i litt over en time.

Når de var ferdig med møtet tok de seg en tur til en av de restaurantene som lå i hovedgaten av byen.

- Vi har nå kommet langt i det arbeidet vi har satt fremfor oss, sa Aurelius. - Det nærmer seg også en seremoni og en feiring av paradigmet vi har fått satt i loven. Det er vi som er grunnlaget for at paradigmet er sikret i loven.

- Ja, det er vårt arbeid, sa Nysølv. - Helt fra grunnlaget for vitenskapen, til presentasjonen av miljøet for vitenskapen og så integrering av Allting i loven er vårt arbeid.

- Det som nå står fremfor oss er spesielt dette med politikk og religion, sa Blodend.

- Ja, der har vi en del å gjøre, sa Aurelius. - Det viktigste fremover er å øke oppslutningen politisk, og så bli en del av det

religiøse miljøet.

- Vi har allerede begynt en del religiøse møter, sa Blodend. - Jeg og Sann var forleden på et møte med en vesentlig av de religiøse, og det var inspirerende, og vi kan konkludere med at vi er med en slik utvikling i arbeidet med det religiøse at jeg ser for meg å om ikke så langt inn i fremtiden at vi finner en løsning på dette med hvorvidt Treenigheten eller Seier skal være det religiøse grunnlaget.

De avsluttet etter måltidet samtalen, og reiste hver og en hjem til sitt.

EN UKJENT SYKDOM

Det var Aurelius, Nysølv og Nobili som var på tur i hovedgaten i byen. De skulle holde en samtale om kunnskap. Det bemerkelsesverdige som skjedde på turen var at de så Tid-Bagatell med en slik form for utagerende oppførsel at han ikke kunne være frisk, og samtidig ble det en diskusjon mellom Nobili og Nysølv som representerte hver sin psykiatri og psykologi med sine bøker Mangfold og Allting.

- Jeg skal sitte her! skrek Tid-Bagatell.

Han satt på en benk og så ut til å ville legge ekskrementer ved sin stilling oppå benken ned på selve overflaten på benken. Det var en oppjaget kar en kunne se i den stillingen og med en slik dårlig mentalitet.

- Hva er det som er i veien tro? spurte Nobili.

- Jeg er her! skrek Tid-Bagatell.

- Han har tydeligvis noen problemer med seg selv, sa Nysølv.

- Jeg har vekslet! skrek Tid-Bagatell. - Jeg var Tid-Bagatell igår, men idag er jeg Gudleik Aurelius!

- Nei, hørte dere hva han sa? spurte Aurelius. - Han påstår han er meg.

- Det må være en eller annen form for personlighetsforstyrrelse, sa Nobili.

- Ja, det tror jeg også, sa Nysølv.

- Jeg hater deg! skrek Tid-Bagatell til Aurelius.

Nobili gikk bort litt nærmere Tid-Bagatell for å spørre han spørsmål.

- Hvorfor hater du Aurelius? spurte Nobili.

- Jeg prøvde faktisk å drepe ham en gang, men klarte det ikke, sa Tid-Bagatell.

- Drepe ham!?! spurte Nobili.

Nobili gikk bort igjen til Aurelius og Nysølv. Han forsøkte faktisk å drepe deg Aurelius engang, og nå later han som om han er deg.

- Da er det faktisk mulig at dette er en type sykdom som ikke står skrevet om i Mangfold, sa Nysølv. - I Allting, så er det slik at jeg har med en sykdom som gjelder fiender, eller da mordere som ikke klarer å myrde den de forsøker å myrde. De klarer altså ikke å gjennomføre mordet, og på den måten lever de i synd. Videre så blir det vanskeligere å vanskeligere for den syke morderen, å akseptere seg selv slik at han utvikler en personlighetsforstyrrelse der han begynner å late som om han er den han forsøkte å myrde. Dette er en forholdsvis komplisert sykdom, men er ganske enkel å forklare ser dere. Nå i denne situasjonen ser dere altså en morder som ikke mestret å myrde Aurelius, og så later han som om han er Aurelius nå etter at alt dette har skjedd. Han er en fullstendig taper som har mistet all respekten for denne synden å forsøke å drepe, og nå later han altså som om han er Aurelius, vinneren. Vinneren han ikke klarte å drepe. Dette er en synd som vi ser mislykkede mordere taper mot, og klassifiseres i Allting som en egen sykdom. Denne sykdommen finner en ikke presentert i Mangfold.

- Det stemmer, sa Nobili. - Det ser ut til å være som om en mislykket morders straff psykologisk. Som om naturen straffer den mislykkede morderen, med en straff for sin synd.

- Det synes jeg var godt sagt, sa Nysølv.

- Nei, vi må gjøre noe med dette, sa Aurelius. - Vi kan ikke la denne Tid-Bagatell sitte her å ta opp plassen på benken her på en slik måte. Vi kan tilkalle vaktene og så se om de vil ha ham tilsendt til akuttmottaket for kontroll av hans helse.

De tok kontakt med vaktene og de kom å hentet Tid-Bagatell som fortsatt var i en eller annen form for vrangforestilling da han presenterte seg som Gudleik Aurelius til vaktene.

- Det er en fornøyelse å se dere diskutere Mangfold og Allting sine ulikheter, sa Aurelius.

- Ja, det er interessant å se på forskjellene, sa Nysølv.

- Det er ikke lenge igjen til paradigmet er i loven og at skoleverket er oppdatert med nye lærebøker og en ny læreplan, sa Aurelius. - Da vil denne sykdommen vi antageligvis så idag være pensum ved universitetet til forskjell fra nå der Mangfold er pensum.

De fortsatte turen de hadde begynt på.

PARADIGMET FULLFØRES

Det skulle bli en stor dag. Endelig skulle paradigmet gjennomføres, og det var planlagt en rekke ulike begivenheter i byen. Aurelius hadde invitert Nils Nobili, Tor Nysølv, P. Blodend og Sigurd Sann til et morgenmøte for å samle seg og informere og oppdatere seg på alt som skulle skje.

- Klokken elleve skal regjeringen holde en tale om at implementeringen av Allting er fullført, sa Aurelius. - Klokken ett skal Nysølv og jeg holde hver sin tale ved skolen like ved hovedgaten i byen, og klokken fire er det en felles middag med eliten hvor alle vi fem er invitert og skal være med. Det kan ellers nevnes at det arrangeres fest for alle studentene i byen utover kvelden, og at det blir arrangert leker og andre arrangement for barn og ungdom utover ettermiddagen og tidlig kveld.

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann kom tilbake til møterommet like før klokken elleve for å se på talen til regjeringen:

- Det er en stor historisk begivenhet, vi idag er deltakere på alle sammen, sa taleren. - Hele vårt skoleverk skal idag få implementert et helt nytt vitenskapsgrunnlag der Allting erstatter Mangfold. Det er takket være den store vitenskapsmannen Tor Nysølv, og vår kjære Gudleik Aurelius at vi har æren av å gjennomføre paradigmet i denne tiden av menneskenes historie. Det er klart at vi gjennom historien har ulike tegn på at det en gang skulle komme et slikt paradigme som vi nå gjennomfører, men det er ikke bare tilfeldigheter og planer som er årsaken til at vi idag kan stå her og dele den stunden og dette paradigmet. Aurelius og Nysølv har gitt oss en stor del av sitt liv og innsats. Det var ikke bare enkle utfordringer i utviklingen av Allting, men

det var også lange perioder med tungt arbeid. Allting er nå presentert oss, og vi tar det inn i skoleverket. Paradigmet er vårt, paradigmet er elevene sitt og paradigmet er lærerne sitt. Det kan også nevnes, og det gjør jeg, at vi ikke bare fikk Allting. Det var hele to forfattere, to vitenskapsmenn som nærmest samtidig utviklet Allting. Både Gudleik Aurelius, og Tor Nysølv utviklet Allting med en kort periode fra hverandre, og dette visste til og med ikke Nysølv om. Så det er fantastisk sofistisert hvordan Aurelius og Nysølv kunne presentere Allting til oss.

Talen fortsatte. Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann hørte resten av talen, og spesielt Aurelius og Nysølv fikk nærmest en følelse av gåsehud for den storhet som denne dagen var presentert på fjernsyn i møterommet.

Når talen var ferdig, gikk de videre ved å forberede seg til talene som skulle være ved skolen i sentrum av byen. Aurelius og Nysølv skulle holde tale, og det skulle også være en del innslag av musikk, og en del artister, samt skulle noen elever si noen ord på talerstolen for å virkelig få barna og ungdommen med seg i denne vinden som paradigmet var for byen, og for menneskeheten.

Aurelius og de fire andre ankom skolen og fikk seg plass langt oppe på den ene siden av talerstolen slik at alle kunne se dem. De var blant hovedgjestene på arrangementet. Det ble holdt noen kortere taler, og så holdt Aurelius og Nysølv talene sine til stor applaus og begeistring fra publikum.

Når arrangementet ble ferdig forberedte de seg til middagen sammen med eliten. De ankom litt før klokken fire, og kom i samtale med en del andre gjester like innenfor inngangspartiet av bygningen. Det ble også noen intervjuer med noen korte, raske spørsmål fra media. De satte seg videre ned ved et av bordene hvor de hadde blant de flotteste posisjonene i salen hvor middagen skulle gjennomføres.

Det ble holdt en del taler, blant annet av borgermesteren i byen:

- Velkommen alle sammen, sa borgermesteren innledningsvis.
- Dette er en stor begivenhet for oss alle, og ikke bare alle i denne byen, vår kjære by, men også for hele menneskeheten. Det er vi fra denne byen som er utgangspunktet for hele paradigmet, og det

vil gi ettervirkninger innover i hele vår historie, vår felles historie med alle mennesker på denne jorden. Det blir store emner. Det blir brask og bram. Det blir vidunderlig når et slikt paradigme, som omtales av de beste som det siste paradigmet i vitenskapen, gjennomføres.

Talen fortsatte inntil den var ferdig og det til en ærverdig applaus fra alle gjestene til middagen. Aurelius, Nysølv, Blodend, Sann og Nobili var stolt der de satt og fikk den hovedsakelige æren av begivenheten.

Det ble videre en del hyggelige samtaler rundt bordene.

Når middagen var ferdig, ville Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann benytte anledningen til å på en tilbaketrukket måte ved den beste restauranten i byen hvor de hadde bestilt seg bord, over et enkelt måltid sammen bearbeide alle inntrykkene og avslutte dagens feiring av paradigmet.

PERSONLIGE EMNER

Det var en vitenskapsmann en gang som sa at en alltid var seg selv grunnleggende. To religiøse diskuterte også dette utsagnet, men hadde hver sine to tillegg de ville ha frem, fordi den ene mente at vi må speile hverandre på den måten at om vi oppfører oss på en spesiell måte så kan vi gjøre det med den antakelse om at andre vil synes det er greit å gjøre det samme, eller da som den andre religiøse sa det at en kan heller være seg selv og så dele gode ting med hverandre eller da gi hverandre gode ting som et godt ord i stedet for med fokus på at en er seg selv.

- Det er mange måter å tenke på disse emnene, sa Aurelius.

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann var samlet rundt et frokostbord på et av forsamlingshusene i byen på balkongen. Det var et behagelig vær der solen hadde stått opp, det var varmt, men ikke for varmt, men en behagelig temperatur der hvor de satt. De hadde en uformell prat og rolig start på dagen etter alle festivitetenene dagen før.

- Om vi skal oppsummere det som stod i artikkelen jeg leste for noen dager siden angående personlighet, så er det klart at det grunnleggende er å være seg selv, og sekundært er det å enten eksempelvis tenke på hvordan en oppfører seg i forhold til

hvordan en påvirker andre med sin oppførsel, eller da hvordan en påvirker andre ved å gi dem ulik oppmerksomhet som et godt ord, sa Sann.

- Ja, det er godt sagt, sa Aurelius. - Det er mange ulike moment om en skal fullt ut greie ut disse emnene.

- Jeg ville ellers spørre om dette med media, sa Nobili. - Nå som vi begynner å bli veldig kjent i media, så lurer jeg på om noen av dere har laget noen spesiell strategi i forhold til kontakt med media.

- Jeg tror det viktigste er å selv være litt taktisk i forhold til det å ta valg for hvilke media en selv ønsker å være eksponert for, sa Aurelius. - Ta valg for hvilke en aksepterer, kansellere kontakt om en vil det, ta et valg for hvordan en behandler en umiddelbar forespørsel som et spontant kort intervju eksempelvis, og så ellers bruke litt tid før eventuelle forsamlinger eller lignende om en skal forsøke påvirke hvordan media profilerer det etterpå eller direkte.

- Ja, det er det å ta kontroll på det selv som er det viktigste, sa Nobili.

- Ja, jeg tror du er inne på noe viktig der, sa Aurelius. - Jeg vil ellers si noe om lederskap. Det er nemlig slik at vi nå nærmer oss mer politikk. Det er klart at vi som lag må tenke litt mer på hvordan jobbe sammen og fungere bedre som et lag om vi vil forbedre arbeidet sammen. Her kan vi tenke litt på det å hjelpe hverandre, bidra til det vi jobber med sammen og sette oss mer inn i det vi er spesialisert på hver oss.

- Ja, det kan vi, sa Nobili. - Det er klart at du har blitt en god leder Aurelius, og jeg vil forsøke å bli en bedre samarbeidspartner.

Like etter at Aurelius hadde uttrykt seg kom en forsendelse fra regjeringen. Det var nemlig slik at Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann som alle sammen hadde med politikken som helhet som hadde vært grunnlag for paradigmet skulle motta en pris hver. Det var en pris som kun de fem fikk og som var et tegn, symbol og et bevis på at de hadde vært grunnleggerne for paradigmet.

Det kom tre menn bort til bordet hvor de satt, og delte høytidelig ut en pris til hver. Hver og en åpnet pakken, og tok frem prisen og hang den på overdelen av bekledningen de hadde

på seg.

- Vidunderlig, sa Nobili. - Det lange arbeidet vårt har gjort suksess.

- Det var en fin pris, sa Aurelius.

De som kom med prisene trakk seg etterhvert tilbake etter å ha tatt et bilde av de fem sittende ved bordet med prisen på bekledningen ved brystet.

DETALJERT LOVVERK

Etter at arbeidsdagen var over som normalt skulle Aurelius, Nysølv, Blodend og Sann møte hverandre over en middag. Like før var det noen problemer med Tid-Bagatell og Frode Synd i byen:

- Vi vil heller ha en lærer som ikke kan det Nobili og Nysølv kan! sa Synd høyt til en gruppe som hadde samlet seg for å se på Tid-Bagatell og Synd.

- Hva mener dere? spurte en av mennene i gruppen.

- Nobili og Nysølv er ikke våre venner, fordi vi har vært stygg mot dem! sa Synd.

- Så dere har vært stygge mot Nobili og Nysølv, og så vil dere sabotere for dem og alle oss andre som vil ha Allting i skoleverket, og Mangfold som en del av historien? spurte mannen videre.

- Ja, noe sånt, sa Synd.

- Hva mener du med noe sånt? spurte mannen og smilte frodig rundt til de andre i gruppen da han følte han hadde roet ned Synd sine dårlige argumenter.

Synd sa ingenting på en stund, men laget noen bevegelser med hodet som om en høne til noen av de andre i gruppen som om han var blitt litt redd for mannen han hadde snakket med.

- Hvorfor ser du ut som om en høne? spurte mannen.

Synd svarte ikke, og Synd og Tid-Bagatell ble etterhvert sendt tilbake til hjemmene sine.

Aurelius og de andre gikk forbi stedet der gruppen hadde vært og de var rolig der nå. De gikk så inn på restauranten der de skulle ha seg et måltid sammen.

- Ja, det var dette vi kom inn på igår, angående lovene og

reglene, sa Aurelius.

- Ja, stemmer det, sa Sann.

- De skal være så helhetlige, og fullstendige, og omstendelige som mulig, sa Aurelius. - Vi kan se for oss å ha regler for absolutt alt. Til og med det vi ser på som bagateller, kan vi ha regler for, og så omfattende som helst.

- Det er klart at i et slikt tilfelle så vil vi se for oss at lovene vil bli selvfølgelig presentert på ulike måter, sa Nysølv. - Vi kan ha forenklede lover hvor kun de viktigste lovene er med, og så litt mer omstendelig oversikt over lovene med de viktigste lovene angående alt i verden, og så da den helt fullstendige lovsamlingen over alle lovene som finnes.

- Ja, noe sånt kan vi se for oss, sa Aurelius.

- Det er fullt mulig å skrive lover om absolutt alt i verden og så detaljert som vi bare klarer, sa Nobili. - Dette er spennende å gå igang med, og det er noe som vi kanskje altså skal ha med i politikken vi jobber med nå.

- Ja, det er det, sa Aurelius.

- Når det gjelder lover så er det viktigste at de kan føres, og så endres eventuelt om det er nødvendig, og når de er så gode som de bare kan som de er til slutt, så er det ikke noe mer å endre på, sa Nysølv. - Slik er det med kunnskap også. Når en lov er ferdig og ikke har behov for å endre seg, så er det klart at loven blir stående. Den blir konservert.

De gjorde seg ferdig med middagen sammen, og så gikk de til sine hjem. Aurelius gikk først inn på kontoret og ordnet noen mindre aktiviteter før han gikk for å hvile.

Etter hvilen gikk Aurelius inn i stuen og satte seg ned for å kort oppsummere alt som hadde skjedd i det siste i virksomheten sammen med Nobili, Nysølv, Blodend og Sann. Han tenkte på møterommet og kontoret han nylig hadde lånt, og på paradigmet som nå var ferdig, og på planene fremover med den politikken som de jobbet med.

Det slo ham ikke at det var mye arbeid.

Han fortsatte ned til kontoret for å planlegge et nytt møte med Nobili, Nysølv, Blodend og Sann. Han ville nå straks gå over fra å jobbe mest med paradigmet til å jobbe med politikk, og ville tilrettelegge for et nytt møte der det viktigste av oppdateringer

kunne bli meddelt til de andre. Og Aurelius ringte Nysølv for å komme igang med arbeidet med møtet:

- Jeg lurer på om det blir for tidlig for deg at vi avtaler et møte angående politikk imorgen, sa Aurelius. - Jeg tenker nemlig på paradigmet vi har gjennomført, og alt arbeidet med det og om det kanskje er interessant å vente før vi virkelig går igang med politikken, eller om du er klar for det.

- Jeg er klar, sa Nysølv. - Det er klart at det har vært mye arbeid med paradigmet, men det er ingenting i veien for å gå straks igang med politikken. Tvert imot så er jeg motivert til å kunne bidra med det jeg kan politisk for å få gjennomført revolusjonen eller da den politiske seieren så fort som mulig.

- Godt, sa Aurelius.

INGEN VENTING

Aurelius hadde invitert Nobili, Nysølv, Blodend og Sann til et møte angående politikk og de stilte opp alle sammen klokken åtte på morgenen da det var foreløpig et av de viktigste møtene de hadde hatt.

- Fint at dere kunne komme alle sammen, sa Aurelius. - Det handler idag om å få en oversikt over hvor vi er politisk og se litt fremover for hva vi skal gjøre politisk fremover.

- Det som er det fine med denne dagen er at det er nylig at vi ble ferdig med å implementere Allting i skolen, og har paradigmet ferdig, sa Nysølv. - Nå er det politikk som gjenstår, og vi har veldig mange muligheter for hvordan vi skal gjøre det.

- Ja, det er det som er fremover, sa Aurelius. - Vi skal ta i bruk de mulighetene som byr seg, det er én ting, og uansett skal vi etter planen fullføre alt politisk arbeid med suksess. Vi skal ha suksess, vi er i en suksessfull periode nå som paradigmet er forbi, og vi skal fortsette suksessen. Fortsette denne vinden av suksess vi har hatt i en lengre periode, og vi vil forsøke å ta kontroll på det politiske i hele byen.

- Ja, det skal vi forsøke, sa Sann.

- Det viktigste er å være til stede, sa Aurelius. - Det viktigste er å være der det skjer, der debattene skjer, der politikerne er, og så seire med de argumentene vi har for vår politikk. Det er en god

politikk vi har, og den seirer alltid om vi bruker de riktige argumentene. Det er det vi har. Det er en politikk som teoretisk sett er langt bedre enn den politikken andre partier har i samfunnet. Det vet vi og det skal vi bruke ved å nettopp være nøyaktig teoretisk, og være nøyaktig med argumentene som vi har.

- Ja, det er klart at er en fordel, og det gjør også at vi kan ta det forholdsvis med ro angående dette oppdraget om politisk suksess, sa Blodend. - Vi vet hva vi går til, og det er å benytte anledningen til å presentere politikk så ofte som vi kan, og der det etter planen er rasjonelt å presentere politikk.

- Vi skal delta i debatter, vi skal være i kontakt med media, vi skal holde taler, sa Aurelius. - Videre er det å være best, det er det viktigste, og da å vise at vi er best er noe som er viktig.

- Eksempelvis om vi vet om en svakhet ved et annet parti, der vi har et argument for noe bedre, så å vise nettopp sammenligningen, sa Sann.

- Ja, nettopp, sa Aurelius. - Å huske at i de tilfeller når vi får mulighet til å sammenligne oss med andre partier, så vise at vi er best ved å presentere våre løsninger ved siden av andre partier sine løsninger som ikke er så gode. Vi kan ta oss en pause på ti minutter.

De tok seg en pause fra møtet.

Det er klart at når en utøver politikk så er det viktig å styre på en god måte. Om en begynner med en dårlig politikk, dårlig styring, blir det raskt klager fra folket en utøver politikk i. Om det oppstår bedre løsninger, så vil det raskt bli problemer med å argumentere for politikken sin. Slik er menneskene, slik er samfunnet. De beste løsningene er de som vi vil ha. Om vi har fremfor oss en god løsning, så vil vi ikke kunne forvente å få oppslutning politisk om vi velger en dårligere løsning og presenterer den som politiker. Dette har klart vært en utfordring i folk som har ønsket å hindre tilgang til de beste løsningene. Om det av en eller annen grunn er et ønske å ta kontroll på en av de løsningene som er ansett å være best, og av en eller annen grunn vente med å skulle presentere den til andre, så er det klart slik at om noen andre som en ikke ønsker skulle finne den samme løsningen kommer på sporet av den så ville en forsøke å sabotere.

Her er en av grunnlagene for et slikt styresett som ikke liker de beste løsningene, men som liker dårligere løsninger uten den beste kvaliteten.

- Jeg vil først og fremst nå si at det viktigste for vår politikk er å presentere de beste løsningene, sa Aurelius. - Vi har presentert Allting til folket, og utført paradigmet som nettopp har blitt gjennomført i samfunnet. Allting var essensen i dette med kunnskap og kultur med best nivå, og har vært mulig gjenstand for at mange oppover i historien har forsøkt å unndra de beste løsningene til folket. Det er klart at utvikling av teori kan være risikabelt med tanke på det å ikke skulle bli forsøkt forulempet med ulike angrep. En kan komme til å være svak som noen som utvikler teori, med tanke på eventuelle angrep. Bare et slikt klassisk eksempel som det å få en skitten fille kastet inn vinduet, er noe som påminner oss at det å skrive alene, tenke alene, utvikle teori alene er noe som er vanskelig å få til uten å skulle bli angrepet og se ut som nærmest en boksesekk til slutt. Da er det ikke lenger noe pent å ha teorier tilgjengelige om en tenker på hva forfatteren gikk gjennom underveis i teoretiseringen. Dette har kanskje vært hovedårsaken til at vi nettopp har hatt en del kulturer i denne verden for å unngå de beste løsningene inntil en god nok teoretiker har skapt det beste. Mange som derfor har forsøkt å presentere gode teorier opp igjennom har derfor blitt stigmatisert og ført bak lyset og skjult. Nå har vi, mestret paradigmet endelig. De beste løsningene for kunnskap er nå tilgjengelig hos folket. Og det er ferdig, og nå skal vi bevege oss videre innenfor politikk. Vi skal endelig få presentere de beste løsningene til folket. Det har vært en lang historisk kamp, men vi er der, vi er her, og vi skal få dette utført på en god måte, og en så omstendelig og prestisjefyllt måte som vi bare kan og får mulighet til å gjøre det. Det viktigste er å få det ferdig, og nå begynner vi, og om ikke lenge er vi der og er ferdig.

- Ja, det var en god og inspirerende tale Aurelius, sa Nobili.

Alle ble sittende en kort stund for å ta innover seg det som Aurelius hadde sagt.

De gikk fra møtet og til en restaurant for å spise en middag sammen og tilbringe kvelden til en uformell prat.

LOVEN OG LOVBRUDD

De ankom middagen like når det begynte å skumre.

- Det er en sak vi kan snakke litt om, eller da et emne, sa Nysølv. - Nå i disse dager når paradigmet er ferdig og folk blir langt mer nøyaktigere enn før, så er det interessant å se på dette med lover og lovbrudd. Det er nemlig slik at når en blir mer nøyaktig med språket så vil en kunne også se at bare en unøyaktig, skjønn bruk av språket vil bli kunne sett på som et lovbrudd, som før ikke var et lovbrudd om da loven blir oppdatert selvfølgelig. Det er klart at det er før vi oppdaterte kunnskapen og språket slik at vi hadde et veldig skjønt språk og skjønt lovverk på grunn av alle de grovhetene kunnskapen, lovene og språket bestod av. En vil kunne påstå nøyaktighet i det unøyaktige, men uansett så er det skjønt grunnlag for mange av lovene. Når det så kommer mer nøyaktighet inn i loven, så vil selvsagt også livets utfoldelse bli mer nøyaktig, og det er klart at det skjønne vil få vanskeligere kår i samfunnet.

- Hvordan da mener du? spurte Aurelius. - Jeg forstod ikke helt da det var en del ting her du sa som kanskje ikke var helt nøyaktig.

- Ja, det er bare litt grov tenkning og samtale dette, sa Nysølv.

- Ja, det er det, sa Aurelius.

- Nei, om en eksempelvis viser noe i skjønnlitteraturen som kan være farlig å utfolde på virkeligheten, burde det kanskje komme mer spesialiserte lover som gjør slike ting mer nøyaktig. En må kanskje ha langt mer nøyaktige lover når det gjelder innholdet i skjønnlitteratur, og strenge regler for ting som kan utvikle vold, ting som kan medføre feil i hverdagen og i samfunnet eksempelvis.

- Ja, det tror jeg også, sa Aurelius. - Det er klart at skjønnlitteraturen og kunsten og kulturen er idag veldig fri. Vi ser ofte ganske grove utfoldelser i media, slikt som kan påvirke barn eksempelvis til å gjøre farlige ting. Her kan vi komme til å bli langt mer nøyaktige. Hvorfor i det hele tatt vise noe betenkelig i media?

- Ja, det er et godt spørsmål, sa Nysølv.

- Vi trenger jo egentlig veldig lite i media, og kan være veldig

forsiktig med hva vi deler til hverandre, i alle fall offentlig, sa Nobili.

- Det kan komme store endringer her, sa Aurelius. - Det er enormt hvor mange ulykker, problemer, skader og gale tanker som kommer av media idag.

- Ja, det er ikke lite, sa Sann. - Det er så mye materiale i media som er skadelig for folk at det er ubegripelig nesten. Folk ville levd i en boble av trygghet om media hadde fått en skikkelig oppdatering.

- Ja, det er det vi skal gjøre, sa Aurelius. - Vi skal ha lover og regler for absolutt alt, så mye som mulig vi bare kan skape lover og regler av, og være så nøyaktig som vi kan, og se på alt dette med media og valgfrihet, og forsøke påvirke hverandre i media så godt som mulig uten noe ondt. Uten det som skaper problemer for hverandre. Hvorfor vise det kan vi spørre oss. Idag er det ganske mange problemer som kommer av umoral i media.

De gikk fra restauranten litt før elleve. Et stykke unna restauranten møtte Blodend og Sann, Tid-Bagatell, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat:

- Hva skal vi gjøre om dere ikke er her da? sa Tid-Bagatell.

- Jeg forstår ikke hva du sier, sa Blodend og gav tegn til Sann om at de bare skulle gå videre.

Blodend og Sann gikk videre, men snudde seg etter å ha gått en stund, da de fire stilte seg opp i en merkelig posisjon i forhold til hverandre og laget til en slags rutine som de skulle plage folk som satt seg ned på en benk med. Tid-Bagatell stod med rumpen til opp mot en tenkt panne på en tenkt person med sittestilling ved benken. Miningfaithsin stod bak benken og sa ekle ord til den tenkte personen i en slik sittestilling. Synd satt på huk fremfor til høyre for den tenkte personen i sittestilling, og Blomhat stod like fremfor litt til venstre for den tenkte personen i sittestilling på benken med en munn som repetitivt åpnet seg og laget en trut opp mot høyre. Planen til de fire var at de skulle plage folk på denne måten når de satte seg ned, og stod nå å øvde seg. Blodend reagerte med avsky til hva de holdt på med, og bestemte seg for å ringe vaktene for å forklare hva de holdt på med for å sikre at de fikk den rette straffen som han tenkte kanskje enten å bli sendt hjem, og kanskje til og med få psykiatrisk behandling med mulig

behov for assistent.

Vaktene kom og tok de med i en bil. De fire skrek samtidig som at seks vakter tok kontroll over dem og plasserte dem i biler. De fikk ikke mulighet til å plage en eneste. Like før Tid-Bagatell ble plassert inn i bilen da han var den siste så skrek han til Blodend og Sann som var kommet ganske langt unna:

- Alt dere skrev igår skal vi lyge om at er vårt!

Vakten lukket døren på bilen.

DEN GRØNNE MAKKEN

Tid-Bagatell var i byen og hadde store problemer med nervene. Han lå nede på steinene i en av gatene i byen og hadde spasmer. Han hadde lagt der en stund uten at noen hadde sett ham, men det kom noen menn og noen kvinner til, der den ene mannen var en fremmed.

- Se, her ligger det en mann nede på bakken med spasmer, sa den ene mannen.

- Tilkall helsepersonell, sa den ene kvinnen.

- Ja, jeg kan tilkalle helsepersonell, sa den ene mannen.

Midt i denne oppmerksomheten mot Tid-Bagatell, så ville den fremmede komme til orde etter å ha fått vite navnet til Tid-Bagatell:

- Tid-Bagatell har vunnet, sa den fremmede.

- Vunnet!?! spurte den ene mannen. - Han ligger jo med spasmer og ser ut til å til og med fråde! Han kan da ikke ha vunnet noe.

- Nei, hva skulle liksom det være for en gevinst!?! spurte den ene kvinnen uten å bry seg om om det skulle komme et svar.

- Han som ligger her er syk og må ha hjelp, sa den ene mannen.

Like etterpå kom det en ambulanse og hentet Tid-Bagatell og fikk han kjørt til et sykehus.

Det er merkelig hvor forskjellige vi mennesker er iblant. Noen kan se på det som ser sykest ut som om en seier. Det er merkelig hvilke ulike forhold vi tar når vi kommer med bedømmelser. De aller fleste er enig i at om en gjør en prestasjon i arbeid, i idrett, i underholdning, i kultur, som en vinner en pris eller premie for, så har en vunnet noe. Men det å ligge frådende med spasmer i en

gate hvor alle kan se en, er noe som blir antatt å være sykelig og som kun et tap i denne verden. Så de som eventuelt skulle finne på å si det motsatte kommer nok fra en annen fremmed plass, der en tar seier for tap, og tap for seier, og der en ikke lenger har de naturlige, og de egenskapene en har i samfunnet til å vurdere hvem som gjør gode ting for seg selv og andre, men som har begynt å gjøre noe som er feil eller kriminelt eller lignende. Samfunnet handler om det å være sammen, det å handle med hverandre, og det er visse kvalifikasjoner og krav vi setter til hverandre for å fungere sammen, og det er helt klart at en må vinne på det for å være sammen. Om vi taper på noen måte på det å være sammen, så vil vi ikke lenger har noe samfunn.

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann, samlet seg til et måltid på kvelden. De møttes like over klokken åtte, og de satte seg ned på et av bordene lengst inne i lokalet.

- Endelig et nytt måltid, sa Aurelius. - Jeg ser alltid frem til måltidene vi har sammen. Det er blant annet en fin mulighet til å få delt litt tanker som en jobber med.

- Ja, det er fint å kunne dele de tankene en synes passer å dele som en jobber med og få litt umiddelbare reaksjoner, sa Nobili.

- Det er klart slik at om en er alene og jobber alene over lang tid, og har få idéer fra andre, så kan det være at arbeidet går veldig tregt, sa Sann. - Det er klart at det finnes noe slikt som viktige og vesentlige poeng som ofte kan være et problem å ikke vite om, som gjør ens arbeid til noe langt vanskeligere.

- Som for eksempel om en sitter fast med en oppgave en ikke finner løsningen på mener du? spurte Blodend.

- Ja, det er selvfølgelig det generelle, at om en ikke har funnet svar på en oppgave så vil arbeidet videre kunne bli satt på vent inntil løsningen er funnet, sa Sann. - Men det spesielle er eksempelvis større sannheter eller poeng som er viktig for viktige forståelser av denne verden, av samfunnet, av menneskene og så videre.

- Ja, det er klart at det finnes mange poeng i kunnskapen som er viktigere enn andre og som kan ta lang tid å nå, sa Aurelius.

- Eksempelvis den sannhet om at den vesentlige moral er den tosidighet som er med det gode og mot det onde, sa Sann. - Det er en sannhet og et grunnlag for moralen som er veldig viktig å

kunne bygge andre ting på. Foruten å ha sett den, så vil en kunne få langt mer arbeid enn hva en vil ha fremfor seg når en har oppdaget den sannhet.

- Slike sannheter eller da poeng har vi fem mange av, og ikke bare det, men også en god kapasitet til tenkning og respons slik at om vi deler tanker med hverandre får vi vanligvis mange gode umiddelbare tilbakemeldinger som kan være veldig verdifulle, sa Nysølv.

De satt utover kvelden og fortsatte samtalen til like før elleve.

ORDINÆR POLITIKK

Aurelius satt hjemme og forberedte seg til en debatt senere på dagen. Det skulle være en debatt i et av forsamlingshusene i byen klokken to. Han satt på kontoret, og skrev ned noen nye idéer angående den generelle politiske linjen fremover. Det var planlagt en politisk seier, som kanskje måtte bli en politisk revolusjon. Det var hovedtrekkene. Det som var først og fremst når det gjaldt progresjonen frem mot den politiske seieren, var det å være tilstede på så mange politiske forsamlinger som mulig eller da som praktisk for å få gjennom seieren.

Aurelius inviterte Nysølv og Sann til et møte på møterommet ved kontoret i byen da de også skulle være med på det politiske arrangementet.

De ankom møterommet klokken ett, en time før selve arrangementet.

- God dag, sa Aurelius. - Det som er viktigst idag, er det å få frem budskapet om at vi står for et politisk program som skiller seg vesentlig fra de øvrige partiene, og da søker det å innlemme alle i hele befolkningen til ett og samme parti, slik at selve partiet i seg selv til slutt skal oppløses, og alt som har med det politiske i byen blir ment å være partiløst. Det skal være annet enn partiprogram, partier, og deltakelse i parti som skal skape politikere. Det er utdanning, det er erfaring, det er kvalifikasjoner, det er interesse, og lignende kvaliteter som skal skape politikere i fremtiden.

De gikk etter et kort møte videre til forsamlingshuset der debatten og det politiske arrangementet skulle være. Sann og

Nysølv skulle holde noen innlegg litt senere i arrangementet og Aurelius skulle være med på en debatt med noen av partiene i byen.

Aurelius satte seg ned og det ble tatt noen bilder av alle politikerne på scenen. En leder for debatten kom inn fra høyre på scenen og introduserte deltakerne, og hva emnet var for debatten.

Det satt nå tre ledere på scenen. Tre ledere for hvert sitt politisk parti der Aurelius satt i midten. Lederen til venstre for Aurelius fikk ordet:

- Det er klart at det viktige i denne perioden fremover er det planlagte valget som innen forholdsvis kort tid vil avholdes. Her vil der bli en ordinær avstemming, der ett av byens partier vil vinne, og bli det rådende parti i byen. Dette er en helt vanlig og ordinær politisk agenda og aktivitet. Ellers vil jeg legge til at politikken som de to andre lederne følger, som her er på denne scenen, så har de en politikk som ikke er så god som min politikk.

Når lederen hadde uttalt dette, la de merke til at politikeren fikk noen rykninger i ansiktet fordi det så ut til at lederen oppdaget noe, og nemlig ble det antatt av de fleste i publikum at han oppdaget at han brukte begrepet god, der nemlig Aurelius sitt parti var det partiet som nettopp var grunnlagt på god moral og det gode, og ikke den lederen som nå snakket sitt grunnlag.

En i publikum reiste opp hånden sin, og spurte et spørsmål:

- Hva mener du med god politikk? spurte den som fikk ordet fra publikum. - Mener du egentlig den politikken Aurelius har da den er grunnlagt på det gode?

- Nei, det mener jeg da bestemt ikke. Vårt parti er grunnlagt på de felles verdiene som alle i byen skal ha og som de har stedfestet i loven og som vi forsikrer at skal være nettopp tilstede i loven.

Publikum gispet litt over situasjonen av å se politikeren bli litt usikker på dette begrepet om det gode, da det gikk alltid i favør av Aurelius.

Aurelius fikk etterhvert ordet:

- Det er ikke bare en regulær politisk avstemming som kan forekomme i denne byen. Det er viktig å merke seg. Vi har idag fått en slik vekst politisk, at det ikke er usannsynlig at det også kan forekomme en politisk revolusjon, sa Aurelius.

En kunne høre en summing og overraskelse fra publikum når ordet revolusjon ble nevnt. Aurelius fortsatte:

- Det er ikke bare ungdommelig eller rå energi og kraft som kan komme til å tenke på revolusjon. Også tradisjonsrike mennesker, med en forkjærlighet for det tradisjonelle og det ordnede vil kunne nevne revolusjon om de virkelig ser at det kan være aktuelt. Det er slik i vår by at det viktigste nå etter min mening, og mitt parti sin mening, er å få implementert i lov det som er skapt som verdier ved Lederen, og det er for det første allerede skapt, og det er mulig å så hurtig som mulig innføre og implementere verket i loven. Dette er vi i vårt parti forberedt på, og er noe som vi jobber med å få til enten det skjer ved det neste valg, eller det skjer ved en revolusjon. Vi skal vinne og Lederen skal vinne!

Publikum reiste seg og gav applaus som om en revolusjonær gest der en vanligvis aldri ville kunne se en slik begeistring og slik handling fra publikum at de reiste seg ved en politisk debatt.

Aurelius gikk etterhvert ned til sine kollegaer Sann og Nysølv og fant seg plass ved siden av dem. Det politiske arrangementet varte frem til klokken fire.

POLITISK DISKUSJON

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann gikk til en restaurant etter det politiske arrangementet for å spise et måltid sammen før eventuell hvilke hjemme i etterkant.

De ankom restauranten litt over fire da det ikke var så langt fra stedet hvor det politiske arrangementet hadde vært.

- Det er én ting som er viktig å få frem, sa Aurelius. - Det er klart slik at det ordinære valget er om ikke en så altfor lang periode, men revolusjon er en mulighet. Jeg ser at en revolusjon ikke nødvendigvis er uanstendig. Vi må tenke på det kvinnen som oppdaterte oss på det historiske perspektivet og den historiske strategien for ikke så lenge siden sa også, og det er jo at det meste av politikk som har vært aktuell i vår sivilisasjon etter at den historiske strategien ble implementert, har jo vært forenklet, omgjort til en politikk med litt lavere kvalitet da den høyeste kvaliteten skulle komme strategisk inn i fremtiden, og i den tiden

er vi nå. Det er vi som utfører ett av de viktigste punktene. Det er vi som fullfører dette med kunnskap, det er vi som setter oss inn i en ny religiøs tid, og det er vi som også fullfører dette med politikken. Det er oss. Så viktig er den politikken vi har, og derfor kan en revolusjon være aktuell. Dette synes jeg vi skal tenke på alle og enhver fremover og så samle oss når vi finner løsninger vi tror på.

- Gratulerer forresten med resultatet av debatten Aurelius, sa Nobili. - Det var en fremragende debatt, hvor du til og med fikk anerkjennelse for det revolusjonære i vår politikk. Den revolusjonære mulighet for politikken. Gratulerer.

- Takk for det, sa Aurelius.

- Du har virkelig overtaket på de andre debattantene, sa Blodend. - Det er som om de egentlig har lyst til å snakke for din og vår sak.

- Så du legger merke til det? spurte Aurelius.

- Jeg så på debatten hjemmefra da jeg jobbet hjemme idag, men jeg la merke til flere ganger i argumentasjonen til dine motstandere i debatten at de som om måtte stokke ordene sine litt vekk fra den argumentasjonen som vi bruker til tross for at den egentlig falt naturlig hos dem, sa Blodend.

- Det fikk jeg også inntrykk av flere ganger, sa Sann.

- Politikken er suksessiv, sa Aurelius. - Kanskje vi skulle laget et poeng av akkurat dette, og ta et eksempel og vise folk at de øvrige partiene i enkelte situasjoner egentlig vil ønske å tale vår sak. Om vi tar dem akkurat i det de holder på med å krangle med seg selv om for å si det på en slik måte mellom vår og egen politikk, så vil vi kunne bli meget sterk på kort tid. Da vil folket se det, forstå det. Det krever en del innsikt i argumentasjon for å se slike virkninger, men det kan vi klare å få frem.

- Ja, det skal vi prøve på, sa Blodend. - Dersom du har klar en setning om eksempelvis at nå taler du vår politikk egentlig, men forsøker mot deg selv og din overbevisning å gå inn på din egen politikk, så har vi en mulighet.

- Det ville være sterkt, og vi ser på dette fenomenet allerede ved neste debatt som bare er innen noen dager, sa Aurelius.

De ble sittende en stund uten å si noe og bare la inntrykket av den politiske strategien med tanke på å ta en politisk leder fra et

annet parti på fersken vandre litt.

Ikke så langt unna restauranten var tilfeldigvis Blomhat. Han strente langs en av gatene med en løvetann han hadde plukket opp på en eng i en park ikke så langt unna og så fnøs han mot blomsten og viste fnysingen til folk han passerte, og viste samtidig et litt skummelt ansiktsuttrykk. Han slo også inn i en av veggene i en bygning like ved, og tilfeldigvis så den som eide huset slaget, så han løp ut og forsøkte ta igjen Blomhat som strente videre.

- Hei! ropte huseieren.

Blomhat hørte det ikke. Huseieren løp fortere og hadde nesten tatt ham fullstendig igjen.

- Hei! ropte huseieren igjen.

- Hva er det? spurte Blomhat surt.

- Du slo i min vegg! sa huseieren. - Det er jeg som eier huset som du slo i veggen til. Hva er det som feiler deg?

- Ikke noe, sa Blomhat.

En vakt stod ikke så langt fra der som de snakket sammen, og huseieren tilkalte vakten slik at han kunne ta seg av resten av praten.

Det var nemlig en lov i byen som tilsa at en kunne få erstatning om noen forbigående til hus kom bort i vegger på en slik måte at det kom mindre skader som de kalte dem. Mindre skader kunne så bli erstattet slik at huseierne ikke måtte dekke kostnadene til reparasjon selv. Huseieren fikk det til slik at Blomhat måtte betale ham en bot som eventuell erstatning om det skulle bli skader på veggen inn i fremtiden. Blomhat ble også videre kjørt tilbake til sitt hjem for den dårlige oppførselen.

DET MEKTIGSTE FRIGJORT

Sann og Blodend var på en restaurant for å diskutere litt angående eventuelle tiltak når det gjaldt det religiøse og eventuelt hva de skulle gjøre fremover. De skulle planlegge litt sammen, eller da veksle idéer sammen.

- Det har åpenbart seg noe veldig interessant, sa Sann. - Det er noe som vekker enormt med makt i det religiøse.

- Gjerne fortell, sa Blodend.

- Det er slik at for en lang periode siden, så presenterte en leder

et flagg, sa Sann. - Flagget har potensial til å underordne seg veldig mange, for ikke å si egentlig alle de mest vesentlige religiøse forsamlingene på jorden. Det har seg nemlig slik at når det gjelder symbolikken, så var egentlig meningen ser det ut til å underordne seg noen folk på jorden, men de folkene er de mektigste, og er de som egentlig har lagt til rette for de folkene den som skapte flagget antok skulle få være de som underordnet seg andre. På den måten når flagget inneholder den form for tvil, så er det her mulig å utnytte situasjonen.

- Interessant, sa Blodend.

- Ryktene sier det også at flaggets symbolikk har vært utnyttet til å drepe uskyldige også, sa Sann. - Så det er her mye å vinne på å uansett anvende flaggets symbolikk på en alternativ måte. Også det å på en måte distansere seg fra det som folk ser på som uriktig.

- Hva var det uriktige da? spurte Blodend.

- Det var nemlig slik at mange ble påstått å være blant folket til ett av de folkene som flagget forsøkte å stigmatisere, sa Sann.

- Og videre ble de tatt livet av, drept, fanget, torturert utrolig nok.

- Utrolig, sa Blodend.

- Ja, så galt har det faktisk vært, sa Sann.

- Men videre så er det altså slik at de grupperingene, folkene, som den som skapte flagget tror på, er egentlig underordnet de folkene som flagget forsøker å stigmatisere, slik at det på den måten er mulig å bruke den samme stigmatiseringen på dem selv, eller da om ikke det er viktig hvem som skapte flagget, så i alle fall de som en skulle ønske å stigmatisere, eller om ikke en gang stigmatisere, så i alle fall få respekt.

Blodend ble sittende å tenke, samtidig som Sann fortsatte:

- Vel, det er uansett et veldig kjent flagg, og det er mulig å skape en oppmerksomhet rundt noe til flagget som vil kunne skape respekt blant de aller fleste religiøse grupper, sa Sann.

- Fint at du oppdaterer meg på slike fenomener, sa Blodend.

- Ellers når det gjelder det religiøse vi jobber med så kan det nevnes at det ser ut til å skulle åpne seg muligheter for å skape flere kontakter, og arrangere gode samtaler, sa Sann.

- Ja, vi er allerede igang, og jeg ser frem til utviklingen vi har fremover, sa Blodend.

- Om ikke mange dagene så skal vi møte en religiøs fra et

fremmed landområde, og skape kontakt, sa Sann.

Når en skal arbeide med det religiøse i et moderne samfunn, så har en ganske mange problemstillinger fremfor seg. En må ta forbehold om at det er lovlig det en gjør for å unngå blasfemi, så i tillegg er det en del vanskelige forhold som en må ta hensyn til som ømfintlige emner for enkelte religioner. En må sannsynligvis lære seg ganske store litterære verk og sette seg godt inn i hva de inneholder av moral, regler, levemåte, straff for ulike brudd som er vanskelige å systematisere. Det er for å si det slik vanskelig å ikke gjøre noe som er galt, når en er i kontakt med mange ulike religioner. Det finnes ikke én lov som gjelder dem alle og som sikrer at en ikke utfører noe som noen vil påstå er en synd eksempelvis som er skrevet. Derfor er det vanskelig å skulle ha kontakt med mange ulike religioner på én gang.

- Med Seier så er det klart at vi er sterk og har de viktigste argumentene vi har behov for å kunne med respekt holde samtale med mange av dem vi skal få kontakt med, sa Sann.

- Jeg er enig i at Seier kan være en sikkerhet for en helt spesiell form for respekt, sa Blodend. - Det å ha gode kunnskaper om Treenigheten er nok det viktigste først og fremst, for å danne ulike forbindelser, få kontakt, og så vil som du sier Sann Seier kunne være en nøkkel til å gå inn i ulike diskusjoner som har med de emnene Seier består av.

- Ja, det vil være først og fremst behov for å ha innsikt i Treenigheten, sa Sann. - Seier er et verk som etter min mening fullfører Treenigheten.

De satt sammen en stund og diskuterte videre før de gikk tilbake til hver sitt arbeid ved kontorene hjemme.

ETT PARTI TAPER

Aurelius inviterte Nobili, Nysølv, Blodend og Sann til et møte. På kvelden skulle det være en debatt i et av forsamlingshusene i hovedgaten i byen, og Aurelius ville ha en samtale med de fire før debatten.

- Det er ikke en debatt som er skjebnesvanger for å si det slik, sa Aurelius. - Det er en debatt som er mest innenfor det populære, og som er interessant å være en deltaker ved. Jeg har ikke

nødvendigvis laget meg noen vesentlige strategier for debatten, men kommer til å snakke generelt for politikken vår.

- Hva med å introdusere de viktigste emnene for Lederen under debatten? spurte Nobili. - Jeg kan ikke huske at du har kommet med en slik introduksjon før.

- Det kan jeg vurdere å ta med, sa Aurelius.

- Du kunne eksempelvis kommentert kort alle de punkt som er å finne i innholdsfortegnelsen i Lederen, sa Nobili.

De tok seg en kort pause fra møtet, og kom tilbake etter ti minutter.

- Jeg ville uansett oppdatere dere kort om hva som er det viktigste for kvelden, og så samle oss før debatten ikveld, sa Aurelius. - Fint at dere kunne komme. Skal alle på debatten ikveld forresten?

Alle sa at de skulle.

De avsluttet møtet og samlet seg på en restaurant for å spise et måltid sammen før debatten.

- Det begynner å bli gode reaksjoner å finne fra byen nå angående partiet vårt, sa Nysølv. - Det er ofte artikler om vår politikk som taler for det positive. Det er ofte jeg får hyggelige kommentarer fra folk i byen. Det blir stadig flere oppslag i mediene om partiet vårt som sammenligner oss med de andre partiene og gir oss en slik vekst at det ser ut som at vi skal toppe rangeringene innen rimelig kort tid.

- Ja, det er en stor fremgang, sa Blodend. - Vi fosser frem på meningsmålingene.

- Det er viktig å sikre at alt dette blir varig og stabilt, sa Aurelius. - Det å satse på en rask og ny oppslutning blant folket, uten å sikre at en følger opp de ulike responsene som skjer kan skape svake grunnlag tidlig i utviklingen av politikk. Det er viktig å kommentere og være tilgjengelig for alle de parter som er positive og kommer med konstruktiv kritikk underveis. Jeg eksempelvis har vært i mangfoldige korte samtaler senest idag på kontoret for å følge opp noen av de positive hendelsene i media angående partiet vårt.

De avsluttet måltidet og gikk videre til forsamlingshuset der debatten skulle foregå.

Aurelius satte seg ned i stolen fremme på scenen. Det var

invitert tre partier, og Aurelius skulle sitte i midten på grunn av hans sentrale posisjonen blant de to andre inviterte partiene. Det var klart slik også at generelt sett var Aurelius sitt parti plassert i midten eller da for seg selv blant alle de partiene byen hadde.

Lederen for debatten kom inn og begynte debatten. Alle i salen så ut til å være forberedt og det var stor politisk interesse. Aurelius begynte:

- Det som er det viktigste med partiet vårt er de beste løsningene, sa Aurelius. - Det er det som er det viktigste med vår politikk, og som vil gi folket vårt en gevinst i form av at alt som ikke er best idag vil bli best innen en periode. Det kan garanteres at de beste løsningene kommer.

- Ja, det kan så være at du sier det, sa den partilederen som satt til høyre for ham. - Det er ikke nødvendigvis tenkning som vil gi de beste løsningene, det er sikkerhet. En kan ikke være sikker på at det er trygt i dette landet å utvikle de beste løsningene først, når andre ikke har dem.

- Det er ikke aktuelt å skulle være forsiktig med å holde igjen når vi finner løsninger som er bedre enn de vi har, sa Aurelius. - Det er klart at vi skal alltid satse på de beste løsningene. Når det gjelder sikkerheten kan en være sikker på at et fremmed militær ikke vil gå til angrep på oss om vi forbedrer den interne politikken i landet.

- Ja, det er sant, sa den lederen som satt til høyre for ham.

Da benyttet debattlederen muligheten til å spørre om en detalj som var skjebnesvanger for den partilederen:

- Så da mener du at de beste løsningene er riktig, slik som Aurelius, da om ikke et fremmed militær skulle være aktuelt for å angripe oss?

- Ja, det vil jo være slik, sa partilederen.

Det ble kaos i salen. Alle som hadde kommet for å høre på debatten så på situasjonen som at partilederen hadde gitt seg hen til Aurelius sin politikk. Mange buet ham ut, og han måtte faktisk forlate salen til slutt. Før han forlot salen hadde han reist seg og forsøkt å komme med noen raske, løse, idéer han kom på på sparket for å forsøke skjule dette han hadde sagt som gav Aurelius all oppmerksomhet og en seier politisk under denne debatten.

- Gratulerer Aurelius med en politisk seier, sa debattlederen til

Aurelius.

- Takk for det, sa Aurelius. - Det er overraskende å se en så profesjonell politiker av et så stort parti, skulle indirekte tilslutte seg min politikk. Men det er ikke unaturlig vil jeg påstå. Det er slik at jeg har de beste løsningene som agenda, og det er klart at når en har vært vant til et politisk system som har vært tilsynelatende bestemt som ikke av beste kvalitet, men har mange punkt til kritikk, så kan en forvente at et menneskelig sinn, som en politikers ambisjon om gode løsninger, vil tilslutte seg selv om konkurransen er satt i forkant.

Det ble ut av den debatten enormt mange politiske oppslag i mediene. Aurelius hadde gjort en bragd og prestisje innenfor politikken, og det var klart at alle så at om en skulle satse på noe politisk så var det i alle fall ikke de formene den lederen som måtte gå av scenen under debatten hadde bestemt seg for. Men det var Aurelius sin politikk en skulle satse på sa de fleste avisene. Han hadde vunnet en stor seier påstod opptil flere av de største avisene i byen.

SAMLING OG POLITIKK

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann samlet seg på restauranten nærmest der debatten hadde foregått etter debatten.

- Gratulerer Aurelius med en stor seier idag og en god debatt, sa Nobili.

- Takk for det, sa Aurelius.

- Det er godt å være igang med politikken, sa Aurelius. - Det begynner å komme mange resultater i samfunnet nå av alt det arbeidet vi har brukt på politikken. Vi er i vekst, vi er i en seirende periode.

- Ja, det kan merkes, bare se her, sa Sann og viste en artikkel han satt å skumleste på ved bordet.

- Ja, se her ja, sa Aurelius. - Hva er hovedpoenget her da?

- Det er fokuset vi har på med det gode og mot det onde, sa Blodend. - Jeg leste artikkelen tidligere idag, og det var det viktigste. Videre stod det en del om den økende oppmerksomheten vi har blant folket.

- Jeg var på kontoret idag tidlig og fikk telefon fra den største

avisen i byen, sa Nysølv. - De inviterte meg på et intervju imorgen, der politiske spørsmål var en del av programmet for intervjuet.

- Ja vel, sa Aurelius. - Gjerne nevnt litt om planen vår for politisk seier.

- Ja, det skal jeg gjøre, sa Nysølv.

Blodend satt en stund og tenkte for seg selv, og så kom han med en kommentar angående de to grupperingene i byen:

- Det er klart for meg at det å gå for politisk seier, er pragmatisk og rasjonelt, sa Blodend. - Det som kan være et spørsmål å vurdere litt, det er de to grupperingene som springer ut fra Treenigheten som en forenklet kan påstå har fargene rød og blå. De vil en ikke nødvendigvis bare ved en politisk seier kunne avslutte som grupperinger og samle de i folket generelt. Det er ikke lenge siden de siste opptøyene var blant de mest ekstreme av dem også. Så det er klart, at det er viktig å se på denne saken for seg, i tillegg til å ha generelle politiske planer for dem begge.

- Ja, vi har hatt mange samtaler om dette, sa Sann.

- Ja, det har vi, og vi har en god fremgang, sa Blodend.

- Det ser ut til at vi kan komme til å få en kombinert løsning også på dette området, sa Aurelius. - Det er en mulighet som har åpenbart seg om å konservere grupperingene fra Treenigheten, og la de være en konservert del av byen innover i lang fremtid.

- Ja, det ser vi på, sa Blodend.

- Når det ellers gjelder debatten tidligere idag, så kan vi gjerne snakke litt om denne partilederen som gikk under debatten, sa Aurelius. - Jeg forsvarte dette med de beste løsningene. Og da finner en jo helt klart at idag skal der ikke lenger være noen fare for at vi som folk og land, skal kunne finne de beste løsningene og gå videre med dem uten å være redd for et militær fra en fremmed stat. Det var slik før paradigmet, det var slik før vårt engasjement for det religiøse, og det var slik før vårt arbeid med det politiske, at det var større politiske mål på denne kloden, der en kunne bli utfordret om en forsøkte å være for rask, og ikke minst feilaktig på noen som helst måte om en begynte med de beste løsningene innenfor en rekke områder. Nå er det noe annet. Nå er vi der vi skal være, fordi det er vi som realiserer den beste kunnskapen, det er vi som skal realisere den beste politikken.

Alle rundt bordet innså dette nok en gang og ble beåret av å være en del av forsamlingen rundt bordet.

- Det er vi som fullfører, sa Aurelius. - Den politikeren som gikk fra debatten idag, er klart inne på noe. Han er faktisk inne på dette med at om vi for kort tid siden hadde presentert de beste løsningene innenfor eksempelvis politikk, så ville vi kunne komme til å bli angrepet fra eksterne militær, men det er vi som nå har lagt til rette for det historiske og planlagte paradigmet som nå er fullført. Det er vi som endelig realiserer de beste løsningene. Det var slik partilederen idag måtte forlate debatten. Han hadde ikke innsett dette. Nå er det trygt for landet med de beste løsningene. Nå er det helt klart slik at vi er inne i en tid vi fem er grunnleggerne for, og vår jobb er blant annet å informere folket om den nye tiden der de beste løsningene er legitimt internasjonalt, og at det er vi som er opphavet. Det er vi som er grunnlaget. Det er vi som setter standarden. Og det er trygt. Det var det som partilederen som gikk idag ikke hadde forstått før idag om det også endelig gikk opp for ham.

- Godt sagt, sa Blodend. - Det kan bli revolusjon i en slik tid som vår, når der er så store forandringer.

- Ja, det kan det, sa Aurelius. - Vi holder åpent at vår suksess både kan komme av et ordinært politisk valg, og en revolusjon.

EGENTLIG GODT NOK

Aurelius inviterte Nobili, Nysølv, Blodend og Sann til et møte dagen etter. Det var flere ting han hadde på agendaen, men det var i hovedsak et poeng angående den politiske strategien og informasjon om det politiske miljøet som var mest interessant, å trekke frem for de andre.

- Jeg vil si litt om dette med muligheten for politisk revolusjon, sa Aurelius. - Det er slik at når vi ser ledere i politikken feiler og begynner å innrømme hemmeligheter eller motsi seg det folket idag forstår av de revolusjonære mulighetene og samtidig trosser partipolitikken de har selv, er det klart at vi er inne i en spennende, energisk og rå politisk tid. Det er klart at de andre partiene vil få en tung tid mot oss tror jeg, men det er én ting som vi i alle fall kan minne oss på. Det er langvarige

strategier. Historiske strategier. Det er klart for meg at partipolitikken i byen før vi kom med vårt parti, har hatt lange tradisjoner i forhold til system og form og integritet i samfunnet og i historien. Det er ikke nødvendigvis slik at de partiene vi hadde før vårt kom er uhistoriske, er utradisjonelle, er som om kunnskapsløse om dagens revolusjonære muligheter. Tvert om kan opphavet spesielt, til partiene komme fra de som vet om det samme som idag er blitt en realitet som den gang bare var en teori. Allting, Seier og Lederen er spesielt verk innenfor kunnskap, religion og politikk som har vært til dels planlagt av folket vårt på verdensbasis for lenge siden, og først nå er de skapt. Partiene vi konkurrerer mot har hatt denne kunnskapen fra opphavet mest sannsynlig, og det er nok mange per idag i partiene som også har hatt kunnskap om slike mulige, teoretiske planer. Det kan være viktig å minne seg om nå når vi endelig realiserer politikken vår. Det var det å skape verkene vi har skapt, og ta den rollen vi har tatt som var det som lot vente på seg før i tiden, og som vi nå har tatt tak i og fullført.

- Mener du vi skal på noen måte ta hensyn til partiene som å invitere de til dialog, eller kanskje til og med invitere til å slå oss sammen med andre partier på dette grunnlag? spurte Blodend.

- Det er en mulighet vi kan være åpen for, sa Aurelius. - Enten vinner vi etter vår strategi, eller så kan det være en mulighet å tenke litt på fremover og vurdere det å kunne forene oss med andre politiske partier som du her er inne på Blodend. Det er noe vi kan utvikle en mulighet for. Men tilbake til dette med kvalitet på partiene, så er det klart at folket vårt som helhet ikke skal miste noen respekt utenfra, selv om de skulle tape mot oss eksempelvis. Det er heller ikke som sagt sikkert at opphavet til partiene, eller noen i partiene på nåværende tidspunkt er kunnskapsløse, av mangel på historiske kunnskaper bare fordi vi kan velte dem i en revolusjon. Det er uansett seier som er det viktigste, det er å få vår politikk inn i nåtiden og inn i hverdagen og inn i administrasjonene som gjelder. Det er vår politikk som skal styre, og om ikke de andre partiene ville kunne vise at de innså de historiske mål vi fullfører før, ved eller etter en eventuell seier til oss, så vil uansett folket ved oss kunne finne en ære for alle de historiske mål som fullføres ved oss. Men de øvrige partiene er

ikke nødvendigvis ikke gode nok fra grunnlaget. I det store og hele er de øvrige partiene i seg selv en strategi og en del av den store strategien som vi på mange måter kan fullføre. Det kan være greit å minne seg på, slik at vi kan finne at de øvrige partiene har mange gode ting ved seg, til tross for at om flere skulle miste ledere, eller generelt sett politikk mot oss, og vi finne at det ikke skulle være bra for folket når vi tenker på at det er vårt folk som har hatt partiene ved seg.

- Jeg ser at vi er blitt mektigere, og vi har begynt å få en overordnet rolle nærmest som en forelder overfor slik politiske parti og situasjoner som vi så under siste debatt, sa Sann. - Vi har vokst, og vi kommer til å vokse mer, og den mektige rollen vi har fått, og kommer til å forøke fremover er jeg klar for, og jeg tror etter det jeg kjenner til at alle oss fem rundt bordet er klar for dette.

- Godt sagt, sa Aurelius.

De fem avsluttet møtet, og gikk tilbake til kontorene sine.

DE FIRE ONDE

Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat var en tur i byen og Blomhat skulle få seg et skikkelig spesielt spørsmål av en tilfeldig mann i byen.

Blomhat satte seg ned på en benk og sa til de andre:

- Slå dere ned ellers så slår jeg dere ned og dreper dere! sa Blomhat og smilte.

De tre andre satte seg på benken.

- Hvordan var det egentlig med deg? spurte Miningfaithsin Blomhat.

- Hva mener du med meg? spurte Blomhat.

- Du har jo for mål å lyge om verket Forelskelse av Aurelius, sa Miningfaithsin. - Men så har jeg ikke hørt så mye om hvorfor eller hva du har for mål med det.

- Når det gjelder kjærlighet så er en jo litt sånn myk og øm når en er forelsket på en måte, sa Miningfaithsin. - Hva har du tenkt å gjøre med slike problemstillinger?

Blomhat ville ikke svare på spørsmål og reiste seg opp og sparket til benken så de tre andre ristet.

- Hva i helvete du holder på med!/? spurte Tid-Bagatell.
- Du er ingen politiker, sa Synd.
- Ja hva har det med saken å gjøre? spurte Tid-Bagatell.
- Én ting er at Blomhat sparket til benken slik at vi ristet, men en annen ting er alle disse spørsmålene deres! sa Synd høyt. - Slutt med det å snakke om dere ikke har noe ordentlig, ondt eller annet å si.

Det er i en forelskelse slik at en havner inn i en tid i sitt liv som mange påstår skiller seg fra andre perioder. Det er mange som velger å holde kjærlighet for seg selv og ikke snakke for mye om det. Eksempelvis mellom menn så er det å vise myke sider noe som gjerne en sparer seg for. Det å se for seg at en mann påstår den løgnaktig er myk er noe som er sjelden. Eksempelvis om en mann skrev et mykt dikt en gang eller laget et maleri til en kvinne som var typisk litt mykt, så ville det nok ofte være noe dikteren eller maleren ville spare for å vise til andre enn kun kvinnen selv. Eventuelt ville en kanskje se for seg at dikteren eller kunstneren også ville vise verket til andre. Det er en sak som har med det å ville åpne seg og vise sine myke sider og ikke. Noen vil kanskje til og med ikke ville gjøre det for å på en måte bli ansett som litt hardere. Litt tøffere, som at kjærlighet, forelskelse, og lignende emner ikke er noe særlig som en utfordring for ens sjel og vesen, men som er noe som en er sterkere enn da en er en sterk mann som av holdning. Når en mann skulle forsøke å lyge om andre sin mykhet, som eksempelvis påstå at et dikt eller et maleri som noen andre av mykhet hadde skapt, og videre da si at det var løgnerne som hadde skapt det i mykhet, så er det en sjelden form for mykhet. Da er en villig til å lyge på seg en myk side. En kjærlig side. En varm og myk side som menn kanskje ofte ikke vil engang vise til andre menn. Det er selvsagt en risiko for enhver manndom, enhver maskulinitet.

- Så var det ikke slik at du da skapte noen malerier? spurte Tid-Bagatell til Blomhat.

Akkurat da Blomhat skulle svare, så kom der en skikkelig sterk og sindig mann forbi benken som Synd tilfeldigvis forsøkte å få til å falle ved å strekke ut det ene benet. Mannen så det like før han gikk forbi benet til Synd, så han klarte å komme seg unna, men han stoppet opp for å høre om hvem denne syndige personen

var og kom i samtale med de fire.

- Hva i alle dager er det du holder på med? spurte mannen.

- Ingenting, sa Synd.

- Ingenting var det ikke, fordi her kunne jeg har falt! sa mannen høyt.

- Hva synes du om at denne mannen her ved navn Blomhat, har løyet på seg en kjærlighetshistorie? spurte Miningfaithsin mannen.

- Hva mener du? spurte mannen.

- Blomhat har i årevis løyet til folk om at det var han som skrev boken Forelskelse som Aurelius har skrevet og som du sikkert vet om, sa Miningfaithsin til mannen.

Mannen rettet da sin oppmerksomhet til Blomhat:

- Har du løyet på deg en myk side i årevis, som egentlig ikke er din? spurte mannen og så ut til å ha en latter så lett i ansiktet og i halsen at det pulserte en luftstrøm ut av nesen så en kunne høre den.

Blomhat svarte ikke, og løp vekk for å forsøke unngå å måtte forholde seg til denne nye siden av løgnen han hadde holdt på med i en årrekke.

Mannen gikk, og de tre andre begynte å løpe etter Blomhat. De tok ham igjen og gikk hjem til seg selv alle sammen litt skamfull for alt det merkelige og onde de hadde gjort i løpet av dagen.

ØKENDE AKTIVITET

Aurelius var invitert av den største avisen i byen til et intervju. Hovedemnet skulle være seieren under debatten mot partilederen som måtte forlate debatten. Det var den første kjente historien om at en partileder måtte forlate debatt på grunn av at den ikke lenger kunne forsvare partiets politikk på en slik måte, og ellers hadde tapt så overlegent med tanke på argumentene at den bare måtte forlate debatten.

Aurelius stilte på intervju på formiddagen:

- Hvordan var det å oppleve dette at partilederen måtte gi seg under debatten? spurte intervjueren.

- Det er slik at slike suksesser kan en ikke forberede seg på

hundre prosent, så det var overraskende, sa Aurelius. - Men når det gjelder situasjonen så er det klart at når argumentene er så oversiktlige så er det ikke noen nevneverdig overraskelse og spenning i situasjonen for meg. Det er nærmest en matematisk realitet, der en tar utfordringen underveis og forstår fremgangen. Når han ikke kunne snakke for seg lenger, og jeg ser årsaken til hvorfor så er det bare å ta inn over seg det inntrykket og den situasjonen som er og innse at jeg har vunnet.

- Hva tror du forresten at partilederen holder på med idag? spurte intervjueren.

- Nei, det vil jeg ikke spekulere i, men det er klart at det skal nok mye til for at de får en ny partileder klar for neste valg, så partiet må nok innse at de ikke vil kunne stille til valg med en aktuell partileder.

- Når det er kommet rykter om en revolusjon i byen, tror du det er utelukkende på grunn av ditt parti Aurelius? spurte intervjueren.

- Ja, det er så godt som helst sikkert i nåtiden. Det er klart at mange av de fremganger og suksesser jeg sammen med mine nærmeste kollegaer har hatt kommer fra historiske målsetninger som vi har fullført. Det er vårt parti i nåtiden som har vekket revolusjonen, og om den fullføres eller om det blir et ordinært valg, vil tiden vise.

Intervjuet ble avsluttet, og Aurelius skulle på et møte med flere både kjente og rike personligheter fra byen som ville vise sitt engasjement og interesse for hans parti. Det ble et møte på en restaurant en halvtime etter at intervjuet var ferdig, der de som var med på møtet var i alt Aurelius og fem andre menn. De ville vise blant annet sin tro og tillit til Aurelius sitt partiprogram og Lederen, og de hadde en samtale som varte i litt over en halvtime.

Videre så hadde Aurelius på tidsplanen sin en presentasjon ved universitetet i byen der en del professorer skulle presentere sine antakelser for utfallet av valget. Aurelius synes det var interessant å skulle se hva professorene hadde tenkt, og hadde fått med seg Nobili og Nysølv. Aurelius, Nobili og Nysølv fikk plass helt fremst i salen for å være vitne til professorene sine antakelser. Det var også flere andre politikere fra andre parti til stede under presentasjonen.

Når presentasjonen var ferdig samlet Aurelius, Nysølv, Nobili, Blodend og Sann seg til et måltid ved en av restaurantene i byen. Alle hadde nå en økende interesse og et økende engasjement for den politiske virksomheten de jobbet med. Det meste av det religiøse, det vitenskapelige som de ellers jobbet med var nå litt utenfor fokuset, og det var politikken som denne dagen helt klart var i oppmerksomheten. Det var nå politikken skulle loddas i byen. Det ordinære valget nærmet seg, og mange enheter i byen var nå fullt fokusert på politikk og eventuell politisk forandring.

- Det er klart at vi kan komme til å få en politisk hverdag innen kort tid der vi er lederne, sa Aurelius. - Jeg ser at alle er motivert og klar for politisk seier. Det er viktig.

- Ja, om det blir vårt parti som vinner valget eller om det eventuelt blir en revolusjon som vi vinner, så er jeg klar til å ta over makten med dere, sa Blodend.

- Jeg har idag blitt intervjuet av byens største avis, jeg har vært i samtale med flere av de mest kjente personlighetene fra byen og jeg kommer fra en presentasjon av mange av professorene i byen innenfor politikk, sa Aurelius. -Det er økende politisk aktivitet, og det er klart at nå skjer det at vi vinner tror jeg. Så det er å forberede seg for politisk seier, og det å ta over makten i byen.

JÆVLIG IRRITERENDE

Det er slik at ikke alle mennesker oppfører seg like bra. Til og med i en stor tid i en by med politisk aktivitet på historisk nivå vil der kunne være tegn til at en del av befolkningen er dårlig. Er fraværende. Er ikke mentalt tilstede. Ser ikke poenget med politikken. Ser ikke fremtid med politikken. Klarer ikke tenke klart. Er forvirret og bare har en eller annen liten aktivitet i hjemmet eller lignende som ingen forstår poenget med. Det er noen som forstår. Det er alltid noen. Det er mange som forstår om oppslutningen er stor. Stor politikk vil mange være med på. Se på. Opplev. Se forbedringene. Se utviklingen. Føle på seier.

I byen satt en mann og skrev på en datamaskin på en kafé. Det var i hovedgaten. Han satt i en møbel som lignet en sofa, og så var datamaskinen plassert på bordet fremfor han som helt vanlig er når en sitter å skriver. Videre skrev han på et manus.

Han ble brått overrasket over Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat som skulle trekke mannens opplevelse av skrivning ganske langt ned, og til og med gjøre skrivningen annerledes på den måten at han skrev egentlig om noen flotte, gode, store emner, men så fikk de fire ham til å skrive om noen litt andre emner som ikke var så store, flotte og gode.

- Hva holder du på med? sa Synd uten å bry seg om hva som kom som svar til mannen.

Tid-Bagatell satte seg ned på huk like til venstre for mannen og sa at til de andre nettopp Miningfaithsin, Synd og Blomhat at han skulle irritere mannen som den mest aggressive satan en noensinne hadde sett og følt på. Med et ekkelt intenst blikk beveget Tid-Bagatell hodet sitt som en høne frem og tilbake med stadig et mentalt press mot mannen som nå var begynt å bli litt redd for hva han skulle gjøre med disse fire som stod omkring ham. Eieren av kafeen hadde ikke sett hva som hadde skjedd med mannen, men en del andre gjester begynte å lure på om de skulle ta kontakt med vaktholdet i byen.

Synd og Miningfaithsin stilte seg opp like fremfor til venstre for og høyre for hver for seg respektivt. De ville irritere synet til mannen fremover, og ikke bare på den ene siden som Tid-Bagatell. De stod med litt bøyd knær slik at de beveget seg lett oppover og nedover som mannen skrev i forsøk på å etter hverandre irritere selve skrivningen, slik at når mannen trykket på tastaturet så beveget de seg eksempelvis opp, og så når han skrev litt mer så beveget de seg ned igjen. Og så videre opp og ned med forfølgelse av selve skrivningen.

Tid-Bagatell, Synd og Miningfaithsin fortsatte med dette en lengre periode. Mannen bare fortsatte å skrive i frykt for hva de kunne komme til å gjøre om han begynte å snakke til dem, eller gå.

- Vi vil ikke at du skal vinne! skrek Blomhat plutselig til mannen samtidig som at Synd og Miningfaithsin jobbet som to stempel opp og ned for å irritere fremfor mannen, og Tid-Bagatell jobbet som en ekstrem aggressiv satan til venstre for mannen med et intenst blikk.

Mannen begynte å tenke på Aurelius, og på det å vinne politisk som han mest sannsynlig kom til å gjøre, og tenkte på det å bare

fortsette å skrive fordi han var litt redd disse fire, og turde heller ikke å si noe tilbake til Blomhat.

Eieren av restauranten hadde fått vite om at de fire plaget mannen, og tok umiddelbart kontakt med vaktholdet i byen og fikk de fire hentet av vaktene.

- Takk for hjelpen, sa mannen hyggelig til eieren.

- Alt i orden, sa eieren. - Det er klart vi må stille opp for kundene og gjestene våre!

- Hva var det de egentlig holdt på med? tok eieren seg tid til å spørre om.

- De var jævlig irriterende for å si det sånn, sa mannen. - Det var det de prøvde å være også. Jævlig irriterende.

- Utrolig i disse tider med så mye interessant som skjer! sa eieren. - Det har jo skjedd et paradigme i kunnskapen, og nå er det som om en politisk storm rundt Aurelius der det ser ut til at han skal vinne hjertet til byen! Merkelig at de ikke følger med på slike ting.

- Ja, det er merkelig, sa mannen.

- Nei, du får ha en fortsatt fin stund her, sa eieren og hentet en gratis kaffe til mannen. - Her har du en kaffe på huset, så håper jeg at alt er i orden.

- Ja, det er det, sa mannen og tok seg en slurk av kaffen og fortsatte å skrive.

ET PARTI FORSVINNER

Etter partilederdebatte der en av lederne måtte forlate debatten i tap mot Aurelius, ble det satt igang en pressekonferanse av det tapende partiet. Meningsmålingene stupte for partiet, og partilederen innså et tap i den økende valgkampen, og ville med pressekonferansen trekke seg ut av valgkampen som parti. Aldri før hadde dette skjedd i byen. Det var første gang at et helt parti innså et tap allerede før valget hadde funnet sted.

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann samlet seg ved møterommet for å se pressekonferansen derfra, og videre ha mulighet til å kommentere sammen etterpå om det var noe å kommentere.

Partilederen kom inn på pressekonferansen tydelig berørt av

situasjonen og så helt klart ut til å være fallitt og indignert:

- Det har vist seg å bli en utfordring å forsøke komme seg tilbake inn i valgkampen etter nederlaget under den siste partilederdebatte, sa partilederen. - Jeg innså under debatten, at jeg hadde fullstendig kommet ut av det rasjonelle, og beveget meg inn på usikker argumentasjon. Det var grunnen til at jeg forlot debatten, samtidig som at tilbakemeldingene fra publikum og de øvrige partilederne bekreftet dette. Det er klart at om en skal ta i bruk argumenter som har å gjøre med historiske planer som ikke engang er nedskrevet og anvendt i litteraturen vår, men som kun er i det fleste antakelser for de som enten er innvidd eller som har tenkt ut selv konsekvensene av ulike historiske begivenheter og handlinger, så bør en ha skapt egne litterære grunnlag, eller i det minste være i et miljø som har forståelse. Under debatten kom jeg inn på emner som jeg ikke hadde belegg for og som jeg ikke kunne forsvare. Det er klart at Aurelius sitt parti, er et parti som med sitt partiprogram og Lederen kan omtale slike emner som han var inne på, uten noe øvrig materiale eller argumentasjon. Lignende har ikke jeg, og når Lederen har vist seg å være så sterk mot vårt partiprogram, så er det best å på nåværende tidspunkt trekke seg tilbake fra valgkampen og la de øvrige partiene kjempe om seieren. En slik hendelse som å forlate en partilederdebatte gir dessverre så dårlig eksponering i media at partiet vårt har tapt et stort monn med mulige velgere og ser ikke grunn for å fortsette. Jeg kan ellers til sist kommentere argumentasjonen jeg benyttet like før jeg spaserte ut fra partilederdebatte. Det har seg nemlig slik at jeg ser for meg at den politikken Aurelius har er planlagt historisk sett indirekte, slik at det egentlig er meningen med vårt samfunn at den form for politikk skulle inntreffe en gang. Nå skjer det. Jeg har ikke noen konkrete litterære bevis for dette, men har tro på det. Videre så er det slik at det har vært en usikkerhet hvor og i hvilket land eksempelvis et slikt parti skulle reise seg. En av de farene som har vært historisk sett, er jo nettopp det at et slikt parti kan få stor oppmerksomhet både nasjonalt og internasjonalt, og da kan det være en fare for at en vil måtte gå til krig for partiet. Nå er det legitimt. Det har Gudleik Aurelius og partiet hans vist at det er. Så det skal ikke være noen reell fare for at noen eksterne makter går til krig mot byen vår, og landet vårt. Det var her jeg

kom til å bli usikker under debatten da jeg ikke fullstendig hadde gått gjennom slike idéer og tanker før debatten fant sted. Nå er det dessverre for sent å gjøre noe med det. Velgerne har talt. Det blir ikke noe mer for vårt parti i denne omgang. I dette valget. Så vi trekker oss som sagt tilbake. Takk for meg.

Partilederen gikk fra pressekonferansen.

- Dette er gode nyheter for oss, sa Aurelius. - Ikke bare trekker partilederen seg, men vi får veldig god eksponering for vårt parti og vår politikk under denne pressekonferansen. Han skrøt direkte av politikken vår, og trekker seg tilbake. Det vil mest sannsynlig gi oss alle stemmene til de som vanligvis har stemt på det partiet.

- Ja, dette er gode nyheter, sa Blodend.

De avsluttet møtet, og gikk til den nærmeste restauranten, for et måltid.

Det er slik under valg at seieren kan komme av overraskelser, og seieren kan komme av forventninger. Det er mange ulike muligheter for hvordan et valg skal utvikle seg når partiledere og politikere holder mangfoldige taler der ethvert utsagn kan komme til å bli skjebnesvangert. Det er klart at en politiker, og spesielt da i et slikt hektisk program som en valgkamp er, må være veldig bevisst på alt som den skal tale for og tale om.

POLITISKE TENDENSER

Ved restauranten satte de seg ned innerst i lokalet på et bord de hadde bestilt.

- Vi merker stadig suksess, sa Aurelius. - Politisk suksess. Det å se en slik leder trekke seg ut av valgkampen er en overraskelse. Men det er også slik som han selv var inne på at det er en spesiell situasjon, en spesiell tid, der vi har trekt inn i valgkampen slike emner at det forblir en annerledes valgkamp. Paradigmet har vi allerede fullført. Bare det er et enormt skifte for befolkningen i byen, for ikke å si også for hele menneskeheten som eksempel. Det er klart at slike større begivenheter preger valgkampen. Nå er det Lederen vi i hovedsak bygger vår side av valgkampen på, og der er fra litteraturen mange nyheter og forbedringer vi kan tilby folket.

- Det stod i en av avisene idag, at en gruppe med ungdommer

hadde samlet seg for en mindre oppmerksomhet til fordel for politikken vår i hovedgaten i byen, sa Nysølv. - De holdt en appell om spesielt dette med Lederen som vårt politiske grunnlag. De hadde til og med plakater med seg med sitat fra boken din Aurelius.

- Jeg leste idag at vi begynner å nærme oss like stor oppslutning som det partiet som fremdeles nå er størst, sa Nobili. - Det er virkelig en suksess vi har hatt de siste månedene. Det stod også at en kunne forvente innen kort tid å se på vårt parti som et stabilt parti i toppen av byens politikk uavhengig av hvordan det gikk med valgkampen.

De fortsatte å oppdatere hverandre på ulike fenomener av politiske nyheter fra avisene og media i byen. De alle rundt bordet begynte under dette måltidet å innse at de nå var nær en fullstendig politisk suksess. De følte at de nå hadde nådd et punkt i den politiske virksomheten som gjorde dem til politikere med en helt annen tillit enn uetablerte politikere, og var på vei til det å nettopp være noen av de vesentlige av byens politikere. Dette gikk opp for dem alle under denne middagen.

- I flere bydeler i byen har vi nå faktisk størst oppslutning, sa Sann. - Det stod i den ene av de lokale avisene idag. Det er klart at det ikke nødvendigvis er noen sikkerhet for at vi kan komme til å vinne valget, men det er i alle fall et godt tegn, og vi kan bruke det politisk fremover. I forhold til det totale antall bydeler i byen, så er det ikke mange, men vi er i en vekst som er viktig å påpeke.

- Jeg vil også oppdatere dere på reportasjen på fjernsyn om Lederen idag, sa Aurelius. - Den ble vist klokken fire, og inneholdt en rekke ulike analyser fra miljøet for vitenskap, og mange kjente personligheter fra politikken kommenterte. Det var klart at det var noe vekslende i hvilken grad de talte for eller imot, men hovedsakelig gir en slik reportasje en mengde positive elementer til vår politiske fremgang. Det er den første reportasjen om Lederen. Imorgen skal det forresten også komme en dokumentar om de forvente politiske virkningene av Lederen på den største fjernsynskanalen i byen.

- Ja, jeg ble spurt om jeg ville bli intervjuet til den dokumentaren, men etter det som vi ble enige om skulle vi vente

med slike intervjuer inntil vi selv har fastslått å være med, sa Nobili.

Politisk fremgang er noe som en kan merke seg på mange måter når den først kommer. En kan se målinger i media, en kan merke det i responsen ute blant folk og en kan se den i litteraturen på mengden bøker og andre format med innhold om en politikk som er i vekst. Politikk er viktig for mennesker. Det har det vært i mangfoldige år, og nå er der mange tradisjoner for hvordan politikk skal håndteres.

De gikk fra restauranten etter å ha oppdatert hverandre på en rekke positive fenomener i byen angående politikk. De hadde nå fått en helt ny tyngde i politikken, og Aurelius var nå i synet til Nobili, Nysølv, Blodend og Sann en politiker som med stor sannsynlighet kunne komme til å vinne valget. Det var noe som ble sittende etter denne middagen. Det er klart at når en arbeider med politikk, så kan en merke seg når den er alvorlig, og når den er på et stadie der en går mot massene og har en tendens til å virke maktesløs. I alt som de fem oppdaterte seg på under denne middagen, så innså de at de var i vinden, at fremgangen var der politisk. At folket fulgte med, og at folket ville ha dem. At en seier ikke var umulig, men mulig. Og når en i tillegg så på mulighetene også for en eventuell revolusjon, så var det makt å se, når en så de fem gå ut av restauranten, på vei inn i bilene som kjørte dem hjem.

VALGET BEGYNNER

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann skulle møtes ved møterommet for å oppdatere hverandre på ting som hadde med valget å gjøre. I tillegg skulle det åpnes lokaler i byen denne dagen slik at en kunne levere inn stemmer, og de fem ville markere denne begivenheten sammen ved å først ta et møte og så oppleve åpningen sammen med folket i byen under en seremoni i hovedgaten.

- Velkommen, sa Aurelius.

- Jeg har idag en del punkter å nevne, sa Aurelius. - Det skal idag åpnes lokaler i byen der folket kan begynne å levere inn sine stemmer. Videre skal vi alle fem etter planen til seremonien for

denne åpningen i hovedgaten i byen. Vi skal også idag vurdere kort om vi skal gå for det vanlige valget eller en revolusjon. Eller da se om det er noen tegn på at vi kan nettopp gå for en revolusjon i valget.

- Veldig bra, sa Sann. - Jeg kan nevne at det er mange gode tendenser i byen som taler for vårt parti og vår politikk.

- Ja, det er det, sa Blodend.

- Det er helt klart mange som nå gir oss sine stemmer og sin oppmerksomhet og som har fått tro på vår politikk, sa Nysølv.

- Det er også kommet ut en bok idag som en politisk forfatter har skrevet om vår politikk, sa Nobili. - Det er en politisk faglitteratur som sammenligner oss med de øvrige større partiene i byen og som helt klart setter vårt parti i et godt lys. Lederen har blant annet fått enormt gode kritikker av forfatteren, og anmeldelsene av boken er veldig gode så langt.

- Takk for informasjonen, sa Aurelius.

- Når det gjelder dette med revolusjon eller ikke, så er det klart at i utgangspunktet står jeg på det å fortsatt se litt an det vanlige valget, og så ta en beslutning litt nærmere valget, sa Aurelius. - Det er klart at mulighetene byr seg til revolusjon. Når et av de største partiene nå har meldt seg av som kandidat til valget, så er en revolusjon ganske nær.

- Ja, det er jeg enig i at er en god plan for valget, sa Blodend.

- Jeg vil da fortsette arbeidet med å oppfordre til å stemme på oss ved valget som det ordinære.

De avsluttet møtet og gikk til byen der seremonien skulle foregå. De fikk den flotteste plassen for sitt parti, og ble sittende et stykke fra det partiet som fortsatt ble påstått å være størst i byen.

Det er klart at ved valg så er det absolutte det å skulle få flest stemmer. Det er det viktigste ved et valg. Men det er også slik at en kan ha ulike strategier mellom valg som å øke ved flere valg etter hverandre og så inngå ulike konstellasjoner med andre parti underveis i perioden på ulike måter, og så til tross for at en ikke er det største partiet vinne frem med politikk likevel med god strategi. En annen ting som har med valg å gjøre er å benytte muligheten til å bli bedre kjent om en ikke har noe formål om å vinne valget. Det som velgerne er opptatt av er det å skulle finne

ut hvem som er best egnet til å vinne valget av partiene, og på den måten finne ut hvem av partiene som er best egnet til å få sin politikk realisert i det landet valget foregår i.

Seremonien gikk for seg der det var noen taler fra folket, noen konserter og litt annen kulturell underholdning. Når den ble ferdig, så reiste Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann til en restaurant for å ta det med ro med et måltid etter nok en dag med høy politisk aktivitet, og enda mer tro på seier ved valget.

De ankom en av restaurantene i hovedgaten:

- Det var en ganske så høytidelig og flott seremoni, sa Aurelius.

- Ja, det var både fin underholdning, og mange gode politiske innspill fra folket, sa Blodend.

- Det er slik at om vi skal ta kontroll over denne byen, som jeg har tro på at vi vil klare, så gjelder det å nettopp holde seg til politikken vår, sa Sann. - Vi har nå et så godt politisk grunnlag ved Lederen at jeg ser nærmest ingen motstand ved argumentasjonene til konkurrentene våre.

- Jeg er enig, sa Aurelius. - Og dette mestrer vi i valget nå å også realisere.

- Ja, det er en god prestasjon, sa Blodend. - Dette går vår vei.

EN RELIGIØS BOK

Aurelius, Nobili og Nysølv gikk fra restauranten da de hadde en del jobb på kontoret. Blodend og Sann ble sittende for å snakke om Treenigheten og Seier:

- Jeg vurderer om jeg skal få rettigheter av deg til Treenigheten, og så lage en egen utgivelse, bok, med Treenigheten som første del og så med Seier som avslutning og da siste del.

- Det er ikke umulig å få til, sa Blodend. - Jeg skal ta en vurdering på om jeg vil være med på prosjektet.

- Fint, sa Sann. - Det er klart at det er politikk som er i fokus nå for tiden. Ikke det religiøse, og derfor er det klart at jeg ikke tar en endelig beslutning på dette eventuelle prosjektet om en bok før etter valget eller da revolusjonen om det skulle gå til en revolusjon.

- Da kan vi ta en ny samtale på dette da, sa Blodend.

Etter en kortere samtale gikk de hjem til hver sitt de også.

Ulike emner kan ofte være vanskelige å kombinere. Politikk og religion er to emner som kan være en utfordring å kombinere. Det er slik at når en er inne i en periode med kun politikk, så skulle det å ha noen innslag med religion og religiøse emner kunne bli en utfordring. De som er aller mest inne i en valgkamp, vil kunne måtte omstille seg for å ta del i det religiøse når de er som mest inne i det politiske.

Blodend fikk en telefon fra en innbygger i byen som hadde noen spørsmål angående politikk og religion:

- God dag, sa Blodend.

- God dag, sa innbyggeren som var en mann i midten av tyve årene.

- Jeg fikk lyst til å ringe deg da jeg fikk noen spørsmål knyttet til Treenigheten, sa mannen.

- Vær så god spør, sa Blodend.

- Det er nemlig slik at om en ser på byen vår så er det klart at loven er delt i minst to deler som politikk og religion. Om en ser på det politiske så er det som om bestemt som det verdslige, og det religiøse som det åndelige. Til tross for at om en skulle ha eksempelvis to grupperinger i byen innenfor religion, og to grupperinger i byen innenfor politikk som ligner på hverandre, så er det ikke nødvendigvis slik at de religiøse og de politiske skulle ha noe med hverandre å gjøre. Og heller så er det jo slik at politikken ikke naturligvis etter loven skulle ha noen påvirkning på religionen og omvendt. Er det et synspunkt som du deler Blodend?

- Ja, jeg synes det var en veldig god analyse av samfunnet og loven i byen der du egentlig setter Treenigheten sammen med Lederen, sa Blodend. - Det er klart at politikk er politikk og religion er religion, og de skulle da ikke nødvendigvis ha noe med hverandre å gjøre. De er i grunnlaget to ulike enheter som er behandlet i loven som to atskilte enheter.

- Det er nemlig slik at ofte så finner en at de politiske skulle forsøke å utnytte religionen og det åndelige til fordel for politikk, sa mannen.

- Ja, det kan en dessverre kunne finne eksempler på, sa

Blodend. - Men det er klart at de vil risikere å få de ulike straffene som Treenigheten nevner etter seg.

- Ja, det har du rett i, sa mannen. - Så det er slik da kanskje at en da kommer innenfor synd, og kommer til å mest sannsynlig bli straffet ut fra reglene og kunnskapene i Treenigheten.

- Ja, det kan en da forvente, sa Blodend.

- Da skulle det jo helt klart være slik at en ofte skulle kunne finne at en skulle være redd for, frykte, det å synde i forhold til Treenigheten og holde livet i politikken atskilt fra livet i religionen, sa mannen.

- Ja, det er godt sagt, sa Blodend. - De aller fleste forstår i løpet av livet at de er to atskilte enheter. De beste innenfor administrasjonen av politikk i byen eksempelvis, ville selvfølgelig aldri finne på å blande politikk med det religiøse på en slik måte at en synder religiøst sett, og lar det gå utover politikken liv i samfunnet.

Mannen ble litt betenkt, og så avsluttet han samtalen:

- Takk for en veldig hyggelig prat, Blodend, sa mannen. - Det er utrolig at du tar deg tid til telefoner sammen med dine lesere. Jeg har nylig lest Treenigheten og for øvrig Lederen som Aurelius har skrevet, og det er veldig hyggelig å kunne få en samtale med deg om de spørsmål jeg har fått underveis.

SKOLE OG POLITIKK

Aurelius ble dagen etter seremonien invitert sammen med Nobili, Nysølv, Blodend og Sann til en av de mest sentrale skolene i byen for å oppleve hvordan skolen sin situasjon var nå med Allting som vitenskapsgrunnlag i stedet for Mangfold.

- Velkommen, sa rektoren ved skolen til Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann.

De ble tatt imot av rektoren ved skolen like innenfor porten til uteplassen fremfor skolebygget.

- Dere skal nå få en omvisning i og utenfor skolen, et måltid og litt underholdning som elevene har forberedt til dere, sa rektoren.

En av byens aviser var med og tok bilder og skulle lage en reportasje til morgendagens avis. Han tok mangfoldige bilder

spesielt av Nobili og Nysølv som alle, både elevene, og de ansatte ved skolen visste hvem var.

En av elevene fikk like før middagen spørre noen spørsmål som de hadde samlet inn fra elevene til Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann:

- Hvor lang tid tok det å skrive Allting? spurte eleven Nysølv.
- Det tok faktisk ti år, sa Nysølv.

Elevene i salen var overrasket og forbauset over hvor lang tid det hadde tatt å skrive boken.

- Skal noen gjøre noe med Mangfold? spurte eleven Nobili.
- Det er planen at Mangfold blir en del av litteraturen ved bibliotekene, sa Nobili.

Når besøket ved skolen var ferdig, skulle Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann videre til en politisk debatt etter et kortere møte ved møterommet:

- Det var et hyggelig møte med en av de sentrale skolene i byen, sa Aurelius. - Vi skal nå forberede oss til den politiske debatten som begynner klokken seks. Jeg vil først og fremst meddele at jeg fokuserer grunnleggende på Lederen i debatten og de viktigste punktene i boken. Det er klart at nå er det kanskje forventet at de blir politiske overraskelser i denne debatten også som under sist debatt da det ene politiske partiet som deltok avsluttet hele valgkampen sin.

Sann kom med et innlegg:

- Jeg har her med meg en artikkel der det faktisk står litt om slike forventninger. Artikkelforfatteren har formulert seg slik at den påstår det har oppstått et spørsmål om Gudleik Aurelius og vårt parti skal ikke bare utkonkurrere de øvrige partiene, men vinne valget indirekte om en politisk revolusjon. Det er en veldig interessant lesning av de sjeldne. Vi er i en sjelden tid der revolusjon er mulig, og til og med mediene beskriver situasjonen slik.

- Ja, det er stort, sa Aurelius.

- Så forstår jeg riktig Aurelius, at om det under debatten er slik at det oppstår spørsmål omkring disse emnene knyttet til historien og større historiske planer, så vil du fokusere på Lederen og ikke engasjere deg i slike emner? spurte Sann.

- Det er klart at jeg vil måtte kommentere om jeg får direkte

spørsmål, sa Aurelius. - Men jeg vil selv ikke trekke det frem. Jeg vil fokusere på Lederen som sagt, og de viktigste punktene for forbedring av politikken i byen ut fra boken.

De avsluttet så møtet og gikk videre til debatten. Aurelius fikk seg plass ved scenen, og Nobili, Nysølv, Blodend og Sann satte seg ned blant publikum på et eget bord.

Debatten ble begynt av en leder for debatten:

- Velkommen! sa lederen for debatten. - Idag har vi æren av å ha med oss de to største partiene i byen, samt de to partiene med en størrelse like under. Vi har altså de fire største partiene med oss.

Publikum jublet og gav applaus.

- Vi har idag fremfor oss en spennende debatt, sa lederen for debatten videre.

Det oppstod deretter en veldig spesiell situasjon. Lederen for debatten nevnte begrepet revolusjon og snakket kort om de forventningene lederen for debatten hadde til dette, uten at Gudleik Aurelius på noen som helst måte hadde engasjert debatten for dette emnet i forkant. Aurelius tok det selvfølgelig med fatning, og gav til og med Nobili, Nysølv, Blodend og Sann en oppmerksomhet når lederen for debatten begynte å nevne om en revolusjon.

- Vi lever i en utrolig spennende tid, sa lederen for debatten videre. - Det kan komme til å bli en revolusjon om Gudleik Aurelius og hans parti skulle kunne vinne mer frem politisk før selve valget i seg selv er ferdig, og stemmene telles opp. Allerede har hele ett parti vaklet og avsluttet sin delaktighet i dette valget.

Debatten fortsatte etter den overraskende innledningen der revolusjon var nevnt. Partiene var ikke nevneverdig påvirket av innledningen.

DEN VIKTIGSTE PRESENTASJONEN

Neste dag satt Aurelius hjemme og leste avisen i stuen ved frokosten. Det stod om valget, og om debatten og det stod at Aurelius var en overlegen vinner av debatten. De øvrige partiene var satt på plass ved utsøkt argumentasjon som avisen kalte det. Det nest største partiet hadde fått en slik posisjon at omtrent den

eneste løsningen avisen spådde partiet kunne ha var å få med seg flere av de andre partiene i en koalisjon for å ha noen som helst sjanse mot overlegenheten Aurelius ble påstått å ha nå.

Det stod blant annet om fire av de argumentene som Aurelius hadde benyttet under debatten og alle sammen hadde med det grunnleggende ved hans politikk å gjøre. Det var slik Gudleik Aurelius hadde planlagt debatten også, nemlig det å bruke argumenter fra hans egen politikk og ikke eksempelvis argumenter som var sammenlignende mellom de ulike partiene.

Det ene argumentet var klart det å ha en tosidighet i politikken som hadde med det moralske med det gode og det mot det onde å gjøre, og det andre argumentet hadde å gjøre med at samfunnet er best tjent med en helhetlig politikk som ikke er spaltet i ulike partier. Avisen presenterte alle argumentene i en egen liste i avisen, noe som imponerte Aurelius da han ikke hadde sett en lignende dyp og nøyaktig analyse av en debatt før.

Klokken ti var det invitert til en stor og viktig forelesning, en presentasjon ved universitetet i byen av en av de fremste professorene i historie. Aurelius hadde invitert Nobili, Nysølv, Blodend og Sann til å være med på presentasjonen og det var klart for Aurelius at han følte det var som om en mening utover det interessante i byen at presentasjonen skulle finne sted. Det var som om en skjebne, som om et åndelig emne, fordi valget var nært ved slutten, paradigmet var gjennomført og presentasjonen skulle på en måte vise og bevise noe av alt det som hadde vært en hemmelighet i familien til Aurelius i generasjoner. Aurelius selv fikk jo levert grunnlaget for sin kunnskap av sin far, og det var klart esoteriske emner kun for innvidde vanligvis, ordinært sett Aurelius hadde fått. Nå skulle det esoteriske ut til folket. Nå skulle alt bli kjent. Og Aurelius var den som gjorde det, og presentasjonen professoren skulle ha denne dagen så han på som vendepunktet der det esoteriske nå var kjent blant folket. Paradigmet hadde allerede presentert kunnskapen som før var innenfor det esoteriske til folket, men det sa ikke nødvendigvis kunnskapen i seg selv noe om. Allting er kunnskapen, men det var først i presentasjonen idag at vi skulle få se de historiske store merkene som skulle vise befolkningen at slik kunnskap faktisk var esoterisk, en historisk plan, og at også politikken og for så vidt

det religiøse arbeidet de hadde også var det.

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann kom til universitetet. De satte seg ned fremst i salen der presentasjonen skulle foregå. Det ble en del hilsing, da en del kjente personligheter fra byen kom bort til de fem og ville hilse og snakke.

Professoren kom omsider inn i salen. Det ble helt stille. Etter en kort innledning begynte han å komme inn på de esoteriske emnene:

- Det er klart for meg at dette tegnet, som er til og med flere tusen år gammelt, som vi her ser i illustrasjonen her, er et bevis på at det har vært en langvarig plan blant elitene i samfunnet om å en dag gjennomføre et slikt paradigme som en av våre gjester her idag, nemlig Gudleik Aurelius, har nettopp gjennomført, sa professoren.

En kunne høre som om en lyd av begeistring fra salen, som om en summing der det var en del kommentarer til og fra ulike i publikum om det som professoren sa.

- Videre så er det også tegn på at dette paradigmet vil kunne settes sammen med den form for politikk, det politiske system som Gudleik Aurelius har, ved å anse det som det perfekte politiske system som endelig skulle ankomme menneskenes samfunn ved paradigmet sin tilblivelse, sa professoren.

Presentasjonen fortsatte og det var klart at presentasjonen gav inntrykk for Aurelius, da han var nevnt i en slik sammenheng av en så ærverdig professor. En av journalistene i salen skrev en artikkel som manifesterte denne sannhet for folket da Gudleik Aurelius fikk som gjest ved presentasjonen og grunnlegger for paradigmet og sin politikk en helt spesiell rolle i presentasjonen og deretter også i artikkelen.

Presentasjonen tok etterhvert slutt, og det ble en spesiell oppmerksomhet til Aurelius. Flere av de mest fremstående gjestene i salen kom bort til Aurelius for en kort samtale. Det ble tatt flere bilder, og Aurelius fikk også en blomst fra universitetet.

STORMEN LEGGER SEG

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann samlet seg til et siste

møte før valget, og eventuelt da en revolusjon om det skulle komme til å skje. Alt det offisielle av valgkamp var nå for det meste over, ferdig, og det var å vente på valgresultatene.

- Velkommen til møtet, sa Aurelius. - Da er det ikke så mye annet å gjøre enn å takke dere alle for innsatsen dere har gjort i løpet av valgkampen. Nå er det morgendagens siste dag i valget som står igjen.

- Jeg vil legge til at da jeg passerte hovedgatens torg på vei til møtet var det begynt å samle seg en del mennesker som hadde med seg plakater og som oppfordret til revolusjon, sa Sann.

- Sa de noe om på hvilket grunnlag, eller lignende? spurte Aurelius noe overrasket. - Fikk du med deg noe om det?

- Jeg, stoppet bare såvidt opp for å få med meg en oversikt over hva som skjedde og fikk med meg at det var revolusjon de ønsket. En revolusjon for vår politikk.

- Hvor mange var der da? spurte Aurelius.

- Omlag hundre personer, sa Sann.

- Spennende, sa Aurelius. - Det kan jo hende i løpet av kvelden, natten og morgendagen at det samler seg nok til å skulle overbevise om en revolusjon bare ved den forsamlingen.

- Det er faktisk ikke umulig, sa Sann. - Det var veldig mye energi blant grupperingen.

- Vel, vi går videre med møtet, sa Aurelius. - Målet mitt var å konkludere og avslutte valgkampen.

Utenfor kontoret i gaten stod Tid-Bagatell, Frode Synd, U. Tid-Bagatell og Johannes Blomhat. De hadde fått vite om at Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann skulle holde et møte og at det var viktig. Tid-Bagatell stod midt i gaten og latet som om han drev med avføring. Han stod med repetitive bevegelser der han hadde en knekk i bena slik at han latet som om han dret.

- Vi skulle ha voldtatt Aurelius i rompen og gjort ham om til en filledukke! skrek Miningfaithsin.

Spesielt Tid-Bagatell ønsket å ikke bare plage de under møtet, men også lage et minne for elendighet utført samtidig som de koste seg med å avslutte valgkampen under møtet.

Tre korrupte psykiatere kom til området der de fire stod og laget uro tilfeldigvis. De satte seg ned og så på de fire og ble med de. De påstod til Tid-Bagatell at de gjorde noe som var verdt å

ofre sin stilling for, så de tre korrupte psykiaterne sa at de med denne begivenheten skulle tre av fra sine stillinger. De var blitt syk av korrupsjon.

Tid-Bagatell ble glad for at de korrupte psykiaterne satte seg ned og hoppet rundt i gaten, og laget en lyd som en dirring med munnen som en trut og latet som om at han bæsjet rundt i området. Han visste at de korrupte psykiaterne som skulle avslutte sin stilling aldri ville legge ham inn, til tross for at han visste om faren når han holdt på slik.

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann gikk bort til vinduet for å se på hva som skjedde da de hørte noen lyder fra gaten nedenfor. De så Tid-Bagatell som hoppet rundt med disse bevegelsene og latet som om at han dret rundt i gaten.

- Utrolig, sa Aurelius. - Vi setter oss ned igjen.

- Vi har gjort en veldig god jobb, sa Aurelius. - Dere alle kan være enormt glad for alt som er utført. Jeg tror vi kommer til å vinne valget overlegent etter alle de siste målingene, og jeg tror også at det er en liten mulighet for revolusjon. Og vinner vi frem med revolusjon, så vil vi få enda bedre resultater raskere i politikken. Da vil vi blant annet kunne innlemme Lederen direkte som lovgrunnlag ved revolusjonen. Men vi har foreløpig en hovedstrategi for å skulle avvente nå valgresultatene etter at stemmene er talt opp, og så skal vi se etterhvert hvordan det eventuelt er med det som har med en eventuell revolusjon å gjøre.

De avsluttet møtet og gikk hjem til hver sitt etter en lang dag ved den siste dagen for valgkamp.

REVOLUSJON ELLER VALGSEIER

I byen bygget det seg opp en mulighet for revolusjon langs de sene timene på kvelden før valgdagen og utover natten. Det samlet seg stadig flere og flere i gatene. Det var hovedsakelig i hovedgaten at det ble holdt taler, men det var også i en del bydeler i byen mennesker som samlet seg og holdt taler.

Talene handlet mest om hvorfor en skulle stemme i valget, når det absolutt mest sannsynlig var Gudleik Aurelius og hans parti som skulle vinne. Dersom han skulle vinne frem i politikken, så var det klart at en revolusjon kunne gjennomføres i stedet for slik

at Lederen direkte kunne bli satt som lov i byen umiddelbart, mye raskere enn om de ble valgt inn som seirende parti i den ordinære valgkampen. Det var hovedargumentet de hadde. Altså raskere anvendelse og utøvelse av de nye lovene som Lederen hadde.

Det hadde blitt regnet på at uten en revolusjon ville det kunne ta to måneder før lovene til Lederen kunne bli utøvd første gang i byen, mens der om det forekom en revolusjon kunne lovene utøves umiddelbart. Så hvorfor vente med det ordinære valget, når en kunne både spare seg arbeidet, samt tilrettelegge for en revolusjon med det samme gjentok seg som spørsmål utover natten i byen blant alle de som hadde gått ut i gatene eller samlet seg andre steder i byen for å vurdere det som hadde med revolusjon å gjøre.

Når Aurelius stod opp klokken syv, satte han på fjernsynet og ble overrasket over at hovedkanalen i byen dekket en enorm befolkningssmengde i hovedgaten som hadde blitt mer og mer sikker på revolusjon i løpet av natten. Han fikk vite at en stor del av befolkningen i byen hadde aktivert seg med det å se på muligheten for en revolusjon. Det var nærmest synlig en større eller mindre gruppe revolusjonære i hver eneste gate i byen.

Aurelius holdt seg rolig og laget seg frokost samtidig som han lot oppmerksomheten følge fjernsynet. Han ringte Nobili, Nysølv, Blodend og Sann slik at alle kunne snakke sammen, og holde en samtale utover morgenen.

- Det ser ut til at folket vil ha revolusjon, sa Aurelius til Nobili, Nysølv, Blodend og Sann.

De kom med noen kommentarer hver. De også fulgte fjernsynssendingene.

- Det er klart det er store tider, sa Aurelius. - Paradigmet er fullført, langvarige historiske planer begynner å bli åpenbart for folket, de politiske etablerte partiene begynner å falle mot oss og Lederen som viser vår politikk så mange nå har tro på er allerede lest av store deler av befolkningen.

- En revolusjon, sa Sann. - Jeg føler akkurat nå at det er slik at jeg, og vi, er fornøyd med valget så langt, og ikke må engasjere oss til revolusjon om vi ikke vil, da jeg har tro på at vi vinner stemmene.

- Jeg deler nøyaktig den oppfatningen, sa Aurelius.

- Det blir om folket vil, sa Blodend.

BYENS BESTE ØYEBLIKK

En politisk kommentator oppsummerte de to ulike mulighetene for hvordan dagen skulle gå. Revolusjon eller ordinært valg:

- Gatene er fulle av mennesker som er interessert i revolusjon, sa kommentatoren. - Det er klart at det finnes muligheter for revolusjon. En kan bare tenke seg om de ikke gir seg, og eksempelvis får noen i den politiske administrasjonen til å gi seg også, og leverer sitt kontor til revolusjonen, så vil de jo også få bilder og opplevelser fra administrasjonens egne lokaler. Kanskje også flere politikere gir fra seg sine lokaler. Videre kan det være at de kommer til å omringe bygninger som salen der lovene blir vedtatt, og da vil det jo innen en viss tid måtte bli slik at de vil kunne slippe til. Uten vold kan alt også komme til å forløpe seg selvfølgelig. Aurelius oppfordret til ingen vold, og flere revolusjonære samtykte i dette og gav seg til det, da han spesielt la vekt på at de sannsynligvis også kom til å vinne det ordinære valget. Ellers vil massene kunne komme med en rekke argumenter, som eksempelvis at Aurelius er muligens den som kommer til å vinne det ordinære valget, og at derfor en vil kunne spare seg alt arbeidet med valget dersom en velger revolusjonen. Det er en rekke muligheter, og det står fortsatt åpent når så mange mennesker fortsatt er interessert i revolusjonen.

Kommentatoren fikk så spørsmål om hva han mente om det ordinære valget, og om han kunne oppsummere:

- Ja, det er klart jeg har tid til det, sa kommentatoren. - Det skal nå innen noen timer åpnes en rekke stemmelokaler i byen. Videre skal alle som skal stemme besøke det lokalet de er satt til. Når klokken er fem idag vil lokalene stenge, og stemmene bli talt opp. Videre er planen slik at det er estimert slik at det vil ta omlag fem timer å telle opp stemmene. Og når det er ferdig blir partiet som har vunnet nevnt opp. Det er i alle fall planen, så får vi se hva som skjer med det revolusjonære utover dagen.

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann reiste til det lokalet de skulle stemme ved like når lokalet åpnet for stemmer. Det ble tatt bilder av politikerne. Når de var ferdig, gikk de atter tilbake

til hjemmene sine for å gjenoppta samtalen de hadde over telefon og følge valget hjemmefra utover dagen.

Massene i byen som var opptatt av revolusjon vant stadig frem med flere interesserte. Klokken tre på dagen var det klart at en langt større andel av byens befolkning var klar for en revolusjon, og som om hele hovedgaten i byen var nå helt full av revolusjonære som markerte. Det hadde bare blitt slik. Folk var interessert i politikk i tiden. Folk trodde på paradigmet, på politikken. Trodde på at Gudleik Aurelius og hans parti skulle være løsningen på fremtiden. Skulle kunne sette det samfunnet alle nå hadde begynt å drømme om, tenke på, ønske eksisterte og var reellt.

De revolusjonære hadde klokken fire fått hele fem kjente politikere til å tilslutte seg revolusjonen. Det var fem politikere fra tre ulike bydeler i byen sin administrasjon, og i tillegg var det to politikere fra den hovedsakelige, sentrale administrasjonen i byen. Alle fem hadde holdt hver sin tale til befolkningen, og ville gi sin støtte til Gudleik Aurelius.

Valglokalene ble stengt klokken fem, og opptelling av stemmene begynte. Gudleik Aurelius, Nils Nobili, Tor Nysølv, P. Blodend og Sigurd Sann reiste til et lokale de hadde bestilt for kvelden der de hadde invitert mange av sine mest kjente velgere. De hadde laget klar en sal hvor de hadde noe underholdning fra artister, samt en løpende opptelling av stemmene som ble talt opp med resultat.

Utover de nærmeste timene ble det klart at Gudleik Aurelius og hans parti ledet valget suverent. De hadde et stort overtak på de øvrige politiske konkurrentene.

- Jeg gratulerer Aurelius, sa Blodend.

- Det ser ut til at vi kommer til å vinne, sa Aurelius.

De alle fem innså at dette mest sannsynlig skulle gå veien de hadde jobbet for de siste månedene med valgkamp og politisk aktivitet oppunder valgdagen.

Det var i dette øyeblikk, når Aurelius og Blodend delte noen ord, at det skulle forekomme en svært glødende periode denne dagen med valg for byen. De revolusjonære innså at det skulle gå Aurelius sin vei under opptellingen av stemmene da de hadde et stort overtak. Mange av de revolusjonære tok kontakt med de

gjeldene politikerne i byen, de utøvende som de lovgivende. Tok kontakt med vaktholdet av byen. Og endelig tok kontakt med Gudleik Aurelius selv, der han ble etter at det ble kjent at det var en mulighet, spurt om han ville ta over byen ved en revolusjon der han umiddelbart i stedet for å vente på de siste stemmene til valget, kunne få mulighet til å erstatte loven, med Lederen etter en revolusjon.

Det var ingen i byen som kunne gi noen motstand da det var så mange revolusjonære, og alle, både de mest uformelle og de formelle hadde tro på Aurelius og hans politikk. Aurelius utsatte en besvarelse på spørsmålet inntil alle stemmene var talt opp.

Når stemmene ble talt opp, ble det klart at Aurelius, hans parti, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann vant valget. Det ble stor jubel og feiring i salen, og ellers i alle byens bydeler. I hele byen. Både blant de som støttet det ordinære valget, og de som støttet en revolusjon. Og Aurelius tok ordet, på scenen i salen og kom inn på dette med forskjellen mellom en revolusjon og det ordinære valget etter en innledning:

- Det er en seier som er større enn det jeg hadde forventet meg at en seier ved det ordinære valget, sa Aurelius. - Vi som er samlet her for en politisk valgdag idag, har fått med oss at vi har vunnet valget. Det ordinære valget har vi vunnet. Og det er blitt kjent for meg, og som er en ære å få meddele med dere at vi akkurat nå i denne stund har muligheten til å ta makten i byen ved en revolusjon. Det står nå klar aktivister, revolusjonære aktivister som har oppdatert med om at vi kan ta makten i byen ved en revolusjon denne kvelden. Nå i kveld. Det er klart at dette er en så stor oppslutning og seier for oss, at vi både har vunnet det ordinære valget, og har muligheten for å gjennomføre en revolusjon. Jeg har aldri før hørt om noe lignende. En kombinasjon av ordinært valg og en revolusjon. Vi har fått en stor, historisk suksess vi skal være stolte av alle sammen. Jeg vil benytte anledningen til å ta et valg. Og det skal jeg ta nå. Det handler om vi skal gjennomføre revolusjonen eller om vi skal gå den ordinære, formelle, veien nå som valgresultatet er klart og vårt.

Aurelius så ut til å bli litt lettet og sikker på hva han skulle si, og det var som om hele byen lettet og ble begeistret for den

erkjennelsen som Aurelius hadde.

- Vi har nå vunnet det ordinære valget. Vi kan nå la Lederen bli en del av loven innen en formell, legitim periode som ikke er for lang for mange av de mest revolusjonære. Vi har ikke dårlig tid til å innføre lovendringene Lederen vil sikre oss. Derfor velger vi å ta innover oss seieren over muligheten for en revolusjon, men velger å trekke oss fra enhver revolusjonær aktivitet så fort som mulig, og tar oss inn i regjering, og inn i administrasjonen med seieren fra det ordinære valget. Vi har vunnet. Lederen skal bli lov.

EN DAG I PARKEN

Det var en fin og lys og rolig dag. I parken litt i utkanten av byen ikke så langt fra et lite område med hoteller var det samlet en del mennesker som godt visste om den politiske seieren til Aurelius og hans parti.

Tid-Bagatell gikk ikke så langt fra en benk der det satt noen menn og snakket. Han hørte de snakket om Aurelius og han ble svært sint. Han ville ikke høre noe positivt i det hele tatt, og i alle fall ikke slike utsagn som de satt å sa om valgseier. Tid-Bagatell begynte å snakke til mennene:

- Akkurat nå kan jeg da si når Aurelius vant, så var jeg stygg med dere, sa Tid-Bagatell og tok rompen opp i fjeset på den ene mannen og laget noen lyder med munnen.

Mannen tok tak i Tid-Bagatell, plasserte ham langt utenfor inngangspartiet på parken, tilkalte vakter og fikk ham langt fra parken ved at vaktene kjørte ham hjem.

Mannen kom omsider tilbake til de andre:

- Han sa at han var stygg med oss akkurat da Aurelius vant, sa mannen. - Det var jo igår!

- Ja, det var i går, sa en av de andre mennene. - Uansett så kommer han til å angre seg alle slike forsøk på å skape hat og ondskap blant menneskene i byen. Jeg tror Tid-Bagatell og de andre onde i byen kommer snart til å bli kastet ut eller på annen måte bli forvitret eller forsvunnet.

- Ja, det tror jeg også, sa den mannen som hadde kastet Tid-Bagatell ut av parken.

Det satt tre kvinner på en benk ikke så langt fra der mennene satt. Den ene mannen begynte helt tilfeldigvis å se på en av de kvinnene som satt med nesten ryggen til. Hun satt nemlig på enden av benken litt vendt mot de andre kvinnene slik at hun satt litt på skrått, og mannen kunne bare se den delen av kroppen som da var vendt i hans retning, men ikke ansiktet. Mannen ble veldig interessert i hvordan hun så ut, så han tok seg en kort spasertur litt bort i den retningen der kvinnene satt og bare viste noen tegn til mennene som da satt igjen og snakket. Han kom omsider tilbake:

- Hvordan går det med kjærligheten? spurte han de andre mennene.

De sa ingenting med det samme, men tenkte litt. Så sa den ene mannen:

- Jeg så faktisk under valget igår da resultatene kom inn helt mot slutten en kvinne som kysset meg på kinnet helt ut av det blå, sa mannen. - Helt ut av det blå er et litt merkelig sitat når en tenker på det, men det er klart at det handler jo om ut av ingenting på en måte. Ikke noen spesiell grunn.

- Du er jo en ganske pen mann, sa den andre mannen som ble spurt spørsmålet.

De ble sittende en stund til og snakke om alt mulig.

Et helt annet sted i byen satt Gudleik Aurelius hjemme og tok inn over seg seieren fra dagen før. Han sendte melding til Nobili, Nysølv, Blodend og Sann om at de skulle ha et møte klokken to. Alle kunne komme, og det var selvfølgelig prioritert av dem alle.

Aurelius gikk litt tidlig til møterommet og gjorde alt klart for møte. De fire andre kom etterhvert, og møtet begynte:

- Det er viktig nå å ta alt det politiske som kommer i tiden fremover slik som det er og gjøre det beste av det, og la politikken vår alltid komme først, sa Gudleik Aurelius. - Kommer det forslag fra andre, så skal vi være klar på vårt politiske ståsted først, og så komme med kommentarer respektivt forslaget deretter.

- Jeg fikk et spørsmål tidligere idag, sa Nobili. - Jeg gjorde faktisk det samme umiddelbart. Jeg tok hensyn til vår politikk først, og så besvarte jeg spørsmålet som gav en lignende situasjon. Det slo meg etter samtalen at nå er det alvor. Nå er det profesjonelt.

- Bra Nobili, sa Aurelius. - Vi skal få et nytt møterom og nye kontorer, og jeg skal oppdatere på dette så snart jeg hører noe mer om utlevering av nøkler. Ellers vil jeg nevne en viktig sak for oss fremover. Politikken er nå forordnet. Vi har vunnet valget. Samtidig som vi nå skal inn i en tid med politikk, så skal vi allerede nå før det virkelig går igang minne oss på religion. Religiøse spørsmål. Vi skal også synkront inn i en tid der vi skal øke kontakten med de religiøse, og danne oss nye nettverk. Få flere bekjente. Bli kjent med flere religioner og religiøse nettverk.

- Veldig fint at du trekker det frem allerede nå, sa Blodend. - Nå skal vi begynne en ny periode med utvikling innenfor religion. Og jeg kan nevne avslutningen allerede, for enten blir det Treenigheten som skal bestå, eller så blir det Seier som skal seire, eller så blir det en kombinasjon av de to førstnevnte.

DET GODE FORENES

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann tok seg en tur på restaurant etter møtet:

- Jeg har nå fått en telefon fra administrasjonen i byen, og vi skal få nøklene utlevert til møterom og kontorer imorgen klokken ett, sa Aurelius.

- Veldig bra, sa Blodend. - Det ser jeg frem til. Gratulerer alle sammen.

- Det blir spennende å se fremover hvordan utviklingen til det gode skal bli, sa Aurelius. - Vi har nå politikk som går fullstendig vår vei som seirende i valget, og vårt program for partiet vil nå bli realisert, og det gode deretter komme mer og mer til i byen. Så til den andre positive siden i forhold til det gode. Vi skal nå igang med mer religiøst arbeid. Vi får nå to viktige utviklinger innenfor det gode. Politisk og religiøst.

- Hva med å ha et møte sammen imorgen Blodend angående det religiøse arbeidet fremover? spurte Sann.

- Ja, det kan vi lage en avtale om, sa Blodend.

Sann og Blodend skrev inn i timeplanen sin en avtale om et møte om religion.

- Det er fantastisk å sitte her med dere nå, sa Aurelius. - Rolig, og seirende etter gårdsdagen. Det har vært en lang periode og mye

arbeid. Alt er nå suksessivt.

- Hva skal vi gjøre med grupperingene fra Treenigheten? spurte Nobili. - Jeg mener i denne perioden når vi politisk innfører det gode og alle er grunnleggende forventet å bli forent som folk, og der vi jobber med det religiøse der vi har mange problemstillinger knyttet til dette med ulike grupperinger.

- Det kan vi ta over tid, sa Aurelius. - Vi må ikke ta noen avgjørelse på det nå.

- Bra, sa Blodend.

Et annet sted i byen var Tid-Bagatell. Han stod i hovedgaten og hadde fått med seg at Gudleik Aurelius hadde vunnet valget, og han forsøkte å begynne med det samme han hørte det som om han var Gudleik Aurelius selv som om en eller annen personlighetsforstyrrelse, og sa til noen som gikk forbi ham:

- Jeg er Gudleik Aurelius!

De som hørte det ristet på hodet, og sa:

- Nei, det er du ikke.

De gikk videre, men tok kontakt med noen vakter for å få de til å sjekke om han ikke var helt i orden.

På restauranten fortsatte samtalen ved restauranten:

- Det er klart at når der er en slik utfordring fremfor oss er det mye arbeid som andre ikke vil ta, sa Nysølv. - Vi har nå tatt på oss det offisielle politiske arbeid i byen, og nå skal vi mer gå igang med det religiøse. Jeg ser frem til det religiøse. Vi har mye tid, og vi har absolutt mye å se frem til nå når vi skal se på Treenigheten og Seier med mange nye muligheter fremfor oss.

- Ja, det å få det gode inn i samfunnet er et todelt arbeid, sa Sann. - Det er politisk, og det er religiøst. Vi forener nå disse to på en veldig god måte, da vi kan realistisk innføre gode regler for befolkningen, og når vi lærer og finner nye løsninger og tar nye bestemmelser angående Treenigheten og Seier, så skal vi oppdatere befolkningen så snart som mulig på utviklingen.

- Veldig godt sagt, sa Aurelius.

- Det er veldig fint å se hvor fundamentalt tung vi nå er blitt i samfunnet, sa Nobili. - Det er vi som styrer.

- Ja, det er det, sa Aurelius.

- Får vi en avslutning på det religiøse arbeidet, vil vi også få en avslutning på alle de tre fokus vi har hatt siden starten, sa Sann.

- Kunnskap, religion og politikk vil da være ferdig, og slik jeg ser bildet av samfunnet nå er det helt klart ingenting annet jeg kunne tenke meg å holde på med en å fortsatt jobbe for målene våre.

- Samfunnet vårt har vært litt svak for det onde, sa Aurelius. - Det kan vi se med slike originaler som Tid-Bagatell, Synd, Miningfaithsin og Blomhat. Én av årsakene er sykelig tosidighet. Et samfunn som er svak for to poler. Om en kan bli alternative poler og ikke de grunnleggende med det gode og mot det onde som vi nå innfører politisk, så vil det oppstå mange ulike merkelige tosidige poler i samfunnet. Én tosidighet vi jobber med over lang tid og ikke helt har bestemt oss for er den fra Treenigheten, men det er helt klart at vi må være sterk, og ikke la det onde komme seg til i gråsoner når det gjelder tosidighet. Med det onde og mot det gode, er nemlig motpolene til med det gode og mot det onde, og om en ikke har et samfunn som helt rent er med det gode og mot det onde, så vil der oppstå gråsoner. Og gråsonene vil nettopp være svakere for det onde. Sånn er det. Og det skal vi ha vekk fra samfunnet, og det er noe av det viktigste for oss fremover.

Alle som hørte på det som Aurelius sa, så det på han at han fremdeles var fokusert. Fremdeles klar for alt de hadde planlagt. Valget og seieren hadde ikke døvet ham ned. Hadde ikke gjort ham tilfreds i den forstand at han ikke var klar for mer. Klar for mer seier. Klar for flere forbedringer. Klar for å forbedre samfunnet på flere måter. De ble fornøyd, og stemt til å ta inn over seg øyeblikket en stund sammen med Aurelius. Og Aurelius sammen med Nobili, Nysølv, Blodend og Sann.

PARADIGMET OG RESULTATER

Aurelius var på besøk til universitetet i byen for å se på noen av resultatene paradigmet hadde skapt. Det var helt klart at Gudleik Aurelius lot seg imponere av hvordan professorene og miljøet som helhet hadde implementert paradigmet i skoleverket. Det var som om det ikke var noen spor av kunnskapen fra Mangfold fra før paradigmet ble gjennomført.

Ett av resultatene var bedre kontakt mellom professorene og studentene. Den ene professoren hadde fortalt om dette resultatet

ved en forelesning, og Aurelius fikk en kort oversikt og introduksjon til emnet fra en av hans kollegaer ved en samtale i en av de største salene ved universitetet:

- Det er klart at ett av de viktigste resultatene er at både professorene og studentene er skarpere, sa professoren. - Vi har et enklere læreverk. Allting er langt enklere å lære seg, og det geniale med Allting er at en får en slik forståelse for helheten i hvert emne for seg at en kan alt om det om en bare studerer det grundig nok. I tiden før paradigmet kunne Mangfold nettopp oppfordre til at en ikke skulle kunne helheten, men ha en rekke ulike alternativer og jobbe ut fra, slik at en ikke så helhetene. Nå er det helt annerledes.

- Så da forstår jeg riktig, at dere professorer har begynt å tilpasse dere Allting fremfor Mangfold på en slik måte at dere mestrer helhetene i emnene dere foreleser i? spurte Aurelius.

- Ja, slik er det helt klart, sa professoren. - Det er en glede, og det er en tilfredshet en får når en endelig ser helheten og kan sette punktum ved innlæringen. Da virkelig ser en forskjellen mellom Mangfold og Allting. Mellom mangfoldige alternativer til en helhet og et emne, og det alternativ som er det sanne, og helheten da til dette sanne alternativet.

- Jeg hadde en student her forleden som skulle møte en avtroppende professor, sa professoren. - Her kom det til å oppstå et interessant emne i den lokale avisen universitetet gir ut med utspring fra et intervju. Det var nemlig slik at professoren hadde begynt å glemme helheten i det emnet han hadde hatt som fagfelt. Når eleven var i samtale med professoren så hadde studenten full oversikt over helheten i emnet, og fortalte professoren ting professoren hadde glemt. Professoren hadde blant annet skrevet en bok og programmert et program som viste helheten i emnet, og de detaljer som han hadde glemt, fortalte studenten ham om hvordan det virket på en perfekt og utsøkt måte. Professoren sa også selv, at det var klart at han skal komme til å muligvis fordype seg selv på privaten i emnet nok en gang for å se hvordan han da skulle få det i livet sitt. Hvordan stemningen da blir igjen å ha full oversikt over fagfeltet. Emnet. Helheten.

- Ja, det er en fantastisk stemning i den historien, sa Aurelius.

- Det er en ære å få deg på besøk Aurelius som er kollega til

Nobili som en gang skrev Mangfold, og Nysølv som skrev Allting, og der du selv også har skrevet begge verkene selv. Både Mangfold og Allting, sa professoren.

- Det er klart at en må ha hatt god oversikt i kunnskap når en skrev et slikt verk, sa professoren.

- Ja, det er klart, sa Aurelius og humret litt. - Det er derfor slik at jeg nå vet hva den professoren du har fortalt meg om innså eller da merket seg og reagerte på spesielt i forhold til den historien om studenten og professoren.

- Det er mange gode virkninger på kulturen og miljøet ved universitetene på grunn av Allting, sa professoren. - Det er blitt et enklere miljø vil jeg si. Et mer pragmatisk. Et langt klarere miljø. Renere miljø. Som om kunnskapen har blitt renere.

- Her kan jeg gjerne komme med et innlegg, sa Aurelius. - En ting av planen for paradigmet og uansett da Mangfold i forkant var å ikke la det gå ut over renheten at Mangfold bestod av mange alternativer for de mangfoldige teoriene boken består av. Det er ment å være en ren bok. På samme måte som at Allting er det. Det er viktig å få frem så det ikke blir en misforståelse.

- Takk for det, sa professoren. - Jeg har da tenkt på Mangfold som en bok som på en måte inneholdt noe urent, og Allting som noe rent.

- Nei, det er viktig å innse at en ikke alltid kan finne den beste teorien med det samme, sa Aurelius. - En teori som ikke nødvendigvis er helt perfekt enda, og kanskje har noen alternativ ved seg må ikke nødvendigvis være ansett som noe annet enn en ren teori.

- Dette kommer til å bli ny kultur på universitetet, sa professoren henrykt. - Jeg skal skrive en artikkel med det samme om det som du har nevnt.

De avsluttet møtet før det engang var over, og professoren gikk for å skrive artikkelen som nevnt like etter at han hadde sagt adjø til Aurelius.

KULT OG TEIT

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann var på vei til en restaurant. De så Tid-Bagatell og Synd som gikk litt lenger

fremfor de mot en sidegate. Tid-Bagatell snudde seg og så at de fem hadde en veldig pen og stolt gange og tenkte at de var kul. Brått begynte det å bli problematisk for Tid-Bagatell at de så så kule ut, så han begynte å rope til dem:

- Dere er ikke kul! ropte Tid-Bagatell.

Videre så hørte ikke de fem noe av hva de sa, eller da hørte ikke på. De hørte ikke på Tid-Bagatell og de andre onde i byen da de kun snakket ondt. Det visste dem. Det var klart at om det var noe spesielt som medførte at en måtte lytte på grunn av en spesiell situasjon som eksempelvis om en skulle vært psykiater, for å forklare noe av hva de slet med, så kunne en jo lytte en stund for å identifisere og forklare et bilde av sykdom eller lignende. Men vanligvis så kunne en ikke holde på å lytte til dem, fordi da ville en lytte til noe som en ville tape på å engasjere seg med. En professor jobbet med akkurat dette emnet ved universitetet, for å få mer avklart hvordan en skulle forholde seg til slike sine utsagn og stemme.

- Jeg skal faktisk skifte meg om til å være som Aurelius, sa Tid-Bagatell til Synd. - Jeg skal gå fra det å være med det onde og mot det gode, til å være med det gode og mot det onde. Jeg skal presse min hjerne til å være annerledes. Bli annerledes! Jeg skal bli som Aurelius!

- Skal du det? spurte Synd. - Hater du ikke Aurelius da?

- Jo, men ikke med han, sa Tid-Bagatell. - Jeg skal snu slik at Aurelius er den onde og jeg er den gode, og jeg er med det gode og mot det onde, og så er han med det onde og mot det gode!

- Vet du hva Tid-Bagatell? sa Synd.

- Nei, sa Tid-Bagatell.

- Nei, det var ingenting, sa Synd.

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann gikk videre inn på restauranten. Tid-Bagatell la merke til at de var så kul å se på, og ville forsøke å lyge om de fordi han begynte å hate det han så.

- Fy som de ikke var kul å se på, sa Tid-Bagatell.

- De var de som de var når de gikk inn, og det er ikke kult, sa Synd.

- De var egentlig kul, men vi lyger om at de ikke var kul, sa Tid-Bagatell. - De var ikke kul. Nei, de var akkurat i tide ikke kul. Akkurat når han skrev, så var han ikke kul. Akkurat når de gikk

inn, ikke kul.

- Hva mener du med at når han skrev? spurte Synd.

- Jeg mener ingenting, sa Tid-Bagatell. - De gikk.

- Ja, de gikk, sa Synd.

Akkurat da kom Miningfaithsin til der Synd og Tid-Bagatell var.

- Han skal snu hjernen sin, sa Synd og laget et oppgitt ansikt til Miningfaithsin.

- Hva mener du? spurte Miningfaithsin.

- Han skal snu om hjernen sin fra å være med det onde og mot det gode, til å være med det gode og mot det onde, sa Synd.

- Vet dere hva? spurte Miningfaithsin. - I så tilfelle får Gudleik Aurelius rett og en viktig sak, så ikke gjør det. Fordi da vil han ha rett i at han har nettopp hatt en holdning om å være med det gode og mot det onde selv. Om du vil, så har han hatt rett. Det er nemlig de som oss som sier at en skal være ond på visse måter, eller kanskje til og med spleise det gode og det onde, og da må vi stå på vårt. Vi kan jo ikke la han få rett!

Tid-Bagatell slo Miningfaithsin til i magen.

- Hva i alle dager! ropte Tid-Bagatell.

- Jeg slo, fordi du skal ha straff for en slik tanke, sa Miningfaithsin.

- Nei, jeg kan gjøre som jeg vil! sa Tid-Bagatell.

- Skal vi bli uvenner!? spurte Miningfaithsin.

- Nei, sa Tid-Bagatell.

- Da sier jeg at vi gjør det som vi er, sa Miningfaithsin. - Vi er ond, skal være ond, og ikke gjør det. Ikke vri hjernen din om.

Tid-Bagatell ble tankefull.

Inne på restauranten satt Aurelius og de andre i en hyggelig prat om seier og andre ting. Politisk seier. Politisk ekstase som de hadde følt på i nær fortid. En utrolig seier som de kunne nyte. Men de var også fokusert allerede på arbeidet videre. Det var ikke noe antydning til at de skulle fortape energien, motet, viljen til mer.

RELIGIØSE EMNER

Dagen etter at Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann satt på

restauranten, skulle Blodend og Sann på et møte med en religiøs som de skulle åpne en ny periode i sin virksomhet med religion ved. De hadde mange religiøse spørsmål klar og ankom møtet klokken ti på formiddagen. Det var en god stemning, og de hadde prioritert møtet den dagen slik at de hadde satt av tid tidlig på dagen.

Det er slik med religiøse spørsmål at det først og fremst er mange emner å diskutere, og så er det videre mange ulike religioner. Når en er kommet hertil av forståelse, så er det slik at det er mange ulike avgjørelser og oppfatninger i de ulike religionene. De fleste er satt i tekst, og ulike tolkninger av tekst. Når en så da videre skal diskutere, så er det viktig å samle de som kan egne seg til å diskutere med, men det er viktig å tenke på at det kan bli farlig også, eller en da komme inn på ømfintlige emner som kan skape konflikt, eller da finne konflikter, åpenbare konflikter, og så medføre at diskusjonen går inn i en konflikt. Derfor er det viktig i forsøk på å holde en samtale på tvers av ulike trosretninger, ulike holdninger, ulike religioner, å være åpen, og ikke være altfor bedømmende, men ta seg god tid, og være åpen for at en diskusjon ikke med det samme når et svar eller et utfall som er forventet at alle skal akseptere eller nettopp krever at alle skal akseptere, men lar spørsmålet til og med stå ubesvart i det følgende og lar diskusjonen bli gjenopptatt en annen gang, og lar svaret bare flyte hen til ingen bedømming. På en slik måte kan en holde kontakt med mange ulike, og holde fred med ganske mange ulike, og komme til å enes med mange ulike religioner, trosretninger, og andre grupperinger som har ulike oppfatninger, og så være forent i en mangfoldighet inntil en dag om de mange får tro på det enes i besvarelser en dag lenger fremme når en har enes om fred eller andre overordnede emner.

De kom til å møte mannen de skulle møte utenfor bygningen de skulle møtes ved. Det var en høytidelig stemning, og de tre stod en kort stund og hilste på hverandre utenfor, og småpratet litt om turen de hadde hatt til der de skulle holde møte.

Videre gikk de inn og satte seg ned rundt et bord, og åpnet samtalen:

- Det er slik at jeg vil åpne dette møtet med et emne som har med slekt og religioner å gjøre, sa Blodend. - Det er nettopp slik

at i ånden er det mange som vil velge å prioritere slekt fremfor religion, men andre religion fremfor slekt. Har du noen tanker om dette?

Han henvendte seg så til mannen de holdt møte med.

- Ja, jeg mener klart og det gjelder også ut fra den teksten jeg holder alle mine avgjørelser og oppfatninger til, at en skal være først og fremst tro til sin religion.

- Ja, det er en måte å løse det spørsmålet på, sa Blodend.

- Ja, det er det, sa mannen. - Men det er klart i teksten vår, at det er også en mulighet for å prioritere slekt.

- Ja vel, sa Blodend. - Så da er du faktisk åpen for å la begge ulike måtene være aktuell?

- Ja, det er jeg, sa mannen. - Det er vår sak i vår tekst at en både kan prioritere det å prioritere slekt, og det å prioritere religionen i ånden. Hva synes dere?

- Det er helt klart i Treenigheten at en finner ulike utsagn, sa Blodend. - Så det er og blir slik at i teksten vil en finne begge ulike måtene. Det betyr at vi også kan være tillatelig til å akseptere begge holdningene. Begge måtene å leve på.

- Ja, da har noenlunde den samme teksten, og det samme grunnlaget på dette emnet, sa mannen.

- Ja, det stemmer, sa Blodend.

- Så var det et annet emne jeg vil trekke frem i møtet, sa Blodend. - Det gjelder dette med den ordinære stemningen til en religiøs, og den ordinære stemningen til en kriger. Det er nemlig slik at ofte i mange situasjoner så vil en krigers holdning og vesen være noe som ikke egner seg blant de aller fleste religiøse per idag.

- Det kan være sant, sa mannen. - Jeg har i min tro og tekst, en åpning for at en kan være sårende i enkelte situasjoner, men det er klart at det må være moralsk forsvarlig.

- Ja, det er et gode, sa Blodend.

De avsluttet møtet og takket for møtet og på en høytidelig måte skilte de lag utenfor bygningen og gikk hver til sitt.

DET SISTE TESTAMENTET

Sann skulle hjem til kontoret med arbeid utover dagen. Blodend

hadde allerede et nytt møte med en religiøs mann klokken to.

Like før møtet satt Blodend og ventet på den religiøse mannen i det store rommet like innenfor inngangsdøren på en av bygningene der en holdt møter. Han tok frem Treenigheten, og visste at det viktigste emnet for møtet var dette om en skulle kunne skrive en tekst enten alene eller sammen med andre som skulle være som en siste religiøs tekst, som om et siste testamente. Han holdt i Treenigheten og åpnet boken. Leste noen av sine favoritter, og lukket boken, med noen av fingrene fortsatt mellom permene slik at han kunne åpne igjen der han avsluttet lesningen om han ville det. Han tenkte litt på hvor vakker denne boken var, og hvor mange gode minner han hadde fra lesning av boken. Hvor mye tid han hadde brukt på boken og lignende tanker.

Mannen han skulle møte ankom bygningen og Blodend reiste seg og de gikk etter å ha hilst på hverandre inn på møterommet der de skulle snakke sammen. Alt skulle lagres for ettertiden og ble derfor spilt inn på en diktafon som den religiøse mannen hadde med seg.

- Hyggelig å møte deg endelig forresten, sa Blodend. - Det har gått lang tid siden vi først avtalte et møte, og nå som vi endelig sitter her.

- Ja, det har gått lang tid, og det er klart at vi har noe å diskutere som vi begge bryr oss om, sa mannen.

- Det er dette om det en gang skulle komme en tekst og litteratur som kunne bli som et slags siste testamente blant religiøse tekster, sa Blodend.

- Ja, dette har jeg nå tenkt på i flere måneder og jeg har hatt møter med en rekke av de mest fremstående innenfor religion, og jeg må meddele at jeg ikke har funnet et entydig svar på dette, sa mannen. - Men, det er slik at det er flere som lysner til når de får spørsmålet, og det er mange som er interessert i livet av det. Det er mange som skulle ønske at det kunne komme en slik tekst og litteratur. Det er det ingen tvil om.

Mannen tok frem en bunke med papir, blanke papir og satte den midt på bordet.

- La oss late en stund som om dette er det siste testamentet, sa mannen. - Og ta inn over oss den følelse og stemning som vi da får.

Blodend synes det var litt merkelig da det faktisk kun var blanke ark, men han aksepterte forespørselen og de satt og tok inn over seg inntrykket en stund sammen hver for seg.

Blodend åpnet samtalen igjen:

- Sann er en av mine kollegaer, sa Blodend. - Han har skrevet en bok ved navn Seier som han mener er som om et siste testamente vil jeg anta. Han har en tro på at boken vil kunne være avslutningen til Treenigheten.

- Det er overraskende, sa mannen. - Jeg har faktisk ikke personlig hørt om denne boken Seier før.

- Da skal du få den, sa Blodend og tok opp Seier fra bærevesken han hadde med seg.

- Takk, sa mannen. - Det var en virkelig hyggelig gest. Jeg tenker på hvordan jeg skal gi noe tilbake av samme verdi.

Mannen så på boken, og tenkte litt innimellom på dette med hvordan gi noe tilbake til Blodend.

- La oss avtale et nytt møte når du har lest boken, sa Blodend.

- Ja, det kan vi gjerne gjøre, sa mannen. - Først vil jeg bare som en som elsker litteratur dele den idé om at om en skulle få en slik tekst, så ville en ha en bok i nevene, med tekst, som om av gull og gode tanker og gode hensikter og god tro. Videre kunne en lese den, føle på den, ha den hos seg. Det å lese boken så mye en ville, og det med da tanken som om det siste testamente var ved boken.

De gikk fra møtet og avtalte nytt møte. Mannen var begeistret for boken Seier som han hadde fått og så ut til å ikke kunne engang vente på å lese den. Blodend så engasjementet og gleden for å ha fått en bok som han virkelig syntes var en spesiell bok å få inn i livet sitt.

Blodend kom endelig hjem og ringte Sann for å fortelle om hendelsen, møtet og at han hadde gitt mannen han hadde møtet med boken Seier og hvor entusiastisk mannen hadde vært.

UNIVERSET OG GRENSER

Allerede neste dag ble det et nytt møte mellom Blodend, Sann og en religiøs fra byen som også hadde en del erfaring fra universitetet og derfor om kunnskap. Blodend hadde ikke

forberedt seg så veldig mye fordi det var et møte som aller mest skulle være en begynnelse på et nytt forhold mellom den religiøse mannen, Blodend og Sann.

Sann ringte Aurelius for å oppdatere ham om møtet og om en del andre ting i forbindelse med jobben:

- God morgen Aurelius, sa Sann. - Det er Sann.

- God morgen Sann, sa Aurelius.

- Jeg vil oppdatere deg på at jeg idag har en plan med Blodend, om et religiøst møte med en mann i byen som har kompetanse innenfor religion og kunnskap. Det er usikkert hvilket emne det blir for møtet, men det er uansett religion, og jeg kommer selvsagt til som alltid å tale for Seier. Blodend forventes å tale for Treenigheten generelt sett i alle fall.

- Ja, det er godt dere har en slik generell plan for emnene, sa Aurelius.

- Når det gjelder planen fremover med tanke på religion, så lurer jeg på om du har noe å tilføye, sa Sann.

- Det viktigste er at vi muligens har fremfor oss en religiøs revolusjon vi kommer til å ha som et formål i vår virksomhet, og at vi derfor kommer til å være de som blir kjent for å ha eventuelt satt den igang, eller da i alle fall kommer vi til å være blant de som fullfører den, sa Aurelius. - Er der når det skjer, og har litteratur som Treenigheten og Seier som grunnlag for vår virksomhet, våre gjerninger, vårt engasjement. Det er mulig det ikke nødvendigvis blir en revolusjon, men uansett er jeg sterk i oppfatningen på at det kan komme en endring. Komme noe nytt. Og dette vil forholdet mellom Treenigheten og Seier kunne være grunnlaget for.

- Fint med en oppdatering, nå i begynnelsen av virksomheten med møter og det å bli kjent med det religiøse miljøet, sa Sann.

De avsluttet telefonsamtalen, og Sann gikk for å møte Blodend. De skulle møtes før møtet for en lunsj. Etter lunsjen gikk de videre der hvor møtet skulle være og møtte mannen de skulle ha møte med. De hilste og gikk straks inn på møterommet.

- Det er spesielt ett emne jeg vil hovedsakelig trekke frem ved dette møtet, sa mannen. - Det gjelder grensene for vårt univers. Vår verden. En del av dette er fortsatt religiøse emner, eller da tro. Innenfor det som vi ikke vet, men som vi antar.

- Gjerne utdyp, sa Sann.

- Når det gjelder eksempelvis hvor stort universet er, altså hvordan omkretsen er og størrelsen, så er det ett av spørsmålene, sa mannen. - Videre så er det mengden galakser i universet.

- Jeg ser at det er på grensen av å ikke være religion, men være innenfor vitenskapen, sa Blodend.

- Ja, det kan du ha rett i Blodend, sa mannen. - Men det er klart at vi ikke har fast avgrenset slike spørsmål, slik at de angår religionen.

- Jeg har en mulig oppfatning av hvordan begge disse spørsmålene besvares, sa Sann. - Jeg tror at vi kan fastslå at størrelsen på verden er omlag uendelig i alle retninger. Videre så kan vi fastslå at mengden på galakser i verden er omlag et begrenset antall.

- Det er noe å sette seg inn i, sa mannen. - Jeg vil gjerne notere ned disse mulige oppfatningene, og så ta en pause og tenke litt på disse, og så komme tilbake til møtet.

- Det er i orden, sa Blodend.

De tok da en pause fra møtet, og var tilbake innen fem minutter.

- Jeg har nå satt meg litt inn i disse mulige oppfatningene, sa mannen. - Jeg merker jeg får en ambivalens iforhold til dette med at verden liksom skulle være uendelig på en måte, men ikke mengden galakser. Dette er det jeg kanskje reagerer på, men det er fullt mulig å tenke slik, og anta det, og leve med det og tro på det.

- Ja, det er godt sagt, sa Sann. - Slik er det. En kan anta det og leve med det. Det å skulle akseptere at det er en uendelig mengde galakser eksempelvis er noe som er vanskelige å akseptere kanskje, fordi det gjelder en mengde, men at rommet, verdenen har en uendelig størrelse ved at det aldri slutter er enklere å akseptere. Men igjen, om en tenker at verden måles ved en viss måleenhet som et volum og videre ser for seg at verdenen bli talt opp eller da målt iforhold til den enhet, og en fremdeles sier at verden har en uendelig utstrekning, størrelse, og setter det iforhold til mengden galakser igjen, så vil en kunne se for seg å plassere skjønt en galakse inn i hver måleenhet og så finne at en nesten må da sette det som en oppfatning at verden er uendelig og

så at det finnes uendelig med galakser.

- Ja, det må en nesten da, sa mannen.

- Om vi skal endre på oppfatningene, så kan vi det, sa Blodend.

- Ja, det er mulig at det kan gjøres, sa Sann. - Men jeg står ved de to oppfatningene på nåværende tidspunkt, og så vil jeg og vi kunne på et senere tidspunkt ta dette opp igjen til diskusjon.

- Ja, det kan vi gjøre, sa mannen.

De tre avsluttet møtet.

RELIGIØS STEMNING

Blodend og Sann inviterte Aurelius, Nobili og Nysølv til en middag i byen. De møttes klokken fem:

- Det var et hyggelig møte vi hadde idag, sa Sann. - Vi snakket om en kombinasjon mellom religion og vitenskap.

- Det som jeg nå merker meg er det at vi har fått en helt annen stemning, sa Blodend. - Det gjelder nå religion, og ikke politikk.

- Det som er fint nå fremover er det at vi skal la politikk være administrasjon, sa Aurelius. - Jeg tror vår seier i politikken er så fundamentalt bred at vi ikke lenger har behov for å skulle drive store aktive kampanjer og markedsføring. Den står seg tror jeg. De partiene som nå har tapt, vil sannsynligvis forsvinne etter kort tid.

- På det punkt kan det være grunnlag for å skulle drive litt mer aktiv politikk, sa Nysølv. - Det er klart for meg at for å sikre den oppfatningen du har der Aurelius, så kan det gjøres slik at vi nettopp nå i en periode fremover inviterer de ulike politiske partiene til dialog nettopp for å overbevise om at seieren står seg og at de skulle tilsluttet seg oss eller lignende.

- Godt poeng, sa Aurelius.

- Det er en ting som vi gjerne kan ha som et emne en stund, sa Blodend. - Vi har nå kommet inn i en helt ny periode når det gjelder politikken. Den er egentlig ferdig. Jeg tror vi alle har hatt det hektisk, og nå begynner en ny tid med religion. Religiøse spørsmål. Ro og disiplin og for å nevne det andektighet. Det er klart at vi har hatt det tøft i mange stunder i politikken, men nå skal vi ha det mer beroligende. Vi vet heller ikke nøyaktig hva som skjer innover i fremtiden. Vi har en idé, og vi har en plan, og

jeg tror vi alle er så dyktig nå til å se fremover og innover i fremtiden at vi har et ganske godt bilde av hva som kommer til å skje, men det er en tid også med nye ting. Opplevelser skal komme, og overraskelser, og diskusjon og debatt og undring og mer som har å gjøre med å ta del i denne verden når ikke alt er forent. Det meste er idag forent, og vi har bidratt til å gjøre livet mer enhetlig for menneskene i byen, men det er klart at der finnes en del mangfoldighet vi skal møte nå i det religiøse. Jeg er klar for denne nye tiden og en stemning av mer ro og behagelighet, enn den hektiske perioden vi har bak oss.

- Det er veldig godt sagt, sa Sann. - Det har vært hektisk. Det er et godt ord. Nå skal det bli mer ro som du sier, og det merker jeg at jeg allerede er mentalt innstilt på etter at den politiske seieren ble sikret og det religiøse ble satt fremfor meg.

- Én ting som kan være verdt å nevne er at politikken er folkelig, sa Blodend. - Den har et folkelig preg. Det religiøse er nok mer tungt og mørkt, men moralsk og derfor lett, der det geistlige liv og det religiøse liv har en ånd over seg som bærer livet.

De satt en stund og snakket om disse emnene, og hadde ingen ambisjon om å avslutte den før klokken var åtte. Da gikk de alle hjem til sitt og Aurelius satt en stund utover kvelden på kontoret for å reflektere litt over politikken. Han skrev et memoar over de viktigste punktene i valgkampen helt fra begynnelsen til valgseieren, og ble med det ferdig med det hele. Aurelius gikk videre opp i stuen og satte seg ned i stolen midt i stuen, for å etterhvert lese litt i avisen og oppdatere seg litt på nyheter og media, og bare ta innover seg den stemning det er å være ferdig med noe, og så gå igang med noe annet.

Det er slik når en er ferdig med noe, kan en oppleve en del følelser og stemninger. En kan gå gjennom perioder der en reflekterer og tenker tilbake og forbereder seg på noe annet. Også kan det være at en selv vil markere noen minner og bruke litt ekstra tid på de. Når den nye perioden tar til er der ny stemning i vente i den, og det er klart at en vil merke forskjellen. Men det er kanskje ikke før den er ferdig, at en vil kunne få et helhetlig bilde, og en virkelig forstående antakelse av hva faktisk stemningen er. Når perioden og stemningen er der, så lever en i det og merker

seg kanskje ikke før etterpå hva en nettopp hadde vært gjennom.

EN SYMBOLSK FORTOLKNING

Blodend, Sann, en mann og en kvinne skulle holde et møte, et religiøst møte, eller da et møte som omhandlet ikke bare religion, men også en del symbolikk og fortolkning av symbolikk. Mannen og kvinnen var kjent for sine grundige kunnskaper. Møtet var satt til klokken ti på formiddagen.

På høylys dag ankom alle entreen ved bygningen der møtet skulle foregå. Det var en høytidelig stemning. Resultatet av møtet skulle presenteres i byens hovedsakelige avis, og videre var det forventninger knyttet til de ulike utfall deltakerne skulle komme på.

- Det viktigste vi idag finner tror jeg, eller da forsøker å finne, er det moralske ved flagget vi har fremfor oss idag, sa Blodend.

- Ja det er jeg enig i, sa mannen. - Men jeg er ikke sikker på om vi vil finne enhet i våre holdninger og tolkninger.

- Jeg har sett frem til å møte dere, sa Blodend. - La oss gå inn så skal vi få frem våre meninger, og så kan vi bruke den tid vi har behov for til å se på om de kan forenes.

De gikk inn og satte seg ned. Flagget de hadde som objekt for møtet hadde Sann laget en sjablong for, slik at han la den frem midt på bordet.

- Her er flagget på en presentasjon, sa Sann. - Det kan være til nytte å ta det i bruk under diskusjonen i møtet.

Flagget hadde tydelig en farge som lime, eller da mellom grønt og gult. Videre var der en del enheter i flagget som en kunne påstå var religiøse symbol, eller da symboler for religiøse enheter. Videre så var der også en latinsk frase på flagget. Flagget var videre et flagg som kunne påstås å være et av de aller mektigste flagg som noensinne i historien hadde eksistert. Det var på grunn av slike kunnskaper om flagget slik at det var vanskelig å i det hele tatt diskutere flagget, men Blodend, Sann, mannen og kvinnen var forberedt og sjelden tilbaketrukket i dialogen. De hadde god kjennskap til flagget, og var klar for en åpen, ærlig og kanskje konstruktiv diskusjon.

- Hva vi i det hele tatt skal med flagg, kunne vi trekt frem nå

helt i begynnelsen, sa Blodend. - Men, det er klart at det skal alle rundt bordet få ha sin egen holdning om, så kan vi gå videre med å ta for oss våre meninger og holdninger angående flagget.

De rundt bordet ble lettet av den hyggelige kommentaren til Blodend.

- Det har nylig, og da for bare noen måneder siden tilsynelatende kommet en manipulativ endring i flagget, sa Sann. - Dette har jeg ikke helt funnet ut av årsaken til.

- Det sier oss noe om at det ikke nødvendigvis er symbolikken til flagget som helhet som er det viktigste, sa Blodend. - Det er muligvis det å ha flagget som enhet i seg selv blant alle de flagget gjelder som er det sentrale.

- Ja, det kan være årsaken, sa mannen.

- Det er tvil om flagget representerer religion, eller om det faktisk inneholder blasfemiske trekk, sa kvinnen.

De tre ble etter kommentaren til kvinnen betenkt og gikk litt inn i seg selv og tenkte over hva de skulle komme med som replikk. En kunne ane at det var en del alvor rundt møtet nå, da flagget var mektig. Veldig mektig.

- Det ser ut til å være en sannhet at en av dem som skapte flagget uttrykte seg på en måte om religion, som ble lagret for ettertiden i tekst, sa Sann.

- Ja, det er riktig, sa Blodend. - Utsagnet gjorde inntrykk på mange, og derfor ble det lagret for ettertiden og markert.

- Når det gjelder dette med spørsmålet om blasfemi, så ser det ut til å kunne være tilfelle, sa mannen. - Det er nemlig religiøse kilder som påstår slikt som medfører at det eksisterer blasfemi i flagget.

Dette ble tungt for de ulike som satt rundt bordet og Alvoret økte. De tenkte seg litt om før de gikk videre med møtevirksomheten, og tok seg en pause der alle gikk ut i gangen. Blodend og Sann endte opp med å ta en diskusjon med hverandre for seg selv før de gikk inn igjen.

De gikk inn på møtet igjen og fant ut at de ville bruke litt tid hver for seg før de kom tilbake til et møte ved en senere anledning. Det var kommet frem slike muligheter at de ville drive litt kontroll om grunnlagene, kildene og lignende før de skulle komme tilbake til å forsøke diskutere og komme til enighet om

noe.

Det er slik med blasfemi at det vil ingen ha noe med å gjøre. Om det kommer noe blasfemisk fremfor noen, så vil de nok håpe at myndighetene tar seg av det. Andre ganger vil en håpe at en vil gjøre noe med det umiddelbart slik at en slipper å se det blasfemiske. Blasfemi bare som begrep er et begrep som få vil ha noe med å gjøre. Blodend og Sann følte de var de rette til å ta slike diskusjoner, også ta det politiske rundt straff nå som de var kommet inn i administrasjonen.

Blodend og Sann tok farvel med mannen og kvinnen og takket for et hyggelig møte. Et viktig møte. Videre gikk de hjem til hver sine hjem.

ETT FLAGG TIL

Allerede dagen etter så hadde mannen og kvinnen fått ny informasjon eller da skapt mer informasjon da emnet var så interessant for dem. De ringte Blodend og han var med på å avtale et nytt møte allerede klokken ni på morgenen da de var så interessert. Han og Sann skulle stille til møte med mannen og kvinnen.

Like ved der som de skulle holde møte satte Blodend og Sann seg ned på en benk:

- Det er ikke ulovlig å sitte på en benk innimellom, sa Blodend og humret litt.

- Skal vi på et religiøst møte og sitter med en kopp kaffe og ser på folket som vandrer forbi er det noe som skurrer litt, sa Sann.

- Ja, kanskje vi skulle slutte med dette nå i denne perioden når vi skal i religiøse møter, sa Blodend.

- Ja, det gjør vi, sa Sann. - Eller vi tar faktisk å vurderer hva vi skal gjøre med dette. Vi kan ta det ved en restaurant eller lignende, og det i ettermiddag eller ikveld om vi får tid.

- Ja, det kan vi gjøre, sa Blodend.

De satt en stund til selv om stemningen var litt usikker etter det som de snakket om. Tid-Bagatell kom tilfeldigvis luskende fordi som om han holdt på med noe arbeid som detektiv, og møtte Synd, Miningfaithsin og Blomhat omlag tyve meter fra benken. De følte seg plutselig sett på av Blodend og Sann. De snudde seg

og så mot de. Men så fikk de en anelse av at noe var galt og at de to på benken fulgte med på hva de gjorde, og ble litt redd for om noe ble filmet eller lagret og satte seg ned på en benk litt bortenfor der de stod.

De satt på benken i hele ti minutter uten å si et eneste ord, og var redd for å bevege seg. Det var som om de aldri hadde vært stille før. Som om det var den første gang de hadde holdt seg rolig. Som om de var redd for sin egen identitet og galskap og uro og rølp.

En mann som aldri før hadde sett dem være rolig gikk bort til Tid-Bagatell, Synd, Miningfaithsin og Blomhat for å se på de litt og så komme med en knusende dom:

- Dette er den første gang jeg har sett dere rolig, sa mannen. - Dere frykter Blodend og Sann tror jeg, og dere er ekkel. Dere er motbydelig, og ha dere vekk fra denne gaten og kom dere hjem enten dere er rolig eller urolig!

De gikk hjemover da de ikke turde å stille seg imot mannen.

Blodend og Sann gikk til møtet og møtte mannen og kvinnen som de hadde hatt et møte med dagen før. De satte seg alle fire ned på møterommet, og gjorde seg klar til en diskusjon.

- Jeg har tatt med et nytt flagg, sa kvinnen. - Det har nemlig vist seg at det finnes et alternativt flagg til flagget vi så på igår.

Blodend tok frem flagget de så på dagen før og la det på bordet. Kvinnen la frem det flagget som hun hadde sett minnet om det flagget.

- Dette flagget minner altså om dette andre flagget, sa kvinnen. - Det er rødt, hvitt og svart og inneholder et tegn. Det er klart at det ikke er så veldig likt, men det gjelder det samme. Det handler mye om at en ikke skal gå over grenser eller lignende tror jeg.

- Jeg visste faktisk at disse to flaggene minnet om hverandre, og fint at du tok det med, sa Blodend.

- Jeg vil bare skyte inn at det er slik at det går rykter om at tredje verdenskrig skulle være over, sa Sann. - Det er et rykte som går i en liten gruppering i byen. De fleste påstår at de kan ha vrangforestillinger, men i tillegg er det andre som påstår at det kan ha skjedd en åndelig, spirituell krig som da var ferdig og som gruppen kaller for den tredje verdenskrig. Hvorvidt disse flaggene skulle ha noe med det å gjøre er usikkert, men det er klart at det

flagget vi så på igår er et av de mektigste i verden, og det andre når det ligner på dette skulle jo ha en mulighet for å være like mektig. Dette angående makt er usikkert, men dersom en slik krig som nevnt hadde skjedd, så ville klart disse flaggene kunne ha fått seg en ny tilværelse som er annerledes enn den som var før en slik krig eventuelt tok til når flaggene ble skapt. Jeg vil legge til at da dette er et religiøst møte, og har med symbolikk å gjøre har vi en del frihet til å kunne trekke inn også usikre påstander som kanskje er noe utenfor i den religiøse litteraturen, men det er klart at når jeg også jobber med det å innlemme Seier i det religiøse miljøet og ikke har gjort det ferdig, er kanskje jeg litt mer åpen enn andre for å trekke inn slike påstander også i religiøs debatt. Jeg er allerede på et stadie i min virksomhet der jeg forsøker å oppdatere med litteratur til det religiøse miljøet som enda ikke er religiøs litteratur fullstendig.

- Alt som er sagt av deg her Sann, er jeg enig i er god informasjon å trekke inn i samtalen, sa Blodend. - Det er klart at jeg ville være uenig i å omtale en periode slik for en tredje verdenskrig basert på slik informasjon.

- Ja, det ville jeg også vært, sa kvinnen.

- Ja, jeg også, sa mannen.

- Jeg ville uansett nevne det av interesse, og jeg tror dere også deler den interessen, sa Sann.

- Ja, faktisk så var det interessant, sa Blodend. - Om det faktisk er tilfelle er det spesielt og majestetisk.

- Ja, det er det, sa kvinnen.

- Ja, om det er sant er det helt klart majestetisk, sa mannen.

- Vel, når det gjelder de to flaggene så er det klart, at det er noe usikkert dette med symbolikk som vi har diskutert, sa Blodend.

- Det som er interessant å trekke inn, er at det er mulig flaggene er knyttet til andre farger uten at det er bekreftet noe sted, sa kvinnen. - Det er klart for oss at grønn og lilla som to ulike poler blandet med hvitt begge to er noe som idag er antatt å være høyt, og det flagget vi så på igår kunne antakeligvis være mest knyttet til den grønne delen, og det jeg har tatt med meg idag være knyttet til den lilla delen.

- Dette er utrolig, sa Blodend. - Dersom det stemmer så har kanskje du fremfor oss idag kommet med en nyhet som skulle

vært presentert i media på en utsøkt og sofistisert måte.

Kvinnen ble glad for tilbakemeldingen.

De gjorde møtet slutt etter litt mer samtale uten nødvendigvis å komme med noen konklusjoner, men de var inne på dette som var sagt om den tredje verdenskrig, at om det tenkt skulle være slik at det var sant det som gjelder den eventuelle krigen, så kunne det også være antatt at en ikke hadde behov for mer krig, og da kunne en forvente at også om en skulle lage nye flagg etter de flaggene, eller da avvente hva som skulle skje i perioden flaggene var brukt i som blant annet var i nåtiden, så kunne det skje på en fredelig måte, da kanskje nettopp krigen var fullført.

RØDT, LILLA OG BLÅTT

Klokken ett skulle Blodend på nytt religiøst møte med tre ulike grupper. Det var representanter fra organisasjoner som var tilknyttet tre ulike religioner. De ulike religionene hadde en tilknytning til fargene rødt, lilla og blått, men det kom ikke Blodend til å tenke så mye på under møtet. Det viktigste var andre emner som forskjellen mellom krig og fred. Det var nemlig slik at de ulike representantene hadde en slik holdning til virksomheten til Aurelius som helhet at Seier enten den var skrevet av Sann eller Aurelius, var et verk de var usikker på, men de ville holde samtale med Blodend og for så vidt også Aurelius, men hovedsakelig var det Blodend som var representanten som hadde med emner angående Treenigheten å gjøre nå på dette tidspunktet, selv om Aurelius også kunne selvfølgelig holde møte om Treenigheten.

Møtet nærmet seg og det var en god stemning i været utenfor møtet. Det var en slik følelse av været at som om solen hadde ankommet byen, nærmere enn vanlig og som om skapte en boble rundt området der hvor møtet skulle være.

Blodend gikk inn i bygningen og så at de tre representantene var ankommet og han gikk da bort til de og de reiste seg for å hilse på Blodend, og så gikk de videre inn på møterommet.

- Det er viktig for oss å møtes, og derfor er dette et møte som jeg har sett frem til, og kommer til å ha som et minne innover i fremtiden, med tanke på fred, sa Blodend.

- Ja, dette kommer til å være et møte som aller mest handler om forskjellen mellom krig og fred, og da krig og fred innenfor emner som angår Treenigheten, sa den ene representanten.

- Ja, det står helt klart at det sentrale i Treenigheten er fred, sa Blodend. - Så det viktigste for møtet er å kartlegge forholdet vi har som ulike organisasjoner i forhold til hverandre når det gjelder fred.

- Det som er det viktigste som gjelder når det angår krig mellom oss, med tanke på vår organisasjon og Aurelius sin organisasjon som du er med i Blodend, så er det faktisk boken Seier til Sann som vi ikke er helt sikker på, sa den ene representanten.

- Det er noe som jeg vet om at alle dere har en sak om, sa Blodend.

Det samtykte alle representantene om.

- Hva som er det aller mest vesentlige dere spør dere om i Seier? spurte Blodend.

Representantene tok opp et flagg hver der det ene var rødt, det andre lilla og det tredje blått, og satte det fremfor seg.

- Det vil jeg ikke gå så langt inn på nå, sa den representanten med et rødt flagg.

- Nei, det vil ikke jeg heller gå inn på akkurat nå, sa den representanten med lilla flagg.

- Jeg har tenkt på et emne som har med Seier å gjøre, men vil ikke trekke det frem i dette møtet, sa den representanten med blått som flagg.

- Fint at dere oppdaterer meg med et svar til tross for at dere ikke har noe å tilføye spørsmålet, sa Blodend. - Når det gjelder videre dette med krig kan vi derfor heller fokusere på fred. Det som er viktigst for fred mellom oss, er kanskje at kommunikasjonen går mellom oss direkte, og ikke om Sann. Det er også mulig å gjøre et unntak om Aurelius der dere kan ha kontakt med han også om det er av interesse. Det kan nevnes at det er planlagt en reise der jeg har tenkt å besøke organisasjonene deres, lokalt der bygningene til organisasjonene er plassert. Dette vil være en reise, der eksempelvis Sann ikke vil være med, heller vil ikke boken Seier får noen oppmerksomhet. Det er planen at Treenigheten vil ha det meste av fokuset på reisen i tillegg til en

viktig detalj som er av interesse for dere tror jeg, nemlig at jeg vil ta med meg for reisen Allting som Nysølv har skrevet og besøke dere og se om det kan være aktuelt med en markering. Det er nettopp gjennomført et paradigme, og det er slik at jeg vil la reisen kunne lage en felles markering for oss og dere med tanke på paradigmet.

- Det ville være en ære, sa representanten med rødt flagg.

- Ja, dette er noe jeg vil være med på, sa representanten med lilla flagg.

- Det er slik at vi har tid, og ser på en slik begivenhet som positiv, sa representanten med blått flagg.

- Veldig positivt, sa Blodend. - Slik er planen i alle fall på nåværende tidspunkt, og det kommer til å bli slik at det kommer til å bli vurdert endringer, men det er en god plan nå.

Alle var enige i det.

Møtet ble avsluttet og Blodend tok bilder sammen med de fire representantene. Han fulgte dem også til flyplassen.

NATT OG DAG

Blodend ringte Aurelius, Nobili, Nysølv, Sann for å avtale en middag på restauranten. Blodend hadde hatt hele to møter innenfor religion den dagen, og ville ha en samtale og middag i lag med kollegene.

- Fint at dere kunne komme alle sammen, sa Blodend. - Jeg har mye å snakke om idag, men vet dere hva? Jeg skal faktisk ikke snakke så mye om jobb, bare la emnene vandre og se litt hva dere er interessert i å snakke om, og så snakke om det som er i nåtiden.

- Jeg har faktisk et veldig interessant emne Blodend, sa Aurelius. - Det er nemlig slik at vi har gjort veldig mye i denne verden. Skapt og skrevet og ført i medium ganske mange ting der vi er pionerer, innovatører. Jeg eksempelvis har skrevet Mangfold, Allting, Treenigheten, Seier, Lederen, Forelskelse og Unne. Du Nobili har skrevet Mangfold, du Nysølv har skrevet Allting, du Blodend har skrevet Treenigheten og du Sann har skrevet Seier. Når det gjelder ånden så kan en være sikker på at ganske mange hadde lignende idéer før vi kom med våre originale og skrev ned i medium. Så i ånden kan det ha vært spor av både

Mangfold, Allting, Treenigheten, Seier, Lederen, Forelskelse og Unne. I alle fall innenfor emnene når det gjelder Forelskelse og Unne som er noe litt annet enn bare kunnskap, emner, teori og så videre så er der også liv. Vel, en del andre bøker som Treenigheten og Seier er klart om liv det også, men det er klart at det er også veldig teoretisk det som er i de bøkene. Det er klart forskjell på liv, det levde som utført og erfart, og det som kun er teori og rasjonelt.

- Ja, det er klart, sa Sann. - Seier er et eksempel på kun erfaringer, noe som gjør boken veldig levende. Eventuell teori fra meg, er skjult bak ordene.

- Ja, det er en spesiell bok, sa Aurelius. - Men da til emnet. Når det gjelder det som vi har skrevet og det som da ikke eksisterte før oss, så må det uten medium ha vært minst en del spørsmål omkring slike emner i ånden. I det geistlige, i det åndelige.

En av kelnerne kom bort med mat og hørte akkurat litt av det Blodend sa, og tenkte at han ville nevnt noe om været da han syntes det passet situasjonen på den måten at det minnet liksom poetisk om dette Aurelius sa om det åndelige. Kelneren valgte å ikke si noe da han fikk en liten støkk i seg da han virkelig kom på hvem han snakket med. Det er Aurelius og hans kollegaer tenkte kelneren og la vekk den idéen om været ganske raskt og fortsatte å servere mat. Aurelius la merke til at kelneren var ekstra tankefull og ville spørre ham:

- God dag kelner, sa Aurelius. - Jeg lurte på om du har noe spesielt i tankene.

- Ja, det kan du gjerne spørre om, og jeg kan jo først og fremst si at jeg også så på deg at du så ut til å lure på hva jeg lurte på, sa kelneren.

- Ja det gjorde du nok, sa Aurelius.

- Nei, det var ingenting spesielt som jeg må nevne til dere, sa Aurelius.

- Ja, det er klart at det må du ikke, sa Aurelius. - Nydelig mat her forresten.

- Takk for det, sa kelneren.

- Så når det gjelder det øvrige som er da interessant, så kan det sies at vi har gjort en god jobb, det er sikkert, sa Aurelius.

- Ja, dette er et interessant emne, sa Sann. - Det er på en måte

religion, og nærmer seg essensen i religion. Det er klart at det har vært en del idéer som har sirkulert i det åndelige og geistlige i verden som angår litt det samme som vi har skrevet.

- Ja, det er nok klart, sa Nobili.

- Det er nærmest så en kan få frysninger når en tenker på hva vi faktisk har gjort, sa Nysølv. - Det er ganske så utrolig viktige poeng og bøker vi har bidratt med i denne verden.

- Ja, når vi tenker på det slik så er det som om tiden stopper og vi er liksom meningen her, sa Aurelius.

- Ja, det er litt vel stort sagt, men slik er det altså, sa Blodend. - Det er vi som drar denne verden videre nå, avanserer den, og er på en måte om ikke meningen med livet, så er vi meningen med tiden.

- Det var godt sagt Blodend, sa Aurelius. - Meningen med tiden.

ONANI OG DISKUSJON

Dagen etter skulle Blodend og Sann på et møte med en del religiøse i forbindelse med emnet onani og en del andre mindre emner. Det var slik tilrettelagt at Blodend og Sann skulle etter planen være sittende i den ene enden av bordet, og to andre representanter sittende i den andre enden av bordet og fire representanter skulle sitte på hver sin side av bordet.

De skulle møte opp klokken ti på formiddagen, og det var stort for mange av de som ville være publikum når de kom. De ankom litt før klokken ti og det ble tatt bilde av Blodend og Sann og mange spurte dem ulike spørsmål. En ungdom spurte et veldig spesielt spørsmål:

- Jeg lurer på om det er lov til å onanere om en først lover å ikke bryte noen lover, og videre så om en ikke får noen tilbakemelding i ånden gå videre med å gjennomføre?

- Nei, det kan jeg ikke si noe annet til deg enn at jeg vil du skal lese Treenigheten og finne svaret der, sa Blodend. - Det er klart at ånden kan en stole på, men det er ikke alltid at en kan finne alle svarene som i litteraturen står umiddelbart alle steder, og derfor er det viktig at en leser skriften nøye og tar hensyn til den i det som en har spørsmål om.

Ungdommen trakk seg fornøyd tilbake og på veien viste den Treenigheten til Blodend.

Det var klart et emne de skulle diskutere som ungdommen var interessert i, men det var klart at det var også pinlig for en del. Blodend og Sann var selvfølgelig tunge, og hadde studert slike emner og jobbet med slike emner i så mange år at de ble kalt eldre av mange. Gammel, en høy alder, eldre og lignende uttrykk kunne de av og til møte.

Inne på møterommet så var bordet klart. Det var servert drikke som vann og det var en penn og papir klar til de alle som skulle holde møte. Alle satte seg ned, og Sann spesielt som den mest interesserte i skriveutstyr av dem tok opp pennen og noterte ned at møtet begynte på en eller annen måte. Sann åpnet videre møtet med en presentasjon etter en kortere hilsen som velkomst:

- Det er derfor hyggelig at alle kunne komme, sa Sann. - Videre så er emnet for dagen onani. Det er klart et emne som de fleste av dere har en holdning til om enten det er en personlig eller en åndelig holdning om tro og ved litteraturen til den tro dere har. Idag skal vi møte en del av disse holdningene og så se hvordan det skal gå med de ulike holdningene, og se om noen møtes eller om det forblir slik at alle skulle eventuelt ha sine egne holdninger som ikke er forent. Én av de tingene som er viktigst å nevne om media er at en del magasiner for ungdom, og en del aviser har allerede sagt at de vil presentere utfallene av møtet. Det er derfor en stor interesse for møtet, og det er klart at det er slik å forstå at mange ungdom lurer virkelig på hva de skal tro på i denne saken, og ikke bare det, men det finnes ulike holdninger og derfor kan det ventes også at en del ungdommer blir usikker på religionen sin, sin tro og bytter tro. Konvertering kan være viktig, og det er jo noe som en egentlig ikke ønsker at ungdom må gjøre om de er ung og uerfaren, så det blir interessant å se hvilke utfall som skal komme av dette viktige møtet.

- Takk for en fin innledning, sa Blodend. - Dere skal være velkommen alle sammen. Jeg vil begynne med holdningen til onani i litteraturen representert ved Treenigheten. Her er det noen ulike holdninger om at det er noe i gråsonen mot det å synde, men ellers er det ikke videre beskrevet så mye i boken.

De andre representantene kom frem med sine holdninger og

synspunkt. Den ene hadde en holdning om at det var strengt forbudt og at en kunne komme til å i verste fall miste livet om en onanerte. Masturbasjon var derfor fullstendig urovekkende og åndelig forkastelig og noe som fortjente stor straff i den tro som den representanten hadde. En annen av representantene sa at det ikke var så farlig, fordi det ikke var så mye omtalt i litteraturen og ikke noe straffbart kunne ventes. Så i den kulturen som han kom fra var det slik at en kunne vente seg blant ungdom å på ulike måter ta de på fersken eller på annen måte finne bevis for onani, men der de kanskje kun fikk en advarsel som sikret at de kom til å være mer forsiktig eller lignende. Når det gjaldt en av de representantene som så strengest ut, så var det klart at det var en solid bot som ventet de som eventuelt onanerte. I det landet representanten kom fra, så kunne en forvente å bli kastret om en onanerte. Han nevnte også at det hadde foregått ti kastreringer bare i ukene opp mot dette møtet.

Det var altså en del vekslende idéer, holdninger og tanker rundt dette med onani som kom frem under møtet.

BARN OG TRYGGHET

Blodend skulle på et nytt møte klokken ett. Det handlet om barn. Aurelius skulle også være med på det møtet. Det var spesielt dette med at barn skulle ha en trygg oppvekst fra helt i graviditeten til det var så gammelt at det kunne klare seg selv og alle de utfordringene en kunne vente seg å møte underveis. Det var klart et møte der kvinner kanskje var mest interessert og det kunne en merke seg utenfor bygningen der møtet skulle foregå da det var mange kvinner som var samlet der. Interessen i media var der også. En av de lokale avisene i den bydelen var tilstede, og det var mange som var intervjuet da Blodend og Aurelius kom til stedet:

- Tror du det kommer til å komme noen utfall idag av relevans for samfunnet slik at det skulle kunne komme noen oppdatering? spurte Blodend.

- Vi får se, sa Aurelius.

De to gikk side om side til inngangen av bygningen.

- Jeg har forberedt meg ved å få fullstendig oversikt over dette

emnet i vårt samfunn og vår litteratur, sa Blodend. - Så om du ikke har fått tid til å finne helheten, så kan du vite på forhånd at jeg har den.

- Takk for opplysningen Blodend, sa Aurelius. - Jeg har dette emnet ganske nært meg i jobben for tiden da jeg ofte jobber med mødre, graviditet og helse, så jeg har også helheten om emnet med meg mentalt.

- Veldig bra, sa Blodend. - Da har vi den begge to.

De nærmet seg inngangen og hilste på en del som stod og så på hvem som skulle komme til møtet. De gikk deretter inn i bygningen og hilste på de representantene fra andre kulturer og religioner som skulle møte til møtet, før de til slutt gikk inn på møterommet for å sette seg ned.

Blodend åpnet med en fullstendig sjokkerende informasjon om et sted i byen som måtte inn på en moralsk vei for å skjerpe det moralske, og bli mer nær det gode og ånden:

- Det var slik i en av bydelene, og det tror jeg er årsaken til at vi faktisk har reist emnet, at en av de eldre i bydelen fortalte en familie at om de ikke utførte en gjerning med et vilkår, så skulle barnet bli gammelt allerede i en alder av to år, sa Blodend.

De øvrige på møtet reagerte kraftig.

- Det er da slik i vårt samfunn som alle kjenner til her at vi forblir ung hele livet nå i denne moderne tid om ikke da noe skulle gå galt på en eller annen måte, sa Aurelius. - Dette er normalen idag.

- Det er godt at dere fikk gjort noe med den saken, sa den ene representanten for en av religionene på møtet. - Jeg fulgte saken veldig tett da dette aldri hadde skjedd før i byens historie og at slike saker har vært sjeldne i denne verden som helhet. Jeg kunne ikke forstå tankegangen til den eldre som skulle komme til å si noe slikt, og derfor så er det slik at jeg ville få med meg resultatet. Den eldre har mistet sin posisjon. Barnet har det godt, og er ungt fortsatt og nå nærmer det seg fire år, og har allerede lært seg imponerende mye her i livet. Når det gjelder foreldrene er de avslappet i oppdragelsen og de er stolt av sitt barn.

Det er klart i en tid som en moderne tid at kvinner har en sentral rolle allerede fra begrepet. Når det angår barn så er kvinner der og dominerer med sin tilstedeværelse. Menn kommer litt i

andre rekke, men det er klart at menn ønsker og vil og har det som sentralt ofte i sine liv å følge opp barna, og være en del av alt det som barna holder på med og blir. For noen er barna det viktigste i livet og det kan handle om arv å gjøre. Eiendommer, rikdommer, en verdighet, en respekt og anseelse i samfunnet. Eksempelvis en åndelig enhet som en ære for et fag er noe som kan gå i generasjoner og det kan også være mannlig, og deretter kan det være viktig for mange fedre å kunne ha kontroll ved barnas oppvekst og liv.

Etter at møtet var over så skulle Blodend og Aurelius på en restaurant med Nobili, Nysølv og Sann. De avsluttet møtet. De gikk ut av bygningen og hilste på mange kjente i miljøet for helse og oppvekst, og det ble også noen få korte intervjuer. Videre så var det slik at de kom til å bli invitert på et møte like før de forlot området av den ene representanten for den ene religionen til hjemlandet til den som spurte. De takket selvfølgelig ja, og noterte ned tidspunkt i almanakken, og gikk videre til restauranten for å møte kollegene sine.

Fremme ved restauranten la Nobili, Nysølv og Sann merke til stemningen til Blodend og Aurelius på en slik måte at de så at det hadde vært noe alvorlig de hadde vært gjennom:

- Ja, vi har vært på et møte, sa Blodend med et veldig lite lett smil ved ansiktet.

- Jeg kunne se at det var noe ekstra alvorlig, sa Nobili.

- Ja, når det gjelder oppdragelse, barn og det åndelige liv vedrørende slike emner, så er det klart at det er alvorlig, sa Blodend. - Det er slik at vi ikke alltid kan ha den samme stemning og seriøsitet. Av og til må vi holde oss alvorlige, og andre ganger kan en flire eller ha det litt moro og lette litt på stemningen.

- Ja, slik er det, sa Nobili.

Å REDDE MENNESKER

Inne på restauranten satte de seg ned og begynte å snakke om litt enkle emner og snakke flytende og lett uten så mange hensyn som de vanligvis hadde blant andre. Det var en fin ting med det å ha så gode kolleger tenkte de ofte. De kunne holde en samtale om nærmest hva som helst.

- Når en har kunnskaper som er viktige, og gode så er det klart at det kan redde mennesker, sa Aurelius.

- Ja, sa Nobili. - Jeg har et eksempel på en ungdom som begynte å ane Mangfold, men ble litt sur og begynte å ligne litt på Synd, men like før det skulle bli noen fare så kom en lærer til ungdommen og viste ham Allting og Mangfold, og viste en sammenligning. Ungdommen ble reddet av læreren da ungdommen så sannheten. Han fikk også med seg en del moral på veien slik at han lærte Lederen sin grunnleggende moral og videre da bygget kunnskapene på det.

- Det er dessverre de som faller utenfor, sa Blodend. - Jeg hadde en gang for meg en ungdom som var besatt på å skulle lære seg veiene til Miningfaithsin og begynne med synd mot Treenigheten. Han hadde fått for seg at Treenigheten var et ondt verk, og kjente ikke engang til Lederen, og derfor så ble han en stund låst inn i en tilstand av å vingle frem og tilbake mellom ulike poler han ikke visste så mye om i hat og ondskap og fant ikke veien tilbake selv. Han ville ikke bare lære seg de to polene, men altså utnytte de som Miningfaithsin mot andre hvordan enn han tenkte på å få det til.

- Ja, det kan du si, sa Sann.

- Videre så viste jeg ungdommen som sagt Lederen, sa Blodend. - Førte ham inn i gode forståelser, og så kan jeg ærlig innrømme overfor Sann og dere andre at jeg fortalte ham om Seier også, for å vise vei til Sann om han skulle få en vilje til å lære seg Sann sine veier med Seier. Det er selvsagt på grunn av at jeg ser at når en først har møtt en utfordring slik som Sann så vil en ofte gå veien til Seier. Om en ikke har møtt en utfordring som Sann så vil en kunne nøye seg med Treenigheten. Slik er det ser det ut til og i antakelse om at ungdommen var en slik type, så tilrødde jeg ham å ta en samtale med Sann om han skulle ville ønske det.

- Nei, det er forskjellig, sa Nobili.

- Hva mener du? spurte Nysølv.

- Nei, jeg bare tenkte litt, og så kom jeg med en litt lett replikk, sa Nobili.

De begynte å le litt rundt bordet av det Nobili sa som om at han ikke hadde fulgt helt med på hva som hadde blitt sagt. Det var slik blant kollegene at de kunne komme til å være veldig

jovial, folkelig og grei med hverandre når de satt slik og spiste og snakket sammen. Det som var overraskende var at de ofte hadde slike samtaler at en kunne komme til å bli veldig imponert over hva de faktisk snakket om, men at de faktisk ikke lagret noe selv om de av og til kunne til og med skrive memoarer over de, og skrive bøker. Den ene samtalen var slik at de faktisk innså det alle sammen samtidig at det de hadde sagt var fullstendig genialt, og ett av de beste poeng de noensinne hadde hørt, men så bare så de på hverandre alle sammen og bare fortsatte med å spise, og smilte og nesten lo litt av det hele sammen da det var så spesielt poeng som bare ruslet videre uten at noen tok tak i det og noterte det ned. Slik var det blant kollegene, og det var ikke uten grunn at de var kolleger. De hadde kjent hverandre helt siden barndommen.

- Det å redde mennesker er helt klart en glede vi kan nyte, sa Aurelius. - Stadig gjør vi fremgang i arbeidet vårt, i politikken vår, med religionen, i kunnskapen vår. Og alt sammen kan vi bruke til å hjelpe andre, og det er ikke bare større grupper som kan få informasjon av oss og gode råd, og kunnskap som kan hjelpe, men vi kan også hjelpe enkeltmennesker. De som har falt utenfor. Det skal bare noen enkle ord til så kommer de seg. Det har vi sett mange eksempler på. At de sliter veldig med ett eller annet, men så skal det bare noen få ord til så kommer de seg. En av de som jeg hjalp for noen måneder siden var en tidlig voksen mann som hadde kommet inn på dette som Miningfaithsin har gått inn på nemlig å vri på Treenigheten. Jeg sa enkelt nok til mannen, at han skulle velge mellom rødt, blått og lilla, der lilla kan ansees å være i midten av rødt og blått, og at en kunne se for seg at blått og rødt var henholdsvis til høyre og til venstre for en selv. Med de ordene så sa han at han ville velge lilla da han ville velge seg selv. Og det gjorde han og det holdt han på, og det kunne jeg se på ham.

De avsluttet samtalen på restauranten like klokken ni på kvelden og de gikk hjem til seg selv alle sammen.

LEDERE OG DE DÅRLIGSTE

Tid-Bagatell lå på bakken i en av gatene i byen der Blodend, Sann og Aurelius skulle på et møte. Han hadde også en grønn ballong i

et tau som han holdt i og der ballongen stod som en stor, oppblåst, grønn, stiv, makk i luften over ham. Han lo og lo, som om det var ett eller annet morsomt han holdt på med.

De som gikk forbi og så Tid-Bagatell forstod at det var noe galt, men de vegret seg litt for å ta kontakt med vaktene om de ikke kjente ham, så de som kjente ham noterte seg hva som skjedde, og fulgte litt med for å se om de nettopp skulle ta kontakt med vaktene.

En mann gikk bort til Tid-Bagatell, og kom tilfeldigvis i samtale med en annen mann om møtet som skulle være i gaten om en kort stund:

- Ja, visst, sa mannen. - Det skal være et møte om ledere, og da ledere i forhold til hvilket ansvar de har når de har ledet et folk innover i fremtiden.

- Det stemmer, sa den andre mannen. - Jeg vil på forhånd snakke om et annet emne til deg. Det er nemlig slik at om en sier den godeste er kjærlighet, og plutselig sier seg uenig, og der om noen som mener at det stemmer skulle bli sint og plage deg, så skulle der ikke finnes noen grunn til det.

Når Tid-Bagatell hørte det oppfattet han det slik som om at han hadde syndet, og urinerte litt i buksen.

- Jeg føler meg som en ballong! skrek Tid-Bagatell.

- Da tror jeg du må inn på akutten, sa den ene mannen.

- Nei, nei, sa Tid-Bagatell. - Jeg bare tisset litt på meg, da jeg har vært stygg mot folk som ikke har holdt det sitatet.

- Hvilket sitat mener du? spurte den andre mannen.

Tid-Bagatell svarte ikke. Så de fant ut at de skulle sende ham hjem.

Aurelius, Blodend og Sann kom inn i gaten og gikk mot bygningen der de skulle på et møte. De kom omsider frem og gikk inn til gangen innenfor inngangsdøren. Der møtte de en gruppe på fem menn som skulle være med på møtet, og som de skulle holde et møte om ledere med. Etter noen korte samtaler gikk de inn på møterommet.

Aurelius begynte møtet:

- Fint at dere alle kunne komme som planlagt, sa Aurelius. - Idag skal vi snakke om et emne som har å gjøre med ledere. Spesielt er det slik for møtet at emnet har å gjøre med historiske

trekk. Videre historiske trekk som har å gjøre med det ansvar en leder har for at det i fremtiden går godt med det folket som en styrer. Jeg kan nevne at jeg selv har både skrevet all litteratur jeg styrer med selv. Videre har jeg skrevet politisk program. Videre så har jeg også skrevet romanse, altså en roman om politikken min helt så langt inn i fremtiden at den er ferdig slik at folk har et alternativ å se til slik at de forstår min fremtid, slik jeg ser for meg fremtiden, slik at en ikke kan bedømme meg innover i fremtiden om noe skulle gå dårlig for folket. De vil da se tilbake på meg i blant annet min roman som viser hvordan jeg ser for meg fremtiden, og da er det eventuelt en mangel ved noen andre ledere enn meg om en annen fremtid blir fremtiden i samfunnet.

- Jeg vil legge til dette med ledere at jeg har erfaring med straffing av ledere som nettopp ikke har det samme som du nevner god litteratur som beviser hvem en er og hva en står for, så den ene mannen på møtet. - Det er klart at om en har vært leder og satt folket inn i en retning og der folket får problemer i det følgende så får en et ansvar for folket og folket sin skjebne. I hvilken grad er jo helt klart noe som en kan vurdere, men en eller annen form for straff er rettferdig. Det er følger og det er tilfeldigheter og det er konsekvenser og det er helt klart slik at om en skal et sted og noen har vist en veien og den veien er feil av mange alternative så må en straffes. Om en eksempelvis kommer med et dårlig råd, så må en straffes for det på en eller annen måte.

Det er viktig når en er en leder å kunne følge opp folket sitt og komme med gode veivalg og gode råd og gode instruksjoner. Om en ikke har sikret sitt ettermæle selv, og står på nåde av hva folk tenker innover i fremtiden uten å ha med et ord om fremtiden, så vil en kunne bli stilt ansvarlig for det som skjer i fremtiden om en har vært leder og det skjer negative ting blant folket. Sånn er det. Slik vil det alltid bli at det er viktig å selv skrive ned og fortelle hva en synes om fremtiden til sitt folk, for om ikke vil folket kunne få en usikker fremtid, og også vil en som leder kunne bli anklaget for å ha gitt folket en annen skjebne enn den skjebne en selv ville ha gitt folket. Og deretter få nettopp en straff for det.

De takket for møtet etter at det var ferdig, og Aurelius, Sann og Blodend gikk videre til et nytt møte et annet sted i byen.

KJÆRLEIK OG GODSKAP

Aurelius, Blodend og Sann kom til møterommet til det neste møtet. Det var et religiøst møte, med to ulike religioner representert ved to representanter. Representantene hadde med seg to flagg. Den ene hadde et flagg med lilla farge, og den andre hadde et flagg med en farge som gull.

Aurelius åpnet møtet og fortsatte med emnet:

- Idag skal vi diskutere flere emner og deriblant et veldig kjent sitat. Sitatet er at den godeste er kjærlighet. Er det noen som vil si noe før vi begynner?

Alle samtykte i at de kunne begynne.

- Da kan jeg gå igang med å si den viktigste oppfatningen jeg har til sitatet, sa Aurelius. - Det er slik at min holdning er slik at den godeste er den godeste og kjærlighet er kjærlighet. Dette er som språkregler, matematikk og tall for meg. Én er én, og to er to. Kjærlighet er som sagt kjærlighet. Men det er jo klart at en kan finne situasjoner der en kan komme til å forklare at den godeste er kjærlighet. Eksempelvis kan vi jo trekke frem et eksempel som at om en eksempelvis har en god leder som alle sier er den godeste i sitt land, og lederen har kjærlighet og er forelsket eller lignende kan jo mange kunne komme til å si sitatet om lederen. Men det er klart at i seg selv er sitatet et sitat som alene er matematisk ukorrekt, feil. Det er jo slik at den godeste er den godeste og kjærlighet er kjærlighet som to ulike ligninger. Om en skulle komme til å være vanskelig mot dette så tror jeg at en vil få problemer. Det er min oppfatning og det jeg tror på. Det er på en måte grunnleggende språkregler, og sånn er det.

- Jeg er helt fullstendig enig, sa Sann.

- Ja, jeg også, sa Aurelius.

- Ja, jeg er også enig, sa representanten med grønt flagg.

- Jeg er så uenig i dette, at jeg blir litt forbannet, sa representanten med lilla farge. - Om jeg kunne slått så hadde jeg kanskje gjort det til og med vil jeg trekke frem her faktisk.

Alle reagerte kraftig på at den representanten sa at han var nærmest beredt på å utøve vold på møtet. Sann og Aurelius så på hverandre før noe mer ble sagt og viste at de reagerte på utsagnet og den indirekte trusselen om vold.

- La oss fortsette, sa Aurelius. - Du kan gjerne utdype hva du mener.

- Jeg, mener det bestemt, sa representanten med det lilla flagget. - Det er nemlig slik at om en er fattig og en blir forelsket og kommer i en slik situasjon at en kommer i forelskelse med noen mektige, så kan det skje at en nettopp øker i makt som i at en blir mer mektig i kjærligheten. Det som kan da skje videre er at nettopp den som hadde lite makt kan få mer makt, og således kommer sitatet til sin fulleste utnyttelse. Da kan en si at det godeste er kjærlighet og at vedkommende steg i godhet.

- Det er jeg fullstendig uenig i, sa den representanten med grønt flagg. - Kjærlighet er ikke poeng. Kjærlighet er bare kjærlighet først og fremst. Og så videre så er kjærlighet det å leve. Det å være sammen. Det å være alene. Det å få barn. Og så videre. Det er livets natur i utfoldelse som er kjærlighet, og her får en ikke poeng som i at en skal rangere noen i makt eller i myndighet og så videre. Kjærlighet er kjærlighet og det er naturen som her utfolder seg i blomst og kjærlighet når et par finnes frem til hverandre.

Alle var enig i det annet enn den representanten som var så opptatt av makt og rangering.

- Det er klart, at du er inne på noe, sa representanten med lilla flagg. - Men det godeste er kjærlighet og rangering og poeng er en naturlig konsekvens av det å stige i makt. Det er klart at kjærligheten er liksom ringdansen til makt, poeng og ære, organisering, rangering og innflytelse. Om en ikke har det med seg så vil en havne ned på kjøret som de sier. De vil havne langt nede i en slum av fattigdom. Pengene, ære, makt og så videre ligger til kjærligheten. Penger og poeng. Poeng og penger er omlag det samme og det er klart at kjærlighet gir penger og poeng. Hvordan kan dere ikke se det?

Ingen var enig og ingen ville svare.

- Vi sier at møtet er over, sa Aurelius.

Alle tok sakene sine, og gjorde klar sin væske og gikk videre fra møtet etter noen korte samtaler med hverandre.

DET SKJØNNE OG DET NØYAKTIGE

Aurelius, Blodend og Sann skulle på ett siste møte for dagen. Det var klokken syv på kvelden og det var klart at det var et religiøst møte som var et viktig møte egentlig, men de hadde valgt et tidspunkt på kvelden da de ikke hadde så mange andre tidspunkt ledig, og at de like godt kunne fullføre det på kvelden.

Det var lyst ute og temperaturen behagelig. Aurelius og de to andre ankom bygningen der møtet skulle være og de hilste på de som de skulle holde møte med. Det var to av de viseste menn som en kunne tenke seg, og de hadde spesielt kunnskap om det gode som enhet. De skulle ha som tema den godeste. Altså den godeste av alle i verden.

De satte seg etterhvert ned på møterommet og ble enige om å begynne møtet. Aurelius åpnet etter en kort presentasjon:

- Det som er emne idag er å se på de to sidene av det gode og da den godeste som innenfor det skjønne og innenfor det nøyaktige. Det handler jo i denne verden om å finne ut hvem som er best, og hvem som er godest. Vi kan da bare si den godeste som at den er godest, best i det følgende. Så når en da kommer videre så handler det om rangering. Den som er godest kan rangeres på ulike måter, og én måte er en skjønn og én måte er en nøyaktig. Den nøyaktige kan jeg nevne er den vi jobber med i det gode og i vår politikk. I vår politikk kan vi bedømme hvem som er den godeste ved at det er en av de som har flest poeng i vårt politiske system.

De to representantene ble interessert og ville spørre, og viste tegn til at de hadde spørsmål:

- Hvordan virker dette systemet? spurte den ene representanten.

- Vi har kontroll og tilsyn med alt i samfunnet og prestasjonene til alle deltakerne i samfunnet, og de som utfører oppgaver får poeng, og de som har flest poeng oppsummert er de som er godest, sa Aurelius. - Det er helt klart at helt i toppen er det noe som må gjøres for å bedømme hvem som er den godeste, fordi det vil bli kanskje kritisert om en utelukkende velger den absolutt med mest poeng. Det handler nok om å finne en av de i toppen på et grunnlag som vi holder på med å utvikle. Så videre som jeg holdt på med, så gjelder det det skjønne. Vi kan også lage system som er skjønne, og det har vi i Treenigheten, i den religionen vi

har nå i vårt samfunn. Her er det slik at de som viser seg å være godeste på en del mer skjønne grunnlag er den som er den godeste. Moral er her kanskje litt mer fremtredende, men det handler selvfølgelig her også om litteratur, språk, kunnskap, musikk og lignende, men med litt mer skjønnhet enn det som gjelder i det politiske systemet. I det politiske systemet har vi nå en svært nøyaktig rangering av de godeste for å bedømme den godeste, men i religionen har vi en litt mer skjønn rangering av de godeste og da den godeste. Når det ellers gjelder utviklingen er vi nettopp nå i denne perioden igang med å kartlegge og holde møter om religion for en eventuell religiøs revolusjon som skal integrere religionen inn i det politiske systemet, slik at vi får et system som er kombinert religiøst og politisk mest sannsynlig. Det er ikke helt sikkert hva utfallet blir av arbeidet med religionen, men mest sannsynlig så vil altså det bli slik som nevnt. Vi jobber med en mulighet for at religionen skal fortsette med Treenigheten, skal være en kombinert løsning med både Treenigheten og Seier eller da bare Seier.

- Jeg er imponert, sa en av representantene. - Jeg har en rangering av den godeste som den som jeg liker best. Det kan være en venn, eller en kamerat, en jeg kjenner eller en jeg ser på fjernsyn, eller en jeg hører på radio til enhver tid og så videre. Jeg vet ikke så mye om slik rangering som du snakker om nå Aurelius, men det er klart noe som kan fungere det som du sier.

Aurelius så at han faktisk var på møte med en veldig ung og kunnskapsløs mann av en tilfeldighet, og bestemte seg for å ikke holde mer møte med den representanten i denne perioden av arbeidet med religionen.

- Nei, det er slik med det, sa den andre representanten. - Den godeste er uansett den godeste.

Alle synes det var komisk det som ble sagt.

De avsluttet møtet og spesielt representantene var veldig fornøyd med å ha fått innsikt i Aurelius sin politikk og religion og plan fremover.

ABSOLUTT NØYAKTIG STRATEG

Det hendte på kvelden like før Sann var kommet hjem. Han møtte

Tid-Bagatell, og det var slik at Tid-Bagatell hadde for seg emnet nøyaktighet og snakket litt om det til ulike tilfeldige folk i gaten der han var. Sann kom forbi og det ble en dialog:

- Hei! skrek Tid-Bagatell.

Sann sa ingenting da han ikke ville snakke med ham. Tid-Bagatell var i det hele tatt en som så så syk ut at han snart var død tenkte Sann, eller i alle fall kom han nok til å dø innen en viss tid.

- Vet du at vi er utrolig flink med nøyaktighet!/? skrek Tid-Bagatell igjen.

Sann sa fremdeles ingenting. Sann visste at Tid-Bagatell forsøkte å stjele verket Lederen til Aurelius, og så forsøke lyge blant annet om at det var hans verk. Dette var årsaken til at han blant annet forsøkte å bevise at han var så nøyaktig da Lederen var ekstremt nøyaktig politikk som han forklarte det.

- Vi skal jeg si deg, er de som er nøyaktig, og la oss si at du er en mann som skal ta over politisk et område, som la oss si denne byen, sa Tid-Bagatell. - Da kan du være klar over at om de bygningene du vil bygge ville blitt bygget av meg så hadde jeg bygget dem i fullstendig perfektjon rundt omkring i hele byen med en utrolig nøyaktig strategi!

Sann begynte å le for seg selv av å høre på hvordan Tid-Bagatell var blitt en strateg for ham. Han valgte å ikke si noe og lyttet litt mer.

- Jeg skal vise deg også at boken din Seier, skal jeg også av og til late som om er min bok, sa Tid-Bagatell. - Videre skal jeg der late som om det er min bok og samtidig skal jeg presentere den i markedsføring i hele byen og jeg skal si det er den beste boken og at alle skal lese den og så nøyaktig som jeg kan skal jeg vise den til absolutt alle i byen. Alle skal få se den. Du kan se for deg som om en film, der boken er trykket opp i like mange antall som der fins befolkning i byen, og så skal jeg fordele boken utover til alle i byen som om fra et punkt og ut til absolutt alle i en rett eller litt buet linje til deres hjem. Kan du se for deg det? Jeg er en skarping om jeg vil og går veien vet du. Da ser jeg de løsningene som du ser og så later jeg som om at jeg er deg, og det er jo helt klart at det er mine løsninger vet du, det er jo det som er mine løsninger. Det er egentlig dine. Eller vent det er Aurelius som jeg egentlig av og til later mest som at jeg er, men det er faktisk ikke slik at

han alltid er den jeg later som om at jeg er, for det er også slik at jeg later som om at jeg av og til er deg slik som nå Sann. Boken din kunne altså fått den strategien for utfoldelse i byen, men det kan vel ikke du for det er vel ikke du som har skrevet den. Det er vel deg faktisk. Ja, det er deg Sann, men jeg later nå og du så strategien.

Sann ble forbauset, og det er klart at han fant noe positivt i dialogen, eller da talen til Tid-Bagatell så langt.

Det kom umiddelbart en morder løpende og hugget Tid-Bagatell i halsen etter å ha hørt litt av alt det som han sa, og Tid-Bagatell ble liggende på bakken og blø ihjel. Han vrikket litt på kroppen med noen spasmer før han døde.

Sann ble litt sjokkert, men gikk videre etter å ha tilkalt ambulanse som hentet Tid-Bagatell.

Hjemme satte Sann seg ned i stuen. Der ble han sittende og lese på avisen og ellers ta det litt med ro med nyheter.

Det er klart slik at når en har med pasienter å gjøre, så er det ikke alltid slik at en vil se at de vil komme seg igjen og bli frisk. Det er klart at når det gjelder en situasjon hvor de er kleptoman og har begynt å tro at de eier opphavsrettigheter de ikke eier og er sykelig når det gjelder sjalusi til eksempelvis skapere som forfattere, så er det klart at det vil ta tid for at de skal komme seg igjen. Ikke alle klarer det. Derfor er det slik at enkelte psykiatriske sykehus har en rett til pasienter om at om de ikke skulle klare livet, så kan en ta livet av de. Også om de er absolutt sinnssyke og en anstrengelse for psykiater så kan psykiater komme ut enten det er aggressivt om psykiater blir sint, eller om det er litt passivt når psykiater er avbalansert, så gjelder det å kunne myrde. Om pasienten er aggressiv kan eksempelvis psykiater hente seg en kniv og så rive til å skjære pasienten i strupen og så la tiden gå og la kontaktpersonene til pasienten bli oppdatert, eller så om psykiater er passiv så kan han få andre til og med til å drepe pasienten. Denne praksis gjelder kun i noen få land i verden. Det er klart at det ikke er i mange psykiatriske sykehus, og det debatteres stadig om psykiatere skal begrenses til å ikke kunne ta livet av pasienter selv spesielt om de er sint.

EKSTREMT VIKTIG MØTE

Aurelius, Sann, Nobili, Blodend og Nysølv, var samlet til en frokost før det neste religiøse møtet. De satt rundt et bord i hovedgaten i byen der det var et lite platå litt over selve hovedgaten slik at de kunne sitte og se utover folket og morgenen og byens stemning. De var fornøyd med arbeidet på denne tiden og de nøt fremgangen og at de nå skulle inn i et veldig viktig møte.

Vanligvis er folk når de skal i viktige møter og viktige begivenheter nervøs, urolig og betenkt. Men Aurelius, Nobili, Sann, Nysølv og Blodend var i denne delen av arbeidet veldig fokusert, sterk og med en vilje som alle så hadde ett formål. Seier. Det å vinne. Det å gjøre suksess. Det å bli det som de skulle være, som de var, men som de skulle øke. Forøke. De gikk fra møte til møte, hendelse til hendelse, arbeid til arbeid, med en glød, en fokusert glød som alltid gav suksess.

De gikk etter en fantastisk flott frokost til møterommet hvor de møtte de tre representantene som vanligvis hadde med seg et rødt, et blått og et lilla flagg i tillegg til en annen representant som hadde med seg et hvitt flagg og som var representanten til en tro og religion som mange hadde begynt å påstå var en mytologi.

Emnet for møtet var eksistens, og selvet i forhold til om selvet skulle påstå å ha levd i en fortid før en var fysisk født inn som et menneske i denne verden.

- Det er slik at vi idag har med oss Nobili og Nysølv i tillegg på møtet, sa Aurelius. - Vi kommer vanligvis på religiøse møter enten som kun Blodend og Sann eller da meg også som Blodend, Sann og meg. Noen få ganger kanskje en av oss alene også. Idag til dette store møtet, er det slik at alle fem er med.

- Det er fint å se dere igjen, sa den representanten med det røde flagget høytidelig.

- Takk for opplysningen, sa den representanten med det blå flagget.

- Det er alltid fint å bli informert når det gjelder noe spesielt, sa den representanten med det lilla flagget.

- Ja, det er det, sa Aurelius.

De lot tiden gå litt uten å si noe og de samlet seg og så litt på notatene sine, og de kom til å forberede seg i noen minutter. Aurelius tok ordet når de var passert:

- Det vi skal diskutere idag er slik i Treenigheten at det er en veldig åndelig viktig sak. Det er på en måte et tegn på åndelig høyhet. Det er et bevis og tegn på kunnskap. På klokskap. På at en er viktig og sentral i religionen. Videre så har vi Sigurd Sann med oss idag, som har skrevet Seier, og i den er det klart slik at ut fra resultatene i Seier så er det klart at vi i det følgende i vår tro og religion skal analysere alle emner veldig nøyaktig. Derfor så er dette et fenomen som vi er inne på som ikke nødvendigvis er det høyeste, mektigste, beste. Fordi det kan betviles. Og det ligger til og meg i en sekvens i Seier som kanskje skal betviles innover i fremtiden på dette punkt som gjør at det vil være praktisk å unngå å holde dette fenomenet som annet enn en slags høyhet, men som ikke er den høyeste. Den høyeste er den som i tillegg vil se dette fenomenet som ikke helt nøyaktig i de aller fleste tilfeller. Det kan nettopp være en grunn for å studere mer nøyaktig fenomenet, og innse at en må være en spesialist i det som angår sjel og ånd for å kunne avgjøre nærmere om det er sant eller ikke når en har en slik oppfatning. Når fenomenet skjer. Derfor så om det stemmer at det ikke vil være korrekt, så vil en jo se også at det ikke er det høyeste, mektigste, men er en feil egentlig. Om det er rett, så er det rett.

- Takk for innføringen i holdningen til fenomenet i Treenigheten og i Seier, sa den representanten med blått flagg. - Når det gjelder vår religion så er det klart at det absolutt viktigste i hele religionen er nettopp fenomenet. Da er en der i øyeblikket og vet, og føler og ser og er og har fenomenet ved seg, og det er tilstanden og ånden vi tror mest på.

- Vi har også en slik holdning, sa representanten med rødt flagg. - Vi tror på at fenomenet er noe av det høyeste, men vi er også spent mot representanten med blått flagg sin religion, som betyr at det veksler. Det veksler også slik at om vi er uenige på et tidspunkt så kan det være én av oss som har fenomenet og at det veksler hver for oss til ulike tidspunkt.

- Jeg har det slik nå med alt i verden helt fra begynnelsen, sa representanten med det hvite flagget.

Møtet ble omsider ferdig, og alle var fornøyd med hvordan møtet hadde vært og det ble en slik avslutning at de holdt en liten kortere samtale utenfor bygningen hvor møtet hadde vært og det

ble tatt bilder av dem alle.

UNDERGANG OG OPPRETTTHOLDELSE

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann tok seg en tur på restaurant etter møtene. De samlet seg ved den beste restauranten i byen for ta en samtale sammen. De bestemte seg for å skulle diskutere jobben litt skjønt, og bare på en enkel måte uten den større presisjonen drøfte litt av fenomenene i jobben.

- Det er klart at det går bra nå, sa Aurelius. - Kunnskapen og politikken er som om ferdig og har satt seg slik at vi har nådd målet. Når det gjelder religion så er vi på gang med noe og beveger oss i en veldig god retning. Når det gjelder det private med kjærlighet så har det nesten ikke skjedd noe.

- Tid-Bagatell døde idag, sa Sann.

- Hva? spurte Nobili.

- Ja, Tid-Bagatell døde idag ved at en morder skar ham i strupen slik at han døde ganske kort tid etterpå på samme sted som han ble skjært ved. Han lå på bakken en stund og døde kort tid etterpå.

- Det er nok ikke mange som vil gå i hans begravelse, sa Blodend.

- Nei, han var en ond mann som ble hatet av de fleste, sa Sann.

- Ja, han var det ingen som likte, sa Aurelius. - Ikke har slike onde noe for seg heller. De bare forsøker å stjele av andre.

- Ja, sa Nobili.

Det ble litt betenkt stemning, men så lysnet de til ganske så raskt:

- Det er fint, at de onde forsvinner slik, sa Aurelius.

- Ja, det er det, sa Blodend.

- Vi kan ikke ha slike i byen, sa Sann.

- Nei, dette er en god nyhet for oss, sa Nysølv.

- Vi vil kunne vinne på å fremstille dette på en eller annen måte, sa Aurelius. - Kanskje vi skal lage en sak for dette i media. Om vi ikke sier noe blir det nok glemt.

- Ja, det kan vi tenke på fremover om vi skal gjøre noe med dette i media slik at andre blir redd for å følge den onde veien slike går, sa Nobili. - De går bare inn i hat og ondskap og der er

det ingenting å hente. Mange går samme vei når slike først begynner med ondskap mot noen og det kan vi ikke tåle.

- Ja, vi kan tenke på det, sa Aurelius.

- Det fine med døden når slike dør er at de aldri kommer tilbake, sa Nobili. - Vi kan skrive noe om at de er en skjebne som andre dessverre kan komme til å lide eller lignende om de går samme veien som ham.

- Ja, det kan vi gjøre, sa Blodend. - Vi kan se nærmere på dette.

- Når det gjelder andre emner som gjelder forfall og fortapelse, slik som ved Tid-Bagatell, så er det at vi kanskje kan begynne med Tid-Bagatell og vise fortapelse og at andre ting som kulturer, religioner, disipliner i kunnskap, og mange andre ting kan komme til å forfalle i tiden som kommer, sa Aurelius. - Hvor mye er usikkert. Det er slik at vi kommer med mange nye ting som er planlagt for lenge siden, og noe forfaller. Noe består ikke. Noe består og noe forfaller. Og akkurat hva er idag usikkert. De onde skal forfalle. De hatefulle vil forfalle.

- Ja, det er godt sagt, sa Blodend.

- Vi kan nettopp lage en slik sak at det som er ondt, og det som er hat, skal forfalle generelt sett, og bruke Tid-Bagatell som eksempel, sa Nobili.

- Det er en veldig god idé, sa Aurelius. - Vi kan begynne med Tid-Bagatell, og lage en utvikling av undergang der alt det onde skal forsvinne og alt som er hat skal forsvinne. Og de at andre vil se den forgreiningen og velge en god vei, en kjærlighetens vei, en gledens vei slik som oss.

- Ja, det kan bli en god utvikling å følge, i tillegg til den gode utviklingen vi har selv, sa Sann. - Da har vi en god utvikling med det gode, og så har vi en god utvikling mot det onde.

- Ja, det kan vi lage til, sa Nobili.

- Ellers er det ikke så mye annet å si om jobben enn at alt går godt for oss akkurat nå og slik skal det fortsette, sa Aurelius.

- Ja, det skal det, sa Nobili.

LÆRERE OG EKSEGESE

Aurelius, Blodend, Sann og Nysølv var samlet til et møte dagen etter. Det skulle være møte i byen i hovedgaten helt i den ene

enden i et bygg som ikke var så langt fra en av skolene der. Det skulle handle om lærere og religion. Lærere i religionen.

- Jeg vet ikke helt hva jeg skal nevne enda, sa Sann. - Jeg tror kanskje det er Nysølv som skal få si mest.

- Ja, det er kanskje det, men det er ikke så ofte jeg beveger meg inn på dette med religion, så det blir litt nytt, sa Nysølv. - Jeg skal ikke si så mye mer enn en tese eller da situasjon som jeg har reagert på som er viktig å få frem til andre.

De gikk inn på møterommet og møtte to representanter. Det var to representanter for to ulike religioner og skulle respektivt ha et flagg med blå farge og et flagg med rød farge som flagg på bordet.

Den ene representanten åpnet møtet:

- Jeg ser du har med deg Nysølv, Aurelius, sa representanten med det blå flagget.

- Ja, det stemmer, sa Aurelius. - Jeg vil først nevne at det var fint at dere ville samle til et møte. Jeg fikk beskjed fra dere for noen dager tilbake og inviterte Nysølv, Blodend og Sann til møtet og jeg tror det skal passe. Det er nemlig slik at det er kunnskap og religion som er på agendaen og derfor tok jeg med meg Nysølv. Han er en spesialist på kunnskap til tross for at han ikke har så mye erfaring med religion.

- Fint at han kunne komme, sa representanten med blått flagg.

- Det er slik at jeg har lyst til å åpne dette møtet med en liten innledning, sa representanten med rødt flagg.

- Vær så god, sa Aurelius.

- I vår religion er det klart at kunnskap er sentralt, sa representanten med det røde flagget. - Vi har alltid vært spisset på kunnskap innenfor en rekke disipliner for å ikke si alle. Men det er klart at noen ting har vi latt være til en annen religion. Det er en religion som vanligvis er representert ved et lilla flagg på møtene vi har hatt.

- Ja, sa Aurelius.

Representanten med det røde flagget fortsatte:

- Så er det videre slik at nettopp Sann, og deg Aurelius, er de som har fullført det som religionen har forsøkt å sikre av kunnskap. Det har jeg stor respekt for. Det er en enorm prestisje og jeg ser at religionen ser ut til å respektere dere for prestisjen

og litteraturen og kunnskapen. Derfor vil jeg benytte anledningen til å gratulere det dere har klart å gjennomføre som det ser ut til.

- Takk for det, sa Aurelius. - Treenigheten er vår religion. Det er en bok som viser vår religion på det nåværende tidspunktet. I tillegg så har vi Seier som vi nå jobber med å få inn som religion.

- Jeg ville bare legge til dette med representanten med hvitt flagg som vi har hatt på møte sin religion, at den har mange felles trekk med Seier, sa Sann.

- Fint at du la til, sa Aurelius. - Det kan ellers nevnes at Treenigheten har nettopp noen øvrige religioner som grunnlag. I det skjulte så er det multiple religioner som underbygger Treenigheten. Det er Seier som først på en måte blomstrer med både Treenighetens ord og litteratur, og det underliggende grunnlaget.

- Det kan dere gjerne fortelle mer om en annen gang, sa representanten med det røde flagget.

- Så til kunnskap og religion fra vår side, sa Aurelius. - Nysølv, du kan begynne.

- Ja, det skal jeg, sa Nysølv. - Det er slik at når det gjelder lærere i Treenigheten og i Seier, så er det klart at en lærer er en mester. Og det er viktig for vår religion, tro for å ikke si kunnskap. Det oppstod en situasjon jeg vil fortelle dere om. Det var nemlig slik at det tilsynelatende oppstod en konflikt mellom en lærer fra dere med det blå flagget, og læreren fra Seier. Det var nemlig slik at en av våre lærere snakket, og så ble læreren deres veldig interessert. Men læreren deres ble aggressiv, og begynte å være veldig forfølgende i forhold til vår lærer. Det skjedde videre nærmest et basketak om informasjon, og vår type lærer har ikke enda fortalt alt om situasjonen enda. Her oppstod det en konflikt der det tilsynelatende ble slik at læreren fra Seier viste seg å bli en mester til den læreren dere har i deres religion. Mange så ut til å være enig. Den læreren dere beskriver har anerkjent vår type lærer, og ikke bare anerkjent, men innrømmet at ligner deres lærer. Videre så er det slik at dere ikke kan vente at deres lærer skal kunne være lærer for det som vår type lærer har som informasjon og som læreren vår belærer. Der er hovedtrekkene i det som skjedde, og det er det som jeg vil få frem til dere idag.

- Vi skal ta dette med oss tilbake til vår organisasjon, og videre

diskutere dette, så får vi se om vi kommer tilbake til dette en annen gang, sa representanten med det blå flagget.

- Veldig fint, sa Aurelius.

Møtet fortsatte en stund, og ble etterhvert ferdig.

NY EKSEGESE UMIDDELBART

Det ble innkalt til et hastemøte angående religion like etter det første møtet for dagen. Nysølv skulle videre til en forelesning ved universitetet så han skulle ikke være med, men Aurelius, Blodend og Sann skulle på møtet. To representanter fra noen grupperinger som påstod å ha skapt en ny form for religion skulle være med.

- Vi får se hva dette blir til, sa Aurelius. - Dere må være klar for at det ikke er sannsynlig at dette gjelder religioner, men det kan komme til å angå noe helt annet, så vær forberedt på det.

- Ja, det skal jeg, sa Sann.

- Ja, klart skal vi se på dette med nøyaktighet, sa Blodend.

De gikk straks til bygningen der møtet skulle være, da bygningen bare var noen kvartal unna. Når de kom frem var representantene ventende utenfor. De hilste og så gikk de inn og satte seg på møterommet.

- Det skal være klart at dere har etablert grupperinger begge to som påstås av dere selv er religioner, sa Aurelius. - Gjerne kom med en innledning.

De to representantene hadde henholdsvis et grønt flagg og et mørkegrønt flagg på bordet fremfor seg.

- Jeg er i oppfatning av at jeg har vært viktig for deg Aurelius og din virksomhet, sa representanten med det grønne flagget. - Jeg har i det hele tatt hjulpet deg på veien.

- Hva mener du? spurte Aurelius.

- Jeg har kommet med innspill og hjulpet deg frem, sa representanten med det grønne flagget. - Vår religion handler om å vise hva vi hjelper andre med for å på den måten få kreditt, en gevinst, for det vi holder på med.

Aurelius sa ingenting og rettet blikket sitt til den andre representanten.

- Vi også har litt samme holdning, sa representanten med det mørkegrønne flagget. - Vi har båret deg frem Aurelius. Vi har vært

enda mer konstruktiv enn den andre representanten her, og det har vi en diskusjon om. Vi har med vår religion, konstituert hele din værende og virksomhet. Det er vi som bærer frem de store i verden, og det gjelder også deg Aurelius.

- Nei, dette må jeg si med det samme at jeg ikke har tro på, sa Aurelius. - Jeg har lagret alt av informasjon om meg selv og min virksomhet og har beviser for alt jeg holder på med helt fra idégrunnlag, til skaping, til utvikling av litteratur eksempelvis og ingen kan komme eksternt fra vår virksomhet og si slike ting.

De to representantene ble stille, og tydelig ble de litt irritert.

- Jeg vil si noen ord generelt om Treenigheten, sa Blodend. - Den handler om kunnskap, men kanskje mest av alt om moral. Det gode mot det onde. Det er kanskje det viktigste, og her må jeg si at når Aurelius og vi er uenig i det som dere her forsøker å fremføre for oss, så må dere trekke det tilbake tror jeg. Vi kan ikke ha noen rundt oss som etter vår mening kommer med uriktige, og falske påstander om vår utvikling.

- Dette kan jeg også legge til om i forhold til Seier, at vil være en urett og falskhet, sa Sann.

Det ble en uenighet i rommet, og tydeligvis så ble det en usikkerhet om de skulle fortsette. Det kom flere idéer til de rundt bordet om hva de skulle gjøre i en slik situasjon der det hadde oppstått splittelse.

Representanten med det grønne flagget kom så med en rekke nye ting:

- Jeg har hjulpet deg. Vi har hjulpet deg. Ikke bare har vi hjulpet, men vi har gitt av oss selv og med vår nye religion så tar vi tilbake.

- Skal dere ta tilbake for noe vi er uenig i!? spurte Aurelius kritisk. - Nei, dette er ingen anledning til diskusjon. Jeg tror ikke dere vil nå frem med dette da jeg har beviser for at dette er falskt og en løgn og et bedrageri og kanskje forsøk på å tjene på vår virksomhet. Det er kun vi som tjener på vår egen virksomhet.

Møtet ble avsluttet og det ble aldri noen flere møter med de to representantene. Blodend begynte også på en artikkel der han beskrev essensen i møtet, samt forklarte hva de to nye religionene gikk ut på, og beviste at de tok feil. Artikkelen skulle sendes til de største avisene i byen for å vise sannheten.

MAT OG MESTER

Aurelius, Blodend, Sann, Nobili og Nysølv avtalte en god middag på en av restaurantene i byen etter møtene. De fant seg et sted i hovedgaten og ble tilkjørt av private sjåførere. Det var flotte biler de ble kjørt i og det fikk virkelig et vakkert blikk over seg.

- Endelig samlet igjen, sa Aurelius. - Dette begynner å gå veldig bra.

- Ja, vi har begynt å få det til nå, sa Sann. - Alle har sine jobber, sine kontoret, og vi har møterom, og vi har fått til paradigmet, og Lederen skal snart feires med seremoni, og vi har en god stemning i laget.

- Ja, sa Blodend.

- Vi kan være stolt av alt vi har fått til så langt, sa Nobili.

- Jeg merket meg idag noe som stod i avisen om en roman tilfeldigvis, sa Aurelius. - Det var en roman om tid, og det var slik at en av de verste karakterene ble drept på en måte i forfatteren sin egen fremtid, der noen av fiendene, de virkelige fiendene til forfatteren skulle ha forsøkt å være forfatterens hovedfiende bakover i tid, og videre oppstod det mye kluss av dette.

Blodend begynte å humre litt.

- Ja, slik kan det gå, sa Blodend. - Det vet jeg ikke om jeg vil sette meg mer inn i.

- Nei, kanskje like greit, sa Aurelius og humret litt han også.

De spiste litt i ro og mak og sa ikke så mye på en stund, men så ville Aurelius fortelle om noe annet angående kjærlighet:

- Det har oppstått en vanvittig situasjon i byen. De sier at en gruppe har vært stygg med kjærligheten av alle ting til en god mann i byen. Helt utrolig. I åtte og et halvt år har de hundset mannen for hans egen kjærlighet. Jeg må si at det er det verste jeg har hørt om noensinne. Videre så har mannen altså skrevet dikt om dette, og videre så var de stygg mot de første diktene som var med det gode. En egen samling. Og så skrev han en annen diktsamling mot det onde, alt det onde de hadde gjort mot ham. Han forsvarte seg slik at han var seirende også i diktsamlingen mot det onde. De forsøkte så å være stygg med disse diktene også, men gav seg. Gav opp. Sa at de ville gi opp det å være stygg med

den andre diktsamlingen fordi det blant annet innebar deres egen død.

- Sier du det, sa Blodend.

- Ja, sa Aurelius. - Her kom jeg da til å videre tenke på Johannes Blomhat. Han holder nemlig på med dette han. Han er stygg og ond mot kjærlighet både som mot det gode og som med det onde. Derfor kom jeg til å se på ham som verre enn de som var stygg med kjærligheten til denne gode mannen i byen. En slags verre karakter.

- Ja, det kan være det, sa Blodend.

- Ja, sa Aurelius. - De måtte gi seg, der Johannes Blomhat fortsetter.

- Hvordan skal vi egentlig ta Johannes Blomhat? spurte Nobili. - Vi kan ikke ha slike i byen. Verken Blomhat kan vi ha her, eller slike som kun er ond mot kjærlighet som er med det gode.

De tenkte litt på spørsmålet.

- Heldigvis får Blomhat alltid resistans, motstand, fra folk overalt i byen, sa Aurelius. - Så jeg tror det kommer til å ende med at han blir presset til å gi seg med all ondskapen.

- Ja, vi får håpe det, sa Aurelius.

Når de var ferdig med måltidet så gikk de utenfor og stod litt og så og snakket på folket og gikk en liten kort runde i hovedgaten for å føle på byen og folket. De la så merke til Miningfaithsin som skrek:

- Godene ved å lyge er at man kan sitte å tro!

- Jeg skal bli frisk på deres kostnad, sa han videre.

Det var som om han ville snakke til de fem, men det var liksom som om ut i luften som ingen lyttet til.

Aurelius ringte vaktene for å sikre at han ble sendt hjem da han var litt truende også til folk i området og i miljøet der i gaten. De kom og kjørte ham hjem.

De ble så kjørt hjem til hver sitt etter at den korte spaserturen var ferdig.

POLITISK HØYDEPUNKT

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann var samlet på

møterommet klokken ni om morgenen. Det var idag at det politiske skulle feires. De var klar for det, men det var klart at den viktigste jobben var gjort politisk. Det er klart at politikere som har vunnet et valg vil saldere, ikke skape uro i situasjonen, så de var forberedt på feiringen og ville ta det med ro og la alt gå rolig for seg med feiringen. Aurelius hadde forberedt en tale og Lederen skulle feires da den endelig hadde blitt lov, og alt var i orden med det politiske i byen.

- Gratulerer, sa Aurelius. - Dette er dagen som salderer vår seier. Vi har vunnet og Lederen har blitt lov. Det skal vi markere idag. Myndighetene har tatt kontakt og gitt oss planen for dagen. Det er klart at administrasjonen i byen er begeistret og regjeringen er helt klart i ekstase. Vi lager ro. Vi viser ro. Vi viser at vi er seirende, de som har seiret og at vi styrer slik som vi skal og at alt går som planen.

- Godt, sa Blodend.

- Fint, sa Nobili.

- Jeg har forberedt en tale til dere ikveld, sa Sann.

De andre ble overrasket.

- Jeg tenkte å ta den på restauranten senere ikveld til dere, sa Sann videre. - Det er klart at en slik situasjon må feires og jeg vil si noen ord til dere.

De skulle stille til seremoni i hovedgaten i byen klokken elleve, og holdt møte frem til klokken ti før de gikk videre til den beste restauranten i byen for å la tiden gå inntil seremonien, så de kunne bli fulgt av vaktene derfra til seremonien som bare var et kort stykke unna.

Litt før elleve var de tilstede. De satte seg ned på de fineste plassene som var satt av til dem. Det var en enorm følelse av respekt fra publikum, og det var et slikt leven av larmen at en kunne se at alle i byen var begeistret for det nye lovgrunnlaget som Aurelius i sin tid hadde skapt. Lederen skulle feires med seremonien endelig.

En kvinne kom opp på talerstolen og holdt en kortere tale etter en kort innledning:

- Det er en stor dag for alle oss i byen, sa kvinnen. - Det er fint vær idag, alle dere er i deres flotteste kostyme, og alt er forberedt til talen Aurelius skal ha om en kort stund, og utdeling av gaver

til Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann. Gratulerer til alle dere som har møtt opp, og lykke til i vårt nye samfunn som er for alle, og for alt godt og for alt lovlig og vidunderlig av prestasjoner. Gratulerer!

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann gikk så bort til scenen etter at fyrverkeri og musikk hadde ført publikum inn i nok en følelse av ekstase. De fikk gaver i form av diplomer og priser som de tilstedeværende på scenen hengte opp på drakten de hadde på seg. Det var priser som markerte grunnlovens fornyelse.

Videre ble det omlag en time med underholdning som musikk, artisteri, og annet av seremonier for avslutningen og finalen. Et monument til ære for Lederen, Loven, Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann ble avduket i midten av hovedgaten. En av de skarpeste skulptørene i verden hadde laget monumentet.

Avdukingen skjedde og publikum gispet til kvinnen som hadde talt litt før sine ord der hun forklarte hva monumentet dreide seg om og symboliserte.

Etter at alt var over gikk Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann tilbake til møterommet for en rolig stund sammen.

- Du verden, sa Aurelius. - Dette er stort. Dere har idag vist dere som de heltene dere er i kultur, lov, politikk, religion og kjærlighet. Dere gjør meg stolt. Og jeg kommer til å tenke på da vi var ung og uerfaren. Da vi tenkte på det vi realiserer nå. Dette er stort.

Aurelius ble litt stille, og så på papirene han hadde fremfor seg og ordnet litt med dem. De andre var også stille.

Det er slik i politikk at det handler om seier. Det handler om å vinne. Det handler om å samle. Det handler om å avslutte perioder og begynne på nye. Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann hadde allerede begynt på nye perioder. Nye ting. Ny politikk kunne en nesten si, men det var den samme, men i en ny tid. Det handler for dem nå om å vedlikeholde. Om å komme med nytt som var viktig. Komme med det folket hadde behov for. Og det i det systemet de hadde vunnet med.

TRE EMNER

Blodend og Sann gikk umiddelbart etter møtet videre til et

religiøst møte. Aurelius skrøt av dem og de andre for å umiddelbart gå igang med annet arbeid. Det er viktig å alltid være skarp og beholde en ro og være aktiv når en har seriøst arbeid slik at en ikke lar seg bedåre av seremonier og fest.

Blodend og Sann skulle møte to representanter for to ulike religioner og diskutere tre ulike emner.

De ankom møterommet der de to representantene ventet.

- Dere kommer akkurat i tide, sa den ene representanten som hadde med seg et flagg med noen merker på.

- Ja, vi har hatt en lang dag med politisk seremoni og en del mer innhold, sa Blodend.

- Ja, det var virkelig en flott seremoni, sa representanten med flagget med merker.

- La oss ta fatt på emnene, sa Blodend. - Vi kan begynne med dette angående homofili.

- Det er klart her at vi ikke aksepterer homofili på nåværende tidspunkt på annen måte enn at den homofili som eventuelt foregår er som målsetning å fjerne fullstendig, sa Sann. - Det angår det politiske, men det er klart at i religionen som er fokuset her så er det ikke akseptert.

- Vi har en slik holdning at når det gjelder homofili så er det karakterisert som en synd, sa representanten med flagget med merker på.

Den andre representanten for en annen religion tok frem et flagg med noen ringer på, og satte det på bordet.

- Beklager at jeg var litt sen med å ta frem flagget, sa representanten med flagget med ringer på. - Det er klart at i de aller fleste religioner så er det ikke akseptert med homofili. Det er det ikke i vår heller.

- La oss ta fatt på det andre emnet, sa Blodend etter at de hadde snakket litt mer om homofili. - Det neste emnet handler om dette med å kysse på munnen når en er i et ekteskap, eller da inngår et ekteskap slik at det er helt i begynnelsen av et ekteskap. Det er i Treenigheten noe som er omtalt på en slik måte at det har oppstått en form for ekteskap og praktisering av ekteskap at det har blitt normal praksis. Du kan gjerne overta Sann.

- Takk for det, sa Sann. - Når det gjelder Seier så er det klart at det ikke er det viktigste. Det er ikke innhold i Seier som

medfører en bestemt regel som betyr at det er mulig å tenke valgfritt, og finne den regel som er den beste for dette. Det er klart slik at ganske mange ikke liker det å kysse, og det er mange som revurderer akkurat i disse tider dette med kyssing. Slik å forstå så vil Seier oppfordre indirekte til å ta en ny gjennomgang på dette angående kyssing.

- Vi tror på at kyssing skal praktiseres først etter ekteskapsinngåelse, sa representanten med flagget med merker på.

- Vi tror at kyssing er en synd med tanke på at munnen skal brukes til matinntak og samtale, sa representanten med flagget med ringer. - Det skal ikke gjennomføres kyssing uansett hvor i samfunnet. Det er noe som er ulovlig, og en kan få straff for det å kysse. Det var et eksempel på en straffesak i samfunnet vårt forleden, og det ble en slik oppmerksomhet rundt kyssingen som hadde funnet sted at mange sverget på religionen vår. De tørr ikke å kysse etter dette de fleste. Det er nemlig slik i bøkene våre at om noen kysser så kan de straffes med alt fra den mildeste straff som er å få noen få slag i ansiktet slik at en ikke vil bruke munnen til slikt mer, eller det å bli drept. Henrettelse. Vi henrettet en mann og en kvinne som kysset i den ene byen vår, som var turister, og etterpå så straffet vi de med døden. Vi gav dem en sprøyte med gift som dreper innen noen minutter.

- Så over til det tredje emnet, sa Blodend. - Når det gjelder store ting som vi vil ha autoritet til selv, så er det klart at det å være lærer er viktig for det første. For det andre er det å ha et kontrollert forhold til de største fremmede stater viktig, og så når det gjelder store internasjonale fenomen så er det viktig å vite hva som foregår og ha kontroll på dette. Slike problemstillinger knytter til eksempelvis store spørsmål som disse tre kan gjerne alle her kommentere.

De kommenterte hver sin gang dette siste emnet.

Møtet ble avsluttet og Blodend og Sann sa adjø til representantene utenfor bygningen hvor de hadde avholdt møte.

VERDEN OG KRIG

Blodend og Sann reiste videre til et nytt møte. Et religiøst møte

igjen. De skulle møte klokken åtte.

Ved bygningen så var det slik at de møtte en representant for en religion som hadde hele verden som spesialfelt. Religionen han var representant for hadde alltid vært kjent for å støtt diskutere hele verden. En verdensreligion.

De hilste på representanten like innenfor inngangsdøren. Der var det ro og fredelig, og noen andre mennesker var der. De gikk så etter en kort samtale videre inn på møterommet.

- Da kan vi begynne møtet, sa Blodend. - Det er slik at når det gjelder verden og krig så vil jeg diskutere en viktig ting som har med politikk å gjøre. Vår leder Aurelius, Gudleik Aurelius har det slik at han er dyktig på dette med politikk, verden og krig. Det har i en viss periode for en kort stund tilbake vært fare for krig. Aurelius tok emnet, og etter en kort bearbeiding så kom han med en løsning som gav fred til hele verden, eller da en utsikt, plan og et bilde på en fredelig løsning. Han ble priset og fikk heder for løsningen. Dette er slikt som er veldig interessant når det gjelder verden og krig, men igjen så er dette politikk. Det er mange krefter i samfunnet som angår religionen og den har mange ulike veier å gå ut fra den kultur og praksis og litteratur religionene har. Vår religion har en klar linje for fred i hele verden. Videre så er det klart at både Treenighet og Seier går denne veien. Du kan gjerne komme med dine kommentarer her.

Representanten for verdensreligionen tok så over:

- Takk for det. Det er klart slik at når det gjelder krig og verden så har vi en helt spesiell tro. Vi tror at det skal gå fem verdenskriger innover i fremtiden ved et visst tidspunkt før en ny verdensorden settes. Her skal alle parter i verden til slutt være med om ikke de kommer med fra begynnelsen og første verdenskrig. Det er klart for oss at dette er skjebne. Det er målet. Det er vår tro etter å ha regnet på alle verdens folkeslag, kulturer, religioner, alt. Første verdenskrig er tenkt å skulle begynne om ikke så lang tid.

- Her må jeg avbryte, sa Blodend. - Tror dere virkelig på dette?

- Ja, sa representanten. - Vi tror at det er slik at det skal gå nøyaktig fem verdenskriger før alt er ferdig, og da inntreffer en fred i hele verden.

- Jeg vil avbryte deg, sa Sann. - Hvordan er da antakelsen om

begynnelsen nøyaktig?

- Det er slik at vi tror at nøyaktig innen tre måneder, så vil et folkeslag gå til krig mot et annet og være opphavet til den første verdenskrig som jeg her snakker om. Dette vil skje på bakgrunn av en del uro i regionen. Når det videre kommer aggresjon fra begge parter så vil mange tilslutte seg den ene og den andre parten og det oppstå en stor verdenskrig. Når videre det inntreffer fred går straks den andre verdenskrigen igang.

- Dette tror jeg absolutt ikke på, sa Blodend. - Dette er så urovekkende tankegang at det ikke bare er falskt antar jeg, men det er også slik at dette kan mane frem en krig. Når en tenker på noe, skriver om noe, så kan noe skje. Og her er det slik at jeg tror dette kan være farlig.

- Ja, det er det nok, sa representanten. - Men vi tror på det. Det er vår inderlige og sterke oppfatning og tro.

Blodend og Sann sa at de ville ha en pause, men det endte med at de avsluttet møtet og kuttet kontakten med representanten og den religionen den hadde. De ville ikke lenger diskutere med en slik oppfatning da de hadde tro på egen religion og fred.

Når det gjelder krig er det viktig å tenke fred. Viktig å mane frem fred. Viktig å forsøke lage fred etter diskusjon eller betenkning og presentere fredelige løsninger til andre. Det er det viktige og riktige å gjøre. Når det er slik at en ikke har fred, så skaper en fred. Det er grunnleggende for all politikk angående krig og fred. Enkelte religioner kan kanskje ha ulike oppfatninger som apokalypse, undergang og så videre, men det er klart at i politikken så tenker en rasjonelt, og her tok Blodend og Sann en vending ved at de begynte å tenke politisk etter dette møtet iforhold til representanten, underkjente troen den hadde, og så at politikken kan komme til å finne en fredelig løsning om det skulle oppstå noen fare.

Blodend og Sann avsluttet så arbeidsdagen og gikk hjem til hver sitt.

UTKASTELSE OG TODELING

Morgenen etter så var Blodend og Sann på vei til et møte klokken åtte. De skulle diskutere med to ulike representanter for tre ulike

religioner. Det var allerede planlagt at Blodend og Sann skulle sitte på den ene siden, den ene representanten som skulle ha et rødt flagg på en av de andre sidene, og en representant med grønt flagg og rosa flagg på de to resterende sidene slik at den med rosa flagg satt like på motsatt side fra Blodend og Sann.

De ankom bygningen etter en kortere gåtur fra der de ble tilkjørt av sjåfører. De møtte de tre representantene i bygningen, og der hadde de en kortere samtale:

- En fin morgen, sa Blodend.

- Ja, det er fint vær denne dagen jeg kommer til deres by, sa representanten som skulle ha et rødt flagg. - Det er jeg takknemlig for.

- Ja, det å være heldig med været, kan gjøre ens ånd rikere, sa Sann.

De gikk så inn på møterommet og satte seg ned.

- Da kan vi begynne, sa Blodend. - Vi kan begynne med emnet som er personlige regler. Her kan jeg på forhånd si at Sigurd Sann har de absolutt beste reglene her tror jeg. Han er en mester som har skrevet Seier, og har så mye god moral og styrke innenfor personlige regler at jeg tror han er den beste.

Blodend gav så ordet til representanten med det røde flagget. Representanten begynte å lage grimaser.

- Sann fikk et ord fra meg, sa representanten med det røde flagget.

- Hva mener du? sa Blodend etter å reagere på uttrykket til representanten.

De øvrige så på representanten med det røde flagget etter å ha reagert på uttrykket dem også.

- Jeg er deg Sann! skrek representanten. - Det er på grunn av meg at du har lest Treenigheten og skrevet Seier. Det er meg. Det er på grunn av meg. Det er slik at alt du har gjort og lært fra Aurelius er på grunn av meg, fordi jeg har med Treenigheten å gjøre. Ja, jeg er en rase som er en blanding, mellom to ulike folk. Et folk som ikke har med Treenigheten å gjøre og ett folk som har med Treenigheten å gjøre, men videre så er det på grunn av meg at du har lest Treenigheten og skrevet Seier Sann! Det er meg! Du kan være sikker på at det er meg! Husker du ikke de dager da når jeg inviterte deg til der hvor Treenigheten en gang kunne kjøpes

fra!? Da jeg inviterte deg! Du hadde bestemt deg for å bli forfatter og lære alt, men så inviterte jeg deg en stund etterpå og liksom trodde at jeg hadde klart å få deg interessert i religion! Du har skrevet Seier på grunn av meg! På grunn av meg!

Det ble en overrasket rolig stund rundt bordet. De som var der visste at representanten med det røde flagget ikke turde å bruke vold, selv enn så mye han freste ut med løgn. Det ble helt stille, og representanten med det røde flagget la seg litt ned på bordet og begynte nærmest å grine og oppføre seg dårlig litt innimellom ved å dunke hodet mot overflaten på bordet og riste det så han svettet til slutt så en nesten kunne se at svetten skvettet litt rundt omkring på bordet. Blodend ville ta litt standpunkt her og vise sin karakter:

- Jeg tilkaller vaktene og får deg kastet ut herfra, sa Blodend.
- Jeg kan forsikre dere alle her at det som representanten her har sagt ikke er riktig. Det kan nok også Sann bekrefte.

- Ja, det kan jeg, sa Sann. - Treenigheten har jeg lest av egen interesse av flere gode årsaker, og har lite med representanten til tross for at jeg har hatt litt kontakt med ham tidligere i livet. Som vi ser ligger han nå nede på overflaten av bordet her uten å lytte til oss, og kontakt kan vi ikke ha ser vi.

En vakt kom etterhvert og kastet ut representanten med det røde flagget. De kunne ikke snakke mer med ham og kom de ikke til å gjøre mer heller. De kuttet fullstendig kontakten alle sammen med den personen. Han skulle også miste sin status som representant for den religionen han på møtet hadde vært representant for.

Det ble så helt stille igjen i møterommet, og de fire som var igjen der satt en kort stund og samlet seg om sitt eget.

- Så, sa Sann. - Når det gjelder personlige regler, så har jeg en del ting å nevne. Det er nemlig slik at jeg har erfaring med situasjoner der noen forsøker å tilegne seg andre sine regler for å ødelegge de, men da videre tape fullstendig og ødelegge sine egne på grunn av situasjonen. Jeg har også erfaring med dette at noen forsøker å tilegne seg andre sine personlige regler av en eller annen årsak for å skulle hevde seg til tross for at den de forsøker å ta regler fra er en fiende. Det er et eksempel på fascinerende, men svært farlige situasjoner som skaper en del problemer i denne

verden. Jeg har også erfaring med tilfeller der til og med jeg som eksempel får skryt for egne personlige regler også det fra fiendtlige som føler tap og forsøker å tilnærme seg sin fiende for å se hva som er våpnene imot dem. Det er mange ulike erfaringer, også langvarige. Jeg har eksempelvis utviklet personlige regler i løpet av mange år og fortsatt er de veldig suksessive, og gir stadig gode resultater.

- Fint å høre på deg Sann, sa Blodend. - Du er en mester og det er noe jeg har lært mye av, og jeg kommer til å holde min interesse plassert hos deg ofte.

- Jeg vil ellers nevne at jeg fikk mine personlige regler, og så laget jeg generelle lover ellers i livet, sa representanten med det grønne flagget. - Dette har fungert for meg, og gitt meg ganske gode resultater. Generelle lover.

- Da er vi inne på dette med politikk, sa Blodend.

- Ja, det stemmer, sa representanten med det grønne flagget. - Det gjelder ikke religion det som angår generelle lover, men det som angår de personlige reglene er innenfor religion.

- Ja, sa Blodend.

Representanten med det rosa flagget var så overrasket over representanten som hadde blitt kastet ut at han ikke ville si noe, og det kunne Blodend og Sann se, så de latet som han ikke måtte si noe.

Møtet ble avsluttet og alle gikk fra bygningen samlet inntil bilene som kjørte de videre.

SKRIFT OG VOLD

Blodend og Sann reiste så videre til neste møte. Der skulle emnet være skrift og vold. Videre så ankom Blodend og Sann etter å ha blitt tilkjørt. Og så møtte de representantene de skulle snakke med der, det var tre representanter for tre ulike religioner som minnet om religionen til Treenigheten.

- God dag, sa Blodend.

- God dag, sa representanten som skulle ha et rødt flagg på møtet.

- La oss gå inn til møterommet, sa Blodend.

Blodend var ivrig da han ville få frem et budskap som ville

vise at han var mye bedre med Treenigheten enn hva de var med sine religioner.

De var med på å gå inn og sette seg på møterommet.

- Så når det gjelder skrift og vold, så lurte jeg på om dere har forberedt noe spesielt, sa Blodend.

- Ja, jeg kan begynne, sa representanten med det røde flagget.

- Det er helt klart at skal en fungere som et skriftfolk, så må en ha kunnskap om skrift, og så må en videre kunne bedømme om en ikke følger lovene en har.

- Det enes jeg i, sa representanten med det lilla flagget. - Men av og til må en være tilbøyelig til å kunne også være med synderne, de som er ond og bryter lovene.

- Det er det ikke mange som er enig i, sa Blodend. - Treenigheten ser på slike emner, og nevner nettopp den samme situasjonen, men det er helt klart at alt taler mot den hensikt, og derfor ikke støtter en slik holdning. Det gode er det gode, og det onde er det onde, og derfor skal de ikke slås sammen.

- Ja, det er jeg enig i, sa Sann som ville vise sin solidaritet med Blodend. - Det er klart at det skal være spesielle situasjoner for at en skal være tilbøyelig til å skulle være med onde, og knytte sammen gode og onde. Alt handler om å isolere det gode fra det onde.

De satt litt hver for seg og tenkte og ikke så mye. De skulle forberede neste steg i møtet.

- Det er klart at for å være skriftfolk må det være visse kriterier, sa Blodend. - Om en skal eksempelvis ta noen angående språk, som eksempel vise at ens eget språk er mer verdt, så må en finne svakheter hos andre eller styrker hos seg selv.

- Jeg har en svakhet jeg kan nevne, sa Sann. - Den var tilstedeværende da jeg skrev Seier, og er tilstedeværende nå blant enkelte folk i verden. Det er nemlig slik at enkelte mister språket. De blir så voldelig at de mister evnen til å snakke, bruke ord, holde en samtale. Og i en slik situasjon så kan en ikke anta at de er skriftfolk. Da er de barbarer, ville, voldelige og så videre og ikke skriftfolk som benytter skrift til å manøvrere seg fremover i samfunnet på. De er ville, voldelige, barbarer.

- Ja, slike har jeg faktisk opplevd, sett, sa Blodend. - Jeg så faktisk noen av dem som var mot deg på det meste, og de var

faktisk verre enn Frode Synd, Thomas Miningfaithsin og Johannes Blomhat, som i det minste kan snakke. Kjenner dere forresten disse personene?

- Ja, jeg kjenner til dem, sa representanten med det røde flagget.

- Ja, jeg kjenner også til dem, sa representanten med det lilla flagget.

- Ja, jeg kjenner også til dem, sa representanten med det blå flagget.

- Det var noe overraskende, sa Blodend. - Men de har en del eksponering i media for sin ondskap og den spres nok utover til resten av verden. Jeg kan nevne at de blir godt straffet.

De humret litt lett de øvrige representantene. Så skulle det bli en skjebnesvanger situasjon for representantene med de røde, lilla og blå flaggene:

- Jeg vil så nevne at det har foregått at representanter for hver av deres religioner, om ikke alle, men så noen representanter i det minste, har sveket Sann, sa Blodend. - Uavhengig av hva jeg mener om Sann og Seier, så er det slik at dere som religioner har minst noen som har sveket Sann og gått vekk fra skriften. Dere har ikke holdt dere til religionene deres, eller om annet så i alle fall tapt mot Sann og Seier.

De tre representantene ble stille. Det kunne anes av Blodend og Sann at de også var med på det voldelige og opptøyene som hadde vært rundt Sann da han skrev Seier. Det var som om Blodend oppdaget at de også hadde lidd av med døden som en sier det i religiøs kontekst, og gått videre til nå som om ingenting hadde skjedd og forsøkt å skape seg et liv.

- Forstår dere hva jeg har nevnt? spurte Blodend.

De ble stille og ville ikke svare. Det var som om situasjonen rundt striden med Sann dukket opp i sinnene til representantene. Som om bildene og filmene, minnene stod rundt hodene på dem som torden.

Den ene representanten ville forsøke få frem noen ord:

- Vel, sa representanten med det røde flagget. - Når det gjelder skriften, så er det slik at om en går litt vekk fra den, så kan en komme tilbake.

Blodend enset at de hadde nettopp vært med på striden mot

Sann og Seier. Så det i øynene på dem og på kroppsuttrykket.

Representantene tok en liten kort samtale seg imellom bak hendene sine. Blodend så at de tenkte på noe lurt, og han bestemte seg der og da at skulle han komme til å ha flere samtaler med religionene som disse representerte, så måtte det være med noen andre. Ikke disse representantene, fordi de kunne han ikke stole på. Sann var langt viktigere enn disse representantene tenkte Blodend.

Møtet ble derfor slutt etter en kort periode. Representantene fikk i gangen ved utgangsdøren en oppfordring fra Blodend om at religionene de representerte måtte få seg nye representanter. Foruten ville det ikke bli flere møter. Det sa han like ut til dem på en seriøs og alvorlig måte. Representantene forstod alvoret og sa ingenting tilbake, og sa ikke noe på den holdningen Blodend hadde fått.

RELIGION OG SELVMORD

Blodend og Sann skulle videre på neste møte hvor emnet var selvmord i religionen. Like ved der de skulle inn til møte skjedde det noe forunderlig tilfeldig. Det var nesten som om demonene og djevlene styrte ham og visste at Blodend og Sann hadde et slikt emne for møtet de skulle på.

Miningfaithsin kom innover gaten og så dem og begynte å skrike helt umiddelbart og spontant:

- Du skal ta selvmord Blodend!

Blodend og Sann så på hverandre og gikk videre. Så kom Miningfaithsin med en enorm negativ, falsk kritikk:

- Du skal drepes Blodend! Du er så elendig, at du lyger om å ha skrevet Treenigheten. Det er oss. Det er vi som har skrevet den! Det er vi som har skrevet Treenigheten! Ikke du! Du er en drit! Du er elendig. Du er så dårlig Blodend at det er helt sykt! Du er elendig. Du kan jo ikke tekst engang. Du kan ikke skrive, du er helt elendig. Du er så dårlig at du er helt syk Blodend. Du skulle tatt selvmord. Selvmord! Du er en drit. Du kan ingenting. Alle hater deg! Alle i verden hater deg! Fullt hat overalt! Helt hatefullt! Du er en drit! Du har aldri klart å skrive Treenigheten med det elendige du kan! Det er vi! Du er en drit! Ta selvmord!

Videre så ringte Blodend og Sann straks til vaktene slik at de hentet ham. Han ble kjørt til et akuttmottak. Videre ble det kjent at Miningfaithsin hadde vært med Tid-Bagatell, og Tid-Bagatell hadde blitt kjent som det verste objektet for hat i hele verden, og så forsøkte Miningfaithsin, indirekte, og uten å vite det selv å ta hevn på Blodend. Blodend og Sann forstod dette, da deler av innholdet i Seier faktisk handlet om denne situasjon med at Tid-Bagatell hadde blitt kjent som det verste objektet for hat i verden.

- Du er faktisk en av de beste mennene Blodend, sa Sann. - Dette er ikke sant, og aldri hør på slike syke personer.

De gikk videre til møtet og møtte to representanter. En som skulle ha et lilla flagg på møtet og en som skulle ha et mønstret flagg på møtet.

- God dag, sa Blodend. - Hyggelig at dere kunne komme. La oss gå inn på møtet.

De gikk inn på møtet.

- Når det gjelder selvmord, sa Blodend etter å ha satt seg ned, så er det viktigste emnet for dagen dette med meningsbærende selvmord. Det er klart at slike selvmord kan være farlige, men det er også noen som tror på enkelte slike typer selvmord, at om en får andre til å bedømme en, slik at en ikke forstår at det er selvmord så er det i orden. Men det er noe som vi ikke må gå inn og spesifisere mer om på dette møtet. Det som vi kan gå inn på er selve selvmordet. Fordi noen påstår nemlig slik som dere som her er representert ved det lilla flagget, at dere tror at én av dere ble myrdet en gang, og det som om en gang for alle, og at alle andre ikke skal gå den samme veien.

- Ja, det stemmer, sa representanten med det lilla flagget.

Representanten med det mønstrete flagget la raskt til:

- Vi tror ikke på dette. Vi tror på at om én gjør det, og andre tror på ham, så må de ikke begrense seg til å ikke gjøre det samme.

- Da har dere to ulike holdninger som er motsetninger angående dette emnet, sa Blodend. - Vi tror ikke på selvmord som noe annet enn som om noe som kan komme til skje i et samfunn, der samfunnet og religionen har ulike regler for dette. Helhetlige regler for alt som angår selvmord som både gjelder i religionen og i politikken.

- Ja, det tror jeg på også, sa Sann. - Når det gjelder Seier så er

det helhetlige, fullførte, lover om selvmord som er det jeg tror på og som Seier vil bane vei for også, indirekte eller direkte.

- Dette er et spesielt emne som de eldre vet mest om og som de unge ofte ikke rører, da de ikke har forståelse for slike ting, sa Blodend. - Det kan jo eksempelvis forekomme at noen får assistert selvmord som det heter og det er jo lovlig i ganske mange land i verden.

- Ja, det er sant, sa Sann.

- Når det gjelder videre møtet, så tror jeg vi har fått en helhetlig oversikt som vi kan bruke videre og eventuelt ta et nytt møte om nødvendig, sa Blodend.

- Ja, jeg vil bare presisere at om det skulle forekomme at noen av dere blir usikker på dette med religion og selvmord så er det bare å ta kontakt, så kan vi avtale et nytt møte, sa Sann.

- Fint, sa representanten med det lilla flagget.

- Alt i orden, sa representanten med det mønstrete flagget.

De gikk alle sammen ut av møtet og var fornøyd med resultatet.

SLEKT OG FREMMEDE

Blodend og Sann skulle på møte klokken ni. Emnet for møtet var slekt og fremmede på den måten at de skulle se på forskjellen mellom hvem som er slekt og hvem som er fremmede og i hvilken grad en kan være sammen med de ulike typene i livet sitt. Det er jo slik at det finnes jobb, og det finnes privatliv og det finnes religion, slik at forholdet mellom to slike ulike typer som slekt og fremmede kan være avansert og komplisert.

Endelig på møtet satte de seg ned med ulike representanter der de gjorde seg klar til å diskutere. Den ene representanten for den ene religionen som var representert på møtet hadde et flagg med lyseblå farge, og den andre representanten som representerte en annen religion hadde et svart flagg.

Blodend åpnet møtet etter en kort presentasjon:

- Det er slik at det er viktig å se på forskjellen mellom slekt og fremmede når en har med åndslivet å gjøre, sa Blodend. - Det er klart en ikke alltid har tankene med seg når det gjelder slekt i forhold til fjerne og kanskje større grupperinger i fremmede

landområder.

- Ja, det er et klassisk emne, sa representanten med lyseblått flagg.

- Det er et emne som egentlig alle vet om, sa Blodend. - Det er et ganske så folkelig emne, og det er ikke noe som overrasker så mange. De aller fleste kan om slike emner. De har lært det selv ofte i barndommen, i ungdommen eller da i voksenalderen. Sjelden har noen ikke kunnskap om dette emnet.

- Jeg skal fortelle dere om en helt utrolig historie, sa representanten med det svarte flagget. -Det var i en bygd det skjedde. En eldre mann, en flott mann som var på den tiden av den beste sort. Glad, sterk, viljestærk og modig jobbet han iherdig for sin virksomhet. Han var også kjent blant mange i verden for å være prestelig, eller da gammel som med veldig god kunnskap i religionene. Også var det slik at han var så gammel at han holdt seg ung for å si det på den måten. Bygden ble totalt korrumpert av hans tilstedeværelse. Politi, leger, psykiatri ble fullstendig korrumpert ved at de absolutt skulle late som om de var mannen selv. Så god var han. De ble ekstremt dårlig og syk av denne situasjonen som den gode mannen stilte seg helt uforstående til. Det ble et sagn i området at været hadde vært så godt ved den gode mannen at befolkningen ikke unnet den gode mannen været og forsøkte å drepe ham, og ble ekstremt syk av dette. Det var så et sagn. Mannen selv fortalte enkelt nok at de hadde blitt syk over tid av ulike grupper, og da så syk som en aldri hadde sett folk før. Og så da, når tiden gikk og disse i befolkningen hadde sine sykdommer, så begynte de å presse mannen med akkurat dette emnet vi snakker om nå. Slekten hans begynte å slå mot mannen. Utøve vold mot sin egen slektning og maste på han om dette med slekt og fremmede. Hvorfor i alle dager er dere da med deres slektning, ble de spurt som var i slekten og som mer og mer følte seg dummere og dummere. Det var helt elendig for folket i bygden og i områdene rundt. Altså dette emnet påstod de altså at den gode mannen ikke hadde greie på. Mannen var en av de beste på dette emnet.

- Det er av og til utmattende å bare tenke på hvor dum et menneske kan bli, sa Blodend. - Av og til er det umulig å komme igjennom til hjernen bak hodeskallen. Som om at det er helt

fullstendig tomt der inne, og kun en mørk liten skapning alltid skal gå mot en.

De satt stille litt på møtet.

- Det som uansett er det beste å tenke på er de beste løsningene, sa Blodend. - I Treenigheten står det i en del at vern om din slekt først, så dine venner og så ditt folk. Videre derfra fremmede lenger og lenger ut. De nærmeste først.

- Det er godt sagt, Blodend. - Slik er det også i Seier. Nøyaktig den samme oppfatning. Og det kan i tillegg legges til at vi politisk om Aurelius sin Lederen, Lov, kommer til å perfektionere denne regelen med tiden i lov.

- Det var en god regel, sa representanten med det lyseblå flagget. - Slik blir det gode slekter av om da slektene er gode, og ikke lar seg bedåre av fremmede.

- Ja, dette var en skikkelig regel som en kan leve etter, sa representanten med det svarte flagget. - Det er slik at vi har en forskjell og det er at en selvfølgelig har mulighet til å også være med andre grupper, men da er det slik at en ikke bruker de mot sin egen slekt, sine egne venner og sitt eget folk.

- Ja, klart det, sa Blodend. - Slik er det også i Treenigheten.

- Slik er det også i Seier, sa Sann.

De gikk fra møtet, og etter en kortere samtale utenfor ved utgangsdøren så forlot Blodend og Sann de to representantene.

ETT LAND UTELÅST

Aurelius hadde jobbet på hjemmekontoret frem til ni denne dagen og hadde en periode til overs før møtet han skulle ha litt senere på formiddagen. Han ble kjørt ned til hovedgaten, og satte seg ned på et pent bord på byens beste restaurant. Han ville spise frokost.

Plutselig ble han henvendt til fra en han ikke kjente:

- God morgen Aurelius, sa mannen.

- God morgen, sa Aurelius.

- Jeg så den politiske seremonien forleden dag, sa mannen. - En helt fantastisk opplevelse. Du er virkelig en stor politiker, og jeg nyter daglig det nye monumentet i byen.

- Takk for det, sa Aurelius.

- Vel, ha en fin dag, jeg må videre, sa mannen.

- Ha en fin dag, sa Aurelius.

Aurelius ble sittende å se litt på monumentet samtidig som han spiste et måltid og tenke på den politiske seieren. Mannen som han hadde snakket med for en kort stund siden kom tilbake, og forbi andre veien.

- Hei igjen Aurelius, sa mannen. - Jeg skal tilfeldigvis ned igjen her på vei til det andre kontoret jeg har. Jeg har nemlig to kontorer. Jeg ville akkurat spørre deg om en liten ting. Det var nemlig slik at et land hadde for seg at det skulle plage en manns kjærlighet med ulike spenninger og mystiske fenomen. Jeg så det på nyhetene.

- Ja, det stemmer, sa Aurelius. - Det var en grotesk historie som ingen i verden likte. Jeg sa det med det samme, at om det er én ting jeg synes er flott så er det kjærlighet, og til kjærlighet står kunnskap, politikk og religion, og om det er fire ting det landet aldri skulle få ha og være ved, så er det de fire tingene, fordi det var et så dårlig folk og med så elendig styring og så dårlig kultur som medførte så mange problemer for den romantikeren som stod i grunnen at det var for mørkt, grotesk, og ekkelt å se på. De skulle fått seg fire nye begreper i det landet var det en som sa. Det kunne eksempelvis være det groteske, det splittende, det irreligiøse og det hatende, la han til. Og det kan være at stemmer. Landet ble lovet å aldri få ha noe med kjærlighet å gjøre igjen i forhold til mange ulike folkeslag i verden.

- Såpass ja, sa mannen. - Det var så mye oppstyr om dette. Nei, jeg får komme meg tilbake til jobben og det andre kontoret jeg har. Ha det fint.

- Ha en fint, sa Aurelius.

Det ble ikke noe emne som vedvarte i sinnet til Aurelius dette selv om det var noe mørkt å trekke frem en så tidlig dag. Han ble sittende å heller tenke på monumentet, på den politiske seieren. På fred og på dagen som var igang og på folket som gikk frem og tilbake i gaten. Samtidig spiste han måltidet han hadde bestilt seg.

Aurelius fikk øye på en kvinne han kjente litt fra før av. Han hadde møtt henne på et utested, og snakket såvidt med henne tidligere. Eller han hadde i alle fall hatt en spesiell samtale med henne før der han fant ut at de delte en spesiell interesse for skjønnlitteratur og kultur. Hun var nemlig en leser av romaner og

lignende litteratur. Hun leste ikke så mye, men leste litt. Hun var ikke sånn veldig interessert, sånn som at en liksom leser hver eneste dag, men leser kvalitet og er med i kulturen på verdensbasis og i nåtiden i landet og i byen. Dette synes Aurelius hadde vært så godt sagt at han likte henne for den interessen og innsikten. Han hadde kanskje ikke tenkt så mye på kvalitet og romaner før, så det var noe som var interessant. Aurelius likte ikke å lese så veldig mye, så derfor likte han også at hun ikke nødvendigvis var lidenskapelig opptatt av romaner, men hadde en klok og praktisk innsikt i hva romaner er og kan være.

Aurelius så at kvinnen tilfeldigvis kom bort til restauranten der han satt, og hun gikk inn og fikk øye på Aurelius.

- Hei, sa kvinnen ganske langt vekke fra.

Aurelius reiste seg opp, og hilste, og da så kvinnen at han gav et slikt uttrykk at hun faktisk ble interessert i å snakke litt med ham. Og når hun kom ut igjen fra området der inne ved baren så møtte de hverandre og hadde en kort prat og hun satte seg ned og de hadde en kortere samtale:

- Kjekt å se deg igjen, sa Aurelius.

- Ja, hyggelig å se deg igjen, lenge siden sist, sa kvinnen.

- Jeg har forresten en ting jeg vil nevne til deg angående romaner, sa Aurelius. - Jeg har nemlig lest en roman som er basert på sannheten, og den er om nåtiden, og det var en som faktisk hadde fått en litt lik plan som meg et sted i verden, men der folket faktisk forsøkte å bekjempe ham. Han var lidenskapelig opptatt av kunnskap, religion, politikk og kjærlighet. Og folket var voldsomt angrepet av mange fremmede grupperinger. Han var som om en helt som visste at folket kunne komme til å bli et av verdens sterkeste folk om han bare hadde fått gjennomføre den virksomhet han hadde fremfor seg. Helt klinkende klart så er det sikkert at han hadde vunnet frem og gjort byens folk om til det sterkeste noensinne, og blitt en slik helt at verden aldri hadde sett maken. Men så prøvde de altså å bekjempe sin egen mann og herre og de fremmede i byen tok over byen og gjorde dem om til treller. Hele byen ble om til treller og de så aldri mer kunnskap, religion, politikk og kjærlighet med glede. Folket ble også over tid eliminert og utslettet. Helten er det ikke helt sikkert hva som skjedde med, men han tok i alle fall avstand på et tidspunkt og

skapte sitt eget folk.

- Utrolig, sa kvinnen. - Du er flink til å fortelle.

- Takk for det, sa Aurelius. - Jeg kan videre nevne at det landet som romanen faktisk er fra skal aldri få min kjærlighet. Det har jeg lært å lese av deg, eller da finne slike poeng i romaner og skjønnlitteratur og ta litteraturen seriøst.

- Jeg skal faktisk se om jeg finner et eksemplar av den boken, og så se om jeg kan komme med en tilbakemelding til deg om hva jeg synes.

- Det er spennende, sa Aurelius.

De satt en stund sammen uten å si noe og tenkte på romaner og lignende.

- Vel, jeg får gå tilbake til jobben, sa Cecilie som hun het.

- Ja, takk for samtalen.

Hun gikk til arbeid.

MULIG RELIGIØS SEIER

Aurelius, Blodend, Sann, Nobili og Nysølv var samlet til en samtale ved møterommet klokken to. Aurelius ville oppdatere de andre på noe som kunne være en mulig religiøs seier. Det var nemlig slik at stemningen rundt dette med religiøse møter var fallende. Interessen hadde dalt. Det var færre fordringer og færre invitasjoner til samtaler, og nå var der en periode med nærmest ingen. Det var som om interessen for religiøs samtale var fullstendig forsvunnet, og Aurelius ville spørre de andre om de også antok at årsaken var at de rett og slett hadde vunnet som religion. Vunnet som moral, vunnet som religiøse mektige. Mektige i religionen.

De ankom møterommet og satte seg ned alle sammen.

- Velkommen, sa Aurelius. - Det er en dag hvor jeg vil ta dere med i en religiøs analyse. Det er nemlig slik at interessen har falt når det gjelder religiøse samtaler. Det er som om representantene er stille, som om de ikke lenger vil snakke med oss som om der ikke er mer å snakke om. Så vidt jeg vet har vi enda ikke møtt noen motstand som gir oss et tap på noen måte. Vi har seiret i møtene. Vunnet i møtene. Blitt enige i møtene. Skapt nettverk i møtene. Fått oss venner i religionen på møtene. Lært på møtene.

Jeg lurer på om årsaken kan være en religiøs seier til oss, og om dere er enig i dette.

- Jeg kan nevne litt ironisk, selv om jeg egentlig har kuttet ut ironi, at jeg ville være veldig fornøyd om det skulle være slik at vi har vunnet angående religionen på en slik måte du her forklarer Aurelius, sa Sann.

De humret litt sammen alle mann rundt bordet.

- Jeg med boken Seier, som jeg deler med Aurelius om å ha skrevet, er opptatt av seier, sa Sann videre. - Opptatt av det å seire, det å være best. Det å ha det beste til folket. Det å presentere og skape det beste som folket kan ha. Det er mulig at de religiøse vi har møtt har merket seg dette og at vi har veldig gode løsninger, og at de har fått respekt til oss og føler at de ikke trenger å diskutere mer med oss. En respekt. En tillit. En tillit til at når vi snakker om et emne så gjør vi det på best mulig måte, også det i religionen.

- Godt sagt Sann, sa Aurelius. - Du forstår hva jeg mener og ser ut til å dele min antakelse.

- Jeg tror du er inne på det riktige, sa Blodend. - Når vi har hatt møter så langt så har vi hatt ordet. Vi har hatt oversikten over emnet og diskusjonen. Det er vi som har ledet an, eller i det minste kommet oss inn på det religiøse og begynt å lede an dialogene, diskusjonene, debattene om religion. De religiøse emnene mestrer vi bedre å bedre, og vi har både gode bøker, og en god diskusjon.

- Jeg har ikke vært i så mange dialoger her angående det religiøse, sa Nobili. - Men jeg har merket meg det at andre lytter til dere. Ser dere. Følger med dere når det gjelder det religiøse. Det kan vi merke når vi ser på diskusjoner, møter og så videre.

- Jeg tror du har rett Nobili, sa Aurelius.

De avsluttet møtet etter noen minutter til med diskusjon, og tok seg en tur til en restaurant for å spise middag.

Når de kom frem tok de å snakket litt tilfeldig om livet og jobben og lignende, og hadde ikke noen spesielle emner som var viktig å ta frem:

- Hvordan går det med livene deres privat? spurte Aurelius.

Blodend så litt på Aurelius, da han reagerte på at spørsmålet var kanskje litt i overkant jovialt etter det vanlige, og lurte selvfølgelig litt på hvorfor han ville ha en sånn oppsummering av

alle sammen angående privatlivet. Men han begynte å svare og synes selvfølgelig det var passende og fint å trekke frem et slikt emne:

- Det går veldig bra faktisk. Jeg leser en ny bok nå, skriver på et manus selv til skjønnlitteratur og ellers jobber en del med det religiøse, selv om det da har begynt å stagnere slik som vi har snakket om idag.

- Jeg har faktisk det slik at jeg har det veldig fint for tiden, sa Nobili. - Jobben går som vanlig, og derfor har jeg en del tid til å gjøre ting privat. Jeg har mye tid til å planlegge og reiser en del og opplever kultur og lignende.

- Bra, sa Aurelius. - Det er fint med kultur. Jeg møtte tilfeldigvis en kvinne idag som heter Cecilie. Jeg vet ikke om dere har møtt henne. Hun liker blant annet skjønnlitteratur og kultur som du her er inne på Nobili, og jeg har faktisk lært litt av henne. Jeg lærte av henne det at en kunne lære seg romaner, verdslige romaner og ta del i den verdslige kultur og for den del lokale kultur som romaner kan by på, og oppleve det livet. Jeg lærte en del slike ting av henne, og jeg kom til å snakke med henne idag når jeg spiste før jobb.

Blodend så at det så ut til at Aurelius hadde fått en spesiell interesse for henne og spurte rett ut:

- Er du forelsket?

- Ja, jeg er kanskje litt forelsket, sa Aurelius.

De ble stille en stund alle sammen. Aurelius bare så ned i maten og så ut til å tenke litt.

- Nei, vi har mange ting på agendaen imorgen så vi får planlegge godt, sa Nysølv.

- Ja, det får vi gjøre, sa Blodend.

De gikk hjem til hver for seg etter middagen.

EN OVERRASKENDE DØD

Det skjedde i parken en tidlig morgen, like ved der som en kunne se hovedgaten og alle som gikk til jobb i byen fra mange av gatene omkring parken. Frode Synd satt på benken like ved porten, slik at han satt å så utover fra parken mot hovedgaten.

Han hadde fulgt med i mediene som viste noen av

kjærlighetsdiktene til Aurelius i en reportasje. Og ellers var det ofte en del dekning av diktene fordi de var populære, men det hadde seg nå at en forfatter hadde fått sansen for diktene og laget et eget oppsett for kjærligheten som skulle gi den et eget forsvar som forfatteren omtalte det som. Frode Synd satt å leste artikkelen på benken i parken der og hveste og raste over alle de gode ordene Gudleik Aurelius fikk. Han sa til seg selv:

- Ja, han skrev Allting han også, og han var faktisk den grunnleggende, men fanden for en ekkel mann som tror han er noe, sa Frode Synd for seg selv. - Han er jo liksom så tøff og god og så står det her, at han er kjærlig.

Han skrek en ulyd til noen som passerte ham som han satt på benken. Han ble mer og mer sint utover artikkelen.

Når det gjelder innholdet i artikkelen så var det slik at forfatteren hadde bygget den opp slik at en først skulle få innsikt i hva ulike onde personer i byen hadde gjort mot Aurelius, og så etterhvert i artikkelen vise en løsning på hvordan en skulle få de onde til å stoppe. Dette ble så hatefullt for Frode Synd da han hadde vært så stygg mot Aurelius, da det stod at det som en hadde gjort mot den forelskede, skulle en gjøre mot seg selv. Og like da så freste og kvakk Frode Synd til og tok frem en kniv i alle hast og skar seg under håndleddene så blodet kom rennende ut på bakken. Etter bare noen sekunder så falt han om ved å først falle ned på benkens overflate, og så ramle ned på bakken i som om en haug. Slik endte livet til Frode Synd. I hat og en akutt lidelse av hat mot hva han selv hadde gjort mot Aurelius. Han hadde nemlig påstått at Gudleik Aurelius midt i hans romanse, skulle drepes og da nettopp ved at han skulle skjære av seg håndleddene. Det ble ikke Gudleik Aurelius for å si det slik, men det ble Frode Synd selv. En utrolig situasjon om en ekstrem ond jævel som døde av egen synd og tanke og idé.

Ambulansen kom etterhvert etter at noen mennesker hadde funnet ham. En journalist hadde kommet og tatt bilder av situasjonen, men det ble aldri nevnt noe om denne årsaken til hvorfor Frode Synd tok sitt eget liv. Han kunne selvfølgelig ikke finne noen ting om årsaken, men det var klart for media at han hadde tatt sitt eget liv ved å skjære seg i sine håndledd og tatt selvmord. Det kom i avisene, og det kom Gudleik Aurelius til å

lese dagen etter selv om han ikke skulle kunne forstå noen ting selvfølgelig om årsaken.

Gudleik Aurelius, Nils Nobili, Tor Nysølv, P. Blodend og Sigurd Sann skulle på restaurant på morgenen før en del møter. Klokken var noe etter da Frode Synd tok selvmordet. De møttes like utenfor restauranten og de gikk inn sammen.

- God morgen, sa Aurelius.

- God morgen, sa Nysølv.

- God morgen, sa Nobili.

- God morgen, sa Blodend.

- God morgen, sa Sann.

- Det blir godt med litt frokost, sa Aurelius. - Vi har store ting på gang idag. Vi skal først ha et møte alle sammen. Et religiøst møte, og så skal vi for første gang til messe sammen. Det å oppleve en messe vil være spesielt for oss. Vi har nå mye erfaring innenfor religiøs virksomhet, og kommer nå til å ta steget inn i en ny periode i virksomheten der vi skal i en messe sammen.

- Ja, dette blir fint, sa Blodend.

De satte seg ned ved et bord og begynte litt prat om ulike private ting.

- Hvordan har dere det forresten privat? spurte Aurelius.

- Hvordan har du det forresten Aurelius? spurte Nysølv. - Det så litt ut som om du var litt forelsket her igår.

- Nei, det går helt fint, sa Aurelius. - Jeg snakket jo litt med Cecilie, men det er ikke sikkert det blir så mye mer. Vi får se. Hun er en vakker kvinne som jeg trives å prate sammen med, så det kan komme til å bli flere samtaler i alle fall. Vi får se.

De så litt på Aurelius alle sammen. Han tok opp en avis fra vesken sin og begynte å lese samtidig som at Nobili tok frem menyen og begynte å bestille til alle sammen.

- Det samme som igår? spurte Nobili.

Alle samtykte i det, slik at Nobili gikk bort i baren og sa at de skulle ha det samme som igår. Bartenderen gikk og gav umiddelbart beskjed til kelneren.

TRE ULIKE MÅTER

De reiste så videre til det religiøse møtet som var planlagt etter

maten. De gikk inn i bilene som stod å ventet og ble kjørt til bygningen der hvor møtet skulle være. Det var flere som stod utenfor og ventet på at de skulle komme. En del fans var faktisk også til stede, samt noen journalister som var så frekk å stille opp til tross for at det var forholdsvis høytidelig å skulle samles til et religiøst møte. Fansen måtte de nesten bare hilse på til tross for at det også var litt i overmåte.

De gikk inn i bygningen, og hilste på representantene. Det var tre representanter. Den ene skulle ha et svart flagg under møtet, og den andre skulle ha et lilla flagg under møtet og den tredje skulle ha et flagg med en firkant på.

- God dag, sa Aurelius. - Vi er fem representanter for det gode her idag.

- God dag, sa representanten med et svart flagg.

Representanten virker som om han var helt inne i en eller annen forestilling og alle synes han så merkelig ut. Men de måtte selvfølgelig bare fortsette.

- Det var en fin reise hertil, sa representanten med det lilla flagget.

- Fint, sa Blodend. - La oss gå inn på møterommet.

De satte seg ned på møterommet og så gjennom tingene sine etter å ha tatt frem dokumentene sine.

- Jeg kan åpne møtet, sa Aurelius. - Vi har et emne idag som handler om døden. Og da døden ved å dø på en helt spesiell måte. Det handler ikke nødvendigvis om korsfestelse, men det handler om noe overordnet. Det handler om å dø som med det onde, om en først har vært mot det gode, slik at en får sin naturlige straff. Dette har jeg erfaring med selv både profesjonelt politisk, men også om kjærlighet faktisk.

De andre representantene ble veldig oppmerksom og lurte på hva kjærligheten kunne gjelde.

- Hva mener du om kjærlighet? spurte representanten med det lilla flagget.

- Jeg mener at jeg skrev Forelskelse engang, sa Aurelius. - Det er en kjærlighetshistorie som en diktsamling med det gode. Det kom så ganske mange fiendtlige som prøvde å drepe meg for den diktsamlingen, og som truet meg og truet med tortur i hele åtte år og mer. Så skrev jeg en diktsamling nærmest i retur som heter

Unne, og den var mot det onde, og i den hadde jeg også med et motiv som en hvit rose som symboliserer en død person. Det er ganske likt som korsfestelse som oppstår. Korsfestelse er mot det onde, og de som blir korsfestet selvsagt med det onde eller da mot det gode henholdsvis alt etter hvilken straff de får. Det spesielle er jo når det er med det onde, slik at den som blir straffet som har utført synden er med det onde selv og således blir straffet. Unne angår en slik situasjon der altså de som bli tatt av rosen er med det onde selv og går inn i døden selv som straff. Slik er av og til også korsfestelser.

- Takk for et utfyllende svar, sa representanten med det lilla flagget. - Det er nemlig slik at vår religion handler nettopp om den helt samme form for straff, nemlig en korsfestelse med det onde, der offeret selv kom til å følge straffen sin med det onde og selv gå inn i en korsfestelse.

- Jeg har en annen situasjon, sa representanten med flagget med firkant på. - Vi informerer i vår religion om en syndig form for noe av det samme. Nemlig det å få mennesker inn i en slik tilstand at de med det onde selv gir fra seg sine eiendommer. De gir fra seg eiendommene sine ved at de går med det onde inn i ulike antakelser om at de skal få en eller annen form for falsk, åndelig betaling, men det får de ikke, og så taper de eiendom. Djevlene i religionen vår lurer altså folk inn i slike situasjoner. De blir straffet hardt selvsagt og kommer ikke til himmelen, men ofrene blir forsøkt funnet og hjulpet tilbake til sine eiendommer.

- Da kan vi oppsummere litt, sa Aurelius. - Vi har altså en form for død med det onde fremfor oss. Jeg har skrevet frem Forelskelse til denne egenskapen. Du som er representant med det lilla flagget har en religion med korsfestelse av de med det onde i religionen som vesentlig, og du som er representant med et flagg med en firkant på har som religion å beskytte de som blir offer for tyveri der offeret begynner å gå med det onde.

De avsluttet møtet ved å nevne at de gjerne kunne ha flere møter om dette emnet. Det var mest for opplysning ved denne anledningen.

De tok farvel utenfor bygningen og Aurelius, Blodend, Nobili, Nysølv og Sann ble kjørt straks til møterommet for å samle seg for å oppdatere seg om en messe som de skulle på senere på

dagen.

DEN FØRSTE MESSEN

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann ble invitert til sin første messe. Det var en religion et annet sted i verden som inviterte og de takket ja. Det var den første messen de skulle på i forbindelse med kontakt med andre religioner, da det var den første messen de ble invitert til. De møttes på flyplassen i byen.

- God dag, sa Aurelius. - Fint at alle kunne være med.

- Ja, dette er nytt og noe som kommer til å berike vårt engasjement for det religiøse, sa Nobili.

- Ja, det blir en erfaring, og vi kommer nærmere en av de viktigste religionene i verden, sa Aurelius. - Det er klart at nå har vi fått kontakt med ganske mange ulike religioner. Vi har fått samtaler, diskusjoner, dialog, debatt med ulike religioner og representanter for religioner. Vi har dannet et stort nettverk. Det å begynne å ta fatt på mer religiøs aktivitet sammen med andre, og da den type religiøs aktivitet som vi ser for oss, er noe som vil berike oss ytterligere. Det er klart at vi i vår religion fremdeles er noe usikker på dette med selve det høytidelige som messer og lignende. Det blir sannsynligvis, dåp eller da en markering for når en fødes og blir født, og det blir konfirmasjon eller da en markering for når en blir voksen, og det blir ekteskap eller da en markering for når en blir sammen som en mann og en kvinne og det blir begravelser som eller da en markering for når mennesker dør. Slike begivenheter vil vi også nok ha som høytidelige møter mennesker imellom i en vakker bygning der hvor en kan feire, tenke, tilbringe tiden sin sammen om viktige begivenheter i ens liv. Nå har vi muligheten til å nettopp få oss en erfaring med denne formen for aktivitet sammen med andre i en messe, sammen med en annen religion. Det er en rik og viktig begivenhet for oss. Det at vi har fått en invitasjon er et viktig tegn.

Nils Nobili stod litt å så på Aurelius når han snakket om alt dette, da han var imponert over hvor mye Aurelius brydde seg om disse emnene. Når han først begynte så kom det ut ord etter ord, sannhet etter sannhet, kunnskap etter kunnskap, og så videre. Og nå hadde han denne morgenen stått i køen ved flyplassen sammen

med Nobili, Nysølv, Blodend og Sann og snakket i mangfoldige minutter om dette emnet angående religion.

Endelig fremme i byen der bygningen de skulle være med på messe i, ordnet de med rommene sine på hotellet, summet seg litt før et møte, og så gikk de på møte med noen representanter for religionen de skulle være med på messe med.

De ankom møtet omlag klokken to.

- God dag, sa Aurelius til den ene representanten.

Det var tre representanter som tok dem imot.

- God dag, sa den ene representanten. - Det er en ære at dere kunne komme. Vi har ventet på dere, og vi har gjort klar en plan for dere for hvilken aktivitet dere kan valgfritt utføre under messen om dere vil. Det er nemlig satt av fem posisjoner til dere, som dere kan velge å være med på, og om dere skulle ville heller sitte blant publikum, så kan dere det også.

Etter at møtet var over hadde alle fått sine instruksjoner på hva de skulle gjøre. Nobili skulle tenne på et lys, Nysølv skulle bære en av bøkene messen skulle lese opp fra ett sted til et annet, Blodend skulle lese opp noen få setninger omlag midt i messens varighet, Sann skulle flytte et religiøst objekt sammen med fem andre fra ett sted til et annet og Aurelius skulle lese opp et vers fra en av bøkene til religionen.

Aurelius selv hadde ingen negative tanker angående dette med å være i en slik aktivitet sammen med en annen religion. Det var å knytte seg sammen, binde seg sammen, skape relasjoner, skape nettverk. Det var i det hele positivt at religionen var så åpen til Aurelius og hans virksomhet og religiøs virksomhet.

Messen begynte klokken fem og alle var klar og stilte litt før fem. De ble organisert sammen med presteskaper og de øvrige som tjente religionen under messen like før klokken fem. Det var vanlig at de som nettopp hadde blitt ferdig på arbeid, tok seg tid til en slik form for messe etter en kortere hvil hjemme.

Alt gikk som planlagt, og det var ingenting annet å si enn at det var en høytidelig stemning og erfaring som de fem hadde fått med seg, og det var et initiativ som gav de fem mange tanker og idéer om mer virksomhet med kontakt med andre religioner på en slik måte. Det var ro, det var stillhet, det var ære og det var høytid og det var aktivitet i fellesskap. Det var opplesning, det var

musikk og sang, og det var kultur og religion. Det var ånd, og det var åndelighet.

EN LEDER OG DISKUSJON

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann skulle etter messen i et religiøst møte klokken åtte ikke så langt fra der messen hadde foregått. De var innom et sted der de kunne avholde et kort møte og spise før de gikk videre til det religiøse møtet.

Ferdig med alt det forberedende ble de tilkjørt der hvor møtet skulle avholdes.

De gikk straks igang da det var et møte som også skulle filmes og lages til for media av, og mange var interessert. De øvrige representantene hadde en mengde på fire, og de var allerede kommet når Aurelius og hans kollegaer ankom bygningen.

- God aften, sa Aurelius.

Den første representanten hadde et rødt flagg, den andre hadde et blått flagg, den tredje hadde et lilla flagg og den fjerde hadde et brunt flagg.

- God aften, sa representanten med det blå flagget.

- God aften, sa representanten med det røde flagg.

- God aften, sa representanten med det lilla flagget.

- God aften, sa representanten med det brune flagget.

- Det som vi skal diskutere her idag, er en leder, sa Aurelius.

- Ja, det er en deler som har i mange, mange år etter sin død vært fortsatt tilstedeværende i kulturen, sa Sann. - Det er en del propaganda fortsatt, og det er en del politisk aktivitet fortsatt.

- Jeg kan gjerne begynne, sa representanten med det røde flagget. - Vi har en streng politikk for å avkrefte absolutt alt som har med mannens politikk å gjøre. Vi forsøker å slå så hardt ned som mulig på enhver form for aktivitet til fordel for lederen.

- Vi har en politikk som er litt ukjent og diffus på området, sa representanten med det blå flagget. - Men det er klart at vi når vi tenker på den tosidighet vi har med de røde som at vi er på en måte i en politikk sammen med to poler som er rød og blå, så vil de røde automatisk ta hånd om de sakene som har med lederen å gjøre. Derfor sier vi som oftest ikke så mye om denne lederen.

- Jeg lurer på om dere i det hele tatt har nevnt noe om lederen?

spurte Blodend.

- Nei, ikke som jeg kan se, sa representanten med det blå flagget.

- Vi har for politikk å utrydde og sverte og angripe absolutt alt som har med lederen å gjøre, sa representanten med det brune flagget.

Det sjokkerte alle i møterommet hva som hadde blitt sagt av representanten.

- Mener du at du er militant i forhold til lederen? spurte Aurelius.

- Ja, vi har klar politikk om å drepe alt som har med lederen å gjøre, sa representanten med det brune flagget tilbake.

- Det er slik at lederen har noen positive trekk som jeg kan trekke frem, sa representanten med det lilla flagget. - Det er nemlig slik at han var veldig god overfor sitt folk. Han hadde mange sider ved seg som kom til uttrykk i mange stiler som imponerte og som gledet hans folk. Det var ikke bare én, men alle. Alle likte lederen i det folket. Så det må ha vært noen gode sider ved lederen. Men det ble for mange fiender. Det ble for mye krig. Det ble for mye sinne på grunn av krig, og det ble for mye konflikt. Lederen døde. Men det er slik at det er en del aktivitet fremdeles som kanskje forsøker å gjenopplive det som engang var, og som i ånden av lederen engasjerer seg politisk og på andre plan. Og som vi hører her rundt bordet så er det ganske mange ulike holdninger til lederen. Det ser ikke lyst ut i forhold til noen av representantene her sine ord, men akkurat det går jeg ikke lenger inn på. Det som altså er vår holdning er at han hadde sine gode sider og fascinerende sider, men politisk så er det klart at vi har en religion som har våre politiske forgreninger, og det partiet som den lederen hadde er nok for lenge siden et parti og en politisk gren som aldri vil gjenoppstå.

- Vel, jeg er uenig, sa representanten med det brune flagget. - Jeg tror den type ledere skal dø, men kanskje kommer det en lignende leder igjen. Men da skal vi drepe ham!

Aurelius ringte umiddelbart vaktene. Han hadde fått nok av denne vulgære måten å være på som representanten med det brune flagget hadde. Vaktene kom ikke så lenge etterpå og hentet representanten med det brune flagget.

- Beklager dette, sa Aurelius. - Det var overraskende hvor ung og voldelig denne representanten skulle være. Vi kan i alle fall ikke diskutere med slike. La oss fortsette.

- Det kan ellers nevnes at jeg tror vi kan oppsummere her, med at det finnes en del ulike holdninger og sider ved saken angående lederen vi her har fremfor oss og snakker om.

De forlot møtet, og sa farvel til hverandre utenfor møterommet, der representantene gikk én av retningene og Aurelius og hans kollegaer gikk en annen retning.

EN FREMMED KVELD

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann hadde avtalt å møtes ved en restaurant i byen der hvor de var på reise. Det var ikke før på morgenen etter at de skulle reise tilbake.

- God kveld, sa Aurelius. - En fantastisk kveld, med en fin atmosfære og en stemning som en kun kan føle på om en er på reise.

- Ja, det er sant, sa Blodend. - Det er noe spesielt over denne byen ikveld for oss.

Plutselig så laget det en lyd fra telefonen til Aurelius. Han tok opp telefonen.

- Hva gjelder det? spurte Nobili litt jovial i stemningen.

- Jeg fikk en melding fra Cecilie, sa Aurelius.

- Å ja, sa Nobili.

Det er slik at når en er litt forelsket og lurer på den andre så vil en kunne se det på en. En kunne om en hadde studert litt om Aurelius i denne situasjonen sett på ham at han kanskje ville være et annet sted. Nemlig hos Cecilie på en eller annen måte. Han måtte ha hatt en anledning. Han tenkte kort på dette etter at han leste meldingen, men fant ut at han måtte være i denne byen han var i til imorgen. Det er rart med kjærligheten hvordan den leker med ens sjel på det positive, og er der som om en sommerfugl eller kanskje en ørn om det står virkelig på. Det er mange måter kjærligheten utfolder seg på, men det er noen ting som alltid er lik. Det er de tingene som Aurelius i denne perioden kanskje mest føler på, og tenker på og ser skjer, fordi noen ting må alltid være de samme. En må møtes på en måte om en vil, men da må en også

ta et valg om å ta kontakt. Hvem tar kontakt og hvem tar ikke kontakt. Skal en vente eller skal en kanskje forsøke påvirke den andre til å ta kontakt på ulike måter. Det er slike ting som forelskede spør seg og slike ting som er interessant å være i, men være suksessfull i. Ulykkelige situasjoner er kjedelige, og da veldig deprimerende om en har lyst til å møte noen, se noen, snakke med noen, føle noen, være med noen, erfare noen, men ikke få muligheten. Da vil en kanskje sitte der igjen med en tomhet som en ikke klarer å fylle med annet enn gråt.

De gikk videre inn på restauranten. De bestilte mat og Aurelius tenkte på Cecilie.

- Hvordan var det med det museet nå igjen? spurte Nobili.

- Hvilket? spurte Nysølv.

- Det der hvor de hadde så mye kunst som ikke lenger skulle være aktuell i tiden og som folket i byen her hadde stemt for at skulle kastes, til fordel å få inn ny kunst, sa Nobili.

- Nei, det var slik det var faktisk, sa Nysølv. - De skal kaste all kunsten. Ingen som ville ha det. Det var innenfor en sjanger i kunsten som ikke var noe særlig for folket. En eller annen ungdom som hadde produsert en rekke kunst, og så ble det liksom ikke noe særlig underholdene lenger og ingen ville kjøpe det. Billig kunst som laget og billig kunst som kastet.

- Ja, det var sånn det var ja, sa Nobili.

- Det hadde vært fint å gjøre noe ikveld etter at vi har spist, sa Nysølv.

- Ja, det er noe som vi kan se på faktisk, sa Nobili.

- Hvordan er det ellers med jobben da? spurte Nysølv i plenum.

De la merke til at Aurelius fortsatt satt litt i egne tanker og trykket på telefonen, men så kom han tilbake til oppmerksomheten til de øvrige rundt bordet.

Kelneren kom med mat, og det var fem store pletter med middag og en god drikke til.

- Takk for det, sa Nobili til kelneren.

De satt en stund og spiste.

Det blir ofte mange fine stunder når en er på reise og sitter og spiser og spesielt det når en har så mange å snakke med rundt seg. Tiden står stille. En må ikke noe. En er der og trenger ikke tenke

på noe. En har som om en helt åpen periode og mengde med tid som en kan bruke bare til å hygge seg og snakke og la tiden gå inntil en skal på det neste punkt på reisen. Her var de fem nå og satt og spiste, og lot tiden gå med alt det av tanker og idéer og samtale de bare kunne tenke seg om de ville.

MORGEN OG SYMBOLIKK

Dagen etter når de var kommet hjem igjen til byen så satte de seg ned på en mindre restaurant ikke så langt fra flyplassen for å spise. De fant et bord inne i restauranten, og det var fint vær ute.

- Det har vært en fin tur, sa Aurelius. - Gratulerer kan jeg si med vår første messe. Det er klart at dette er et stort skritt i riktig retning. Vi kommer til å delta på flere messer fremover angående det religiøse. Vi har en slik agenda at målet er en religiøs revolusjon. Det er det grunnleggende. Vi ønsker at Seier eller en kombinasjon av Seier og Treenigheten skal bli den religiøse litteraturen i samfunnet. Blodend er mer konservativ i forhold til Treenigheten. Jeg kommer ofte inn på disse punktene, så la meg avrunde, med å si at prosessen går veldig bra. Vi har hatt mange gode religiøse møter med mange religiøse verden over, og nå er det en endring som er i ferd med å skje. Det er en periode med messer, høytid, kanskje begravelser, dåp og andre begivenheter religiøst, som står fremfor oss. I alle fall messer og ulike lignende måter å skape bånd til andre religiøse, er det som jeg tror blir det viktigste målet fremover i tillegg til så mye møtevirksomhet som vi ser egner seg. Vi har fått en god del kommunikasjon nå med andre religiøse som ser ut til å ha gitt oss et sted og rom blant de religiøse, og det er en suksess for oss på nåværende tidspunkt.

Det ble litt stille.

- Vi kan gjerne snakke om mer private eller lette emner, sa Aurelius.

- Jeg kom til å tenke på en situasjon der en mann skulle skrive bøker, eller da begynne å skrive bøker, sa Nobili. - Han ville bli forfatter. Videre så var det slik at etter å ha kommet så langt i arbeidet at han hadde begynt å på en måte sette en forståelse av at bokstavene hadde ulike alternative definisjoner om en tenker seg ulike symbolikker av selve tegnene eller lignende, så ble han sint.

Han likte ikke disse sammenligningene mellom den uttale en bokstav definerer eller eventuell poesi. Han endte opp med å få mange ulike problemer knyttet til det å bli hatsk og til og med så ble det så høy temperatur at han freste utover skrivebordet. Han sluttet etter en kort tid hele prosessen med å skrive og ville bli forfatter. Og det på grunn av dette med tegnene til bokstavene i seg selv.

- Utrolig, sa Nysølv. - Det er mange ulike skjebner når det gjelder forfattere. Det handler jo om om en skal bruke tegn å på en måte kanskje se på slike tillegg til en definisjon av bokstavene at en må vinne noe på det. Kjærlighet. Seier. Glede, og så videre. Om det ikke er noe kjekt det en ser av slike ting, så er det kanskje kjedelig å skulle se slike ting i bokstavene. Eksempelvis er det jo en del krigere som forsøker å bruke slikt mot andre. Eksempelvis om noen skulle si noe til noen, så sier de kanskje det på en slik måte at de får med bokstaver som gir en viss symbolsk betydning av overført betydning eller lignende. Her er en utnyttelse til krig. Men det er klart at en kan også finne ulike måter å tolke bokstavene sine tegn til noe gledelig, og seirende også eksempelvis.

- Vel, vi skal ha et møte i ettermiddag, sa Aurelius. - Et religiøst møte, og der skal Blodend, Sann og jeg stille. Har dere noen planer for ettermiddagen, Nobili og Nysølv?

- Ja, jeg har planer om å skrive en artikkel idag angående den nye kunnskapen i skolen basert på Allting. Jeg har for meg at vi skulle kanskje oppdatere noen detaljer angående selve belæringen til elevene.

- Jeg skal stille på et politisk møte der vi skal se gjennom Allting i forhold til skoleverket, og se på de resultater og virkninger Allting har gjort på skoleverket så langt, sa Nysølv. - Det er ganske mange ulike virkninger Allting har hatt på skoleverket i forhold til den tiden da Mangfold var grunnlaget for all litteratur.

De satt en stund til før de avsluttet måltidet og ble kjørt til hjemmene sine.

Det er klart at når en har mye arbeid, så er det viktig å gjøre det en har planlagt. En kan komme til å være treg og en kan komme til å være rask, men det viktigste er å få det gjort. Få

arbeidet ferdig som er planlagt innen den tiden en har planlagt.

På vei hjem kjørte Blodend fordi hovedgaten i byen og fikk øye på Miningfaithsin. Miningfaithsin stod på et hjørne med en grønn bok. Han så ut til å ha gjort noe ulovlig og ble akkurat når Blodend fikk øye på ham tatt av en vakt.

LEDERE OG RELIGION

Aurelius, Blodend og Sann ble kjørt til det religiøse møtet som skulle foregå fra klokken tre. De ankom bygningen, og hilste på de tre representantene som de skulle avholde møtet sammen med:

- God dag, sa Aurelius til den ene representanten.

- God dag, sa representanten. - Fint vær her idag. Jeg har forresten forberedt meg ved å ha kontakt med en av lederne i religionen jeg er representant for, og jeg tror det kommer til å bli interessant for dere alle.

- Hyggelig, sa Aurelius.

De gikk inn sammen på møtet, og den ene representanten sa:

- Du er blitt en stor leder Aurelius, så det er en ære at du skal være med som den eneste religiøse lederen på møtet.

Før Aurelius fikk si noe, så sa Sann:

- Det er en ære å ha en så god og sterk leder.

De kom endelig inn på møtet og satte seg ned. Alle sammen tok opp dokumentene de hadde forberedt, og forberedte seg på emnet for møtet. De skulle ha et emne for møtet som handlet om religiøse ledere og forholdet de har til sine følgere.

- Jeg kan begynne, sa representanten som hadde tatt frem et rødt flagg. - Det er klart at følgerne til våre ledere er helt nede i forhold til lederne. Altså så er det lederne som skal være øverst og det umåtelig med respekt. Følgerne må tilpasse seg lederne og det ved å gi dem umåtelig respekt. Om det skulle være noe som helst som ikke følgerne forstår så må de lære det, og så oppdatere seg og så sørge for at de er lett for lederen. Lederen er tung, sterk og stor. Følgerne skal være underdanige for å si det på en slik måte.

- Jeg kan da begynne min innledning, sa representanten med et blått flagg. - Det er klart for oss at det må være kjekt å følge en leder i vår religion. Det skal være noe trivelig, noe lett, noe

kjærlig, noe som en enkelt kan følge uten at det skulle oppstå situasjoner der en skulle få negative stemninger eksempelvis, eller da en negativitet inn i livet. Ellers er det klart at vår leder er sterk, er mektig, har sine egenskaper som andre bærer og respekterer, men det er slik med selve lederskapet at de merittene og tilliten som lederen har på det positive i livet av verdier som kjærlighet, glede, positivitet gir lederen en konservativ egenskap også grunnleggende. En kan være trygg på at lederen står seg over tid.

- Jeg kan da legge til mitt innlegg, sa representanten som hadde med seg et lilla flagg. - Det er unikt med vår type leder at vi har en leder som utfører handlinger vi andre ikke kan følge fullstendig. Det gir en form for respekt og myndighet som er umåtelig, slik at følgerne absolutt ikke kan ha en annen leder blant følgerne enn den lederen som er nettopp leder. Når det gjelder hvilke handlinger en leder har utført skal jeg ikke gå inn på, men det handler om gjerninger som er så utfordrende at lederen får respekt for flere ting og deriblant for å utføre selve gjerningen.

- Jeg kan da komme med min innledning, sa Gudleik Aurelius. - I avslutningen av det som er tenkt å skulle bli vår religion og vårt lederskap, så er formålet at lederen er av de aller beste i samfunnet. Det er en rekke ulike måter å rangere lederne på, men det som er essensen er å måle hvem som er best. Her vil eksempelvis idéen om å tenke seg at alt en kan gjøre i samfunnet er ordnet i en organisasjon, så vil en kunne fordele poeng for absolutt alle gjerninger, alt av aktivitet, alt en kan gjøre, og videre måle sammenlagt den som er best i alt.

- Her kan jeg komme nå med et tillegg som angår Seier, sa Sann. - Det er slik at vi har også en vei midlertidig som nøkkel til forståelse av vår religion før denne måten å måle som Aurelius omtaler er klar, vil kunne gjelde. Seier er en bok som viser hvordan en kan seire i Treenigheten. Den måten å seire på er å være den beste. Det er seier. Men det er å seire i Treenigheten, på Treenighetens premisser. Dette er klart en måte som ikke nødvendigvis er å måle den som er best på en slik måte som Aurelius nevner, men uansett på en måte. Derfor gjelder det i Seier også at lederen er den beste.

Møtet varte en stund lenger og de avsluttet med en kort

samtale i foajeen utenfor møterommet ikke så langt fra utgangsdøren.

Thomas Miningfaithsin og Johannes Blomhat kom løpene så fort de kunne utenfor slik at Aurelius samt to av de andre representantene la merke til at de løp fordi. Representantene visste ingenting om hvem det var, så det var ingen grunn nødvendigvis til å forklare til dem hvem de var for å kanskje gi byen et litt bedre rykte. Aurelius tenkte seg en kort stund om, før han sa:

- Jeg vil kort kommentere de to som løp forbi utenfor. Det er nemlig slik at det er lite ondskap i byen. Det er få som har gått den veien. De som dere kunne se løpe forbi er to som de fleste i byen vet å konfrontere om de gjør noe ulovlig eller farlig, slik at vi har kontroll på dem. Vi har en god by og det er en god utvikling i byen for alt godtfolk.

SØLIBATI OG KJÆRLIGHET

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann var samlet allerede en kort stund etter det religiøse møtet. De skulle på en messe klokken seks i den bygningen som var størst av alle forsamlingshusene i byen.

Aurelius skulle holde en kort tale om den religiøse utviklingen til hans arbeid med religionen. Nobili og Nysølv skulle sitte på den ene siden av alteret, og Blodend og Sann skulle være med på en del aktiviteter i forbindelse med forordning av lys, bøker og lignende.

De ankom gaten der forsamlingshuset skulle være ved å bli tilkjørt. Like når de kom fikk Gudleik Aurelius øye på Cecilie som gikk med en venninne ikke så langt unna, og Cecilie fikk øye på ham. De gikk slik at de kom til å møtes og de hadde en kortere samtale:

- Hei Cecilie, sa Aurelius.
- Hei, sa Cecilie. - Skal du på messen?
- Ja, den begynner nå klokken seks.
- Så fint, sa Cecilie. - Jeg og min venninne skal også på messen.
- Jeg skal holde en tale, sa Aurelius.

- Da skal jeg og min venninne høre på den, sa Cecilie.

De gikk inn i forsamlingshuset. Cecilie og venninnen satte seg ned på benkene innenfor. Gudleik Aurelius og kollegene satte seg på noen benker helt fremme ved alteret, og begynte å forberede seg på det de skulle gjøre.

Det ble så etter en del aktiviteter, sanger og taler Aurelius sin tur til å tale. Han skulle tale om sin religiøse virksomhet.

- Det er slik at når en arbeider med religion, så skjer det noe med ånden som får en til å tenke seg litt mer om enn det en kunne kalle vanligvis, sa Aurelius. - En kunne tatt frem begrepene kunnskap, religion, politikk og kjærlighet, og sett på de fire enhetene som vesentlige for samfunnet som noen av de mest grunnleggende enhetene å skille fra hverandre, og bygge samfunnet på. Når det gjelder kunnskap trenger en disiplin til å fokusere over lang tid, og ha faste rutiner. I politikken er det slik at en helt klart har det slik at her kan det forekomme en del aggresjon. En del kamp. En del krangler. En del diskusjoner som til og med har tendensen til å bli amper og hissig. Kjærlighet er en romanse som ofte ender inn i ekteskap eller et samliv som samboere uten engang at det har forekommet noe særlig emosjonelt, men kjærlighet kan også bli noe av det høyeste for å ikke si det høyeste i samfunnet, der mange er med for å ikke si alle, og store ekteskap ender romansen som går inn i et forhold blant en mann og en kvinne. Kanskje er det også slik at kjærlighet kan gå til strid, bli vanskelig, en tragedie med tårer og vanskelige følelser. Her kommer religionen inn til disse tre øvrige begrepene inn som noe annerledes. Som noe for seg selv som skiller seg fra de andre tre som hvert av de andre tre begrepene skiller seg fra de øvrige respektivt begrepet selv. Religionen er et sted for fred. For samhold. For fellesskap. For trygge omgivelser. For enhet. For kjærlighet. For glede blant alle. For en fredelig stund sammen. Det handler om høyhet, og det handler om respekt, ære, andektighet. Det å følge med på det en selv skal og det andre skal. Det å være sammen, i fred.

Talen tok så slutt, og Aurelius satte seg ned igjen på benken ved siden av Nobili, Nysølv, Blodend og Sann. Aurelius la merke til akkurat da han satte seg ned overkroppen til Cecilie, men så mistet han henne ut av syne akkurat da han hadde satt seg ned.

Etter at selve messen var over, skulle Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann samles med noen av de øvrige på messen for en kort forsamling der de skulle kommentere noen få prinsipper i fellesskap for mulige messer i fremtiden. Cecilie og venninnen forlot sammen med alle de øvrige av publikum.

VANN OG FORSKJELLIGHET

Det ble innkalt til et møte morgenen etter. Et religiøst møte. Blodend og Sann stilte klokken ni om morgenen til møtet. Emnet for møtet var vann som symbol for tankevirksomhet. De samlet seg først utenfor en av bygningene i byen hvor møtet skulle foregå i der de møtte representantene som skulle være med. Fire representanter stilte opp til møtet.

Den første representanten skulle ha et rødt flagg, den andre representanten et lilla flagg, den tredje representanten et blått flagg og den fjerde representanten et hvitt flagg.

De gikk inn på møtet og satte seg ned og begynte straks på emnet.

- Det viktigste vi har å fortelle om Treenigheten, er det at den inneholder tre forskjellige forhold til vann som symbol for tankevirksomhet, sa Blodend. - Om vi ser til den første delen av Treenigheten så er det klart at det er viktig å ha et godt tankeliv, og det baseres på det som folk liker. Eksempelvis om en skal være leder så må andre like vedkommende for at en skal få fred og ro til å kunne tenke og gjøre det en leder holder på med. Om en eksempelvis ikke er en som andre liker kan det være at en må inn i et annet arbeid. Når det gjelder den andre delen av boken så er det klart at der kommer en situasjon med nåde inn. Om en på en måte ønsker å være en leder eller det å ha et arbeid eller en virksomhet der hvor en tenker og skaper, så kommer det bedømmelse inn fra andre. Den kan være skjebnesvanger slik at de som bedømmer vil kunne medføre at en må finne seg noe annet å gjøre. Det handler om å være på nåde for andre, eller da på nåden til de gode. I en annen del av boken vi kan kalle den tredje delen, så er det slik at om en skal ha et fokus på vann eller da tankevirksomhet, så handler det om å ha en respekt for de som ikke har det. Som om at de rike skal ha hensyn til de fattige. Som

om at en ikke skal la seg bedåre inn i en tilstand med vann som symbol for tankevirksomhet, uten å tenke på de som er fattig og kanskje ikke har det. En skal der ha hensyn til de som kanskje er som is. Som fryst fast til et tankeliv som ikke er så godt til å bruke til det å skape.

Akkurat da når de var kommet til det punktet på møtet så slo Miningfaithsin til ett av vinduene på møterommet så alle ble oppmerksom. Miningfaithsin stod utenfor og laget et spetakkel for de utenfor som de innenfor kunne høre såvidt. De hørte lydene, men kunne ikke ane hva som ble sagt. Blodend sendte en melding til vaktene i byen slik at de kunne se på saken. Miningfaithsin forsvant så med noen voldsomme grimaser slik at de på møtet antok at han ikke skulle komme tilbake.

- Vel, sa Blodend. - Det er slik dette emnet er i Treenigheten grovt sett. Da kan gjerne du Sann ta over.

- Det som er det viktige i Seier, er at de som seirer, de som er best, de som er best egnet til å holde på med noe, kan holde på med det og på den måten kan en se for seg symbolsk at vannet fordeler seg i de ulike virksomhetene og enhetene i samfunnet slik som best er ved at de beste for best skaperevne. Vannet som symbol for tankevirksomhet plasseres der hvor de beste er.

Deretter begynte representantene med noen korte innlegg:

- Jeg må si at vår religion er ganske lik på den første delen i Treenigheten, sa representanten med det blå flagget.

- Det er slik for vår religion at den er ganske lik angående dette emnet for den andre delen i Treenigheten som du har nevnt Blodend, sa representanten med det lilla flagget.

- Når det gjelder vår religion så er den ganske lik på den tredje delen eller hva det var du nevnte Blodend, angående Treenigheten, sa representanten med det røde flagget.

Så skulle den fjerde representanten komme med noen ord:

- Det er slik for vår religion og tro at det handler om det å være den beste, slik at vår religion kan påstås å ligne noe på den som du har Sann i forhold til det du nevner om Seier, sa representanten med det hvite flagget. - Det handler om at om en er best i noe, så er en også ofte den som har mest respekt og har skaperkraften og idéene i feltet. Angående det samme emnet.

Like når representantene hadde holdt sine innlegg, så kom

Miningfaithsin tilbake og knuste til vinduet med en arm.

- Jeg beklager virkelig hva som skjer her, sa Blodend. - Vi skulle ha hatt møtet i en etasje over gatenivå.

Mange på møterommet humret litt og gav en oppmerksomhet til Blodend. Blodend ringte vaktene i forsøk på å få Miningfaithsin vekk fra området, og de kom etter en ganske kort tid.

Møtet ble ferdig etter en hyggelig avslutning der de vekslet en del ord om emner på tvers av de ulike religionene og trosretningene.

TØFFE KVINNER OG RELIGION

Aurelius var hjemme på kontoret og lurte på hva det neste emnet skulle være for neste religiøse møte. Han vurderte å skrive om tøffe kvinner i forhold til religiøse. Det er jo slik i religionen at det meste er slik at menn oftest har autoriteten. Det er i alle fall slik i de fleste organisasjoner som er religiøse. I noen religioner er det nylig åpnet for at kvinner også kan være en autoritet. En leder. En eldre eller lignende. Men det er klart at ikke alle vil fremdeles respektere organisasjonene, eller for å si det slik så er der en del tilfeller der det vil nok være slik at kvinner vil anse slike organisasjoner som utilgjengelige for alle de ønsker eller den vilje en kvinne måtte ha. Det kan en anta. Derfor er det slik at det også kan oppstå ulike problemstillinger som skaper uro, konflikt, mangel på trivsel, spørsmål, og så videre. Her vil jo da de tøffeste av kvinner kanskje kunne være de også som har de beste løsningene som er kjent per dags dato, og kanskje være de som er den største utfordringen til en slik organisasjon som av lover, religiøs litteratur, eller på annen måte har satt kvinner utenfor organisasjoner og gjort organisasjonen utilgjengelig for dem.

Han kom på det at han kunne ta seg en tur til byen for et måltid, og kanskje samtidig spørre om Cecilie hadde tid til å være med slik at han kunne kombinere måltidet med det å snakke med Cecilie om hva hun synes om et slikt emne. Kanskje hun kunne komme med noen ytringer som satte emnet han kunne ha på det neste møtet.

Han bestemte seg endelig for å ringe Cecilie, og de avtalte et måltid. En halvtime senere møttes de utenfor en av de beste restaurantene i byen.

- Hei, sa Aurelius.

- Hei, sa Cecilie. - Hyggelig at du inviterte meg til et måltid. Det er en stund siden jeg var på denne restauranten.

- Jeg er her ofte, sa Aurelius. - Sist var for bare noen dager siden. Da var jeg sammen med Nobili, Nysølv, Blodend og Sann. Kollegene mine. Skal vi finne oss et bord?

- Ja, det kan vi gjøre, sa Cecilie.

De satte seg ned ved et av bordene der en kunne se utover, med god utsikt, ut på gaten nedenfor fra andre etasje.

- Jeg har et spørsmål, sa Aurelius. - Det er nemlig slik at jeg jobber med religiøse møter akkurat nå, og så er det slik at jeg lurer på hvilket emne jeg skal ha for det neste møtet. Her har jeg kommet på at jeg skal kanskje ha et emne som, eller jeg vurderer et emne som, tøffe kvinner i forhold til religiøse organisasjoner. Jeg kunne også ha hatt bare kvinner i seg selv i forhold til religiøse organisasjoner, men det er slik at det spesielt er interessant å se på de som kanskje ville være best egnet til å kunne gjøre noe med de religiøse organisasjonene om de ville det. De tøffeste av kvinner er kanskje de som ville være best egnet.

- Hva med de mest intelligente kvinnene? spurte Cecilie.

- Ja, det er noe som kunne være aktuelt også, sa Aurelius. - De kvinner med best kompetanse i det hele tatt uavhengig av type. Det kunne kanskje være bedre å diskutere, og se på. Det finnes jo en rekke ulike kvinner i denne verden som har gjort ulike ting i forhold til religion, og religiøse organisasjoner, men det er jo absolutt klart slik at det er menn som oftest holder på med slike emner. Jeg skal faktisk notere meg dette med intelligens og de beste kvinnene, for å se om jeg skal ta det med i vurderingen.

- Fint, sa Cecilie. - Jeg tror nemlig det kan være best for emnet du skal ha på møtet.

- Hvordan har du det? spurte Aurelius.

- Jeg har det veldig bra for tiden, sa Cecilie. - Jobben går som forventet og litt bedre faktisk.

De ble sittende i timesvis utover ettermiddagen på restauranten og snakke. Tiden fløy og praten gikk i ett.

Det er slik med kjærlighet at når en først kommer i kontakt, og en vil være sammen, ser det ut til at en elsker å snakke med den som en er interessert i. En lurte på hva de skal gjøre, og hva de har gjort, og hele livet for hvordan det har vært helt fra de ble født og lignende. En vil kunne alt på en måte og er interessert. Videre så er det ikke bare samtale, men det er også slik at en liker hvordan den andre er. Dens vesen og dens utseende. Kjærlighet er en fin ting.

POENGENE BEROLIGET

Etter at middagen var ferdig gikk Aurelius hjem. Cecilie gikk hjem til seg også. Han satt hjemme i stuen og merket seg plutselig hvor rolig og behagelig tankelivet var. Ånden var. Han følte han plutselig var ferdig med idéene. Men poengene som kommer som idéer og som gjør virksomheten fornyet, forbedret, får alt til å gå videre med en ny oppdatering. Det var som om at alt var ferdig idémessig. I alle fall det meste, som om at nå skulle det ikke komme noen flere bølger av idéer inn i byens administrasjon, politikk, skole og så videre. Som om at alt var ferdig. Det var en behagelig tanke for Aurelius. Han ble sittende en stund. Han lente hodet bakover i stolen, og lukket øynene, og ble liggende slik bakover i stolen helt rolig i en halvtime før han våknet igjen.

Aurelius tok kontakt med Nobili, Nysølv, Blodend og Sann for å invitere dem til et møte på møterommet. Han ville føre dem inn i den samme ånden, geisten, tanken, om at alt var ferdig idémessig så godt som.

De ankom møtet klokken seks. Aurelius ville innføre dem i den stemningen som han hadde kommet inn i. Dele den behagelige situasjonen. Dele det at han var i en sinnsro. Dele det faktum at han var kommet inn i en tilstand av tilfredshet og sinnsro som om noe hellig og flott som han ville at de andre skulle få ta del av.

- God dag, sa Aurelius. - Jeg har den gleden å skulle innføre dere i en tankegang som jeg har funnet før idag, for bare en kort stund siden. Det er nemlig slik at vi alle har jobbet veldig hardt for det som vi har gjort med byen. Vi har kjempet, vi har utviklet, vi har tenkt, vi har grublet til tider, vi har lest, vi har studert, vi

har gått på skole, vi har blitt venner, vi har jobbet hardt inntil sene kvelder, vi har blitt kjent med mennesker, vi har talt, vi har utført politikk, vi holder på med religiøst arbeid. Nå er det for det meste ferdig.

- Hvordan det? spurte Blodend.

- Jeg merker på meg at idéene begynner å minke, sa Aurelius.
- Jeg har ikke lenger den samme mengden idéer som før, og det blir mindre å tenke på. Det er nemlig slik at når en holder på med noe som utvikler seg og der en må faktisk utvikle noe, så får en mange idéer, og en må kanskje bruke mye tid til å tenke. Den perioden er ferdig tror jeg.

Det ble stille, og alle satt litt og tenkte over hva Aurelius hadde sagt, og de hadde seg en rolig stund sammen der alle forstod at han ville alle til sinnsro og alle nøt den sinnsro de fikk sammen rundt bordet. Det varte i noen minutter der alle fokuserte på seg selv, sine tanker og fellesskapet de hadde sammen.

- Gratulerer, sa Aurelius. - Dette er et stort høydepunkt for oss sammen for alle de årene vi har jobbet sammen, og skal jobbe sammen fremover.

De avsluttet møtet etter en kortere samtale og så skulle Blodend og Sann videre på et religiøst møte. Et religiøst møte der de forandret emnet til å handle om nettopp denne opplevelsen med Aurelius hadde gitt dem. Et emne om når idéverdenen tar slutt, eller da når idéene under et arbeid tar slutt.

Det som videre skjedde var at de møtte to representanter like ved bygningen der hvor møtet skulle være i. De hadde en kortere samtale utenfor bygningen før de gikk inn. Det var høytidelig da det var flotte gjester som hadde et viktig renommé.

De satte seg ned inne på møterommet, og gjorde seg klar til møtet.

- Fint at dere kunne komme, sa Blodend. - Jeg vil åpne møtet med å fortelle hva som skjedde i vår virksomhet der vårt religiøse arbeid også er inkludert. Det var nemlig slik at Aurelius som er vår leder fikk seg en oppdagelse idag om at han ikke lenger hadde så mange idéer som før. Han følte plutselig en sinnsro som om at alt var over av det meste av arbeidet med utviklingen av virksomheten og fikk en antakelse om at alt var ferdig, og skulle komme til å ordne seg mer eller mindre automatisk fremover. Slik

å forstå at han følte det ikke var så mye mer å tenke på og få idéer om.

- Dette er en vakker historie Aurelius, sa representanten som hadde tatt med seg et blått flagg. - Dette er også nevnt om i vår religion, der vi også omtaler dette som sinnsro. Takk for at du ville dele denne historien med oss.

- Dette er også noe vi deler, sa representanten som hadde tatt med seg et rødt flagg. - Dette handler om sinnsro og det er også et ganske så grunnleggende emne innenfor vår religion også.

De holdt møte omlag i én time angående dette emnet utover kvelden der de vekslet referanser i litteratur og ulikt annet i forbindelse med emnet.

DEL 3 / DEL 3 - SINNSRO

OPPSUMMERING OG ET MÅLTID

Morgenen etter så samlet Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann til et møte. Han ville ta en oppsummering av alt som handlet om det religiøse. De ankom møterommet i byen klokken ni om morgenen. De satte seg ned og begynte å forberede dokumentene de hadde forberedt.

- God morgen, sa Aurelius. - Det religiøse arbeidet begynner å bli avansert. Vi har kommet langt, og det ser ut til at vi er kommet i en slik god posisjon og utvikling nå at jeg anser arbeidet fremover som nærmest klarlagt allerede. Det er som om at jeg ser en skisse av avslutningen som jeg mener er tilfredsstillende. Jeg vil bruke litt tid nå på å oppsummere det som er på skissestadiet. Det er nemlig slik at vi for det første kan se for oss at Treenigheten kan komme til å bli konservert om i en egen enhet i samfunnet der Seier parallelt danner en ny religiøs retning. For det andre så vil det være nøyaktige regler og lover som er utømmelige på en helt annen måte en før som vil være fremtiden til det litterære for religionen tror jeg. Her vil det være en rekke regler for det. Blant annet ha kanskje opp til tre ulike størrelser på lovverket også, der en først har en slags grunnlov, så en større lov med flere regler som er av de viktigste, og så en helt fullstendig litteratur for absolutt alle lovene. Her vil litteraturen dekke alt i verden slik at

det ikke vil være behov for noe ytterligere kan det antas. For det tredje så gjelder det forsamlingshus. Her er det planlagt et hus der en har spesielt fire avdelinger som tilsvarer systemet, det grunnleggende systemet til det gode. En avdeling for det imponerende, og en avdeling for det sårende og en tredje avdeling for det som er imellom de to ytterpunktene. Det kan antas at vi kan bygge fra ett til få først, og så la de utvikle seg i mengde etterhvert, og her trenger vi ikke nødvendigvis se for oss hvor omstendelig mengden skal bli med tanke på andre forsamlingshus i verden, men det kan antas at det kan bli universelt, og at det kan komme til å bli veldig populært raskt. Det tror jeg på. Så når det gjelder det fjerde punktet så gjelder det ledere og folket ved ledere. Der er det slik at det emnet er ikke helt ferdig utviklet enda, da det er en del kunnskaper som skal utvikles først, men forholdet mellom leder og folk er et viktig emne for det religiøse og det har det alltid vært, og her kan det komme til å bli ferdig utviklet i kunnskapen vår en stund innover i fremtiden. Foreløpig så har vi jo slike emner som at vi kan rangere de beste med poeng, i politikken, og det er også noe som kan gi i alle fall noen idéer om hva som kan ventes i religionen av kunnskaper og orden. Et femte punkt jeg kan nevne er at vi også skal ha en fullstendig gjennomgang på alt som har med dåp, det å bli innviet inn i voksenlivet å gjøre som en konfirmasjon, ekteskap og begravelse å gjøre.

- En veldig god oppsummering Aurelius, sa Blodend. - Det som kan forventes som du sier er at Treenigheten kan komme til å bli konservert innover i en periode som ikke er bestemt noen lengde på enda. Dette er også mitt syn på dette med den religiøse fremtiden vi har sammen. Jeg tror det skal være slik at vi har mange håp og mål for fremtiden som Treenigheten kan forsikre oss.

- Ja, vi skal fortsette arbeidet med å se på forskjellen mellom Treenigheten og Seier, sa Aurelius.

De gjorde ferdig møtet etter en kortere videre samtale. Aurelius skulle videre for å møte Cecilie som han hadde avtalt å spise lunsj sammen med klokken elleve. Han møtte henne i byen i hovedgaten.

- Hei, sa Aurelius.

- Hei, sa Cecilie. - Skal vi sitte oss ned her?

- Ja, vi kan sitte oss ned her og spise her, sa Aurelius.

Like når de hadde satt seg ned så kom Johannes Blomhat løpende ikke så langt unna. Han bråstoppet i gaten når han la merke til Aurelius og Cecilie.

- Hva er dette da!?! spurte Blomhat med en høy stemme. - Det er vi som skriver!

- Ikke hør på ham, sa Aurelius. - Jeg tilkaller vaktene om det blir noe videre fare.

- Ja, sa Cecilie.

- Det er vi som skriver, du har jo ikke kontroll! ropte Blomhat.

- Du har jo til og med glemt henne! Glemt hva dere gjorde sist!

Aurelius ringte vaktene da Blomhat hadde begynt å bli personlig, og de kom like etter og hentet ham.

De satt i en helt time og snakket sammen, om en del emner som handlet om jobben, privatlivet og fortiden til dem begge.

DEN STØRSTE KJÆRLIGHETEN

De gikk ut av restauranten og gikk en kort tur sammen i hovedgaten.

- Hva synes du om slike romanser som blir veldig kjent og der en kan anta at de nærmest er som om de beste på kjærlighet? spurte Aurelius. - Det er jo slik at det er klart at en romanse, er noe som er innenfor et felt i denne verden som kan måles. Som kan rangeres. Der noen er av de beste.

- Jeg tror på at de er der et sted, men en vet ikke alltid så mye om dem nødvendigvis, sa Cecilie.

- Nei, det er sant, sa Aurelius. - Det er ikke alltid de nødvendigvis er så kjent for alle, og kanskje ikke så kjent i alle vanlige medium, men i spesielle medium slik at bare noen få vet hvem det er.

- Ja, men om de blir ledere av kjærlighet, så er det klart at da må en gjøre kjærligheten så kjent som mulig i forsøk på å la kjærligheten nettopp være en av de egenskapene en har som en kan bruke til å lede, sa Cecilie. - En får tiltro, både fra menn og kvinner om en eksempelvis gifter seg, inngår i et ekteskap, og er leder.

- Ja, det er en egenskap og kvalitet ved en leder som gir en større tillit, sa Aurelius.

- Om en ser til ulike typer av romanser som eksempelvis en form for ulykkelig kjærlighet, så gir den ofte en oppmerksomhet, men brukes nok sjelden til lederskap, sa Cecilie.

- Ja, det har jeg ikke tenkt på før tror jeg, sa Aurelius. - Om eksempelvis den ene av de to i et parforhold eller en forelskelse eller lignende skulle komme til å forsvinne for den andre og bli utilgjengelig, slik at det oppstår kjærlighetssorg, og kanskje videre da veldig mye oppmerksomhet, så ville jo en kunne anse situasjonen som at en kunne bruke den til lederskap også, sa Aurelius. - Men det er noe med det at en leder trenger tillit, og en kjærlighetshistorie som er i en fase som er ulykkelig, vil nok kanskje ikke gi så veldig mye tillit og uttrykk en kan bruke til lederskap. Men hva synes du om den formen for kjærlighet der en eksempelvis holder avstand fra hverandre for å få oppmerksomhet, og så finner sammen eller ikke etter en lengre periode?

- Hva jeg mener og mener, sa Cecilie. - Jeg tror på at det kan være tilfeller hvor det er interessant, eller da aktuelt, men kanskje årsaken må være god. En må ha en god årsak for å skulle gjøre det, slik at det ikke skulle bli av en feil årsak. Det er flere som får oppmerksomhet på at de holder avstand til hverandre som en mann og en kvinne uten å møtes før etter at en lang periode er gått. Det er noe som mange ser ut til å interesse seg for. Kanskje det er trist, kanskje det er spennende da det ikke skjer så ofte med vilje, eller kanskje andre årsaker.

De avsluttet samtalen etter at de hadde kommet til enden av hovedgaten. Aurelius skulle hjem og hun skulle også til sitt hjem.

Det er slik med kjærligheten at det kan være best å ha så mye kunnskap som mulig om den. Også dersom en bare har tenkt til å ha som formål å skulle stifte familie, så kan det å ha best mulig kunnskap om kjærlighet komme til nytte. Et eksempel på det motsatte vil jo eksempelvis være om en ikke har så mange kunnskaper og en uten å være forberedt går inn i en romanse, eller da blir forelsket og så skjer det noe en ikke visste om, og så blir det slutt og det oppstår sorg, og kanskje ulike uhell. Kjærlighet kan være enkelt, og kjærlighet kan være vanskelig, og derfor kan

kunnskap være til hjelp, og være der for både menn og kvinner for å sikre at en får de beste vilkår omkring seg når det har med kjærlighet å gjøre. En finner idag, mange filmer, musikk, bøker, kultur, religion, og mer om kjærlighet, og hvor skal en gå for å krystallisere, for å lære, for å forstå helheten eller da i alle fall danne seg et større og godt bilde av hva kjærligheten er som helhet kan en spørre seg. Her vil der være selvfølgelig best å komme til det sted og det medium som gir den mest presise kunnskap på en enklest mulig måte. Den kan kanskje være vanskelig tilgjengelig, men en kan kanskje også høre med de eldre så vil de kunne vise vei.

Aurelius kom hjem og satte seg ned på kontoret, og begynte å bruke litt tid på å se på om det skulle gjøres noe med virksomheten som helhet. Alt var i orden. Alt fremover så ut til å skulle gå slik som planlagt, og det var interessant for Aurelius om det skulle være noen overraskelser han ikke hadde tenkt på som kanskje åpenbarte seg.

LITT FORSKJELLIG

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann samlet seg til et måltid på ettermiddagen, mot kvelden etter at Aurelius hadde sett seg ferdig på kontoret.

- Endelig tilbake, sa Aurelius litt på en vennskapelig måte til sine kolleger og venner.

- Ja, nå er det oss igjen, i den beste tiden på døgnet, sa Blodend.

- Jeg lurer på om vi kunne snakket litt om dette flagget som vi for en god stund siden hadde som emne på et av de religiøse møtene, sa Nobili. - Det var to møter mener jeg for flagget. Det flagget med en farge som lime.

- Ja, det ja, sa Nysølv. - Det ble satt nærmest sammen med og kom i kontakt med et annet flagg på det siste møtet. Det ble som om de to flaggene da sammen kunne nesten settes sammen med fargene grønn og lilla og moralen som om mot det onde og med det gode.

- Ja, vi var vel inne på noe der, sa Nobili. - Men det var jo ikke helt sikkert. Det ble ikke bekreftet noe. Og det er ganske merkelig

med tanke på hvor vanskelig det i media har hatt det ene flagget. Det har hatt det som om det skulle være ulovlig nærmest, og da å ha et lovlig og et nærmest ulovlig flagg sammen, er noe som er en tankevekker samfunnet kan ha som flagg.

- Ja, det er sant, sa Sann. - Det er noe å tenke litt på, så kanskje vi skulle også ha satt sammen et emne til et nytt religiøst møte om flaggene?

- Ja, det kan vi vurdere, sa Blodend.

Etter at de hadde spist så måtte Blodend og Sann gå videre til et religiøst møte. Emnet skulle være religion og litteratur. De ankom møtet litt før klokken åtte, og hilste på de to representantene som skulle være med utenfor bygningen.

- God dag, sa Blodend.

- God dag, sa den ene representanten.

- Det er en ære at dere hadde muligheten til å komme idag, sa Blodend. - Jeg er veldig begeistret over de siste resultatene dere har hatt innenfor religionen med tanke på litteratur.

- Takk for det Blodend, sa den ene representanten.

De gikk inn på møtet og satte seg ned. Den ene representanten hadde et flagg med ett merke, og den andre representanten hadde et flagg med to merker.

- Når det gjelder dette med religion og litteratur så er det viktigste, at litteraturen er tilgjengelig på en best mulig måte, sa Blodend. - Det er grunnleggende.

- Ja, det er vi også enig i, sa representanten med flagget med ett merke på.

- Videre så kan en diskutere ulike andre faktorer, sa Blodend.

- Eksempelvis er det mange religioner som har et tekstgrunnlag, en tekst, en litteratur som er omstendelig. Eksempelvis har en stor mengde, har en bok som har en slik mengde innhold at de færreste vil velge å lese den. Her kan det komme forbedringer.

- Ja, det er jeg enig i, sa representanten med flagget med ett merke på. - Vi eksempelvis har som jeg har nevnt i media og som du bekrefter du har hørt om Blodend, begynt å revurdere vår litteratur. Vårt litterære grunnlag skal forenkles mest sannsynlig. Vi har idag et litterært grunnlag som er på hele to tusen sider, og vi har som formål å forminske sidetallet til tohundreogfemti sider.

- Ja, det står det respekt av, sa Blodend. - Kan dere fortelle litt

om hvordan dere har tenkt til det? Jeg kan ellers legge til at hovedargumentet Sann har om å skulle erstatte religionen med Seier fremfor Treenigheten er at mengden litteratur blir mindre.

- Ja, det kan jeg, sa representanten med flagget med ett merke på. - Det er nemlig slik at mange ting i litteraturen kan utelukkes. Kan fjernes. Noe kan forbedres. Noe kan skrives kortere og enklere. Her er mange ulike muligheter som vi vurderer idag.

- Det står respekt av dette, sa Blodend. - Jeg vil med glede følge dere på veien med dette arbeidet.

Møtet ble etter en stund avsluttet og Blodend var glad for å høre om prosjektet om å redusere mengden av litteratur i religionen de hadde fått besøk av.

FARE OG FLØRT

Blodend ringte så Aurelius for å oppdatere ham på det som hadde skjedd under møtet. Etter samtalen sendte Aurelius en melding til Cecilie og inviterte henne på en tur ut på byen. Han var ferdig på jobb, og hadde lyst til å se henne. Hun kunne og de avtalte å møte klokken ni.

- Hei, sa Aurelius når han møtte Cecilie i byen.

- Hei, sa Cecilie.

Det var i hovedgaten i byen. Det var begynt å skumre såvidt i været. Det skulle til å bli mørkere innen en halvtime eller noe lignende. Menneskene var glad for at kvelden skulle svale dem inn i en deilig kveld etter en vakker dag. I gaten der de møttes var det kanskje en omlag to hundre mennesker en kunne se i den store gaten alt i alt. Det var nok mange romanser der akkurat da de møttes og gikk der sammen. Kanskje noen var forelsket. Kanskje noen skulle spise en middag sammen og kanskje komme til å bli sammen og kanskje til og med noen skulle gifte seg innen en viss tid etter et møte den kvelden. Det er slik med kjærlighet at en ikke helt vet om en ikke har planlagt og det gjør ikke alle. Om en skal se på en studie av menneskene og hvordan en finner en make så er det mange ulike måter. Noen har kanskje en fremgangsmåte og prosedyre som ligger til slekten. Andre kommer kanskje på noe helt av seg selv. Andre der igjen bare lar tilfeldighetene styre, slik at det blir tilfeldig hvem en blir sammen med og danner en familie

sammen med. Kjærligheten er noe som en kan komme til å vurdere i sitt liv, og kanskje noe som kommer helt tilfeldig av kunnskap til en som tiden går og en lærer av tilfeldighetene. En kan lese bøker om kjærlighet og en kan lære av erfaring. De fleste vil nok på ett eller annet tidspunkt søke kunnskap. Aurelius skrev en gang Forelskelse og Unne, slik at han hadde på denne tiden når han ble kjent med Cecilie god kunnskap om kjærlighet.

Aurelius og Cecilie gikk inn på en restaurant og satte seg ned.

- Kanskje vi skulle ha gått på et museum eller lignende for noe underholdning? spurte Cecilie.

- Ja, kanskje det, sa Aurelius. - Er det noe som er åpent så sent tenker jeg umiddelbart. Jeg lurar på om der er et museum av de moderne, som er åpent nå faktisk. Jeg lurar på om det stenger først elleve i den delen som er mest for de yngre. Vil du at vi skal ta en tur dertil?

- Ja, det kan vi gjøre, men vi kan først få oss noe å drikke her, sa Cecilie.

- Da gjør vi det, sa Aurelius.

- De satte seg ned ved et bord og bestilte noe å drikke. Når en først samler seg for å snakke sammen, eller da bare være sammen, sa er det slik at det kan komme til å skje mange ting som ikke er forventet.

Like når de hadde fått drikken og drukket litt av glassene, så kom Miningfaithsin og Blomhat på kloss hold utenfor vinduene en del meter bak dem.

- Hva i helvete! skrek Blomhat.

Aurelius hørte så vidt med en slik lyd som minner om en boble inne i restauranten Blomhat utenfor, og la merke til at det stod noen utenfor.

- Ikke dra deg bortover her og skrik, sa Miningfaithsin. - Bare se til å ikke vær deg selv nok om du er sint!

- Nei, sa Blomhat.

Akkurat i den krangelen som de hadde så la de merke til Aurelius inne på restauranten, og stilte seg opp i vinduet.

- Se der sitter han! sa Blomhat høyt. - Aurelius!

Aurelius hørte det på innsiden. Miningfaithsin og Blomhat begynte så å banke på ruten. Da reagerte Cecilie litt ved å se på Aurelius som fortalte hva han så utenfor vinduet, og han kontaktet

så bartenderen i restauranten. Det ble litt ubehagelig, men vaktene kom etter en kort stund og kastet Miningfaithsin og Blomhat vekk.

De reiste så på museet etter at de hadde drukket drikken og snakket litt sammen.

Det ble en veldig fin stund sammen på museet, og de kom litt nærmere hverandre under den opplevelsen. De interesserte seg for kunst begge to og det ble en tid hvor de lærte litt mer om hverandre, kom litt tettere hverandre og ble mer glad i hverandre.

Etter at de hadde vært på museet spurte Aurelius om Cecilie ville være med hjem for noen glass med alkohol. Han hadde mye god drikke fra mange ulike steder i verden og fortalte om noen typer av alkohol som han ville vise henne.

De satt en stund hjemme i stuen hans, så klokken nærmet seg tolv. Like etter det ble Cecilie kjørt hjem av sjåføren til Aurelius.

Aurelius satt igjen i stuen alene og tenkte. Han savnet Cecilie litt faktisk, da det hadde vært en så sterk og fin stund de hadde sammen. Han kom til å tenke litt på alkohol. Han hadde nemlig en slik regel for tiden at han egentlig ikke drakk. Bare drakk litt alkohol en sjelden gang om det var noe spesielt, og da et lite kvantum. Han fant ut at han skulle etablere et nytt religiøst møte der alkohol var emnet.

ALKOHOL OG SØLIBATI

Morgenen etter skulle Aurelius, Blodend og Sann på to religiøse møter. Klokken var ni om morgenen og emnet for det første møtet var alkohol som han hadde bestemt kvelden før. Han fikk samlet to representanter til møtet allerede tidlig om morgenen da de var i byen og hadde mulighet til å stille til møte. Den ene representanten skulle ha et hvitt og gult flagg, og den andre representanten skulle ha et hvitt flagg med et merke på.

Aurelius, Blodend og Sann ankom bygningen der hvor møtet skulle være litt før klokken ni. Det ble en kortere samtale med representantene utenfor bygningen:

- God morgen, sa Aurelius.

- God morgen, sa representanten som skulle ha et hvitt og gult flagg på møtet.

- Det er en fin morgen, og jeg har sett frem til å møte dere, sa Aurelius. - Fint at dere hadde mulighet til å stille på så kort varsel. La oss gå inn.

De gikk inn på møterommet og satte seg ned og forberedte seg.

- Det er slik at møtet angår alkohol, sa Aurelius. - Det er spesielt to religioner som nettopp dere er representanter for som har en spesiell holdning til alkohol. Og deres religioner har en spesiell holdning til alkohol som er forskjellig. Etter det jeg vet er den motsatt. Den ene religionen aksepterer konsum av alkohol og da en stor mengde, samtidig som at den andre religionen ikke aksepterer alkohol på samme måte. Det kan gjerne dere presisere. Når det gjelder vår tro, så er det slik at det vil være aksept for alkohol, men det er klart at det vil først og fremst være de beste reglene som er interessant. Den beste formen for bruk av alkohol. Det er det som er det vesentlige med vår tro, og det kan jeg si at vil også gjelde politikken.

Aurelius kom såvidt til å tenke på dette med valget hans om å drikke litt alkohol dagen før, og fikk som om en liten lyst til å nevne dette som et eksempel, men han tok seg sammen og valgte å ikke si noe om det. Det var tross alt et religiøst møte og det var klart at det hadde ikke vært noe passelig og egnet å trekke frem dette som skjedde igår med alkohol fremfor representantene, Blodend og Sann under et slikt møte.

- Takk for en god innledning, sa representanten med det gule og hvite flagget. - Det er slik at i vår religion skal en absolutt ikke konsumere alkohol. Det er ikke akseptert. Det skaper konflikter. Vi ser av erfaring at menneskene ikke er rasjonelle under påvirkning, og slike årsaker er nok årsakene til at vi ikke konsumerer alkohol i vår religion.

Den andre representanten tok over:

- Når det gjelder vår religion, så er det helt klart akseptert å konsumere alkohol. Selv om et menneske skulle komme til å bli beruset, så er det slik at en ikke kan påstå at en skal måtte hindre mennesket sin frihet. Det er klart om en skal se at det er problemer over tid og gjentakende så ville en kunne komme med begrensninger, men det er klart at en vil se at mennesket er fritt, det har lov til å konsumere alkohol og religionen tillater det. Det

er akseptert av religionen vår.

- Dette er opplysende å ha fått en uttalelse fra dere representanter for deres religioner om, sa Aurelius. - Det er klart at om en skal finne de beste lovene for alkohol som vi skal, og satser på å utvikle både i forhold til politikken, men også kunne forme inn i vår religion som fremdeles er en religion som skal formes i det endelige ved et tidspunkt inn i fremtiden, og som ellers etter all sannsynlighet skal kunne bli perfektionert over tid sammen med politikken og lovene, så er det slik at det er en rikdom å ha fått en uttalelse fra dere til dette arbeidet. Jeg vil også gjenta at det var en ære at dere kunne stille så tidlig til et møte og med en så kort varsel.

Aurelius, Blodend og Sann tok farvel med de to representantene og skulle videre på et neste møte. Her skulle det diskuteres en spesiell form for ondskap og sykdom som Miningfaithsin og Blomhat ble påstått å ha, og som Frode Synd og Tid-Bagatell som nå var død også ble påstått å ha hatt.

De ankom møtet litt før klokken elleve, og emnet var for møtet en form for sykdom eller da ondskap som fører til at den onde velger å late som om den er sin egen fiende, og videre får mange suicidale trekk. Den ene representanten som skulle være med på møtet skulle ha et blått flagg, den andre skulle ha et flagg med fargene hvit og gul, og den tredje skulle ha et hvitt flagg.

Alle kom inn på møterommet presist klokken elleve, og satte seg ned. De hilste på hverandre, og gjorde seg klar til møtet. Aurelius begynte:

- Når det gjelder slike med denne ondskapen, sykdommen som vi skal ha som emne idag, så er det slik at vi har hatt spesielt fire slike i byen, sa Aurelius. - Navnene er Frode Synd, Thomas Miningfaithsin, U. Tid-Bagatell og Johannes Blomhat, men to av disse er nå døde. Det er kun Miningfaithsin og Blomhat som er gjenlevende. De er i samfunnet og er ofte på let etter å skulle havne i media og lignende slike ting, så det å snakke om disse skulle ikke være noe problem. I alle fall ikke å nevne dem her. Det er klart et problem som kan ha rammet flere i byen, men det er i alle fall de mest kjente med denne ondskap og sykdom. Det har laget seg en liten gruppe. De har også i tillegg til det fellestrekk å være ond, være suicidal, og late som om de er sin

egen fiende, det trekk at de forsøker å stjele fra sin egen fiende. Så det er fire hovedtrekk.

Det ble alvorlig blant de på møterommet. Etter at Aurelius hadde snakket, så ble alle litt betenkt. Det er klart at et slikt emne er alvorlig, og at en slik ondskap og sykdom så sjelden som den er er noe som ofte setter inn på de alvorligste emner i verden. En kommer inn på lidelse, tortur, død, og lignende emner også. Ikke bare selve forsøkene på stjeling, drap, ondskap og det å late som en er sin egen fiende. Så det er viktig å av og til bearbeide og ta ting seriøst og høytidelig.

- Det er slik at når det gjelder vår religion, så vil jeg ikke nevne så mye om dette emnet, sa representanten med det blå flagget. - I vår religion, så snakker vi selvsagt om ondskap, om det å utføre synd og den straff en kan komme til å få, men vi har ikke med så mange presiseringer om akkurat denne formen for sykdom eller da ondskap.

- Jeg kan da komme med min innledning, sa representanten med det hvite og gule flagget. - Vi har en helt konkret situasjon som eksempel på dette emnet. Det hadde seg nemlig slik at i et område vi engang styrte, fikk seg en ny religion basert på dette emnet. Om ikke direkte det samme emnet, så i alle fall en spesiell variant av dette emnet. En overraskende, og veldig bemerkelsesverdig hendelse. Det skjedde nemlig at en som hadde mange av de samme fellestrekk som er nevnt for møtet kom til å bli enten myrdet eller ta selvmord, og det i en situasjon hvor stjeling var nærværende, hvor dette med ondskap, smerte, tortur, straff og så videre var nærværende, og hvor dette med å late som om en er noen andre, eller da i det hele tatt påstå at en er en spesiell type leder som er kjent var tilstedeværende. Det var i det hele tatt mange fenomener, hendelser og engasjement som i situasjonen lignet en slik situasjon der emnet kan påstås å være aktuelt å trekke frem. Derfor er det mange som gjør det. Det er klart også samtidig en del trekk om at vi fra vår side skapte en tosidig situasjon. Det skjedde to slike situasjoner på samme tid, der vi og et annet folk på en måte begge to ble dommerne til den som døde.

Møtet varte en stund til, og de avsluttet møtet etter at alle hadde sagt sitt. Når det videre ble slik at de skulle ta farvel, så

hadde de en kort samtale utenfor bygningen i det fine været utenfor sammen med en del oppstyr rundt dem som journalister, fans og lignende aktivitet og liv.

OVER OG UNDER

Så var det oppstyr i hovedgaten i byen. Johannes Blomhat hadde fått problemer med at Aurelius og Cecilie av og til var sammen.

- I helvete, så skal du være om ikke dette blir en ordning på! skrek Johannes Blomhat.

Mange reagerte, men det var kun Thomas Miningfaithsin, som hørte på hva han sa.

- Ikke tenk på det, tror jeg, fordi vi har for mye å gjøre, sa Miningfaithsin.

- Ikke tenk på det!? sa Johannes Blomhat høyt. - Det er jo kanskje kjærlighet. Det er kanskje slik at de blir sammen som samboere eller kjæresten og ikke bare er sammen av og til på restaurant for å spise og sånn. Vi så jo dem her hin dagen, og det er jo klart at det kan være noe. Så du ikke hvor vakker Cecilie var da? Hun var skikkelig vakker og Aurelius satt der og slesket seg med kjærlighet. Nei, vi må gjøre noe!

- Hva skal du gjøre da? spurte Miningfaithsin. - Skal du sette røde flagg etter dem kanskje? Jeg vet ikke om jeg orker.

- Orker!? sa Blomhat. - Vi har jo Unne å tenke på nå, og der er jo du som egentlig med du også. For om jeg skal være suicidal så skal vel du også være det!

- Jeg vet faktisk ikke helt Blomhat, sa Miningfaithsin. - Jeg ser at du har så innerst i helvete mye suicidalt på gang, og jeg vet ikke om jeg vil faktisk. Jeg lurer på om jeg bare skal snu meg om til det blå og ikke det røde til og med da det røde kanskje i denne situasjonen kunne ha noen form for forbindelse til deg.

- Skal du svikte meg!? skrek Johannes Blomhat så høyt han kunne så det kunne høres i hele hovedgaten.

Miningfaithsin svarte ikke på en stund, da han ble betenksom.

- Så, sa Miningfaithsin. - Du har altså tullet med en tidligere romanse av Aurelius som han skrev om i Forelskelse, og så holder du nå på med Unne som du nylig har begynt med og som har å gjøre med at du må holde på med noe suicidalt i åtte og et halvt

år i strekk og dumme deg ut like før du faktisk går igang med selvmordet. Slik altså at det ikke blir et reelt selvmord.

- Ja, det stemmer, sa Johannes Blomhat. - Jeg må ha likevekt.

- Da kan du vel ikke ha lyst til å tulle med en mulig ny romanse av Aurelius? spurte Miningfaithsin.

- Jeg har allerede så mye å tenke på angående ulike bygninger, og flagg, og ulike symboler og vann og områder og ulike forbindelser at jeg tror jeg har nok bare med det, sa Johannes Blomhat.

- Ja, jeg tror kanskje det, sa Miningfaithsin. - Men ett spørsmål til har jeg til deg. Om, du hadde vært ferdig med det å tulle med Unne, ville du da valgt å tulle med Aurelius og Cecilie og det de har sammen nå?

- Nei, det har jeg ikke helt bestemt meg for, sa Johannes Blomhat. - Bare vent litt.

- Hva er det? spurte Miningfaithsin.

- Jeg må bare tenke på noe, sa Blomhat. - Det er noen ting jeg må tenke på.

Johannes Blomhat løp nedover en vei ut fra hovedgaten og så ut til å hoppe og legge seg ned på bakken for å lete etter noe eller sånn, og som om ut i luften så gjorde han en bevegelse, og så kom han tilbake.

- Hva var det? spurte Miningfaithsin.

- Ingenting, sa Blomhat. - Jeg bare tenkte på et flagg, og ordnet slik at flagget var en millimeter unna et symbol jeg hater slik at akkurat i den stillingen så er det litt mindre hatefullt å tenke på Unne, og så laget jeg en plan om å ta et selvmord uten å lykkes med det litt senere idag.

- Du har mye å tenke på Blomhat, sa Miningfaithsin.

De ble litt stille, og så etter noen sekunder så ropte dem begge så høyt de kunne i to sekunder.

- Det var et kjekt rop, sa Blomhat.

- Ja det var det, sa Miningfaithsin.

- Nei, jeg tror jeg bestemmer meg for å ikke orke å tulle med kjærligheten til Aurelius og Cecilie, jeg, sa Johannes Blomhat. - Jeg har så mye å gjøre med det å tulle med Unne, at du aner det ikke altså. Åtte og et halvt år igjen. Ellers blir alt skjævt. Så jeg får jobbe.

- Ja, det tror jeg du gjør rett i, sa Miningfaithsin. - For om du skal gå med et så skjevt hode som du har begynt med i en lenger periode vet jeg ikke om jeg vil være med deg. Drittsekk.

- Drittsekk? spurte Johannes Blomhat.

Miningfaithsin svarte ikke.

Kjærlighet er noe som en ikke tuller med. Det å tulle med kjærlighet er noe som en aldri egentlig hører om. Så denne historien med Johannes Blomhat var sjelden. Og det er klart at han har mye imot seg. Kjærligheten er som om en sommervind en deilig sommerdag der en ikke helt vet hvor en skal fordi en har så mange muligheter, men der i alle fall ett mål er klart og det er å ha det kjekt sammen. Det å skulle streve mot en slik deilig og sterk kraft, er noe som få orker. Kjærlighet er kjærlighet. Det gode er det gode, og det beste er det beste. Kjærlighet er noe en ikke tuller med.

DE FREMMEDES UTKASTELSE

Det var under en tale. Alle de fremmede som hadde kommet med ulike sjenerende og krigerske holdninger mot folket i byen fikk panikk. De innså under talen brått alle sammen at de faktisk var ekstremt ond. At de bare tenkte på ondskap. Være ond, være rølp, være stygg, være som om en skjødesløs vind i byen. Brått ble de stille. De tenkte seg om. De innså at den følelsen av å være ond som taleren viste dem ved å skille de gode fra de onde, og få publikum til å innse hvordan det er å være ond, skjødesløs, lovløs, kriminell, var uønsket. De innså at de var slik. De var ond. Og de innså at slik kan en ikke være. De sa at de hadde hatt en ond rus som de nå ville ut av.

Videre fortalte taleren om et emne som hadde med befolkningen i byen å gjøre. Det var nemlig slik at ifølge Treenigheten så var folket delt inn i to ulike grupper. Dette var ikke, og da absolutt ikke for å være en slik fare at folket skulle krige mot hverandre, men det viktigste poenget var at folket skulle ha et godt forsvar utenfra. Altså eksternt om det fantes noen som kriget imot folket, så ville de bli forvirret av at folket nettopp hadde to grupperinger innbyrdes som nærmest spilte en krig. Hadde sine motstridende holdninger, og hadde en del krangel og

en del diskusjon, men var kultivert, slik at de ikke gjorde det for å være på ekte stridende mot hverandre. Det for at om det skulle komme en vind av ondskap utenfra, så ble vinden delt i to deler, og deretter svekket til ingenting ved at de to motstridende folkegruppene sin tosidighet internt utførte dette automatisk. Slik var planen og slik var formålet, og slik var det at målet med dette var å skape fred ikke krig.

Tatt i betraktning de fremmede i byen, så var det ekte krigere mange av dem som utførte hærværk og elendighet i byen. De hadde nå oppdaget sine problemer og ville ut. Men det var også et annet problem taleren i hovedgaten ville ha frem. Det var at de som kranglet internt i byen som var av folket selv, og ikke fremmede måtte lære seg en lekse. Av de gruppene som var delt i to, så var der noen som hadde begynt å krige på virkelig. Hadde kastet stein mot andre i befolkningen. Begynt å krige mot andre i befolkningen, begynt å stjele fra andre i befolkningen. Og andre krigerske utfoldelser som de hadde begynt med. Dette er en skam for folket sa taleren. Dette er viktig å få gjort noe med. For ikke bare blir folket svekket av dette, men vi blir svakere mot eksterne grupper. Bare forleden dag sa taleren var det eksempel på at en ekstern angrep en av gatene i byen, og en mann fra en av gruppene slo samtidig til en annen mann fra den andre gruppen og kriget ordentlig mot flere i folket i gaten. Det resulterte i at den eksterne makt som angrep gaten fikk en slags dobbel seier. Folket der ble svekket av seg selv og den fremmede som gikk til angrep kom seg til og tok til og med å begynte på etablering av en ny slags kriminell gjeng. De ble heldigvis tatt for dette ganske så raskt etterpå. Men lærepengen i denne situasjonen er at om de to gruppene hadde fungert ordentlig så hadde kanskje den som slo den andre i folket, selv kunne sett og innsett faren og bare ved å eksistere som de ulike grupperingene de kom fra, så kunne den fremmede bli redd for hvem han skulle være med, bli videre usikker og så bare forlatt hele kampen. Slik kunne det gått, men slik gikk det ikke.

Litt utover i talen til den tilfeldige taleren som hadde stilt seg opp i hovedgaten i byen, kom han med litt andre utspill også. Men det som kanskje ble det mest interessante ble at en av de fremmede i byen ble sur, og skrek ut i folkemassen, og også til

taleren:

- Vi er faktisk som om en klovn! skrek den fremmede.

Det kom en liten sum av lyd fra publikum, men ingen spurte den fremmede om noe spesielt.

- Vi er så ond at vi føler oss som en klovn! skrek den fremmede igjen, og begynte å komme litt på gråten av egen ondskap. - Vi skulle aldri kommet hertil!

Taleren fikk akkurat med seg det som der ble sagt, og sa i høytaleren til hele publikum:

- Nei, da kunne dere jo bare ha reist deres vei, langt ut av byen!

Det var bemerkelsesverdig hvor sterkt det uttrykket skulle komme til å bli. En journalist hadde fått tatt bilde akkurat i det samme som taleren sa de ordene, og han tok også bilde av folkemassen fremfor han som inneholdt mange fremmede. Bare dagen etter så hadde alle fremmede reist fra byen. Det hadde blitt så mye opprør og usikkerhet i befolkningen, at som ild i gress så hadde nyheten om at de fremmede som hadde kommet for å krige mot befolkningen, nådd frem til hele befolkningen når det gjaldt de fremmede i befolkningen. Videre så var det slik at det ble i løpet av natten sendt ut propaganda fra de fremmede som eksisterte i byen som plakater, beskjeder, og lignende rundt omkring og hengt opp, slik at alle skulle få med seg nyheten. Det var nettopp frykt som var det endelige punktet for at de fremmede angret seg så mye at de skulle komme til å flykte fra byen. De hadde jo hørt om Frode Synd, og U. Tid-Bagatell som var noen andre onde som hadde dødd og blitt drept, så det oppstod en mengde spørsmål og frykt i forhold til dette å være ond, og når storparten av alle de fremmede hadde vært samlet i byens hovedgate og følt virkelig på kroppen og i sjelen, at de hadde vært ond og fortjente straff, så ble det oppstått en vilje til å flykte. Frykt. Redsel. Mørkt.

Utover formiddagen dagen etter at taleren hadde talt, og ikke minst kommet med den setningen som skulle komme til å bli legendarisk i sammenheng som gjaldt byer og fjerning av onder som hadde kommet fra fremmede strøk for å ødelegge, så var alle fremmede reist. De hadde reist, flyktet, forlatt sine hjem alle sammen. Mengden var ganske stor, men folket generelt i byen kunne ikke merke det på det generelle folketallet da det var så

mye høyere.

Det var etter denne hendelsen der hvor alle fremmede som hadde kommet for å krige mot folket i byen hadde forlatt byen, kun to mennesker i byen som ble omtalt som onde, og det var Thomas Miningfaithsin og Johannes Blomhat. Det skulle de komme til å merke på seg, da de var nå temmelig alene i byen blant gode mennesker som altså eneste to onde mennesker.

HARMONI OG SPØRSMÅL

Det var i hovedgaten litt senere på dagen etter at ryktene hadde kommet om at alle fremmede i byen hadde flyktet, at det satt noen ferierende på en restaurant og satt og så på folket. De kom inn på emnet om gode mennesker og folk, og de så hvor godt folket virket sammen og sa at dette kunne kanskje være et av de beste folk blant alle godtfolk i verden i denne byen så fint de hadde det og hvor godt alle virket sammen. De kunne se det på folket at alle hadde sine virksomheter og at alle var hyggelige med hverandre.

Etter en stund når de ferierende hadde spist middagen og var kommet til desserten, så smalt det litt borte i den ene siden av gaten, og de la merke til Thomas Miningfaithsin og Johannes Blomhat som kom løpende.

- Hva i helvete! skrek Blomhat.

- Jeg vet ikke hva du snakket om, sa Miningfaithsin. - Jeg bare kom bort i en kasse så det smalt.

- Ja, men det er klart at du har det med å gjøre om å ha med tro å gjøre selv om du er ond som du er, sa Johannes Blomhat.

- Når det gjaldt en spesiell situasjon så skal jeg nevne litt om det for deg, sa Miningfaithsin.

- Hvilken situasjon? spurte Blomhat.

- Du vet den gangen det var en orkan av romanse i byen og et par giftet seg til slutt i hovedgaten i byen og vi laget til noe ondt som en parallell til situasjonen for å slippe å synes det var så godt det som skjedde i den romansen, sa Miningfaithsin.

- Ja, det ja, sa Blomhat. - At vi latet som om vi visste hva de holdt på med, og tok noen bilder og lignet de litt for å dra de litt inn i ondskapen?

- Ja, nettopp, sa Miningfaithsin. - Vi drog hele romansen inn i

ondskapen ved å gjøre litt lignende finurligheter som de gjorde ved det gode. Vi tok jo blant annet å skrev en del falske nyheter, og så tok vi noen bilder av en liten åskam, når de gikk en tur på fjellet og slike ting, og slo alt sammen og laget en liten sak om det. En ond sak om en ond romanse, slik at ikke alle så på det paret.

De ble stående å snakke litt fremfor der hvor de ferierende satt å så på folket. De ferierende reagerte etterhvert når de så de to onde personene som Miningfaithsin og Johannes Blomhat var, midt iblant alle de gode i byen som hele byens befolkning nå var.

- Se på de to der som kom fra der det smalt, sa den ene ferierende.

- De ser så ekkel, skitten og ond ut at jeg begynner å lure på om noe har skjedd med byen, sa den andre ferierende.

En kelner hørte akkurat på det som de ferierende sa, og kom byens befolkning til unnsetning:

- Jeg har lyst til å meddele at etter det som ryktene tilsier det på radioen idag, så er det faktisk kun de to personene der igjen i byen som er ond.

- Ja vel, da så, sa den ene ferierende. - Tusen takk for opplysningen. Det var hyggelig at du sa. Jeg håper de ikke får gjøre noe ondt mot oss eller andre i byen!

- Nei, jeg skal følge litt med jeg, sa kelneren.

Det var en sterk og tøff kelner.

Miningfaithsin og Blomhat fortsatte praten:

- Ja, det kan du si i helvete, sa Blomhat og slo litt i den ene vegg som var der hvor de snakket og freste litt. - Vet du hva? Jeg skal faktisk aldri ha noe mer med de dere kunnskapene dine om å være ond mot tro og sånt som du forsøker å være mot Treenigheten og Seier. Det vil jeg ikke blande meg i. Nei. Orker ikke. Jeg skal være ond mot kjærlighet og ond mot Forelskelse og Unne. Forstår du?

- Ja jeg forstår, sa Miningfaithsin. - Vi har nå noe felles du og jeg. Vi er ond. Ond. Men vi skal altså ikke ha noe mer å gjøre med hverandre når det gjelder den faglige tilnærmingen til ondskap.

- Nei, sa Johannes Blomhat. - Det kan du glemme. Så alt vi gjorde sammen også, i den situasjonen der når vi laget ondskap til romansen til det paret som giftet seg i hovedgaten, det skal vi

også ødelegge alt sammen. Vi kan jo ikke ha noe felles i medium, når vi skal være atskilt faglig sett.

- Ja, det kan vi gjøre, sa Miningfaithsin.

De gikk hjem til hverandre og hentet alt de hadde av litteratur, bilder og så videre, og så gikk de til en benk ikke så langt unna der de bodde, og så begynte de å rive fra hverandre alt som var på en måte både ondskap om kjærlighet og ondskap om tro. De satt igjen litt utover ettermiddagen med to hauger med papir der den ene handlet kun om kjærlighet og den andre kun om tro.

ANERKJENT RELIGION

Aurelius satt hjemme på kontoret da han fikk nyheten om at religionen han og kollegene jobbet med ble anerkjent av flere religioner. Han hadde nemlig sendt ut brev til de ulike religionene i verden om å ta en vurdering på om de ville komme med en tilbakemelding på om de aksepterte religionen de hadde som en egen religion. Det hadde vært ganske mange møter og messer og kontakt med ulike religiøse, ulike religioner og ulike representanter fra ulike religioner, slik at det skulle være mange grunnlag å bygge en slik vurdering på etter å ha blitt kjent med Aurelius og hans kolleger på den måten.

Han fikk hele tre av de store religionene i verden med seg, og en rekke mindre religioner hadde også anerkjent Aurelius sin religion for å være nettopp en religion. Det ble slik i det følgende fra disse tilbakemeldingene at Aurelius inviterte Nobili, Nysølv, Blodend og Sann, til et møte ved møterommet klokken ni. Han ville meddele alle det som var blitt kjent. De kunne stille alle sammen, og han ville også bruke møtet til å oppdatere alle på hvordan de skulle gå frem for å få religionen inn i loven slik som de nå anså situasjonen som at var realistisk og fornuftig, rasjonelt.

De ankom møterommet litt før klokken ni og satte seg ned. Aurelius skulle åpne møtet.

- God morgen alle sammen, sa Aurelius. - Jeg har en stor nyhet å fortelle dere.

Han fortalte så nyheten om religionene som hadde akseptert hans religion, og videre så fortalte han dem hvordan alt skulle integreres i loven og fortalte om de viktigste tingene som gjaldt

religionen på nåværende tidspunkt. Det mest utfordrende spørsmålet var hvordan forholdet mellom religionen og Treenigheten skulle være. Det var nemlig slik at litteraturen til religionen var bestemt til å være Treenigheten inkludert Seier som avsluttende litteratur, og i tillegg så skulle den litteraturen fases ut over tid og forenes på den siden av moralen til Lederen mot det onde. Lederen skulle så bli det litterære grunnlaget da en gang inn i fremtiden både for politikken og religionen. Dette var noe som de anså som å være veldig praktisk på grunn av hvilken utstrekning Treenigheten hadde i samfunnet idag. Forholdet til Treenigheten og de folkegruppene som byen hadde med tanke på de som var delt i to var jo forent, og når religionen til Aurelius og kollegene skulle ta med en videreutvikling og avslutning, så måtte det lages noen forordninger på hvordan de skulle sørge for å kunne kommunisere og ha ulik kontakt med de som hadde Treenigheten som religion uansett midlertidig en stund innover i fremtiden.

Videre oppdaterte Aurelius kollegene på alt annet som hadde med religionen å gjøre som det viktigste. Det nye som Aurelius skulle presentere ved møtet var en ny type forsamlingshus for religionen. Aurelius hadde også en tanke om flere ulike typer forsamlingshus til religionen, men det var noe religionen kunne oppdatere ved et senere tidspunkt. Først og fremst så var det det nye forsamlingshuset som han skulle nevne en nyhet om for kollegene ved møtet som var det viktigste på nåværende tidspunkt:

- Vi skal idag legge grunnsteinen for det første bygget av våre nye forsamlingshus, sa Aurelius. - Etter møtet så reiser vi til stedet i byen der hvor det skal bygges, og så lagrer vi litt informasjon om situasjonen for fremtiden og avslutter med en tur for å spise sammen for å feire anledningen. Jeg har funnet en eiendom som passer, og dere kan være glad for den eiendommen fordi det er en av de fineste eiendommene jeg fant til formålet. Det er ganske sentralt den ligger, og vi kunne ikke ha fått en finere eiendom enn den.

- Veldig bra, sa Blodend. - Det var slik at gjerne kunne du ha nevnt om dette med eiendom for forsamlingshuset på et litt tidligere stadie om du ville ha hjelp til det, men dette er en veldig

god nyhet som jeg er glad for at du meddeler under dette møtet. Jeg kan også oppdatere dere på dette med loven angående religioner. Alt skal være i orden nå for at vi skal kunne etablere religionen i loven.

- Ja, jeg har allerede gjort klart alt av materiell og dokumentasjon, og har etter møtet tenkt å sende inn en søknad om å bli en av religionene i byen, sa Aurelius. - Det er slik at det er allerede forberedt angående myndighetene, slik at allerede når søknaden kommer inn, så vil vi få den akseptert såfremt at alt var likt som det jeg foreslo til myndighetene om religionen ved et møte. Så allerede nå etter møtet når jeg sender inn søknaden om alle dere er enig, så kan vi anse religionen som å være aktiv i byen i alle fall indirekte inntil vi får svar på søknaden direkte.

- Veldig godt, sa Blodend.

- Dette er en stor nyhet som jeg tror media også vil være interessert i, sa Nysølv.

- Ja, etter at vi har lagt grunnsteinen ved eiendommen som vi skal gjøre etterpå, så er det gjort klart for et intervju med media ikke så langt fra eiendommen, der de av dere som vil være med kan være med, sa Aurelius. - Det kan også nevnes at det kommer en rekke kjente og mindre kjente tilhengere og publikum som vil oppleve situasjonen når vi legger grunnsteinen ned på eiendommen.

GRAV OG NAVN

Johannes Blomhat døde tidligere på dagen. Og de hadde allerede satt opp navnet hans på en liste over døde. På en merkelig måte skulle navnet komme til å endre seg. Endre seg til navnet til Gudleik Aurelius. Thomas Miningfaithsin hadde nemlig lurt seg inn i bygningen der hvor de jobbet med det å forberede liket til Johannes Blomhat, og hadde funnet listen over navn og endret navnet til Johannes Blomhat til navnet til Gudleik Aurelius. Og ingen merket det.

Det var en absurd og merkelig oppførsel. Aldri før hadde det skjedd noe sted at noen hadde omgjort et slikt navn til et annet. Når en er død så handler det om respekt, det handler om menneskene, det handler om religion, det handler om å kunne

bevise hvem en er også etter døden og det handler om vakre ting som å gjøre det som har med liv og død til noe mer for menneskene. Så handlingen kom til å bli skjebnesvanger for Miningfaithsin. Ingen visste om det. Absolutt ingen. Og det var eneste han som visste om dette, og derfor så skulle han komme til å forbli falsk blant menneskene i byen så lenge han enn skulle leve selv.

Miningfaithsin gikk ut av bygningen der Blomhat sitt lik var, og der han hadde lurt seg til for å endre på navnet. Han gikk ut i byen og ut til hovedgaten. Han satte seg ned på en benk. Og begynte å tenke på døden til Johannes Blomhat.

Blomhat hadde tidligere på dagen vært ute i en båt i havet utenfor byen. Der hadde det vært omlag fem menn i tillegg til Johannes Blomhat. De hadde ikke snakket sammen. Altså så hadde ikke de fem mennene snakket med Blomhat. Han hadde sittet alene helt nede i båten i det fine været og svettet da det var så varmt helt nederst i båten i en gammel sal som før hadde vært en restaurant, men nå var nedlagt. Det var også varmt der, og Blomhat svettet litt.

Plutselig der nede så hadde han begynt å fantasere om noen spøkelser. Han så for seg som om at restauranten plutselig var full av spøkelser. Han hadde fått noen hallusinasjoner som han ikke kom til å nevne de andre på båten. Han så for seg at det satt et spøkelse som fortalte til Blomhat at han hadde pause fra å plage en god forfatter og derfor ankom restauranten. Spøkelset var en forfatter selv, men var stygg og plaget andre forfattere. Spøkelset fortalte videre at det skulle sitte resten av sitt liv i båten og ikke plage den gode forfatteren mer som han hadde plaget tidligere, og han var delt i to deler som om at han var to stykker på samme tid. Videre kom det et annet spøkelse som latet som om det var en dirigent for tortur av en god forfatter. Spøkelset satte seg ned ikke så langt unna Blomhat, og sa at det hadde en pause fra det å plage en god forfatter slik at spøkelset var ankommet restauranten for en pause. Så kom det et tredje spøkelse som kom sammen med et fjerde og et femte. Det var tre stykker samtidig. De gikk alle sammen inn forbi der Blomhat satt, og la seg ned på gulvet og ålte seg fremover langs gulvet. Det var som om tre ålende spøkelser som om i et tress sammen. Blomhat lo faktisk litt av de tre

spøkelsene der han satt, men så ble de hysterisk sint på Blomhat og gikk til angrep på alt han var en kort stund før de roet seg ned igjen og ålte seg frem til noen sofaer på gulvet og så reiste de seg opp i sofaene. Det var også en del andre spøkelser rundt ham, men som ikke han definerte så veldig i disse hallusinasjonene han hadde.

Videre så gikk altså Johannes Blomhat opp på båtens dekk etter alle disse opplevelsene. Han tenkte at spøkelsene skulle være nede i båten og ikke komme etter ham. Det var akkurat i dette øyeblikk det skjedde noe forunderlig. Det var oppå dekk en stor ballong som lignet en raket. Den stod og vaiet på den ene siden av dekk, og plutselig så fikk Johannes Blomhat veldig lyst til å klatre på raketten. Det var sannsynligvis slik at han hadde blitt litt glemsk og rar etter opplevelsene med disse spøkelsene som han kalte dem, så han fikk et illebefinnende og begynte å klatre på denne ustadige raketten av en ballong. Når han var kommet litt opp på raketten så falt han ned på rekkverket og knuste ribbebenene og så falt han videre ned i sjøen som var noen meter nedenfor rekkverket. Her druknet han uten at noen merket seg dette, før han var død. Da tok de han opp i båten og ringte ambulanse og sykehuset i byen og fikk hjelp til å kjøre vekk den døde kroppen til Johannes Blomhat.

Miningfaithsin laget en litt ekkel bevegelse for seg selv på benken og skrek så høyt han kunne:

- Slik er det når en er død og en ikke har sjanse til å se himmelens skyer passere over en slik som jeg! skrek Miningfaithsin.

Ingen hørte ham. Så Miningfaithsin ble sittende å tenke på navnet til Johannes Blomhat. Han glemte Johannes Blomhat helt selv. Som om han ikke lenger visste hvem han var. Som om at han nesten aldri før hadde møtt ham og kjent ham. Nå var det kun navnet til Johannes Blomhat han kunne komme til å tenke på og huske. Han husket at han hadde endret på et navn. Navnet til en ved navn Johannes Blomhat som han ikke husket hvem var. Et navn han hadde byttet om til å være Gudleik Aurelius sitt navn. Han visste godt hvem Gudleik Aurelius var, så det var faktisk rart for ham når han møtte ham at han hadde skrevet at som om Gudleik Aurelius var død, når det faktisk var Johannes Blomhat

som var det. Men når han var alene så var det ikke rart. Da tenkte Miningfaithsin som om at Gudleik Aurelius var den døde og noen ved navn Johannes Blomhat var levende, men som han ikke visste hvem var. Han hadde av det hele som skjedde denne dagen fått et slikt slag eller lignende i hjernen at han ikke kunne komme til å huske hvem Johannes Blomhat var.

TILFELDIGHET OG MESTERPLAN

Miningfaithsin snudde seg så brått på benken der han satt, sa han hørte en lyd like over ham. Han la merke til Gudleik Aurelius som gikk ut på verandaen utenfor kontoret hans ved de flotte lokalene hans i byen. Miningfaithsin fikk sjokk. Han fikk helt sjokk slik at han omtrent ble løftet opp fra benken og fikk et lite panikkanfall der han så for seg alt det som hadde skjedd med endring av navn og lignende som han hadde gjort for bare kort stund siden. Han så for seg døden til Blomhat som han hadde blitt fortalt litt om og alt sammen ble et lite kaos i panikk i hans sinn der han så at han så på en han hadde for myndighetene og religionen omtalt som død, som levende. Gudleik Aurelius var for ham som om levende død.

Etter at Miningfaithsin hadde samlet seg litt så tok han seg sammen og forsøkte å skrike opp mot Gudleik Aurelius som fortsatt stod ute på verandaen og så utover byen:

- Hva er det for noe!? skrek Miningfaithsin. - Jeg har noe jeg vil si til deg om disse bøkene dine Aurelius! Det er nemlig slik at Blomhat var som om en hater som hatet så mye at han døde av det til slutt, og var mot deg, og var mot alle og var stygg og ond og hatet din kjærlighet i dine diktsamlinger. Og du kan være sikker på Aurelius, at du kan være sikker på at når det gjelder den plassen i Treenigheten som den døde har eller da den som skal være umulig å ligne på, umulig å tilnærme seg, fordi da dør en av problemer og tvil, så er det klart at Blomhat faktisk ligner litt på den plasseringen. Han er som om en blomst av hat for deg og dere gode i denne verden, som videre ligner på den plasseringen i Treenigheten. Det er som om to ulike ting. Han en hatefull blomst, og den i Treenigheten som en umulig bro. Som om en umulig blomst og en umulig bro, og den fra Treenigheten på en måte god og Blomhat på en måte ond, og ingenting skal du klare å finne ut

av og forklare menneskene fordi de forstår ingenting og er lurt til å tro at Blomhat er god.

Miningfaithsin brølte noen så høye brøl at alle i hovedgaten hørte det etter at han hadde sagt dette.

Gudleik Aurelius stod oppe på verandaen rolig og bare visste at Miningfaithsin med sine problemer hadde noen utbasuneringer nede i gaten, men hørte selvfølgelig ikke på og nøt situasjonen med å se utover byen etter den religiøse suksessen de hadde hatt tidligere på dagen. Han gjorde seg likevel klar til å eventuelt ringe vaktene i byen om Miningfaithsin skulle se ut til å gjøre noe farlig.

Miningfaithsin satte seg så ned på benken igjen og roet seg ned. Han hadde noen problemer igjen så det ut til om dette med navnene. Han hadde fått noe ut på en måte, men var veldig oppjaget og som om i en tilstand av at noe virkelig var viktig som andre ikke anså som viktig i det hele tatt. Når det gjaldt dette med navnene så var det slik at han skrek opp til Gudleik Aurelius plutselig følgende:

- Gudleik Aurelius! Gudleik Aurelius!

Og så satt han og tenkte på at han hadde skrevet det navnet dødt i registeret over alle de døde i byen, men at ingen visste om det og at ingen visste om hvem Miningfaithsin var, men noen visste nå det også, men han følte det. Videre så er det slik at når det gjaldt denne idé om at liksom Gudleik Aurelius sitt navn var dødt så angret Miningfaithsin seg litt, men visste ikke helt hva han skulle gjøre med det. Han kom ikke til å tenke på å forsøke rette opp feilen, og han skrek igjen:

- Gudleik Aurelius!

Ingen brydde seg om skrikingen og Gudleik Aurelius hørte såvidt hva det gjaldt selv, og om Miningfaithsin hadde sagt noe til ham angående dette med navnet så hadde han ikke brydd seg fordi Gudleik Aurelius var så vant til slike problemstillinger så kjent som han var. En gang var det en forfatter som hadde skrevet en hel bok i forsøk på å plage Gudleik Aurelius sin sjel som forfatteren hadde sagt det, så bare noe vås og ulovlighet fra en slik ubetydelig skikkelse ville ikke preget Gudleik Aurelius. Videre så kan en tenke seg om at om Gudleik Aurelius hadde visst om det så ville han nok ha rettet opp i feilen.

Miningfaithsin ble så litt aggressiv igjen mot befolkningen og vaktene ble tilkalt og Miningfaithsin sendt hjem.

Aurelius gikk inn på kontoret og satte seg ned, og nøt en tid for seg selv etter all suksessen som hadde vært i det siste. Han kom etter en kort stund til å tenke på Cecilie. Han fikk lyst til å møte henne og tok kontakt og inviterte henne på en middag sammen med Nobili, Nysølv, Blodend og Sann. Til den middagen som var planlagt etter at forsamlingshuset sin byggeprosess var initiert. Han sa også til henne at hun kunne ta med seg noen venninner også om hun ville det, som hadde mengden alt fra én venninne til fire, slik at det ikke i alle fall ble flere kvinner under middagen enn menn.

De møttes alle sammen så til middag ved den beste restauranten i byen. Det var Cecilie sammen med to venninner, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann. De satte seg ned på et av bordene innerst i restauranten som var et avsatt bord til store begivenheter og som alle kunne se var et spesielt bord for de beste, og de beste anledninger.

DEN GODE BESTEMMELSEN

Under måltidet så var en av kelnerne observant på hvor enormt god stemning det var på bordet der Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend, Sann, Cecilie og Cecilie sine venninner satt. De satt og nøt maten og snakket om alle slags ting som hadde med virksomheten til Aurelius og kollegene å gjøre, og det så ut som om de var i et paradisi. Kelneren lurte på om han skulle overraske dem med noe av husets mat og vin da de hadde for vane å gi det lille ekstra til de som var i en slik stemning. Kelneren vurderte sammen med sine kolleger å ikke gjøre noe for å ikke avbryte måltidet og stemningen de hadde ved bordet og gikk inn på kjøkkenet for å se om der var noe å gjøre der.

Aurelius satt og tenkte ikke på noe som helst, han satt å nøt måltidet og snakket med de ulike ved bordet. Alle ved bordet var som om i en eksistens. En tilstedeværelse av å være der. Se. Spise. Snakke. Se på hverandre. Se på ens egen tanke uten å tenke over det som om å se på verden samtidig og bare være der. De følte det. De tenkte det. De levde. Det var i suksessen og var akkurat

det som de hadde sett for seg og planlagt og jobbet så hardt for å mange år. Nå var de der. Dette var seieren. Dette var eksistensen. Dette var å være der planene ville dem, og ha gjort ferdig planene. Leve slik en vil leve. Å leve det livet som en vil leve, som helt levende som seg selv. Der var de.

Midt under middagen så begynte Aurelius å tenke på Cecilie. Hun satt da å snakket med en venninne, og Nobili snakket med Nysølv, og Blodend snakket med Sann og de to andre venninnene til Cecilie snakket med hverandre så det var bare Aurelius som ikke snakket med noen. Han begynte da å se på Cecilie. Oppleve hvem hun var samtidig som at hun ikke visste noe om det. Og han bestemte seg der og da for at han ville være sammen med henne. Bli gift med henne. Bli samboer med henne. Eller da forsøke å bli det og gjøre et forsøk. Stifte en familie med henne. Han visste bare ikke helt hvordan enda. Så han ble sittende en stund og tenke på dette før han ble avbrutt av noen andre ved bordet som sa noe til ham:

- Det er utrolig at vi har kommet så langt med virksomheten nå, sa Nysølv til Aurelius.

- Ja, du verden, sa Aurelius og tok seg litt sammen fra de tankene han hadde hatt. - Vi har faktisk gjort ferdig de tre første av de begrepene vi har jobbet med. Kunnskapen har vi fått til ved et paradigme, religionen ved nærmest som om en stille revolusjon og politikken har vi vunnet ved et av de beste valgene jeg har opplevd. Vi har gjort suksess.

Alle rundt bordet begynte på dette emnet angående suksessen de hadde hatt som virksomhet og gikk ut av alle de tankene de rundt bordet hadde.

- Jeg hadde ikke trodd at paradigmet skulle bli så suksessfullt som det har blitt, sa Nobili.

- Nei, det er virkelig en suksess, sa Nysølv. - Det finnes ikke én lærer jeg vet om som er misfornøyd.

- De aller fleste er veldig begeistret, sa Nobili. - Det er bare noen få ser det ut til som er kommet helt inn i rollen som lærer og som ikke tenker spesielt over hvor fint det er å lære fra Allting og ikke fra Mangfold.

Nysølv og noen av de andre som forstod komikken her humret litt når de tenkte på en slik god lærer.

- Endelig er det første forsamlingshuset igang med tanke på byggeprosessen, sa Sann.

- Ja, men det er faktisk litt ironisk også, når vi tenker på dette med at vi på en måte gjør religionen realistisk, sa Blodend. - Seier og Treenigheten sammen gir da i tillegg sammen med Lederen en helt egen kultur, en helt egen religion, og den religionens mest vesentlige idé som er nettopp forskjellen mellom det som er med det gode og det som er mot det onde, faller nå sammen med konstruksjonen i forsamlingshuset.

- Ja, det er sant, sa Sann. - Det er slik det nærmest er med lovlige religioner som har forsamlingshus. Det er som om realiteten da møter idéene.

- Alt er nesten ferdig, sa Gudleik Aurelius. - Vi har nådd målene. Vi er der som vi skulle komme. Dette måltidet er fantastisk å være med på og være en del av. Det å være blant dere nå er suksess. Det er suksess og det er det gode.

Alle rundt bordet ble litt tankefull når de innså det at de hadde gjort suksess på nærmest alle felt de hadde begynt på.

- Nå er det egentlig bare å markere kjærlighet igjen i virksomheten vår med tanke på utvikling, sa Nobili. - De fire begrepene som er kunnskap, religion, politikk og kjærlighet, er nesten ferdig. Kunnskap, religion og politikk har vi mestret. Utført slik vi skulle etter planen. Nå er det bare kjærlighet igjen.

Når Gudleik Aurelius hørte det og tenkte på det som han tenkte litt tidligere under måltidet om Cecilie, så så han mot Cecilie, og tenkte på hvor åndelig, guddommelig, høytidelig og treffende, passende, tankene hans om kjærlighet med Cecilie var. Han visste noe som ingen andre rundt bordet visste, og så at i tillegg til bøkene Forelskelse og Unne som kanskje kom til å bli markert med noe i byen, så var det kjærligheten med Cecilie som etter all sannsynlighet kunne komme til å bli denne seieren i kjærlighet. En suksess og historie for folket i byen å tenke på. Lære av. Se og oppleve. Kjærlighet.

TIDENES HATT

Miningfaithsin var i byen samtidig som at Aurelius feiret med sine på restauranten. Han leitet etter en ny hatt. Han ville ha seg

noe på hodet. Han hadde ikke tenkt så lenge på det å få seg et hodeplagg, men han var veldig bestemt på å få seg det etter et mindre innfall han hadde i hjemmet sitt like før. Han skvatt opp fra sofaen plutselig og bestemte seg for å kjøpe seg en hatt.

- Hva i helvete! skrek Miningfaithsin til en av butikkmedarbeiderne i en av butikkene i byen med et stort utvalg hatter.

De svarte ham ikke, men tilkalte vaktene, slik at han ble kastet ut av butikken. Da brølte han et skrik utenfor butikken, der han avsluttet med en pipelyd som var meningen at alle som ikke hørte bassen skulle høre da det var en diskant mente han. Så gikk han videre for å lete etter flere butikker for hatter. Og til slutt fant han en butikk for hatter ikke så langt fra enden av hovedgaten i byen et sted han faktisk aldri hadde vært før. Han gikk inn i butikken.

- Ikke si til meg annet enn ordet hatt, sa Miningfaithsin til den i kassen. - Ikke. Det betyr to ikke som betyr ja. Så si meg ordet hatt og hvor.

- Hva mener du? spurte butikkmedarbeideren i kassen.

Til slutt så fant han en hatt som han absolutt ikke likte med det første, men som han etter å ha mislikt en annen hatt speilet mot sin indre sjels kraft av motsetninger slik at han likte den likevel i en opphetet situasjon i butikken der slik at han kjøpte den på impuls.

Han gikk stolt ut av butikken etterpå da egentlig med en tredjegrads holdning om hatten der han egentlig ikke likte hatten, men likte den kun fordi han hadde likt den mot en annen hatt han ikke likte. En merkelig måte å velge seg hatt på selvsagt.

Miningfaithsin viste så hatten til en tilfeldig forbipasserende i gaten der:

- Se her! skrek Miningfaithsin.

- Hva er det? spurte den tilfeldige mannen.

- Jeg har kjøpt meg ny hatt, sa Miningfaithsin. - Den er grønn.

Litt mørkegrønn. Og videre så ser hatten ut til å ha som om fire løse deler her eller noe sånt, eller kanskje også litt flere om en ser litt rundt på hatten her, men i alle fall fire slike her som en kan late som om er bildører som knuser inn i hodeskallen i vinden om en vil. Det er ond!

- Ja, sa mannen og gikk.

Miningfaithsin tok på seg hatten igjen og gikk videre. Noen

menn som kom gående spyttet på hatten hans så det rant spytt nedover kinnene på Miningfaithsin, og slike ting ble han vant med fordi alle straffet ham selv og hatten hans i det følgende da de var vant til å straffe ham for ondskapen sin, men nå begynte de også å straffe hatten hans direkte. Alle slags måter å straffe på. Spytt. Slag. Risting. Alt mulig. Slik ble dagene til Miningfaithsin som den eneste onde i byen igjen etter at Synd, Tid-Bagatell og Blomhat hadde dødd.

Miningfaithsin satte seg ned ikke så langt fra der restauranten hvor Aurelius og de andre var. De var snart ferdig å spise, slik at det skjedde at når de kom ut så fikk Miningfaithsin øye på dem alle. De forlot restauranten og gikk hjem til Aurelius alle sammen for å fortsette feiringen en stund til. Aurelius hadde nemlig en del mat og drikke hjemme laget klar slik at alle kunne sitte i stuen og være sammen utover kvelden.

Da Miningfaithsin la merke til dem, så ristet han i hat og kastet seg ned på bakken og skrek i to minutter sammenhengende. En helt utrolig prestasjon som få klarer så han måtte ha en eller annen form for stress som få har. En vakt kom tilfeldigvis forbi og la merke til galskapen til Miningfaithsin og kjørte ham straks hjem.

Hjemme hos Aurelius satte Nobili, Nysølv, Blodend, Sann, Aurelius, Cecilie og Cecilie sine to venninner seg ned i stuen og Aurelius fikk hjelp av Nobili til å sette frem litt mat og drikke til alle sammen. Det oppstod en samtale ved bordet blant Aurelius, Cecilie, Nobili og Blodend om kjærlighet:

- Nei, det må jo ikke være slik at en må være i en eller annen form for romanse for å styre godt, sa Blodend.

- Nei, det må det ikke, sa Nobili.

- Nei, jeg er enig, sa Aurelius.

- Ja, jeg også, sa Cecilie og så på Aurelius.

Aurelius så tilfeldigvis litt mot Cecilie også, men snudde seg tilbake med hodet slik som han satt der:

- Det er klart at om en klarer å kombinere kjærlighet eller da en romanse, med det å styre eller en større begivenhet, slik at det blir både en romanse av det, samtidig som et stort øyeblikk, så blir det mer imponerende på en måte, sa Aurelius. - Det er som om å skulle kombinere flere ulike prestasjoner, eller da ulike former for prestasjoner. Det er noe som alltid er

oppsiktsvekkende.

- Ja, det er det, sa Blodend.
- Det er noen som sier at kjærlighet er det sterkeste, sa Nobili.
- Ja, det er det, sa Blodend.

EN VERDSLIG VURDERING

Dagen etter så var Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann tidlig oppe og satt på en restaurant i byen med utsikt ut mot folket. Klokken var åtte og de var tidlig oppe og opplagt alle sammen. De skulle ha to planlagte eksegeseer den dagen, men Nobili ville luften idéen om hvorfor ikke sette møtene sammen til ett, slik at de to emnene kunne betraktes under ett:

- Hvorfor setter vi ikke bare sammen de to ulike emnene, slik at det blir ett litt større samlet møte, religiøst møte? spurte Sann.

- Det er et godt spørsmål, sa Aurelius. - Det er klart at vi kunne ha satt sammen emnene og laget et større samlet møte om vi ville. Det er klart at emnet som angår vårt nærmeste kontinent og det større området med Treenigheten som tekstgrunnlag, og så emnet som angår kontinent og landområder lenger vekke med andre tekstgrunnlag enn Treenigheten, kan slås sammen om vi vil. Det er slik at det vil kunne være praktisk å la alt om Treenigheten gå inn under ett møte, og så la alt som går inn under emnet om Treenigheten og alle de som er i kontakt med den boken, men som har egne tekstgrunnlag selv inngå i ett møte. Det er nok det mest praktiske. Men vi kunne jo åpnet opp, og tenkt litt større og tatt med absolutt alle representantene som er representanter med blått, rødt og lilla flagg, og representanter med cyan flagg, og rødt og gult flagg, samt eventuelt andre, på møte.

- Jeg tror det faktisk kunne være best slik som det er tenkt utover dagen, sa Nobili.

Det første møtet var satt til klokken ti, og Aurelius, Blodend og Sann skulle stille. De ankom møtet like før ti og hadde en kortere samtale med representantene som skulle være med på møtet like før. De satte seg ned på møterommet ganske nøyaktig klokken ti.

- God dag, sa Aurelius. - Det er en ære at dere alle kunne komme til denne eksegesen. Det er satt av god tid til å diskutere

alt sammen vi skal gå gjennom idag, og alle har god tid til å kunne komme med sine holdninger, oppfatninger og tro. Emnet har å gjøre med det som er mektigst ved vårt kontinent, og alt av symboler og annet som eventuelt har å gjøre med dette. Samt handler det om fremtiden og i hvilken grad de ulike religionene vi representerer ser på det mektigste innover i fremtiden.

Det ble en stille stund før den første representanten begynte.

- Jeg kan ta en oppsummering om en del ulike emner som er interessant for kontinentet vårt, sa Aurelius. - Så kan dere komme med deres innledning etterpå. Det er nettopp slik at spesielt to ledere skiller seg. Den ene fra nord og den andre fra sør. Det er vesentlig i kulturen å se på forskjellen mellom øst og vest. Så er det videre kommet inn en forskjell mellom rødt og blått som er vesentlig. Videre så kan en finne tegn og symboler som bokstaven v i et par om en kan finne den både i nord og i sør. En kan finne kranser, kroner, og andre mektige enheter. Videre kan en finne en rekke andre maktfaktorer som eksempelvis i et flagg vi har diskutert ved flere eksegesser der hvor spesielt de to lederne er representert. I tillegg har vi helt klart Treenigheten som felles litteratur.

Det ble stille en stund etter at Aurelius hadde kommet med innledningen. Representanten med blått flagg åpnet:

- Jeg merker på meg at jeg faktisk ikke passer på dette møtet. Jeg får faktisk mest lyst til å forlate møtet og heller stille på det andre møtet som skal være etter dette som handler om dem som står utenfor Treenigheten.

- Alt i orden, sa Aurelius. - Du må absolutt ikke gjøre annet enn det ønsket om du vil det.

- Jeg må også meddele at med den innledningen så vil jeg også forlate møtet, sa representanten med det røde flagget.

Representanten med det blå flagget og det røde flagget forlot derfor med all medvind de hadde i sin sjel møtet.

Det var så Aurelius, Blodend, Sann og representanten med det lilla flagget igjen på møtet.

- Jeg vil først og fremst takke for den flotte innledningen din Aurelius, sa representanten med det lilla flagget. - Du trekker her frem mange gode enheter og emner under dette overordnede emnet vi her skal diskutere. Det er klart at for oss er Treenigheten

sentral. Det er slik at ingen annen litteratur står som grunn. Det er Treenigheten som er vårt tekstgrunnlag. Vår religion baseres på Treenigheten. Så når det videre kommer til de ulike underordnede emnene som du trekker frem, så er det klart at vi kommer til å anse fremtiden som en tid der ledere har mest med disse underordnede emnene å gjøre. Det er lederne som først og fremst merker seg disse tingene. Det er lederne som må forholde seg til forskjellen mellom øst og vest. Det er lederne som må forholde seg til forskjellen mellom rødt og blått, der vi nå så noe viktig for deg blant annet Aurelius som er en stor leder, nå som de to representantene forlot møtet.

- Ja, det er sant, sa Aurelius.

- Så videre når det gjelder ulike symboler og enheter som angår ledere som kranser, kroner og så videre er det også nok noe som angår lederne, sa representanten med det lilla flagget. - Alt om dette emnet har aller mest med lederne å gjøre, og de aller fleste lederne har respekt for vår religion. Det er vår religion som er sentral i de aller fleste ledere sitt liv på vårt kontinent.

- Ja, det er sant det også, sa Aurelius etter at representanten så ut til å ville ha en tilbakemelding fra Aurelius.

- Når det gjelder deg Aurelius, så har du som leder kommet inn i en helt spesiell posisjon, sa representanten med det lilla flagget. - Du har skapt noe helt nytt, ut fra eldre planer, for å ikke si de viktigste av planer vi i vår religion har hatt for fremtiden. Det er både nytt og gammelt på samme tid det du har skapt. Vår religion, vil derfor følge med på hva du jobber med, skaper og råder over Aurelius og dette med stor respekt og ære Aurelius. Jeg vil benytte anledningen til å gratulere dere for de oppnåelser dere har hatt så langt.

Møtet fortsatte en kortere periode og det ble en del interessante kortere replikker. Når møtet ble avsluttet tok Aurelius, Blodend og Sann farvel med representanten de hadde hatt møte med og forberedte seg til det andre møtet de skulle ha klokken to.

De ankom bygningen der møtet skulle være, og emnet for det andre religiøse møtet med eksegese var Treenigheten i forhold til religioner utenfor kontinentet der Treenigheten hovedsakelig rådet, nemlig der også byen Aurelius og hans kolleger nå styrte.

Det skulle komme en representant med cyan flagg, en representant med rødt og gult flagg, og så skulle da de to representantene som forlot det første møtet for dagen komme der de hadde henholdsvis et rødt og et blått flagg.

Alle satte seg ned på møterommet ganske så nøyaktig klokken to.

Aurelius innledet møtet, og fortsatte med å si litt om hans virksomhet.

Det viktigste som kom frem under møtet var at de to representantene med cyan flagg og rødt og gult flagg så seg villig til å etablere ett forsamlingshus til å begynne med hver, lik det som nå var etablert i byen. Det forsamlingshuset som Aurelius og hans kolleger hadde etablert. Ellers var det en del eldre grenser som ble diskutert under møtet, der det kom frem et lys om håp mellom Aurelius, det gode som han jobbet med, og ellers hans virksomhet og de religionene som var kommet til møtet. Et lys og håp om at eldre grenser kunne komme til å bli lettere å behandle på grunn av det gode og det nye som også kunne påstås å være eldre planer, som Aurelius hadde skapt, utviklet og jobbet med.

Representantene på møtet samt Aurelius, Blodend og Sann avsluttet det høytidelige og store religiøse møtet etter en time med møtevirksomhet.

EN GAVE TIL VERDEN

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann samlet seg etter at det siste møtet for dagen var ferdig til et måltid ved en restaurant. Nobili hadde en fantastisk nyhet å fortelle til Gudleik Aurelius. Han hadde nemlig fått et brev tilfeldigvis av en kollega av seg i et fremmed land som var svært begeistret for Aurelius og hans kolleger, og ville gi dem en støtteerklæring.

De satte seg ned ved restauranten og Nobili begynte:

- Jeg har fått en fantastisk nyhet som jeg vil fortelle dere, sa Nobili.

- Det er nemlig slik at en kollega av meg har fått sansen for det nye forsamlingshuset vi holder på å bygge og ikke minst fått sansen for Lederen, sa Nobili. - Han vet også nå at Lederen både er politikk og blitt religion og som en professor med mye

myndighet i landet han kommer fra vil han stå som eksempel for andre i verden og ta til seg Lederen ved å oversette den og bygge et lignende forsamlingshus som vi har. Han påstår at om en så gjør så vil det oppstå som om et område med sinnsro rundt bygningen helt naturlig, automatisk på grunn av den gode kulturen.

- Veldig gode nyheter Nobili, sa Aurelius.

- Han har allerede skrevet en liten bok om dette og sendt rundt omkring til alle verdens hjørner i forsøk på å støtte oss, sa Nobili.

- Vi kunne ikke ha fått en bedre oppmerksomhet tror jeg, sa Aurelius. - I tillegg til alt vi sender ut til verden så er dette et svært godt supplement.

- Ja, dette kan vi være fornøyd med, sa Blodend. - Jeg har ikke hørt på lignende støtteerklæringer før.

- Han la ekstra vekt på dette med sinnsro, sa Nobili.

- Det er slik at han også har skrevet noen dikt der han omtaler en by ved navn Sinnsro, og omtaler det i poetisk forstand som om den byen han kunne se for seg oppstod rundt et slikt forsamlingshus som vi nå har bygget. Ikke nok med det så ville han i den lille boken han har skrevet omtale byen vår som om en by som kunne bli en idealistisk by for andre. Som om en by som ideal for andre, som han i tillegg altså av og til omtaler ved navnet Sinnsro i enkelte av hans dikt.

- Det er fint å tenke på at andre ser vår virksomhet for det den er, og at andre lar seg inspirere, sa Aurelius. - Det er klart at om andre gjør som vi har gjort med kunnskap, med religion, med politikk og med kjærlighet, så vil en få en by med forsamlingshus som jeg vil påstå er perfekt og vil forbli i fred. Et godt liv vil oppstå og alle vil være så opptatt av å oppføre seg godt og ha gode lover at byen vil ikke bli korrump, men fortsette å følge lovene og det gode livet forbli.

- Professoren ville også lage en presentasjon ved universitet han jobber ved for å oppfordre andre til å tenke som oss og skape forsamlingshus etter vår religion og forsøke påvirke landområdet rundt slike forsamlingshus enten det er en bygd eller by til å ligne vår by, sa Nobili.

- Det er klart en ære og vi skal til alle slike som oppfordrer til dette være åpen og gavmild, sa Aurelius. - Lederen, Seier og annen litteratur vi har skal være en gave til andre i verden om å

kunne skape lignende byer som vi har og slike forsamlingshus som vi har.

- Ja, det skal det og det skal vi gjøre, sa Nobili.

Som de fortsatte så kom Miningfaithsin ikke så langt fra vinduet tilfeldigvis. Han stod akkurat slik i vinduet at Gudleik Aurelius kunne se både sitt speilbilde og Miningfaithsin i ett. Miningfaithsin hadde på seg den utrolige hatten han hadde kjøpt seg nylig, slik at det så ut som om Gudleik Aurelius hadde på seg en lignende hatt selv, eller da den samme. Aurelius lo litt for seg selv og tok et bilde med mobiltelefonen.

- Se her! sa Aurelius. - Det ser ut som om at jeg har på meg hatten til Miningfaithsin. Se hvor elendig den hatten er. Det kan til og med se ut som om at den er spyttet på og trukket på. Nei. Han skal vekk fra byen. Han får ikke være her med så dårlig og ond oppførsel som han har.

- Nei, han skal vekk, sa Nobili. - Men det var et litt morsomt bilde av deg med som om hatten til Miningfaithsin på deg.

- Ja, det var det, sa Aurelius.

Miningfaithsin begynte å hamre så mye på vinduet der han stod utenfor restauranten at vinduet knuste. Så ramlet han inn vinduet og ble liggende full i kutt på armene og i ansiktet av bitene fra glasset i vinduet. Så begynte han å skrike så høyt han kunne noen gløser:

- Hva i helvete! skrek Miningfaithsin.

- Så ondt! skrek Miningfaithsin og forsøkte å glise samtidig som han sa det.

En kelner som så alt sammen hadde allerede ringt vaktene og de kom ikke så lenge etter og hentet Miningfaithsin og fikk han kjørt til et sykehus.

Videre så var det slik at Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann avsluttet måltidet på grunn av dette med vinduet. Kelneren fortalte at det skulle komme en reparatør umiddelbart, men de valgte å forlate restauranten og gi kelneren litt ekstra tips.

UØNSKET OG UTKASTET

Morgenen etter var Miningfaithsin ute i byen og gikk rundt og var stygg i ansiktet. Han hadde på seg hatten, men hilste ikke på noen.

Hatten satt på hodet uten å bli løftet slik mange gjør når de er hyggelige, men ved ett tilfelle allerede den morgenen så hadde han løpt til en kiosk der hvor han lurte på om han skulle stjele noe og hatten løftet seg litt samtidig som han løp på grunn av lufttrykket. Miningfaithsin hadde da rettet på hatten slik at den satt litt bedre.

Det som hadde skjedd i løpet av den morgenen var at Miningfaithsin hadde begynt å bli uønsket i byen. Han hadde stått ved et fergeleie, og der hadde de ansatte som jobbet der som var sterke menn, som var stolt og sterk sagt at de ikke ville ha ham der. Det kom videre noen vakter av de frekkeste en kan finne i byen og hentet ham. Noen som så hvor frekk de var når Miningfaithsin ble som om slept vekk fra fergeleiet, fortalte faktisk tjenesten for vaktholdet at de hadde vært litt i overmåte frekk, og de tok det til seg og sluttet med det, men alle synes det var helt greit så lenge det gjaldt Miningfaithsin. Det var like før de foreslo å innføre en form for aksept for å være frekk når det gjaldt slike som Miningfaithsin som det for øvrig bare var én igjen av i byen. Det oppstod ellers på denne måten en slik form for stemning i byen at ingen ville ha Miningfaithsin. Det oppstod en form for et åndelig, geistlig, kart for soner i mentaliteten og ånden til mange av befolkningen i byen, slik at de var spesielt glad når de var i de sonene han ikke kunne være i. Som om byen hadde fått seg et åndelig kart der hvor Miningfaithsin var.

Miningfaithsin satt på en haug med drit fra hunder som for øvrig var skyvet bort fra et område der hvor de lekte, og var sint. Han skrek til noen forbipasserende:

- Skal dere liksom henge meg liksom når jeg ikke er annet enn selvisk suicidal!?

De svarte ingenting.

Når Miningfaithsin satt der, og det gikk opp for ham at alle ville at han skulle vekk fra byen, mer og mer og utelukket han fra stadig nye områder, så fikk han lyst til å flykte. Han fikk virkelig lyst til å flykte. Og videre skrek han til noen forbipasserende:

- Jeg vil flykte i navnet av det onde! skrek Miningfaithsin.

Videre når ingen hørte på gikk han bort til noen av dem og slo til den ene på munnen, og løftet rompen sin opp mot ansiktet hans og sa at han skulle ødelegge munnen hans med avføring fra

hunder.

Etter dette skjedde det at vaktholdet ble tilkalt, Miningfaithsin sendt hjem og på grunn av faren for andre, så ble han utestengt fra en rekke miljø i byen. Miljøene han ble utestengt fra var hovedgaten i byen, alle restaurantene, og en del andre områder som fergeleiet i utkanten av byen.

På den andre siden av byen satt Aurelius hjemme. Han lurte på om han skulle utsette det å være med Cecilie inntil han hadde bestemt seg for hvordan han skulle si til henne at han ville bli sammen med henne som at de ble et par. Om det skulle bli en forlovelse eller om det skulle bli en foranledning til en samboerkontrakt var ikke sikkert, men han vurderte slike ting. Han fikk lyst til å invitere henne til frokost også denne morgenen, men like når han tok opp telefonen så fant han ut at han faktisk hadde bestemt seg for å vente litt med å være med henne inntil han hadde bestemt seg for hvordan han skulle formidle dette til henne om det å bli et par og ønsket om det. Han valgte selv om han hadde bestemt seg for å utsette det å være med henne å invitere henne til frokost da han hadde noe om kjærlighet han ville fortelle henne.

De møttes like før klokken halv ni på morgenen i hovedgaten på den beste restauranten. Kelneren som ikke hadde fått en eneste gjest enda, geleidet de bort til bordet der de kunne sitte og se ut mot gaten denne herlige morgenen.

- Jeg vil fortelle deg noe veldig spesielt Cecilie, sa Aurelius.

Hun sa ingenting, bare så på ham.

- Det er slik at jeg engang skrev Forelskelse, sa Aurelius. - Denne begynte en hel gjeng å gå imot. De sendte meg alle slags hatefulle meldinger og ondskap. Videre så forsvarte jeg meg mot alt det og skrev Unne. Det som skjedde var at de ble så gal til slutt at de arbeidet med det onde og mot det gode til slutt hele gjengen og var blitt så opphengt i det å stjele at de sa til seg selv og andre i selvbedrag at de hadde skrevet både Forelskelse og Unne. Så utrolig. Ikke bare Forelskelse, men altså teksten om forsvar mot dem selv fortalte de til folk at de hadde skrevet også. Uansett så var dette like merkelig når alle hovedbøkene mine var ferdig og klar til å markedsføre til hele verden, eller da for å presisere så hadde jeg markedsført litt og kommer såvidt igang. Det som var

det fine med dette tidspunktet var at alt var litt markedsført slik at ingen turde å motsette seg meg fordi det på en måte var gjort det å komme igang. Jeg var kommet igang, men hadde klart for meg en stor verden, også denne byen eksempelvis, men her er nå jobben gjort. Alt er markedsført i denne byen nå og da ser vi hvordan det er her. Det er som om kun én ond igjen ved navn Miningfaithsin som stadig får seg vanskeligere kår og til og med har lyst til å flykte har jeg hørt. Ved nettopp det tidspunktet så var det slik at om en ser for seg en vekt, så var de i fullstendig ulikevekt i det tidspunktet. Det hadde gått en periode med skriving av litteratur opp mot det tidspunktet som var omlag ti år, og så har det nå nesten gått ti år frem til denne dagen der så godt som alt er ferdig. Det er en seremoni for det religiøse vi har fremfor oss og litt andre ting som handler om kjærlighet fremfor oss i virksomheten før liksom alt er ferdig. Ja, og så er det dette med å kanskje få Miningfaithsin ut av byen som er igjen også. Det er slik at de som sviktet meg har altså i tyve år omlag, holdt på med å streve mot meg, og først kommet mer og mer i ulikevekt over en periode på omlag ti år, og så måtte de videre jobbe med å komme seg ut av likevekt i omlag like mange år, når de begynte å angre seg.

- Utrolig, sa Cecilie.

- Ja, det er utrolig, sa Aurelius. - De har forlenget forlatt byen. Det er kun én slik igjen og det er Thomas Miningfaithsin. Men han er også snart fjernet.

- Hva skjer tror du når de endelig er helt ute av denne ulikevekten som har tatt så lang tid å komme seg ut av? spurte Cecilie.

- Godt spørsmål, sa Aurelius. - Det har jeg ikke tenkt så mye på, men det kan jo komme til å skje noe forunderlig.

SLITSOMHET OG SLANGER

Litt senere på dagen satt Blodend og Sann på en av restaurantene i byen ved tiden rundt formiddagen for å ta en lunsj sammen. Sann hadde noe som han ville fortelle Blodend.

- Ja, det er slik at de onde på en måte blir sliten av å både tenke på det som vi har gjort med det gode og det som vi har gjort mot

det onde, sa Sann. - Det er som om at livet, det enkle, det som er det som en gjør, selve eksistensen er det å være med det onde og mot det gode. De forstår ikke det å skulle gjøre en jobb som er god. En god gjerning. Et godt evangelium. En god beskjed. En god bok. Gode nyheter. Det forstår de på en måte ikke. De anser det som om en feil nærmest og blir sliten av tanken.

- Ja, det er graverende hvordan det er med slike, sa Blodend. - De følger ikke Treenigheten og følger ikke Lederen. De følger ingenting annet enn med det onde og mot det gode. Heldigvis Sann, så er det kun én av dem igjen i byen. Det er Miningfaithsin. Hva skal vi gjøre med ham egentlig?

- Jeg er ikke helt sikker, sa Sann. - Jeg har hørt om at det er en stor gruppe i byen som har laget planer om hvordan ende hans liv. Alle er lei av å ha ham i byen og alle vil ha ham ut av byen. Gruppen er jeg ikke helt sikker på om har et navn.

Blodend avbrøt ham:

- Jeg har hørt det, sa Blodend. - De har ikke et navn.

- Nei vel, sa Sann. - Men uansett, så er det slik at gruppen har begynt å planlegge et drap på Miningfaithsin alle sammen. Det er mange tusen faktisk som om er samlet i den gruppen og alle sammen skal ha som plan om å ville drepe ham eller få ham ut av byen.

- Du verden så den mannen har ordnet seg dårlig i dette livet, sa Blodend.

- Ja, det er utrolig, sa Sann. - Han begynner nok å bli paranoid og lei av å være kastet ut fra en del områder og miljø i byen også. Han er jo bare ond mot alt og alle og ingen vil ha ham her.

- Over til noe annet, sa Blodend. - Hva synes du om det som ser ut til å bli noe mellom Cecilie og Aurelius?

- Godt spørsmål, sa Sann. - Jeg ser at det ser ut til å kunne kanskje være noe mellom dem. Jeg ble kjent med den ene venninnen til Cecilie, og hun var både vakker og mulig til å snakke med, så det var interessant.

- Jeg har tro på at det kan komme til å bli noe mellom Cecilie og Aurelius, sa Blodend. - Vi får se hva tiden bringer.

- Ja det er ikke så mye annet å gjøre, sa Sann.

- Nei, det er ikke det, sa Blodend. - Jeg tok frem emnet til deg nå, men det er klart at det er fordi vi er gode venner og kan snakke

om slike ting som vi oppdager blant oss, mellom oss kolleger.

- Ja, klart det, sa Sann. - Det ville nok ikke ødelegge for noe om det skulle vise seg at vi kommer til å nevne samtalen vår her og nå til Aurelius eksempelvis. Vi vet hvem vi er, og hva vi holder på med og er blitt god til å lese hverandre.

- Ja, slik er det, sa Blodend.

- Nei, vi får vel gå tilbake til jobb, sa Sann.

- Ja, du får ha takk for praten, sa Blodend.

De gikk begge to tilbake til kontorene sine.

Det er merkelig hvordan en kan komme til å skulle måtte oppleve onde mennesker som ikke har noen regler i det hele tatt. Det er slik at mange av oss er vant til det gode. Vi blir født god. Vi blir født til å reagere med det gode og mot det onde. Om et barn merker at det får mat når det er sulten så blir det glad, og om det mangler mat så vil det kanskje skrike. Det er en måte å være med det gode og mot det onde på, og slik er barn. Og om en har kultur som er god som Aurelius og hans kolleger har, så vil en også ha en kultur som er god. En kultur som er med det gode og mot det onde. En natur og kultur som er med det gode og mot det onde. Det er det som er det beste når det gjelder natur og det beste som gjelder kultur. Da smelter natur og kultur sammen i en egen enhet som er som om det samme og da er livet enhetlig som godt. Et godt liv.

Aurelius kom hjem etter en tur innom kontoret. Han satte seg ned i stolen i stuen en stund for å ta det med ro. Han kom til å tenke på at byen var i orden. At byen endelig var under kontroll. At alt i byen fungerte og virket. At nærmest alt var ferdig. Som om en utopi på vei, der bare noen få detaljer var igjen. Det var kjærligheten som kanskje skulle bli den med Cecilie. Det var å få Miningfaithsin ut av byen eller lignende. Og det var å skape en seremoni for religion og kjærlighet. Da hadde de liksom fått gjort alt som de skulle gjøre. Som om at de hadde byen i orden. Som om at alt skulle da være i orden. Være ferdig. Komplett. Han gledet seg over å føle at alt var kjærlighet. Alt var godt. Alt var enkelt. Som om en vind i hans rygg var disse tankene og både hans virksomhet og byen skulle kompletteres og få sitt formål fullført innen kort tid. Perfekt.

LIV I ET NETTVERK

Aurelius, Blodend og Sann skulle på en eksegese, nemlig et religiøst møte klokken seks. De samlet seg først om et måltid sammen ikke så lenge før, og så ble de kjørt til møtet sammen ikke så lenge etterpå, der de møtte opp like før klokken seks.

- God dag, sa Aurelius til en av representantene fra de andre religionene.

- God dag, sa representanten.

De holdt en kort samtale og så gikk de videre til møterommet sammen. Alle representantene samt Aurelius, Blodend og Sann satte seg ned i møterommet og ordnet med alle notatene sine, og gjorde seg klar til møtet.

Den ene representanten hadde et flagg som var hvitt og gult, den andre representanten hadde et flagg som var hvitt og rødt, og den tredje representanten hadde et flagg som var svart.

Aurelius hadde kommet med sin innledning da han endelig kom inn på emnet og hans hovedinnhold:

- Jeg ser at emnet som angår nettopp dette med liv i verden, og da spesielt liv i nettverk, så er det mange ulike faktorer og ulike typer og grupperinger som er viktig å skille mellom. Vi har familie og slekt som oftest er det som er oss nærmest. Så har vi venner og kamerater som ofte kommer i andre rekke. Deretter kommer det folk som i det nasjonale folk en kommer fra oftest, der spesielt et slikt folk er viktig for et menneske når det er snakk om krig. I en tilstand av krig så må en stille opp og kjempe for livet og da er det klart at det å være en del av et folk vil være som å være det viktigste i livet der og da. Videre har vi kulturer som kan være i fjerde orden kanskje oftest for de fleste, men det er klart at ofte vil mange nettopp være omvendt dette. Når vi tenker på de som er omvendt, så vil det ofte være kulturen som kommer først. Deretter har en kanskje sveket sin slekt, eller bare i det hele tatt tatt avstand fra slekt til fordel for kulturen, enten det er en religion eller noe annet. Videre så er det da kanskje det samme med venner og folk deretter. Det er nok ikke forventningen at det er omvendt som i alle fire ledd, men det er slik at om en først har gitt seg til en kultur som eksempelvis en religion, så svikter en eller tar avstand fra først slekt som oftest, og så venner, og så i

tredje grad folket en kommer fra. Dette er noe som er litt merkelig å tenke på og som er å merke seg. Så vi har to ulike hovedsakelige livsformer med tanke på livsformer i nettverk. Det er klart at ofte er det spor av overlevelse om noen først har sveket eller tatt avstand fra ens familie og slekt, men det kan også være andre grunner som storhet. Suksess, seier på ulike områder, makt og så videre. Det som er det viktigste å tenke på med tanke på vår religion, er det å absolutt oppfordre til å holde seg til den grunnleggende orden som er omlag slekt og familie først, så venner og så folk og så kulturer av ulike slag til slutt. På den måten vil også alle lokale miljø være perfekt i avslutningen når religionen tar over et sted slik som en forenklet kan påstå at byen har blitt. I byen ser dere at religionen er det sentrale om en tenker seg som at Lederen er en blanding av politikk og religion, og der alle har fått selve religionen, og folket nå er så i fred og i orden at alle er i fred med hverandre på den grunnleggende måten.

En av representantene ville avbryte Aurelius for et spørsmål:

- Mener du at byen nå er styrt av religionen og ikke politikk? spurte representanten med det svarte flagget.

- En kan tenke på det slik og si det slik i det store, og det har å gjøre med at Lederen er så godt som akkurat det samme om en omtaler religion og politikk som to ulike ting. Lederen er enhetlig og en kan derfor av og til kunne komme til å si at det er politikk, og av og til religion, men her kommer begrepene til å bli enda mer presis og nøyaktig etterhvert. Det er slik at det som er religion, eller da tro, kommer til å nettopp handle mye om dette vi snakker om angående nettverk, enten det er i realiteten eller det er i åndslivet og i det geistlige liv, og det som har å gjøre med politikk å gjøre handler om kunnskapen og lovene, og det som har mer med tro og religion å gjøre handler om den kunnskap og de lover vi ikke er helt sikker på slik at vi tror noe av flere ulike muligheter.

- Slik ja, sa representanten med det svarte flagget. - Jeg forstår utmerket hva du mener. Det er som om det samme for deg og dere Aurelius omtrent.

- Ja, det stemmer, sa Aurelius. - Snart er Lederen det som er enhetlig, eller da Lov som den også kalles.

- Det er vidunderlig å tenke på nettverket som du her beskriver og jeg har veldig tro på forsamlingshusene dere har begynt å

bygge, sa representanten med det gule og hvite flagget.

Representanten med det gule og hvite flagget kom så med en innledning av sin egen religion og fortalte hvordan de hadde det med tanke på nettverk alt liv seg imellom.

Representanten med det hvite og røde flagget kom så med sin innledning etterpå.

Aurelius merket seg at de to representantene som hadde kommet med hver sin innledning var vesentlig forskjellige med tanke på kultur angående nettverk:

- Så for dere her representert ved det gule og hvite flagget, så er nettverk i religionen, det åndelige, tatt hensyn til, men for dere representert ved det hvite og røde flagget, så er det slik at dere ikke respekterer livet i religionen, men kun politisk i tekst? spurte Aurelius.

Representanten med det røde og hvite flagget ville ta ansvar og svare:

- Det er klart at for oss er tekst vesentlig, sa representanten med det røde og hvite flagget. - Men vi respekterer selvsagt som religion nettverk i det åndelige. Det er religionens vugge og kjærlighet og omsorg for det gode i verden.

Møtet ble etterhvert ferdig, og det kom mange gode innspill religionene seg imellom.

Utenfor når de hadde forlatt møterommet skulle de få seg en overraskelse. Miningfaithsin hadde nemlig vært forbannet for den gode stemningen de hadde hørt rykter om i byen om at de hadde hatt på møtet og skrek til dem litt fra avstand:

- Jeg skal kreve penger for å være med dere! skrek Miningfaithsin. - Jeg skal aldri være med dere!

En mann som ikke stod så langt unna opplyste Miningfaithsin om en spøk som han sa så høyt at alle hørte det, også de som hadde vært på møtet:

- Jeg tror at alle hater deg Miningfaithsin! Både levende og døde. Til og med Blomhat, Tid-Bagatell og Synd har allerede på dette tidspunktet måtte bøte på sine sjeler slik at de begynner å nærme seg det å være god! Jeg tror du er den eneste sjel i hele byen som er ond Miningfaithsin! Jeg tror ikke du har verken slekt, familie, venner, folk eller kulturer som vil være med deg! Du er helt alene i denne byen. Helt alene! Ikke noen som helst! Så

hvorfor skal noen betale for å være med deg!?

Miningfaithsin ble liggende på bakken etter å ha fått seg et slik stikk i hjertet at han falt om. Alle lo i en gruppe som stod ved siden av der som han hadde vært stygg mot alle sammen. Han hadde til og med forstilt seg å tisse på hele byen, og derfor var alle sint på ham. Heldigvis hadde alle i byen et slikt mentalt forsvar for dette slik at det ikke skulle skje noe som helst med noen. Alle var oppdatert på et slikt forsvar. Det å forestille seg å tisse på en hel by, der alle blir rammet av det, er noe som er fullstendig uakseptabelt, og noe som ikke bare blant ryktene reellt sett, men også ideelt sett i åndelivet, det geistlige liv, blir stigmatisert så enormt at ingen vil da leve med en lenger. Så Miningfaithsin var virkelig kjørt ned i en tilstand av å være helt fullstendig alene.

En mann ikke så langt fra der Miningfaithsin lå ville bare opplyse alle i området rundt der litt om forsvaret byen hadde mot dette tisset til Miningfaithsin sine ekle idéer:

- Det har seg slik at om en forestiller seg et deilig lag med stoff omkring hele byen som om et skjold, så vil ingenting bli skadet! Jeg kan også minne dere om at idéene hans er så små og ubetydelige at ingen andre merker dem!

Mange gav applaus til mannen som sa det, og Miningfaithsin lå og freste i hat av det mannen hadde sagt. Mannen la til:

- Ingen har blitt skadet av deg på grunn av oss! På grunn av forsvaret vi har laget!

- Helvete! skrek Miningfaithsin.

Midt oppi denne situasjonen hadde altså alle de religiøse som nettopp hadde vært på møte stått og sett på det hele som her skjedd. Aurelius snudde seg og så på dem alle, og som alle forstod så var det ikke så mye å si, så de reiste videre til hver sitt om noen flotte biler som kjørte dem.

FORSAMLINGSHUS OG UNDRING

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann samlet seg til et måltid ved den beste restauranten i byen. Det var kveld, og alle var fornøyd med det de hadde gjort i løpet av dagen. Nobili trakk frem et emne om det nye forsamlingshuset til de andre for å snakke litt

om det:

- Hva synes dere egentlig helt personlig om det nye forsamlingshuset? spurte Nobili.

- Først vil jeg bare si noe, sa Sann. - Det går rykter om at Tid-Bagatell fikk en verre død enn en leder som døde for mange tusen år siden som det står om i Treenigheten. Det var liksom slik etter sagnet at lederen fra Treenigheten hadde fått den verste døden som en kunne fått, og der det samtidig var tvil om at den kanskje ville det også faktisk. Det var faktisk en tvil. Men uansett, så er det altså kommet påstander om at Tid-Bagatell skulle ha fått en verre død enn den lederen. Hva tror dere?

- Ja, jeg vet ikke, sa Nobili. - Det er klart at Tid-Bagatell hadde store problemer hele livet. Absolutt alltid ond, og hadde ikke noen gode øyeblikk i livet sitt, men kun ondskap som han både utøvde selv, og hadde omkring seg i laget sitt, slik at nettverket hans var ondt. Han døde momentant, slik at på den måten så var det nok uten særlig lidelse, men det kan sies at når han stod der like før han fikk kniven gjennom strupen så snakket han kun om hvor lik han var på noen andre enn seg selv, slik at det som om ikke var han selv engang som stod der, men den som han forsøkte engang å drepe selv som drepte ham indirekte på en måte. Det kan nevnes også noe en kan lure på angående lederen fra Treenigheten som du har nevnt, om det faktisk var hans fiende som nettopp levde i og ved ham da han døde den forferdelige, lidende, døden.

- Vi kan gjerne gå tilbake til spørsmålet til Nobili, sa Sann.

- Ja, det jeg lurer på er jo hva dere personlig synes om forsamlingshuset, sa Nobili. - Det er ikke sikkert at alle synes det samme.

- Nei, det første som jeg tenker er kanskje dette med det å samle seg, sa Blodend. - Det er jo slik at for å faktisk samle seg så må en finne en grunn for det. Det er noe som noen gjør av og til innimellom. Ikke alle. Det kan være at en får lyst til å være sammen med noen for å dele noe godt, eller kanskje samle seg for å drepe noe fiendtlig. Det kan være å samle seg bare fordi en vil bli kjent med miljøet, og får lyst til å møte menneskene der en bor eller fjernt. En får kanskje til og med også lyst til å samle seg om en vil noe, som for eksempel finne kjærligheten. Det er mange grunner. For hva skal en vel ellers annet gjøre med kjærligheten

om en ikke møter mennesker? En må møte mennesker for å kunne finne den, og slik har vi alltid hatt det. Det å samle seg for en lidenskap eller en hobby eller en interesse er kanskje ikke det mest grunnleggende. Men det skjer det også. Og i forsamlingshuset er det noe som er lagt til rette for at en kan gjøre.

- Ja, dette er jeg så enig i Blodend, at jeg tror jeg bare holder en knapp på det som du har sagt her, sa Nysølv og humret litt.

Alle humret litt rundt bordet.

- Nei, det er klart at dette som Blodend har nevnt er sant, og det er kanskje ikke så mye mer å legge til, sa Nysølv. - Slik er livet, og forsamlingshuset når det står der har den funksjonen. Jeg tror det vil redde mange liv, og tror at det vil forbedre mange liv, og jeg tror det vil skape mye kjærlighet og medføre at mange vil få et langt kjekkere og bedre liv. Bare det å ha muligheten der er noe som er spesielt. Det at bygget står der. Det at forsamlingshuset står der og er der for de som trenger det eller ønsker å være der eller av en eller annen grunn vil være der. Det er en spesiell stemning og et fint miljø å smake på, og noe som jeg tror de aller fleste vil ha rundt seg.

De forlot restauranten etter at samtalen hadde vart litt lenger.

Utenfor stod Miningfaithsin litt bortenfor en av benkene på andre siden av gaten når de fem forlot restauranten. Det var faktisk ikke lov for Miningfaithsin å være der, så Aurelius ringte vaktene umiddelbart for å sikre at han ble kjørt vekk fra området.

Når Miningfaithsin la merke til de fem så begynte han å skrike til dem:

- Dere skal drepes i helvete! skrek Miningfaithsin. - Dere skal brenne i helvete!

Uten at noen hadde spurt ham om hvorfor så begynte han å snakke selv om slike spørsmål:

- Hvorfor liksom!? skrek Miningfaithsin. - Dere er så jævlige stygge og like stygge som jeg er i speilet mitt faktisk. Nei! Jeg mente ikke meg, jeg mente dere! Dere er stygge! Kanskje ikke dere er enig, men dere skal vekk! I helvete selv!

Han skrek så høyt at han fikk en blodsmak i munnen av det og skrek om det også:

- Jeg har nå blodsmak i munnen! Dere skal aldri få fred! Nei!

Vaktene kom og plasserte ham inn i bilen de kom med og

kjørte ham hjem.

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann ble kjørt hjem av sine private sjåførere.

ARBEIDSOPPGAVER OG NAVN

Morgenen etter satt Aurelius på kontoret og hadde fått en rekke oppgaver. Det var blant annet slik at det var noen toaletter i byen som umiddelbart måtte oppdateres, men på grunn av en spesiell situasjon i loven så måtte loven kanskje oppdateres før det kunne gjøres noe. Aurelius så på saken og fant ut at han måtte en tur på tinget. Han ble kjørt til tinget umiddelbart da det var et stort problem for byen at disse toalettene ikke var i orden. Videre så tok han en kort prat med noen av politikerne og videre fikk dem til å oppdatere loven slik at myndighetene i byen kunne reparere og oppdatere toalettene slik som Aurelius og politikerne hadde blitt enige om. Det ble en politisk hastesak som han måtte ta på sparket og umiddelbart, foruten ville det kunne komme til å oppstå mange ulike problemer for byen. Det sanitære er viktig og det vet politikere. Når det gjelder dem som ikke vet hva politikk går ut på, så er det klart at en da ikke helt er sikker på hvordan en skal gjøre ulike ting, men Aurelius var helt klart en som visste hvordan han skulle manøvrere seg frem i loven og organisasjoner.

Når Aurelius var på vei tilbake til kontoret, så like når han var på vei ned i garasjen under bygningen der kontoret hans var kom Miningfaithsin hoppende fremfor bilen så han på en morbid måte ble slengt hele fem meter til den ene siden ved bilen. Han fikk brudd i den ene armen og ble liggende å skrike.

Den private sjåføren stoppet bilen og sa til Aurelius i et litt oppstemt humør:

- Det var kanskje han som skulle ha vært i dass, sa sjåføren.

Aurelius gikk ut uten å si noe til sjåføren da det var en alvorlig situasjon. Sjåføren gikk også ut og gikk bort litt mot Aurelius og de stod begge to og så på Miningfaithsin. Sjåføren tenkte etter alt han hadde hørt om ham at han skulle bare vært avlivet. Aurelius ringte vaktene i byen og de skulle komme ble han fortalt.

Miningfaithsin begynte så å skrike. Uten ord, bare skrik. Så høye skrik at alle i området rundt der de stod så på. Vaktene kom

heldigvis bare etter en kort stund og hentet Miningfaithsin og fikk han kjørt til et sykehus.

Tilbake på kontoret så laget Aurelius en avtale med Nobili og Nysølv som hadde tid til en lunsj sammen.

De møttes ved restauranten der de skulle spise lunsj klokken elleve.

- Hvordan har dere det? spurte Aurelius.

- Det går fint med undervisningen og skoleverket som helhet så da det er noe av det viktigste i livet mitt så er jeg veldig fornøyd, sa Nobili.

Aurelius og Nysølv reagerte litt på hvor omstendelig svaret til Nobili var, og forstod at han hadde det fint for tiden.

- Gledelig å høre, sa Aurelius.

- Jeg har tenkt litt på det som skjedde her forleden i byen der Miningfaithsin ble sagt å være den eneste onde i byen igjen, sa Nobili. - Det var nemlig slik at noen skrek at Synd, Tid-Bagatell og Blomhat ikke lenger var onde, men at ånden de hadde på nåværende tidspunkt hadde blitt god. Jeg har tenkt litt grovt om dette at når det gjelder navn så er det klart at de har navn som er veldig syndige og onde. Det ligger noe ondt og syndig ved navnene. Det er klart at om det skulle være tilfelle som er fortalt, selv om det da ikke er det da, men tenkt at det skulle være slik, eller faktisk for hva vi vet så kan det faktisk ikke være umulig, men la oss si det hadde skjedd da, så skulle en kunne måtte anta at de måtte ha byttet navn.

- Ja, det er litt annet enn det normale, sa Aurelius.

- Ja, det ville være en spesiell situasjon, sa Nobili.

- Hvilke navn tror du de ville ha hatt idag da? spurte Nysølv.

- Nei, det kunne jo være så mangt, men kanskje de ville ha tilnærmet seg våre navn faktisk, sa Nobili. - Det er jo slik at med de navnene de hadde før så var det jo slik at de hele tiden holdt på med å jobbe imot både oss selv og verkene våre, men til slutt så blir jo slike mer lik på sin fiende når sin fiende er god og sterk og det er vi. Så det kan jo tenkes nemlig at Synd ville døpt seg om til Nobili eller Nysølv som navn, og Tid-Bagatell døpt seg om til Aurelius som navn, og Blomhat døpt seg om til Aurelius som navn. Miningfaithsin har en enda ikke sett på som emne så for ham så er det ikke noe spørsmål enda. Det er klart at det er som

om den verste død på en måte, å vite at en kommer til å måtte endre navn om til sin egen fiende etter sin død om en liker navn da.

- Ja, det er mange muligheter, sa Aurelius.

- Ja, det er ikke helt umulig, sa Nobili.

- Det som vi skal gjøre sammen, det er å samle oss i et møte, et religiøst møte, og så skal vi se på dette emnet med sjel og ånd, og så skal vi fullstendig se på alle sider i dette emnet en gang om vi vil det, sa Nysølv. - En slik samtale på privaten er veldig interessant å trekke frem når vi vil det i øyeblikket av interesse. Det er fullt mulig og det har vi til og med gjort, men det er absolutt ikke sikkert at det er realiteten og religionen vi her snakker om. Det er mer innenfor fantasien tror jeg.

- Ja, det er nok det, sa Aurelius.

- Ja, det er nok det, sa Nobili.

EKTEPAR ELLER SAMBOER

Aurelius var kommet hjem etter jobb og satt i stuen. Det skulle være høymesse i byen innen kort tid der alle de religiøse fremskritt Aurelius og hans kolleger hadde oppnådd skulle fremheves og bli gitt en seremoniell gave og gratulasjon. Han satt i stuen og begynte å tenke på Cecilie. Det var nemlig slik at han vurderte om han skulle fri til henne eller om han skulle spørre henne om hun ville bli hans samboer. Han hadde ikke bestemt seg. Han tenkte på at en slik høymesse kunne faktisk teoretisk sett bli kombinert med et ekteskap, et bryllup. Men han var faktisk foreløpig i den skala av en vekt mellom bryllup og det å bli samboer at han trodde på det å bli samboer fremfor det å inngå et ekteskap. Det hadde seg nemlig slik at Aurelius hadde flere brødre som han sjelden snakket om og besøkte på grunn av jobben. De hadde alle sammen blitt samboere, og inngått samboerkontrakt, slik at han faktisk bestemte seg for å midlertidig inngå det samme fremfor det å inngå i et ekteskap. På den måten så fant han ut at det ikke skulle være noe ekteskap eventuelt på høymessen, men der han heller skulle invitere Cecilie og spørre henne ved en anledning om hun var interessert i det å bli samboere og så videre skape en familie sammen i et hjem der de skrev under på en

samboerkontrakt sammen slik at de hadde noe fast å forholde seg til. Han bestemte seg for å gjøre det.

Når det gjaldt høymessen som skulle foregå innen kort tid, så var det mange andre ting som Aurelius tenkte på og på en måte forberedte seg ved å tenke på. Det hadde vært en lang vei fra det å bli fortalt av sin far alt dette om alt som han nå jobbet med og hadde skrevet om. Alle verkene han hadde skrevet som mange av dem var relatert til det religiøse. Allting hadde mange forhold til religionen, selv om det kun var kunnskap den gikk ut på helt grunnleggende sett. Seier var helt klart et verk som så godt som hundre prosent var religiøst, og alt det arbeidet det hadde vært med å sette seg inn i Treenighetens regler og så seire på en måte som ingen kunne finne noe feil ved. Lederen hadde sine religiøse forhold den også, men det var klart mer en politisk bok grunnleggende sett. Forelskelse og Unne var helt klart bøker og verk som var innenfor kjærlighet og som verden i en lengre periode helt klart hadde prioritert som emne for religionen. Så kjærlighet var helt klart et emne som var religiøst. Så når det gjaldt disse fire begrepene som var kunnskap, religion, politikk og kjærlighet så hadde han nå satt fremfor seg en slags avslutning på alt av utvikling som skulle inn i et godt liv der alt som var skapt og utøvd skulle vedlikeholdes. Vedlikeholdes i fred. Det var nå en høymesse som gjenstod, en samboerkontrakt å underskrive. Forhåpentligvis skulle det også komme en løsning på dette med Miningfaithsin som nå alle ville at skulle dø da det var så mye spetakkel, galskap, sykdom og ondskap omkring ham. Snart var han uansett så begrenset i sin tilværelse at han snart måtte uansett se at han ikke kunne annet enn å holde seg låst inne i hjemmet på det beste kanskje. Aurelius ville ikke tenke mer på ham, så han gikk litt tilbake til de to emnene som var høymessen som var planlagt og samboerkontrakten som han snart skulle gjennomføre begge to. Etter det var alt ferdig. Da var det fred. Da var alt ferdig. Spørsmålet var egentlig kun ett. Det var om Cecilie ville takke ja til en slik kontrakt eller om hun ville si nei. Det var det eneste. Den eneste tvilen. Den eneste usikkerheten. Ellers så var absolutt alt annet bestemt og avgjort. Bare å gjennomføre. Bare å leve. Bare å være der og gjøre det som var planlagt.

Han laget seg et lite måltid hjemme og satt på kjøkkenet og

spiste. Han leste avisen og så om det var noen spesielle nyheter. Videre så når han var ferdig med måltidet og avisen så bestemte han seg for å invitere Nobili, Nysølv, Blodend og Sann til et måltid på den beste restauranten i byen for litt avslapning. Litt ro. Litt tid sammen med sine beste venner og kolleger. De var jo det. De var hans beste venner samtidig som at de var hans kolleger.

De ankom alle sammen like over klokken åtte på kvelden ved restauranten som avtalt.

- God kveld, sa Nobili.

- God kveld, sa Aurelius.

De gikk alle sammen inn og satte seg. Kelneren på restauranten gikk bort med menyen til dem og spurte om de ville ha noe drikke. De bestilte det vanlige til drikke som kelneren visste hva var.

VENN OG HJELP

Om morgenen skulle det bli et spesielt gjensyn for Aurelius. Han ble nemlig kontaktet av en av hans venner av de aller første han ble kjent med. Det var såvidt Aurelius husket ham når han ringte ham. Det var nemlig slik at før han ble venner med Nobili, Nysølv, Blodend og Sann, så hadde han en venn ikke så langt fra der hvor han bodde. De to delte alt mulig av informasjon og han fortalte til og med vennen hemmelighetene han hadde lært av sin far. Aurelius hadde helt glemt den situasjonen, men det viste seg altså at vennen hadde ikke glemt det.

De to møttes like over klokken ni på en av restaurantene i byen.

- Utrolig å se deg igjen, sa Aurelius. - Hvordan har du det?

- Jeg har det bra, sa vennen. - Jeg har reist et stykke og veldig fint at det er mulig å komme i fred til denne byen som du styrer. Jeg har nemlig fått problemer der hvor jeg har bodd i en lengre tid. Ondskapen har vokst seg så sterk der at det gode utrolig nok ikke er velkommen der blant de som styrer.

- Det er leit å høre, sa Aurelius. - Det er stadig gode nyheter om en god utvikling mange steder i verden. Så det ser ut til at det stadig skal gå bedre de aller fleste steder og at det gode skal snart sette seg over og bekjempe fullstendig alt ondt.

- Ja, det tror jeg også, sa vennen. - Det er bare slik at jeg fulgte opp alt jeg lærte av deg i barndommen. Jeg har sett bøkene dine og det er ikke store forskjell på de jeg har skrevet og de som du har skrevet. Det er nemlig slik at Lederen, Forelskelse, Unne, Seier, Treenigheten, Allting og Mangfold er bøker jeg har skrevet som om noen helt ekvivalente bøker til, og videre så er det litt ulik tittel på bøkene, men som sagt nærmest helt det samme innholdet.

- Hva skjedde med området der du har bodd da? spurte Aurelius.

- En gruppe samlet seg mer og mer om det onde, sa vennen. - Videre med min godskap som med det gode og mot det onde, så vokste de seg mangfoldig i hat og ondskap mer og mer og gikk så imot meg i så lang tid, at de ble helt med det onde og mot det gode, og der er de fremdeles. Hele området rundt der hvor jeg har bodd, og rundt myndighetenes bygning, så er ondskapen sterk blant befolkningen og de kommer seg ikke ut av det. Jeg måtte som du ser bare flytte fra hele stedet.

- Så du har vært på flykt? spurte Aurelius.

- Ja, det kunne ikke bli noen annen løsning tror jeg, sa vennen. - Jeg tror de er så syk, hatefull og ond, at det vil ta lang tid for å komme med endringer. Det er også slik at kanskje militær kunne gjort noe med det på kort sikt. Det er nemlig slik at jeg har jobbet og kjempet for det gode i en årrekke, og dessverre så ble det motsetninger som ble brutalt ond, og er brutalt ond. Når en går mot de som er best og har den mest nøyaktige moral så går det virkelig galt.

- Jeg er motivert for å gjøre noe med problemene, sa Aurelius.

- Vi skal prioritere å ordne opp i miljøet i området der du kommer fra, og forsøke få det gode til å oppstå og vare.

- Jeg er sterk i troen på at vi skal få det til, sa vennen.

- Det er jeg også, sa Aurelius. - Så velkommen til byen vår. Her skal du trives så lenge du bor her, og jobb gjerne med å forbedre miljøet der du kommer fra, fordi det har jeg tro på at vi vil kunne få til innen kort tid, eller da i alle fall innen en viss tid, der vi jobber med å presentere og spre og øke det gode i det området.

- Fint å høre at du er så engasjert, sa vennen. - Jeg har forresten med en gave til deg. Jeg har med alle de syv hovedbøkene jeg har

skrevet til deg. Det er spesielt at disse er skrevet et slikt sted der det faktisk ikke ble mulig å innføre det gode, men der jeg måtte flykte, og jobbe fra avstand med å innlemme det gode i loven i området.

- Ja, det er det, sa Aurelius. - Tusen takk. Jeg ser du har brukt den samme måten for trykking som jeg har på det første opplaget med alle bøkene i en samling. Veldig pent. Takk igjen. Jeg skal lese på disse en dag jeg får tid.

De to kjørte så til en leilighet som Aurelius lot vennen få leie i en periode og viste han til et yrke som han kunne ta midlertidig også. Videre så spiste de et måltid på en restaurant etter at alt var i orden for vennen slik at han endelig var blitt en del av byen og byens befolkning.

DET GODE OG DET ONDE

Det er slik at om en skal forsøke å forene det gode og det onde så vil en møte motstand. En kan ikke forene det gode og det onde uten å møte veldig mange problemer. De aller fleste lever med en kultur som skarpt skiller det gode fra det onde og det på en slik måte at det er helt utelukket fra eliten eksempelvis å gå inn i det onde. Det onde er i de aller fleste kulturer som et helvete, som det laveste, som det minst mektige, som det maktløse, som det syke, som det tapende, som døden. Det er det onde, og det er det som skilles sterkt fra det gode. Det er skarpe skiller. Så er det videre helt klart slik at mange vil påstå at en ikke skal skille så veldig skarpt dem imellom, men de vil nok se at det argumentet de har er nok det at vi skal unngå å bli ond. Men at vi skal holde oss god. Det er nok det vesentlige argumentet. Være god, og ikke bli ond, og om først noen har blitt ond så skal de gjøres noe med slik at de ikke lenger er ond slik at en på en eller annen måte er mot det onde inntil det onde er fjernet og eventuelt noen har vært ond, eller noe som har vært ondt, så vil det være omgjort til noen gode eller noe godt. Det er liksom grunnlaget, og i tillegg så er det klart at om det gjelder noen mindre ting som skjer som kunne gått i ond retning til eksempel om en skulle ha gjort noe feil med en bil som eksempelvis å ha kjørt akkurat like så fort at en får den minste boten, så skal alt være i orden etter at boten er betalt, slik at en

gradert heller litt mot det onde i en veldig liten grad mellom boten ble gitt og boten er betalt. Om de stadig samler seg opp på feil, og problemer, og gale ting, og stygge ting, og ting som er slik at en ikke kan si at det er godt, eller at en sier noe feil eller at en har gjort noe som andre sier er ondt eller blitt syk eller lignende problemer, så vil en kunne innse at en har gått veldig i en ond retning og blir stemplet som ond. Det skal selvfølgelig mye til. En må ha gjort veldig mye ondt for at en skal få det stempelen selvsagt og det er nettopp viktig. Det er viktig at en får et slikt stempel først om det er veldig mange bevis. En god mann skal eksempelvis ikke kunne bli omtalt som ond bare for noen mindre problemer. Det er slik at om en først har gjort veldig mye som går i den retning av å være ond så vil det oppstå en tvil om en skal stemple vedkommende ond.

Miningfaithsin var i byen og mange hadde der sett Miningfaithsin gjøre alle slags ulike onde ting, og var blitt mer og mer brutal utover dagen. Gudleik Aurelius kom til stedet sammen med Sann for å ta en vurdering.

- Se her, sa Aurelius. - Der står Miningfaithsin og ødelegger for befolkningen igjen og alle er redd ham og mange misliker ham og ingen vil at han skal være her. Han har hallusinasjoner og ofte så er det slik at han er ond med befolkningen og han er nok tvetydig også tror jeg ut fra alle de raske skiftningene han har. Og spesielt er han schizofren da han har en slik spalting at han tror at han kan late som om han er god av og til og så være ond for det meste av tiden sin.

- Ja, jeg tror psykiatri kunne være det riktige, sa Sann. - Men det er slik at vi må ha en foranledning. Nå har det gått ganske lang tid før han gjorde noe spesielt som kunne bli omtalt som sykt, og ondt, da det har gått en kortere periode siden sist han gjorde det. Men det er klart at det var jo ikke lenge siden han lå på bakken og skrek og det er et slikt grådig problem, at jeg tror vi kan sende inn en melding til vaktene om at han skal sjekkes ved akuten.

- Ja, det tror jeg også er det beste, sa Aurelius.

De sendte inn en melding til vaktene og de gav beskjed om at de skulle se på saken. Det var klart slik at Miningfaithsin hadde mange problemer, og det var slik at han var farlig også, og ikke bare farlig, men farlig for både seg selv og andre.

Aurelius og Sann gikk til en restaurant for å spise et måltid sammen. Det ble slik at i løpet av måltidet så fikk de beskjed at vaktene ikke hadde funnet ham for å ta ham med til akutten, men de skulle lete i byen etter ham og sende ut varsel til alle i byen. Alle vaktene hadde ikke lenge etter fått beskjed og leitet etter ham. Miningfaithsin selv visste ingenting.

- Det skal nok ordne seg, sa Gudleik Aurelius.

- Ja, det skal nok det, sa Sann.

- Det er slik at det er en fare for at Miningfaithsin skulle komme til å dø snart også, sa Aurelius.

- Ja, det er det, så derfor er det fint å ha en eller annen form for psykiatri og kontroll for å se om en er forsvarlig til å ta vare på seg selv og eventuelt andre deretter, sa Sann.

SYND I POSTKASSEN

Når det gjelder synd så er det klart at det er fint å få muligheten til å få frem hva en synd er for å forsøke rette opp i den. Det er klart at det er et gode å ha. Når det gjelder de som er ond, så er det klart at det å ha mulighet til å få frem hva de har gjort og så forsøke rette opp i alt slik at de kan komme seg ut av det onde er et gode. Det er slik at en kan gjøre det på mange måter. Miningfaithsin fikk et råd som var spesielt av det han selv kalte for et merkelig vesen.

Miningfaithsin satt utenfor sitt hjem og følte at absolutt alle skulle ta ham. Han så det på folk. Så det på menneskene rundt seg. La merke til at absolutt ingen var klar for å hilse, men så ut til å tenke at de ville ha ham ut av denne eksistensen han hadde som en ond type blant andre i byen. De tålte ham ikke. De ville ikke ha ham der. Det ble merket.

Det som skjedde med Miningfaithsin var at han begynte å hallusinere eller noe lignende som gjorde at han fant ut at han skulle gå hjem, og inn i stuen og sette seg ned en stund. Her kom han til å åpne en tilfeldig bok i de få bøkene han hadde hjemme og begynte å lese. Det stod helt klart i den boken at om en skulle komme seg ut av en synd, så send et brev med synden din til den du har syndet mot. Det stod videre at det skulle være et brev med både hans navn, hans adresse og hans kontaktinformasjon på,

samt dato og da en beskjed med hva for synd han hadde begått enten det var en reell synd eller det var en åndelig form for synd som om en dårlig tanke eller lignende som kunne være omtalt som en synd. Videre gikk dette så inn på Miningfaithsin at han ville gjøre det. Han tok seg en tur ut for å tenke litt. Der så han umiddelbart de sure ansiktene igjen til hele befolkningen, som gjorde at han fikk en slik idé og følelse at han måtte på en måte få syndene vekk, så han gikk hjem igjen og inn i huset og satte seg ned for å skrive. Skaden på hans arm var blitt så omstendelig at han nesten ikke kunne skrive, men han fikk det til.

Helt ut av ingenting av sin helt egen vilje, så åpnet han et vindu like ved der han satt og skrek ut til folk utenfor:

- Jeg skal drepe dere! skrek Miningfaithsin.

Folkene tok kontakt med vaktene og noen av dem sa det tilbake til Miningfaithsin at han hadde kort tid igjen med slike gloser fordi vaktene var på vei allerede så han hadde dårlig tid.

Miningfaithsin skrev derfor raskt på sine synder mot Aurelius av alle i byen. Han kom til å tenke på ham. Han skrev på en konvolutt navnet Gudleik Aurelius og hans adresse, og så skrev han et kort brev med sine synder mot ham, og så skrev han underskriften sin og adressen sin, og så kontaktinformasjonen sin, og så skrev han navnet sitt som en signatur på brevet. Videre så tok han brevet opp i konvolutt, og så tenkte han umiddelbart at han var litt paranoid og redd for vaktene og alt i byen som var mot ham, slik at han fikk lyst til å skynde seg. Videre løp han ut døren og visste at han ikke hadde lov til å løpe tvers gjennom byen og plassere brevet i postkassen til Gudleik Aurelius på den måten, men måtte egentlig løpe en stor omvei og flere omveier der han hadde lov til å gå, men så bare løp han en strak linje helt frem til der hvor Gudleik Aurelius bodde. Når han kom frem så la han brevet ned i postkassen til Aurelius og følte en enorm lettelse. Det var som om at noe stort hadde skjedd, og han fikk bare lyst til å legge seg ned og hvile, men visste at han kunne bli tatt av vakter i dette området, så han løp hjem igjen selv om han var sliten, men han var så redd at han ikke kunne annet enn å løpe og var oppildnet for det.

Når Miningfaithsin kom hjem så så han noen vakter der ved hjemmet og derfor gjemte han seg i en park like ved så han kunne

se mot huset inntil vaktene der var forsvunnet så han kunne dra hjem da.

En mann kom og la merke til Miningfaithsin, men visste ikke hvem det var.

- Dra til helvete! sa Miningfaithsin til mannen. - Jeg skal slå deg!

Mannen gikk bort og fiket til Miningfaithsin for den trusselen og gikk videre. Miningfaithsin ble sittende å se mot hjemmet sitt.

DØD OG RO

Miningfaithsin la seg ned på ryggen, og klarte ikke så mye mer. Han ble sliten av all den uro han hadde omkring seg. Det var jo som om hele byen ville ham død.

To vakter kom endelig bort mot parken etter å ha fått øye på en mann liggende i parken. De la merke til Miningfaithsin og kjente ham igjen. Når de kom bort så sa Miningfaithsin noe om aktiv dødshjelp mumlende. De tok ham med seg inn i bilen og kjørte til et sykehus slik at de kunne få se på ham.

Ved sykehuset visste de hvem han var, og det var en del av loven i byen på den tiden at en kunne få aktiv dødshjelp om en ville på visse premisser. Blant annet så måtte en ha for minimalt fem år siden ha bestilt aktiv dødshjelp, og der en rekke premisser underveis skulle måtte ha blitt innfridd underveis. Miningfaithsin visste ikke om alle premissene var innfridd, men de ved sykehuset skulle sjekke etter at Miningfaithsin sa til dem at han ville dø.

Miningfaithsin ble liggende alene på en seng ved sykehuset en stund samtidig som at betjeningen ved sykehuset sjekket opp i dette med aktiv dødshjelp. Han tok tak i en telefon. Var svak og elendig, men hadde mer en nok kraft til å kunne få ut noen ord. Han ringte noen tilfeldige. Han ringte flere tilfeldige. Han ringte faktisk hele fem tilfeldige nummer og sa stygge ord til dem alle sammen, for å ha gjort noe stygt før han kanskje skulle dø. Da sa han til seg selv at han var som om en fiende og at han var ond og så smilte han for seg selv. Det var ikke slik at han ikke hadde god forståelse for språk og at han derfor hadde en slik merkelig relasjon til ordene fiende og ond, fordi han virkelig visste hva det å være en fiende var og det å være ond var, og ville det. Ville være

ond. Men en kan jo bare tenke seg hvor elendig en da blir om en skal generelt være en fiende uten at der er noen spesiell konflikt, eller bare være ond uten av det skulle være noe press fra mangfoldet. Om en eksempelvis er presset av en mangfoldighet eller da et overtall til å måtte være ond, så er der jo grunner som kanskje vil komme om at en vil påstå at en gjorde det riktige om en selv overlever. Men som vennen til Aurelius, som kom fra et område der det onde hadde fått et overtak så var det klart et gode å reise fra området og holde seg god. Det er ulike måter, men det var i alle fall sikkert med Miningfaithsin at han ville være ond til det siste selv om han var i et totalt undertall i byen. Alle var blitt god. Absolutt alle. Det var i denne situasjonen kun Miningfaithsin igjen som var ond. Kun én mann. Kun ett menneske. Alle dyr og mennesker og insekt og alt levende var blitt godt. Så ung som insekt og dyr er vanligvis så kan en påstå at de er innenfor det gode. Og når en videre ser til hvem Miningfaithsin hadde blitt så var det klart at han måtte ha fått et eller annet problem i livet sitt som gjorde ham så trangsynt at han ikke snudde om og ble god. Det å være god, og se at en må endre seg til kanskje noe ondt for å overleve et sted er kanskje langt enklere enn det å være ond og så endre seg til å være god om en absolutt må for å overleve et sted. Slik er det nok få eksempler på i dette livet. En finner nok mange eksempler på de som som sagt må endre seg fra god til ond en periode, men få av de som må endre seg fra ond til god, og de er nok så merkelig stolt i seg på en eller annen måte at de ikke vil nettopp endre seg til å bli god om de først har vært ond.

Betjeningen ved sykehuset kom inn til rommet der Miningfaithsin lå så elendig til i en seng. Han hadde et veldig surt ansikt. De begynte med å oppdatere ham på hvordan aktiv dødshjelp fungerer da han ble fortalt at han var innenfor kategorien av dem som de kunne la dø.

- Så ondt! skrek Miningfaithsin, og gliste det største gliset han noensinne hadde glist.

Han ble så liggende i sengen og høre på betjeningen forklare hvordan det skulle foregå.

- Når vil du at det skal skje? spurte en av sykepleierne etter å ha fortalt om hvordan de kunne utføre aktiv dødshjelp.

- Med én gang, sa Miningfaithsin.

- Betyr det nå umiddelbart? spurte sykepleieren.
- Ja, nå så snart som mulig din ekling, sa Miningfaithsin.
- Jeg er ikke ekkel, men da sier vi klokken elleve, sa sykepleieren.
- Ja, din ekling, sa Miningfaithsin veldig svak og trøtt.

De kom tilbake innen to minutter, og da hadde de med alt utstyret som skulle til for å avlive ham. Han døde bare noen minutter over klokken elleve den kvelden.

SOL OG ONDSKAP

Om morgenen dagen etter så satt Nobili, Nysølv, Blodend, Sann og Aurelius i finværet ved en restaurant i byen og spiste frokost sammen. De hadde ikke så mange større planer i disse dager og ville tilbringe litt tid sammen før de gikk på arbeid med et måltid og litt prat.

- Det er klart at om en er en forfatter av eksempelvis skjønnlitteratur og har fått mye inspirasjon og interesse for et emne eller en karakter eller noe sånt, så er det viktig å ikke forsøke å vedlikeholde det om det er noe ondt, sa Nobili.

- Ja, det er sant, sa Nysølv. - Det kan være farlig å til og med skrive frem det onde, så da er som vanlig viktig å skrive med det gode og mot det onde.

- Ja, det er klart, sa Nobili. - Jeg var i samtale med en forfatter igår. Han fortalte at han hadde fått en enorm inspirasjon og glød og interesse for den ene onde karakteren sin. Det var som om en morgen av sol hver gang han skrev om karakteren. Men han kom inn i et spørsmål om moral. Skulle han vedlikeholde karakteren i boken og historien, fortellingen, eller skulle han drepe karakteren var spørsmålet. Han til og med søkte kollegaer for samtale da det faktisk ble vanskelig å ødelegge for den inspirasjonen. Etter en lengre samtale med den ene kollegaen så bestemte han seg for å ta seg virkelig sammen. Han til og med bet tennene sammen og bestemte seg for å ikke vakle og henge rundt med dårlig moral selv enn hvor mye moro og inspirasjon en skulle tro en hadde om en skrev om onde karakterer. Onde karakterer må vekk og fjernes og må drepes fra miljøene der en skriver. En kan ikke ha et ondt miljø og så la det onde leve og spre det onde og ha karakterer som

blir onde og la de leve. En må la de gode karakterene få leve. Og la de onde karakterene dø. Bli straffet. Bli stigmatisert. Bli forulempet. Moralene må være med det gode og mot det onde i romaner og noveller som i livet ellers hadde forfatteren funnet ut. Det som skjedde videre var at han fikk en slik glød for det gode at han skrev frem slike karakterer som var så lyse, inspirerende og glødende, at han ble den beste forfatteren til slutt. Med god moral, og med gode karakterer. Videre så ble det slik at han gikk ikke et sekund engang mer med onde karakterer. Han ble til og med litt skamfull av å se tilbake på de onde karakterene han hadde gått med når han så tilbake på sitt liv. Han kom nemlig i samtale også, med en annen forfatter som aldri hadde gått den onde veien i litteraturen. Den forfatteren fortalte om at han bare noen få ganger hadde kjent på det sluket av å gå innover i ondskaper og skrive om onde karakterer, men stoppet opp umiddelbart og sagt, at dette kan vi ikke gjøre. En må ikke gå inn i ondskaper verken i livet eller i tanken eller i litteratur som romaner, noveller og slikt. De må straffes. Straffes slik at de ikke kommer oss til onde også i dette livet i denne verden.

- Godt sagt Nobili, sa Nysølv. - Jeg vet ikke hvor lenge du har snakket, men det er en av de lengre replikkene vi har hatt sammen tror jeg!

Alle tenkte på det en kort stund.

- Ja, det var en lang tale når jeg tenker meg om, sa Aurelius.

Nobili så det også når han så litt på hva han nettopp hadde sagt.

- Det er viktig med moral, sa Blodend. - Og det er interessant som du nå har fortalt at moralen i litteraturen også er viktig i bry seg tilsvarende om som i livet ellers. Vi kan ikke ha onde karakterer i blant oss som mennesker støtt må bryte ned i sine sinn og tankeliv. Da er det bedre å nettopp komme med et eksempel slik at en har et sår eller da et poeng imot et slikt onde, slik at andre ikke må bryte dem ned selv.

- Ja, det er godt sagt, sa Sann.

De satt en stund til sammen og så på folket og snakket litt og spiste litt. Det var fint vær. Det var klart for en ny arbeidsdag etter måltidet, og en kunne se på de fem at de tenkte ikke engang på dette med om de skulle på jobb snart, fordi de hadde det så trivelig

med hverandre og med omgivelsene at de satt der og tenkte kun på det de så og noen gode tanker respektivt hver for seg. De så på miljøet, på folkene, på tallerkene, på maten, på hverandre og av og til på været generelt, og på bygningene omkring der de satt.

EN GOD MARKERING

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann skulle først på dagen på en markering i byen. Det var nemlig slik at det var arrangert en markering som et merke på at alt det onde i byen hadde dødd ut. Forsvunnet. Det var nå kun godt igjen i byen, og det var slik at det måtte markeres for folk da en kunne bedre huske på det at en når som helst i hverdagen kunne stoppe litt opp og nyte det at faktisk hele byen var god. Hele byen. Alle menneskene. Alt som var i byen var nå kun godt. Kun gode ting. Kun et godt liv. Alt var fullstendig godt.

Det var en markering der hvor Aurelius hadde blitt tilbudt å tale, men der han hadde takket nei da det ikke var den viktigste markeringen med tanke på de seremonier og markeringer og jubileum der en må samle alle i eliten og sikre at alt blir høytidelig lagret for ettertiden. Det var nettopp slik med denne markeringen at den var flott og viktig, men Aurelius så at han ikke måtte tale, men de skulle alle fem i kollegiet være der og nyte tiden sammen og nyte det at det gode nå var tilstedeværende i hele byen. På den måten var markeringen svært viktig for alle menneskene i byen og for Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann også.

Markeringen begynte klokken tolv. Mange hadde tatt seg fri fra jobben for å være der. Det ble et spørsmål blant noen av de som hadde møtt opp om hvorfor det var slik at markeringen på en måte ikke var av de mest høytidelige markeringene. Da ble de fortalt av Aurelius at det hadde å gjøre med at det handler om døden og at det handler om det å drepe det onde, og at det handler om det å fjerne det onde, og handler om en del mørke emner, og i tillegg at det var en ganske ny markering som en ikke hadde hatt før på samme måte i andre byer tidligere. Alle de som møtte opp og forstod seg på de argumentene var enig. Det var likevel en markering som var grundig og godt gjennomtenkt, planlagt og utformet. Det var fine ornamenter og det var gjort skikkelig for

seg med det visuelle.

Det var samlet i alt omlag tre hundre mennesker ved markeringen. En kunne tenke seg at flere ville møte opp, men det var antallet. Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann hadde fått seg den beste plassen blant publikumet. En forklaring på hvorfor det ikke hadde møtt opp flere hadde å gjøre med at markeringen ikke hadde så omfattende markedsføring, og i tillegg så var det ikke så mange i byen som faktisk hadde oppdaget at det hadde vært noe ondt der i det hele tatt slik at det ikke var noen grunn for å møte opp følte de.

Markeringen ble fullført. Mange gode talere hadde talt, og spesielt de som hadde opplevd en del ondt var veldig lettet over å kunne meddele det de ville, og de ville byen godt innover i fremtiden, så det var mange blandede følelser av lettelse, og det at mye arbeid var nå ferdig selv om ikke alle forstod hvilket arbeid de hadde hatt.

Når alt var ferdig, ble det en del korte samtaler rundt scenen for Aurelius og de andre kollegene.

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann gikk så til lunsj etter at markeringen var helt ferdig.

- Endelig var den markeringen ferdig, sa Nobili.

- Ja, du verden for en fin opplevelse, sa Nysølv.

- Det er klart at dette har ikke vært gjort før, sa Blodend. - Så det var noe nytt, men behagelig, og noe som jeg har tro på andre steder i verden. Det er klart at de som har utført store bragder og arbeid ved å fjerne det onde skal få gratulasjon og oppmerksomhet, og i det hele tatt er det fortreffelig og flott og markere at alt det onde er fjernet fra byen.

- Ja, det er mange gode stunder vi har hatt, sa Sann. - Det var krevende å fjerne det onde. Synd, Miningfaithsin, Tid-Bagatell og Blomhat eksempelvis døde på ulike måter. De kunne ha kommet til å få hjelp av andre medmennesker eller av psykiatri, men de døde altså mer eller mindre alle sammen av sine lidelser av ondskap.

- Ja, det har vært krevende, men det har også vært behagelig og seirende, sa Aurelius. - Det å merke seg at det onde forsvinner er en glede. Det er en lettelse. Det er en seier og det har vært mange gode stunder underveis i det å ta kontroll på denne byen

og gjøre den god.

De satt en stund til og snakket sammen, og nøt det at det onde endelig var ute av byen. De hadde hatt mange gode stunder kom de til å tenke på og nevne før de forlot bordet og gikk tilbake til jobb. De hadde gjort en stor jobb, og markeringen som en ny type markering viste seg å være praktfull og viktig, og noe for andre deler i verden å ta til seg når det onde endelig forsvinner.

MYSTERIUM OG KJÆRLIGHET

Aurelius satt hjemme for seg selv en stund etter at den vanlige arbeidstiden var over. Han satt i stuen og begynte å tenke på Cecilie. Han vurderte om han skulle invitere henne på en middag litt senere, og spørre henne denne kvelden om de skulle bli samboere. Om hun har lyst til å bli samboer med ham.

Det å gifte seg er i det minste et minne for livet der en får et sterkt minne om at en gifter seg og inngår ekteskap slik at en husker hva en har gjort i livet og at en har giftet seg og finner en make i livet sitt som en kan leve sammen med. Det er klart at mange kan komme til å glemme ting i livet, men enkelte ting en gjør er ting en husker bedre enn andre, og det å inngå et ekteskap er klart noe som en husker bedre enn om en bare blir samboere. Da kan en kanskje komme til å til og med glemme innen årenes løp som årene går at en har funnet seg noen å leve med om en ikke har noen sterke minner tilgjengelig. Bilder, filmer. Brev, dikt, tekst og så videre kan være til hjelp, men også er det slik at et ekteskap der en gifter seg vil være et minne der kan komme til å huske det resten av livet. Det er klart det skal veldig mye til for å glemme det å møte noen en liker å være sammen med. Grunnlaget for kjærligheten. Det å finne en å leve sammen med. En en elsker. En en liker å være sammen med og ser for seg å kunne leve hele livet sammen med.

Det er enkelte folk som er elendige, og ikke kan noe særlig, og som er svært dårlige. Har falske ledere som misliker barna og lignende og som skaper korrupsjon og har dårlige vaner og kanskje dårlige slektsforhold. Slike må en holde seg unna og ikke være blant i kjærlighet. Det kan forekomme at en vil få problemer på grunn av mangelen på intelligens. Kjærligheten kan komme til

å få problemer. Lide. Både menn, kvinner og barn under falske, dårlige ledere kan være farlig for kjærlighet. Begynne å leve i hat. Aurelius var en god mann som skulle sikre at alle i sitt folk, både menn, kvinner og barn og ungdom skulle få et godt liv. Hans folk var et godt folk sa folk. Et godt folk. Et folk verdig tillit. Og det er ikke falske dårlige ledere som ikke forstår seg på annet enn søppel og ondskap. Andre steder i verden kunne det fremdeles være slike falske ledere. Til og med kunne det fortsatt være falske ledere som trodde de hadde makt over byen der Aurelius nå styrte fra fremmede områder, men de skulle nå uansett bli tatt og miste slike oppfatninger. De er parasittiske i tankegangen og tar feil. Det er Aurelius tenkte Aurelius som styrer byen nå og ingen andre. Det er han som er lederen. Som er den som leder og styrer og skal styre og lede.

Når det gjelder kjærlighet er det klart at det er viktig for mennesket. En må ikke blande det med styring. Men det er nå slik at menn og kvinner lever i par og de gifter seg eller blir samboere og når en eller begge av dem styrer så påvirker det styresettet og styringen. Slik er det. Og kjærlighet er sterkt. Kjærlighet er vakkert. Kjærlighet er noe som er sentralt i de aller fleste sitt liv. Og det er slik at det er noe som de aller fleste faktisk må ha, og i slutten kanskje absolutt må ha for å nettopp kunne finne seg den å skape barn sammen med.

Aurelius valgte etter å ha tenkt litt for seg selv at han ville invitere Cecilie til en middag og så spørre henne der om hun ville inngå en samboerkontrakt med ham. Det er vakkert nok til kjærlighet tenkte han. Det er ikke noe som blir for firkantet eller for ordentlig eller en for formell prosedyre. Det er viktig å kunne stole på hverandre. Det er viktig å kunne snakke om slike ting. Han kunne bare først luften idéen for henne om hun ville bli samboer eller lignende og se hva hun tenkte og sa om det. Det var det han bestemte seg for.

Når kvelden kom så satte de seg ned på en restaurant i byen.

- Fint at du kunne bli med å spise en middag sammen, sa Aurelius.

- Takk for invitasjonen, sa Cecilie.

Etter at de hadde snakket en stund så tok Aurelius frem dette emnet om det å bli samboere og ekteskap:

- Hva synes du egentlig om det å gifte seg og det å bli samboere? spurte Aurelius.

- Jeg tror egentlig mest på det å få en samboerkontrakt med den en elsker, fordi for tiden anser jeg den friheten som en god mulighet nå i disse tider når religionen ser ut til å få mange nye muligheter, sa Cecilie. - Bare det forsamlingshuset som du har etablert Aurelius er en utvikling der religionen på en måte fullføres tror jeg, der alt med det gode og det mot det onde samles på en slik måte at et nytt liv og et nytt forsamlingshus blir til. En kan også se på det slik som at det religiøse verket blir fullført. Så når det gjelder ekteskap eller det å bli samboer, så tror jeg at det har vært en lang og vakker historie med mange vakre ekteskap i mange vakre forsamlingshus. Nå er det å bli samboer noe som tilsvarende, i alle fall ganske tilsvarende er en mulighet og som jeg tror på.

- Jeg har også den samme oppfatningen, sa Aurelius. - Jeg har tenkt på å spørre deg om å bli samboer med meg, og inngå en samboerkontrakt. Er det noe du er interessert i?

- Ja, det er noe jeg vil, sa Cecilie.

De satt å så på hverandre litt, og satt og tenkte for seg selv litt og spiste litt, og på en måte hver for seg og sammen lagret denne fredelige stunden de hadde sammen. De skulle bli samboere.

Etter at de hadde spist, så reiste de hjem til Aurelius, og ble kjørt av hans private sjåfører. De satte seg ned i stuen ved stuebordet og Aurelius tok frem litt mat og drikke, og så laget han til to kontrakter. De satt en stund og snakket sammen, og ble endelig enige om å signere kontraktene. Det ble den første kvelden der Cecilie sov over hos Aurelius, og da som samboere. Hun flyttet dagen etter inn til Aurelius ved å hente en del ting fra sin leilighet.

ET RELIGIØST SYSTEM

Om morgenen etter var Aurelius lettet og glad og hadde fått seg samboer, og tenkte på dagen og livet som noe beriket og nytt. Han var lettet og var på vei til en restaurant for frokost før jobb, og da møtte han i denne stemningen av å være lettet og ha fått noe helt nytt inn i hverdagen enn mann som kjente ham, som ikke Aurelius

kjente, men som ville snakke med ham og som han stoppet opp for å lytte til en stund. Det var en vakker og høytidelig mann som stoppet han opp like ved en av de flotteste strøkene i byen der hvor flere organisasjoner og restauranter holdt til på toppen av den største og mest ærverdige trappen.

- God morgen Aurelius, sa mannen.

- God morgen, sa Aurelius.

- Jeg har tenkt på et emne som jeg lurer på om du har tid til å høre på hva er for noe, sa mannen.

- Ja, det har jeg tid til, sa Aurelius.

- Det har seg nemlig slik at det er mange ting omkring deg Aurelius som er stort og som om lyser opp vår hverdag her i byen, sa mannen. - Videre så kom jeg til å tenke på en sak som var veldig spesiell. Det har seg nemlig slik at jeg ikke bare anser dere som et emne for kulturdebatt her i byen som andre steder, men jeg lurer på om du også har forstått at du kunne nærmest ha vært en del av et slags nettverk eller system av mennesker som kunne dannet også et slags religiøst system som midlertidig kunne blitt brukt til å forbedre verden. Om en ser til deg og dine kollegaer som er deg Gudleik Aurelius, Nils Nobili, Tor Nysølv, P. Blodend og Sigurd Sann, så er det slik at dere sammen utgjør fem mennesker som helt klart har sine helt unike gjerninger i dette livet. Eller da har hatt helt unike gjerninger i dette livet. Om en ser til deg Gudleik Aurelius så har du også den enhet ved deg at du har skrevet om kjærlighet. Nils Nobili og Tor Nysølv representerer kunnskap og en god utvikling i kunnskapen. P. Blodend og Sigurd Sann representerer religion og en god utvikling i religionen. Deg Gudleik Aurelius representerer det gode og kjærlighet og en god utvikling av det gode og av kjærlighet. Om en ser til Frode Synd, Thomas Miningfaithsin, U. Tid-Bagatell og Johannes Blomhat, så er det slik at de representerer alle sammen onde enheter som videre er i en ond utvikling. Dersom en eksempelvis ser på det eksempelet som du og dine kollegaer har utført i denne byen så kan en kanskje se på det som et system av enheter både gode og onde som kan brukes til å systematisere utvikling også i andre fremmede landområder slik at eventuelle onde utviklinger kan bli gode utviklinger. Om en ser altså til dere fem kollegaer som fem enheter for det gode og en god utvikling, og de fire onde som nå

da er død som om en ond utvikling, så vil vi kunne kanskje klassifisere ulike felles trekk blant gode og onde og gode og onde utviklinger andre steder. Nærmest som om at eventuelt disse enhetene benyttet i det reelle så kan de brukes til en kulturdebatt, og om de samme enhetene blir brukt imaginært så blir det som om et midlertidig religiøst system som kan brukes til å identifisere en god utvikling i et landområde.

- Takk for opplysningene, sa Aurelius. - Dette ser jeg at du har krystallisert og fått en helhetlig forståelse og oppfatning av. Jeg ser at dette er veldig praktisk dette som du har tenkt ut og jeg har på samme måte som jeg har tro på at min virksomhet vil kunne repeteres i andre landområder for å innføre det gode der, ha tro på at dette som du nevner som et mulig system som kan brukes både reellt og imaginært er omlag det samme.

- Ja, det tror jeg også, sa mannen. - Jeg har vurdert om jeg skal skrive en roman eller en novelle om dere.

- Interessant, sa Aurelius. - Om du noen gang skulle finne på å gjøre det, så kan du gjerne ta kontakt med deg så kan du få direkte informasjon av meg om prosjektet virker tiltalende.

- Takk for det, sa mannen. - Du får ha takk for oppmerksomheten Aurelius. Du tok deg god tid til å lytte.

- Jeg hadde en del tid tilgjengelig nå og det var veldig interessant å høre på deg, sa Aurelius.

- Ha en fin dag! sa mannen.

- Ha en fin dag! sa Aurelius.

Aurelius gikk så inn på restauranten og fikk seg en meny og bestilte etterhvert mat og satt til slutt og spiste og så ut mot folket utenfor.

Det var en dag der nærmest alt det viktigste han hadde planlagt var ferdig. Det eneste som nå stod igjen som det siste og det neste å gjøre var å forberede seg til den planlagte høymessen, og den talen han skulle holde der spesielt. Videre så skulle det bli den siste handling og gjerning, før den neste perioden i hans liv skulle gå igang. Det var konservering. Det var konservering av livet han hadde formet. Konservering av politikken. Konservering av religionen. Konservering av kunnskapen. Det var en del utvikling han ville snakke om på høymessen, men til tross for at det var en utvikling hadde han tenkt, så var det noe å konservere fordi i det

store og hele var det en konservativ utvikling der avslutningen hadde sine muligheter og var allerede forutbestemt slik de mulighetene kunne bli og alle sammen fortrolig med det konservative som det å ta vare på det gode kan være.

NØYAKTIGHET OG HELHET

Etter arbeidstid kom Aurelius hjem til Cecilie for første gang. Hun satt i hjemmet til Aurelius som nå var de begge to sitt hjem når Aurelius kom inn døren. Hun hilste på ham fra stuen når han kom inn døren. Det gikk enda mer opp for Aurelius at han hadde fått en kvinne i sitt liv som nå var hans samboer. Han elsket tanken og følelsen og stemningen av å komme hjem til en kvinne på den måten. Han gikk opp i stuen og satte seg ned etter at de gav hverandre en klem og hilste på hverandre. De satte seg så ned i stuen.

- Jeg kom til å tenke på like før jeg gikk inn døren at nå begynner et nytt liv for meg, sa Aurelius. - For oss. Både for meg, deg og mine kolleger. Det er nemlig slik at jeg har det slik at jeg føler nå at nærmest alt i jobben har nådd sitt klimaks når det gjelder strid, utvikling. Det er ferdig. Nå begynner et liv. Et godt liv der jeg skal leve. Leve med det vi jobber med og holder på med og har skapt og utviklet. Nå er det livet som tar til i det livet vi selv har skapt oss.

- En vakker følelse, sa Cecilie.

- Ja, det er det, sa Aurelius. - Så gikk det opp for meg akkurat dette med hvor skarp en kan være når det skjer. Når viktige ting skjer. Som kanskje kan være farlige. Kan være livsfarlige. Enten en vet det eller ikke. Være skremmende for andre og farlige og skremmende for en selv, men holde den ro som er nødvendig og kjempe og vinne, og vite og vinne. Det må ikke være så mye strid nødvendigvis og energi i form av kamp, men utvikling, seier, eller da at noe blir ferdig. Blir utført, og der en kommer seg videre etter at en har mestret noe eller da blitt ferdig med en oppgave. Nå har vi vært gjennom et paradigme, en politisk seier som kunne blitt en revolusjon og en religiøs hendelse som jeg kan omtale som en seier, men som i alle fall er en oppnåelse og en form for nyskaping som vil kunne bli kalt for en revolusjon. Det er nemlig

slik at med tanke på kunnskap, politikk og religion, så har vi nå fått inn i samfunnet en helhet der vi nå kan leve, og skal leve med de helhetene som er kommet og skapt. La meg gå litt tilbake til dette med nøyaktighet. Når en er der når det skjer så ser en alt. Da er en der. Nå skal jeg inn i et litt annet liv. En annen form for liv. Nå skal jeg leve ved helhetene. Leve i helhetene. Og ikke nødvendigvis alltid være i utvikling, i en kamp, i en strid, i en utvikling av teori for å forbedre. For å vinne løsninger. Men der løsningene er funnet og alt på en måte ferdig. Det blir et fantastisk liv fremover som vi skal inn i begge to Cecilie. Det blir et fantastisk liv for oss alle i byen.

- Vet du hva? spurte Cecilie.

- Nei, sa Aurelius.

- Du kunne ha hatt kallenavnet Knut, sa Cecilie.

- Ja, der er du inne på noe som angår akkurat dette, sa Aurelius.

- Fra det helhetlige å tenke det hele, til å tenke på en litt annen måte og innsnevre seg til noe som kanskje er mindre enn alt. Noe eget. Noe som en selv på en måte har som sitt eget i tillegg til alt det som alle andre har som sitt eget.

- Ja, noe sånt, sa Cecilie.

- Har du lyst til at vi stifter en familie og får barn? spurte Aurelius.

- Ja, sa Cecilie.

- Da gjør vi det, sa Aurelius. - Jeg har forresten lyst på åtte barn.

- Åtte barn!?! spurte Cecilie og smilte litt som om han ikke var helt seriøs.

- Ja, åtte, sa Aurelius.

Cecilie ble liggende på fanget til Aurelius og tenke da hun underveis som Aurelius snakket hadde lagt hodet sitt ned i fanget på Aurelius.

Aurelius hadde fått kallenavnet Knut av Cecilie, og de satt en stund begge to og tenkte på barn og familie og på hjemmet og på hele livet egentlig som kommende foreldre kanskje tenker på livet før de får barn. Et sted der barna skal inn i. Ser for seg verden og hvordan barna kan komme til å få det. De begge var veldig glad for å tenke på byen slik alt nå var trygt og godt for både voksne og barn akkurat der som de var og i hele byen. Et trygt sted hvor

barna kan vokse opp og bli sunne og glad og sterke og trygge.

Cecilie snudde seg med en slik forståelse til Aurelius og så litt på ham og sa:

- Knut? spurte Cecilie litt lekent.
- Ja, sa Aurelius.
- Du blir en fantastisk far tror jeg, sa Cecilie.

SOM EN KNUTE

Aurelius ble sittende i stuen. Cecilie var gått å lagt seg. Han hadde gått inn en gang å sett om hun var sovnet. Hun lå under dynen med hodet på puten som om helt i himmelen og rolig og skjønn i sengen. Han lukket døren såvidt slik at det var en liten glipe åpent. Han gikk så inn i stuen igjen og der satt han nå.

Aurelius begynte å tenke litt på fremtiden, fordi nå skulle han danne familie og han skulle på minst én måte begrense seg, som om lage en knute på livet ved å begrense seg og ofte fokusere kun på hjemmet og familien. Han skulle skape en familie og bli far og ha en familie som han forsørget og passe på barn. Jobben kom til å bli noe overordnet med tanke på det verdslige bildet, og så familien bli litt underordnet og i et mindre bilde. Som om hele verden og en begrensning til kun sitt hjem og sin familie og den mer umiddelbare nåtid og tilværelse. Her skulle han gjøre en god jobb tenkte han og veksle mellom jobb og privat på en så god måte som mulig slik at ikke barna skulle bli på noen måte brydd av hans arbeid. Han hadde jo et arbeid som var å være der og med hele verden fremfor seg, i alle fall på noen punkt, og så da hele byen fremfor seg. Men familien skulle ikke få merke noen last av dette. Han ville lage en slik knute og begrense det private liv til det å bli en god husfar og la familien og kvinnen i sitt liv, Cecilie, få ro til å kunne fokusere på det som en familie på best mulig måte gjør nemlig sitt eget hjem og sin familie og det nærmeste oftest.

Det er klart slik at om en er ung så er en noe annet enn gammel. Om en er gammel så vil en kanskje ofte bli ung, men ikke klare det. Eller ikke ville det helhjertet. Det er nemlig slik at eldre er ofte litt mer med antennene ute og tenker litt større og de yngre er slik at en er litt mindre utenfor sin nærmeste tilværelse. Når en først har kommet i en slik posisjon at en tenker på det

verdslige er det sjelden at en alene vil kunne klare å begrense seg og tenke på det minimale eller det mer enkle, det mindre. Det var noe som Aurelius ofte hadde tenkt på og mente han var flink til det selv, men når en er alene så har en mindre grunn til det. Da kan man oftest være der at en tenker litt større og ser på verden og er i verden. Ikke nødvendigvis bare i et lite hjem og tenker kun på hjemmet.

Aurelius gikk og hentet seg noe drikke, og satte seg ned igjen og så ble sittende å tenke på livet og disse emnene. Det gikk opp for ham at det var en perfekt situasjon han var kommet i der han skulle nå begrense seg og fokusere på det gode livet som om han skulle begynne en ny bok der han nå hadde som om levd nærmest et liv og en periode som kunne blitt kalt for en krig i verden, eller krigen i verden, og så nå som om at den var ferdig så begrense seg og på en måte lande og så gå inn i et roligere, mer beroliget liv som skulle bli en ny periode han kunne kalle for det gode liv. En ny periode med familie, barn, hus og hjem sammen med en kvinne. Et familieliv. Et liv sammen med en kvinne, barn og ha en familie. Et godt liv. Han hadde jo hatt et godt liv, og var veldig stolt av jobben sin og livet sitt og alt som han hadde fått til. Han kom til å tenke på at han som om hadde overlevd en krig i verden i perfekt tilstand. Som om alt hadde skjedd, men likevel ingenting. Som om at han var suksessfull på verdensbasis og nå kunne på en måte nyte seieren med en familie.

Det er ikke alle som klarer en slik overgang. Det er mange som får problemer med å skulle berolige seg. Skulle begrense seg. Skulle se i det nære og ikke i det store. Det er det mange som ikke klarer det. De fleste er slik at de blir bare gående med en forestilling om at de skal bli større, øke, og aldri skulle lage seg en knute i livet og eksempelvis ha en familie som en lever sammen med i det små, det nære, i det nærmeste livet en har i sin omgivelse. Kanskje er der en del også som blir som noen rakkere som kjenner verden, men som plager folk med alle slags kunster for å liksom være der i verden. Slik var selvfølgelig ikke Aurelius. Han var en helt annen. Han ville forbedre. Var der for å forbedre og skape godt. Være med det gode og mot det onde i hele verden. Da kan en også være der. Da kan en reise. Da kan en se. Da kan en snakke med og oppleve. Da kan en være der med hele verden.

Som om en verdslig himmel og dele alt det skjønne verden kan by på. Alt det gode verden kan by på. Der var Aurelius. Der tenkte han at han var. Og nå skulle han dele alt det med verden på jobb og i sitt arbeide og ellers når han hadde tid. Og i tillegg dele alt i det små med familien. Med barna. Med kvinnen Cecilie i sitt liv. Nyte livet sammen med familien i det nære og med hans verdslige familie i det store. En stor verdslig familie han hadde blitt kjent med. Han kjente jo de fleste religioner. De fleste politikere. De fleste innenfor kunnskap. Både kunnskap, religion og politikk og kjærlighet skulle han dele med verden, men nå også i tillegg dele det nære. Det vakre i det nære og i det mindre i sitt hjem med Cecilie og med barna.

SPESIELT OG GENERELT

Aurelius spiste frokost med Blodend og Sann dagen etter. De satt ved en av restaurantene i hovedgaten i byen og snakket sammen. De skulle tilbringe tiden ved frokost sammen. Senere på dagen skulle det være høymesse, så de ville også tilbringe litt tid sammen for å dele litt tanker om det også. Men det var spesielt slik at de snakket om et emne nå og det var verden i det generelle med det gode og i det spesielle med det gode. De snakket om landområder der det var en utvikling som skulle skje. Steder det var noe som skulle forandre seg, noe som skulle komme til å skje. En god utvikling.

- Ja, det er klart at det er flere områder som skiller seg spesielt ut, sa Aurelius.

- Ja, det er det, sa Blodend. - Men uansett så er det slik at egentlig alle slik jeg tror situasjonen er skal ha en god utvikling. Alle. Alle og alle områder. Det er det generelle.

- Ikke området der det nye forsamlingshuset bygges på, sa Sann.

- Ja, det er sant, sa Blodend og smilte litt til Sann. - Der kan en anta er det eneste stedet hvor alt faktisk er ferdig. Det er bare bygget som skal bygges.

- Videre så er det da en del områder der det vil kreve spesielle virkemidler, eller at spesielle ting skal skje, eller kanskje spesielle avtaler skal lages, eller lignende spesielt, sa Blodend. - Så lenge

det ikke er helt fredelig, og så fremt det ikke er et perfekt godt samfunn der, så vil det være noe som skal skje, sa Sann.

- Ja, det er det, sa Aurelius.

- Det kan være i enkelte områder at til og med helter, stjerner, store ikoner skal vokse til og skape en tid og periode for forandring og forbedring, forsoning og forbrødring og lignende, sa Sann. - Det er ikke nødvendigvis slik at det bare er å utvikle det gode og informere og skape bånd og dele informasjon. Det kan være at større begivenheter på lignende måter som nevnt må forekomme for at det gode skal utvikles i visse områder.

- Ja, det kan komme til å måtte bli nødvendig, sa Aurelius. - Det som uansett vi kan være fornøyd med er at byen er ferdig som god. Den gode utviklingen er ferdig. Det er små detaljer igjen. Det er å leve som nå er det som alt er klart for, og jeg tror at alt vil gå godt med denne verden innover i fremtiden og at både generell og spesiell utvikling vil gå godt.

- Ja, det tror jeg også, sa Blodend.

- Jeg tror ikke det vil bli noe problem for oss i fra byen å følge med på utviklingen utenfor, sa Sann. - Det er slik at jeg tror vi kan trekke oss tilbake inn i det gode livet her, og følge all utvikling sammen med våre gode vennlige i hele verden, og bare nyte den gode utviklingen i denne verden.

- Ja, det er godt sagt, sa Aurelius.

- Vi har kun én stor begivenhet fremfor oss her hjemme i byen også, sa Sann. - Det er høymessen. Når den er ferdig, så er det klart at det er slik at da er vi ferdig med jobben med den gode utviklingen i kunnskap, religion, politikk og kjærlighet. Alt ferdig i denne byen og for det gode i denne byen. Så i hvilken grad vi vil engasjere oss for å skulle reise og være med utviklingen andre steder i verden er usikkert. Det er klart at det er mange ulike måter å være med på en slik utvikling.

- Jeg tror det er slik at vi i alle fall kan slå fast at aldri så vil der være noen grunn for å bekymre seg for om den gode utviklingen som er i verden skal fortape seg, sa Aurelius. - Jeg tror at vi kan være trygge på at vi vil ha en trygg fremtid og at den vil bli god.

- Ja, det er veldig godt sagt, sa Blodend. - Det kan vi kanskje ta med på høymessen som informasjon også.

- Jeg har allerede skrevet talen jeg skal tale, sa Aurelius.
- Da er det ikke grunn for å skulle legge noe til, sa Blodend.
- Jeg har med en del om slike emner i talen allerede, sa Aurelius.

De tre fortsatte frokosten og nøt situasjonen med at det var mange gode ting i vente for dem. Det gode liv. Den gode utviklingen. Tanken om at alt i verden skulle bli godt og at de var en del av den. Den gode utviklingen enten den skulle komme til å bli spesiell eller generell, så var den slik at de kunne være der om de ville og engasjere seg, eller bare følge med. De var i en perfekt harmoni i byen og kunne nyte frokosten sammen. Som kolleger. Som venner. Som nærmest en liten familie av kolleger. Der Aurelius skulle nå danne en ekte liten familie for seg selv og kanskje de andre også. En herlig morgen.

MESSE OG AVSLUTNING

Aurelius, Nobili, Nysølv, Blodend og Sann var endelig samlet til høymesse. De ankom i biler tilkjørt av sine private sjåførere. De gikk inn i bygningen og visste alt som skulle skje. De hadde forberedt seg som vanlig, og det var klart på en god måte da en alltid må være oppdatert på alt som skje og alt en skal gjøre for at en messe skal foregå på riktig måte.

Aurelius skulle holde tale, og de andre fire hadde en del oppgaver som de skulle utføre i løpet av messen.

De hilste på de andre religiøse som hadde kommet, og de gikk inn i hovedrommet i bygningen samlet sammen med alle de andre religiøse.

Det ble tent lys som i alt skulle være femti lys i rommet, der fem mann ordnet med dette ved å tenne ti lys hver.

Det var i alt fem tusen mennesker til stede i bygningen under høymessen og alle var kommet inn og hadde satt seg ned før de religiøse som skulle holde høymessen var kommet inn. De satt rolige og var aller mest interessert i hvordan talen til Aurelius skulle være de fleste av dem. Den ene i publikum hadde til og med sendt en melding til Aurelius om det var mulig å få en kopi av talen før høymessen.

Nobili og Nysølv satt på den ene siden i rommet, og skulle litt

senere forberede talen til Aurelius ved å sette frem notatene til Aurelius, samt skulle Nysølv forberede området der Aurelius skulle tale ved å sette frem noen lys like før talen.

Blodend og Sann skulle videre ta imot priser til Nobili, Nysølv, seg selv og Aurelius for den religiøse innsatsen de hadde gjort de siste månedene som mange var imponert av, og glad for at det hadde skjedd på en slik måte som de hadde gjort det på.

Talen til Aurelius ble så neste på agendaen, og fortsatte etter en kort innledning:

- Nå er alt helt trygt for det gode i denne verden. Det er ikke slik at det er noen fare for at det onde skulle få seg en plass og kunne utfordre oss i det gode. Alt vil gå slik vi vil, som er at det gode kommer til å utvikles og bli verdensomfattende. Det er en himmelsk kjærlighet og tanke som alle kan være en del av. Alle kan tenke på det. Alle kan la det være en del av ønsket. Et ønske som skal fullføres. Det er en glede å kunne meddele dere. Det gode forsamlingshuset som nå er planlagt vil bidra til en god utvikling, og er det første gode forsamlingshuset som bygges. Det blir bygget i denne vår kjære by. Det er slik at mange forsamlingshus som eksisterer er forsamlingshus som en vil kunne tenke på i forhold til det gode forsamlingshuset. Det som er tenkt fra vår side er at de eksisterende forsamlingshus må ikke utfordre andre forsamlingshus. Gjeldende og eksisterende og andre planlagte og kanskje nye forsamlingshus som skiller seg fra det gode forsamlingshuset kan komme til å minke i mengde, kan komme til å øke i mengde eller kan komme til å ha en konstant varig mengde, og de som finnes kan komme til å bli konservert og det innover i fremtiden langs denne fremtiden som de gode forsamlingshus har. Det er slik at det vakre og det gode og det kjære og det romantiske og det majestetiske ved våre forsamlingshus så er det slik at mange vil se at konservering og det konstante er tilstedeværende. De gode forsamlingshus er planlagt å øke i mengde, og det vil være et gode for vår verden. Når det gjelder vår verden finnes der fremdeles en del områder der det finnes onde krefter. Det er et formål at vi samler oss på de måter vi kan og vil og bekjemper det onde og sprer det gode både som realistiske utviklinger, men samt også de gode budskapene. Det ble også en tøff tid en periode i våre nærmeste miljø. I

skrivningen av Seier ble det flere etapper der hvor det kom en del utfordring lokalt og nært. Nå ser det ut til at det er helbredelse og vi har i vår by som det nærmeste fått fjernet alt det onde. Alt er fjernet og nå finnes det kun det gode igjen. Det kan nevnes har skjedd samtidig som skrivning av bøkene Forelskelse og Unne er skrevet, og disse bøkene er som om kjærlighet til vårt fundament i våre forsamlingshus både når det gjelder det nye og det første gode forsamlingshus og de som eksisterer. Det som er skrevet og skapt er en fullføring av det vi har. Det gode forsamlingshus og Lederen er en fullføring, og det er også Allting og Forelskelse og Unne, og Seier. En fullføring av det eksisterende. Det gode forsamlingshus er derfor ikke tenkt å skulle gjøre oss forskjellige, men det er å forene oss, og fullføre det som vi har hatt for planer fra tidligere, og samle oss. Skape mer enhet. Fullføre.

GUDLEIK AURELIUS FORLAG

ISBN 978-82-94114-02-3